Bir Duygudan Fazlası

Ayşegül Çiçekoğlu

Jika

Yüreği güzel seven tüm arkadaşlarıma...

Ey Gönül!
Bir sürü dostunun yanında elbet ki düşmanların da olacak;
Ama imtihan ya bu, onca düşmanın var iken seni dostun vuracak.

Mevlânâ

1

Günümüz

Şiddetli yağmur fırtınayla birleşmiş, adeta ağaçları yerinden çıkaracak şekilde esen rüzgârla birlikte camlara vuruyordu. Yalancı bahara aldanıp çiçek açan erik ağaçlarının üstündeki çiçekler fırtınayla beraber dallarından koparak havada sağa sola savrularak uçuyorlardı. Sanki bahar değil de kıştan bir gün yaşanıyordu. Hava öğleden hemen sonra olmasına karşın iyice kararmıştı. Gökyüzündeki siyah bulutlar güneşin solgun ışıklarının yeryüzüne inmesine mâni oluyordu. Sabahki soğuk hava yerini yağmura bırakmadan önce gökyüzünde kısa bir an da olsa güneş insana bahar havasını anımsatmıştı. Şimdi o havadan da eser yoktu.

Büyük ve bakımlı bir bahçenin ortasında duran ev, konumundan dolayı İstanbul'un en güzel köşklerinden biriydi. Boğazı gören büyük pencereleri ve sütunlarıyla zenginliği gözler önüne serer gibiydi. Zerrin Alemdar yıllardır burada oturuyordu. Evlendiği dört adam da onun evinde yaşamayı tercih etmişti. Zaten Alemdar ailesinin tek vârisi olan Zerrin Alemdar başka türlüsünü asla kabul etmezdi.

Evin içi de dışı kadar görkemli ve gösterişliydi. Büyük, yüksek tavanlı, lüks ve zevkli döşenmiş bir salonda aynı yaşlarda üç kadın, kadifeden rahat koltuklara oturmuş camlara vuran yağmura al-

dırmadan neşeyle konuşuyorlardı. Her sene olduğu gibi bu sene de onları bu yağmura rağmen bir araya getiren, hepsinin çok sevdiği o özel kişiydi: Zerrin'in oğlu Yiğit. Bugün onun doğum günüydü.

Yirmi dokuz yıldır, nerede ve kimlerle birlikte olurlarsa olsunlar onlar için tek vazgeçilmez gün bu gündü. Bir kere bile aksatmadan, tam yirmi dokuz yıldır araları bozuk olsa bile bugün toplanmayı gelenek haline getirmişlerdi. Hiç değişmeyen ritüelleri olmuştu bu buluşma. Aralarının bozuk olduğu dönemlerde de barışmalarını sağlamıştı.

Yiğit artık yirmi dokuz yaşında, uzun boylu, yakışıklı, her kızın rüyalarını süsleyen bir gençti. Alemdar holdingin başına geçerek en genç işadamları kervanına katılmıştı. Kısa sürede gösterdiği başarı merhum dedesi Müfit Alemdar'ı aratmayacağını göstermişti. Holdingde hâlâ söz sahibi olan annesi Zerrin Alemdar da oğlunun başarısından gurur duyuyordu.

Yiğit yirmi bir yıl önce ölen babası Kerem Sancak'a benzemediği için iş dünyası mutluydu. Kerem Sancak başarılı bir hukukçu olarak anılsa da son yıllarını içki içerek geçirmiş, sonunda da sarhoş bir halde kullandığı arabayla kaza yaparak genç yaşta hakkın rahmetine kavuşmuştu.

Neşeli sohbetlerine devam eden üç kadın Yiğit'e baktıklarında onda babasından bir iz görürlerdi. Gerçi Yiğit kendisini babasına ne tip olarak ne de huy olarak benzetirdi. Benzetmeyen biri daha vardı. Zerrin. Oğluna her baktığında onu ne kocasına benzetirdi ne de Alemdar soyundaki diğer erkeklere.

Zerrin dört kere evlenmesine rağmen sadece bir kere sevmişti. O sevgiyi her düşündüğünde kalbinde aynı sızıyı üzerinden yıllar geçmesine rağmen hâlâ aynı yoğunlukta duyardı. İlk evliliğinden sonra yaptığı diğer evlilikler sadece o sevgiyi tekrar yaşamak içindi. Ama üç kocasında da o sevgiyi bir daha bulamamıştı. Her biri umutla başlamış ama hüsranla sonuçlanmış üç evlilik... Son eşinden boşanalı altı ay olmuştu ve Zerrin artık bekârlığın tadını çıkarmaya karar vermişti.

İlk işi de evini baştan aşağıya dekore ederek eski kocalarını hatırlatan her şeyi evden çıkarmak olmuştu. Artık burası tamamen ona aitti. İstediği her şeyi yapmakta özgürdü. Zaten son evliliğinin

bir hata olduğunu anlaması fazla zamanını almamıştı. Sonuncu kocasıyla sadece sekiz ay evli kalmasına rağmen bu süre Zerrin'e yıllar gibi gelmişti.

Düşüncelerinden sıyrılıp tekrar karşısında neşeyle sohbet eden kadınlara baktı. Otuz dokuz yıl önce lise sıralarında kurdukları dostluk, çeşitli sebeplerden arada kesintiye de uğrasa bugüne kadar gelmişti. Bundan sonra da devam edecek gibi duruyordu. Zerrin'in bu kadınlardan vazgeçmesi çok zordu. Yıllar içinde başka arkadaşlıkları olsa da yanında sadece bu kadınlar kalmıştı. Onlar için her şeyi yapardı, bu kadınların da kendisi için her şeyi göze alacağından emindi.

Yiğit onları bir arada tutan bir tutkal görevi görmüştü. Çünkü Yiğit onları bir sırla bağlamıştı. Hepsinin bildiği büyük bir sır. Yirmi dokuz yıl boyunca her biri o sırrı unutmayı seçmiş, kendileriyle birlikte mezara taşımaya yemin etmişlerdi.

Zerrin fincanındaki çay bittiğinde, evde çalışan kıza seslendi. "Fatma, çaylarımızı tazeler misin?"

"Ben içmiyorum" dedi Rojda, elindeki fincanı maun sehpaya bırakırken.

Zerrin bir kaşını kaldırarak karşısındaki kadına baktı. "İçmiyor musun? Şekerim bu çayı senin için demlettim. Senin çay içmediğin nerede görülmüş?"

"Artık eski tadı bulamıyorum" dedi Rojda siyah gözlerini Zerrin'e dikerek. "Çok içtiğimde uyutmuyor."

"Ben içerim, bu havada iyi gidiyor" diyerek araya girdi Deniz. Sonra da gülerek ekledi: "Yaşlandınız artık kızlar."

Zerrin gülerek Deniz'e döndü. "Sen yaşlanmadın mı?"

"Ben kendimi hâlâ on sekiz gibi hissediyorum" diyerek güldü Deniz. "Ruhum genç."

"Gönüller hiç yaşlanmıyor ama bedenim yaşlandığını bana hatırlatıyor artık" dedi Rojda. "Seçim zamanları artık yorulduğumu hissediyorum."

"Biraz spor yap Rojda. Kendini daha dinç hissedersin. Bence içimizde hâlâ en güzel olan sensin."

"Off kızlar, elli dört olduk artık. Güzellik mi kaldı?"

"Deniz doğru diyor Rojda. Vücudun hâlâ genç kız vücudu gi-

bi. Bir de bana bak. Her gün spor yapmasam neye dönerdim acaba."

"Sürekli koşuşturuyorum, ondandır Zerrin" dedi Rojda arkadaşlarına gülümseyerek. Uyuşmayan karakterleri, farklı sosyal sınıflarına rağmen dostlukları bugüne kadar gelmişti. Artık onlarsız bir hayat düşünemiyordu Rojda. Kız kardeşlerinden daha yakındılar.

Zerrin bir an yıllardır sadece kendisinin bildiği sırrı onlara söyleyip söylememeyi düşündü. Ortak sırları bir yana, bu sır Rojda'yı gördüğü her an vicdanını sızlatmaya devam ediyordu. Belki de bunca sene sadece kendisinin bildiği bu sır artık onu rahatsız ediyordu. Yirmi bir yıl önce kocası öldüğünde söylemeliydi ama aradan o kadar çok yıl geçmişti ki artık bir önemi kalmamış gibi durmasına rağmen son zamanlarda bu sır onu daha da zorlamaya başlamıştı. Gözleri Rojda'nın hüzünlü kara gözleriyle buluştu. Bunca yıldan sonra gerçeği söyleyerek onu üzebilir miydi? Her şeyi unutup bu sırrın kendisiyle birlikte mezara girmesine karar verdi. Yirmi dokuz yıldan sonra kimseyi üzmeye hakkı yoktu.

Üstelik Rojda hâlâ yıllar önceki kızdı. Naif ve hüzünlü. Bu iki kelime onu o kadar iyi anlatıyordu ki. Aralarında tek evlenmeyen oydu. Bir dönem Deniz'le birlikte onu evlendirmek için çok uğraşmışlardı ama Rojda buna hiç yanaşmadı. Onun üniversite yıllarında âşık olduğunu biliyordu ama okulun son yılından sonra Rojda bir daha sevdiği adamdan asla bahsetmemişti. Tek açıklaması "ayrıldık" olmuştu. Arkadaşları kim olduğunu bile öğrenemeden o adam Rojda'nın hayatından çıkıp gitmişti. Neden ayrıldıklarını sorduklarında Rojda'nın kara gözleri hüzünlenir, konuşmak istemiyorum diyerek konuyu değiştirirdi. Bu kadar samimi olmalarına rağmen Rojda'nın bu sırrını ne Zerrin ne de Deniz öğrenebilmişti. Gözlerini Deniz'e çevirdi. O ve Rojda her zaman kendisinden daha yakın olmuşlardı. Belki de Deniz yıllar önce kaybolup giden o sevgilinin kim olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar bunu ona hiç sormamıştı. Gerçi bunca yıldan sonra Rojda'nın artık tarih olmuş sevgilisini konuşmanın anlamı da yoktu. Belki de yıllar önce olan her şeyi unutmak ve bunca yıl saklanan sırları olduğu gibi bırakmak en iyisiydi.

Deniz elindeki çay fincanını masaya bırakarak karşısındaki kadınlara gülümsedi. Epeydir kendi düşüncelerine dalmışlardı. Yıllar geçmesine rağmen her iki arkadaşına da bakarken hâlâ aynı acıları duyuyordu içinde. Yıllar önce baş edemediği o büyük acı nedeniyle bu kadınlardan uzaklaşmayı bile denemişti ama onları o kadar seviyordu ki bunda başarılı olamamıştı. Yıllar geçtikçe bazı şeyler artık eskisi kadar rahatsız etmese de böyle hep beraber olduklarını anlarda o günleri düşünmeden edemiyordu. Yıllar önceki o geceden sonra uzun süre kimselere güvenmemiş, hatta Burak'ı bile kaybedecek noktaya gelmişti. Ne kadar güçlü olursa olsun içindeki o savunmasız kız bazı geceler gün yüzüne çıkıyor ve aynı acıları Deniz'e hatırlatıyordu.

Bunca seneden sonra Zerrin'in hâlâ ilk kocasını sevdiğini biliyordu. Artık gerçekleri söylemek Zerrin'in anılarını zehirlemek olacağı için yıllarca susmuştu Deniz. Gözleri Rojda'ya kaydı; belki de içlerinde en çok acı çeken ve fedakârlık yapan oydu. O, arkadaşları için sevdiği adamdan ve çocuğundan vazgeçmişti. Bir daha bu konu Rojda'yla aralarında asla konuşulmamıştı ama Deniz bazı gerçekleri geç de olsa öğrendiğinden beri bu durum vicdanını sızlatıyordu.

Deniz, çocukluğu da dahil hayatının her döneminde hayatla barışık biri olmuştu. İçinde çok az pişmanlık taşırdı. Yine de yıllar öncesine dönüp o kara geceyi hiç yaşamamış olmayı dilediği çok geceleri olmuştu. Keşke demek için çok geçti. Günlerce o gece hatalı olup olmadığını düşünmüştü. Ama olmadığını biliyordu. Sadece kaderin en kötü oyunuyla sınanmıştı. Deniz kızına her baktığında onun bir gün her şeyi öğreneceğinden korkardı. Bildiği gerçekleri unutmak belki de herkes için en iyisiydi.

Yine de her ne yaşarsa yaşasın Rojda'nın yaşadıklarının yanına yaklaşamazdı. Rojda kadar güçlü olabileceğini düşünmüyordu. Rojda ne kadar güçlü bir kadın olduğunu herkese kanıtlamıştı. Avukat olarak başladığı kariyerinde hızla yükselmişti, önce belediye başkanlığı yapmıştı, şimdi de yaşadığı ilin iki dönemdir milletveki-

liydi. Ama o gözleri gülen kızın yirmi üç yaşından sonra gözlerinde oluşan hüzün hâlâ geçmemişti. O hüznün nedenlerinden birisi de kendisiydi. Rojda'nın mutluluğu sadece Yiğit'in yanında ortaya çıkıyordu. Belki de bu sır aralarında saklamaları gereken en büyük sırdı. Bunu bunca yıl boyunca saklamayı başarmışlardı.

Rojda ise geçmişe dalmıştı. Şimdiye kadar hayatta kalmasının tek nedenini bekliyordu. Yiğit onun yaşama arzusuydu. Yıllar önce verdiği kararın pişmanlığı bir gün bile yakasını bırakmamıştı ama o dönem yapacağı başka bir şey yoktu. O zamanlar bu kadar güçlü bir kadın değildi. Ayrıca babasına verdiği sözü ne olursa olsun yerine getirmek için dönmesi gerekiyordu. O dönem Deniz'i dinleyip onun dediğini yaptığı için pişman değildi belki ama... O ama hep beyninin bir yerinde onu yiyip bitiriyordu. Tek avuntusu Yiğit'in büyümesine tanıklık etmiş olmaktı, şu an dönüştüğü genç adam onu gururlandırıyordu. Belki de her şey daha farklı olabilirdi. Böylesi onun için en iyisiydi. Ama yıllar geçtikçe yemin ettikleri bu sırrı saklamak daha da zor hale gelmişti. Bunca yıldan sonra gerçekleri açıklamak herkes için travmadan başka bir şey olmazdı. Hem zaten gerçeği açıklamak için çok ama çok geç kalmıştı.

Bir süre kendi düşüncelerine dalan kadınlar tekrar ortak bir konuda konuşmaya başladıklarında Zerrin gözlerini, hevesle bir şeyler anlatan Deniz'e dikti. Kızıl saçlarının arasında artık tek tük beyazlar görülse de çilli yüzüyle hâlâ o, on dört yaşında tanıdığı haylaz kız gibi duruyordu. Tıpkı kendine benzeyen bir kızı ve kocasının kopyası bir oğlu vardı. İçlerinden en azından biri bu hayatta gerçek anlamda sevgiyi bulmuştu. Hem mesleğinde hem de evliliğinde oldukça başarılı oluşu Zerrin'in zaman zaman Deniz'i kıskanmasına neden olsa da Zerrin yine de en iyi onunla anlaşırdı. Tanıştıkları günden beri içlerinde en neşeli olan Deniz'di ve yıllar geçmesine rağmen bu hiç değişmemişti. Hedefleri her zaman bel-

liydi. Lise yıllarında bile ne istediğini bilen biriydi. Yıllar içinde psikiyatrist olarak büyük başarılara imza atmıştı. Zerrin ise hayatta istediğine kavuşamamış insanların hüznünü taşıyordu. O kadar çok kişiye yalan söylemişti ki artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bir yerlerde kaybetmiş gibiydi. Özellikle son yıllarda vicdanı artık başka bir sırrı kaldıramayacak kadar dolmuştu.

Düşüncelerinden sıyrıldı ve gülerek bir şeyler anlatan Deniz'e sordu: "Eylül nerede Deniz? Seninle gelir sandım."

"Okulda Zerrin. Sınavı vardı bugün. Yiğit'le konuşmuşlar, onu okuldan alacakmış."

"Yiğit bana hiçbir şey demedi."

Rojda gülerek Zerrin'e baktı. "Koca adam oldu, her şeyi sana söyleyecek değil ya."

Bunun üzerine Zerrin de güldü. "Haklısın ama ben kötü bir kaynana olacağım galiba kızlar. Büyüdüğünü hâlâ kabul etmiş değilim. O benim gözbebeğim. Gerçi hepimizin gözbebeği. Hepinizin hakkı var üzerinde."

"Evet. Onunla evlenecek kıza üzülüyorum ben" diyerek güldü Deniz. "Millet bir kaynanayla baş edemezken gelin hanım üç kaynanayla uğraşacak. Ben de pek iyi bir kaynana olmayabilirim. Ne de olsa bizimkinden çok şey öğrendim."

"O yıllar önceydi Deniz. Hâlâ aynı mı yoksa?"

"Bir insan değişir mi Allah aşkına!"

"Bunu bir psikiyatr söyleyince insan şaşırıyor" diyerek güldü Rojda.

Bunun üzerine hepsi gülmeye başladı. Deniz gülen arkadaşlarına "Bizimkine değil ben on tane psikiyatr gelse o değişmez. Bu kadar başarılıyım, hâlâ oğluna beni yakıştıramadı. Yirmi iki yıl geçti, kadın beni sevmemek için hâlâ bir bahane bulabiliyor. İnanabiliyor musunuz?"

"Aman boş ver gitsin. Kocan sana hâlâ ilk günkü gibi âşık. Önemli olan o değil mi? Bu saatten sonra konuşsun dursun kim takar" dedi Zerrin.

"Öyle deme Zerrin. Ben hâlâ takıyorum. Daha geçen hafta yıllar önce oğlu için düşündüğü gelin adayının kocasından boşandığını söyledi. Düşünebiliyor musunuz?"

"Ne yapacakmış? Oğlunu onunla mı evlendirecekmiş?"

"Bilmem öyle bir niyeti var anlaşılan. En çok Burak'a üzülüyorum. Yıllardır annesi ile benim aramı yapmak için uğraşıyor. Bir kadın oğluna neden bu kadar eziyet eder anlamıyorum. Ölmedi gitti cadı."

"Olsun sen mutlusun ona bak Deniz. Burak da annesini dinleyecek bir adam değil nasıl olsa."

"Öyle tabii, çok mutluyum. Birbirimizi bu kadar sevmesek ve Burak beni tanımasa şimdiye kadar o kadının dedikleriyle çoktan boşanırdık. Allahtan kocam çok iyi. Bu dünyada başıma gelen en iyi şey Burak."

"Ne kadar şanslı olduğunu bir bilsen. Bir de bana bak. Dört koca var ama aşk yok" diyerek güldü Zerrin.

"Bende hiçbiri yok" dedi Rojda. Yüzü gülse de sesindeki tını her iki kadının da ona bakmasına yol açmıştı.

"Sahi, senin neden evlenmediğini oldum olası anlamadım Rojda. Çok güzeldin, hâlâ çok güzelsin. Ben erkek olsam senin peşinden hiç ayrılmazdım."

"Biliyorsun neden olduğunu."

"Biliyorum. Ama üstünden o kadar çok yıl geçti ki hâlâ onu unutamadığına inanamıyor insan."

"Evet, çok zaman oldu" dedikten sonra dalıp gitti Rojda. Sonra karşısındaki kadınlara baktı. "Ama bazı şeyleri bir kere yaşıyorsun hayatta. Benim için de aşk onlardan biriydi. Bu saatten sonra sırf evlenmek için de evlenemem doğrusu."

"Aynen öyle. Gerçekten bazı şeyler bir kere geliyor insanının başına. Kerem'den sonra üç kere evlendim. Sadece bir kere âşık oldum. Hoş Kerem de aşkımı anlayan bir adam değildi. Yaşasaydı bu zamana kadar evli bile kalamazdık."

Deniz ve Rojda, Zerrin sustuğunda birbirlerine baktılar. Zerrin yirmi bir yıl önce ölen Kerem hakkında ilk defa konuşuyordu. Belki de bu konuyu uzatmamak en iyisiydi. Zerrin'in haline bakan Deniz "Nerden girdik erkek konusuna yine" diyerek Zerrin'e gülümsedi. Rojda'nın yüzü gülse bile onun huzursuz olduğunu ve üzüldüğünü biliyordu. Zerrin'in erkeklerden bahsederek onu daha fazla yaralamasına gönlü razı değildi.

"Senin için demesi kolay" diyerek kahkaha atan Zerrin ortamdaki hüzünlü havayı dağıttı. "Senin bir kocan var. Üstelikte sana deli gibi âşık. Böyle havalarda koynuna girdiğin ve seni seven bir erkek. Ya biz ne yapalım?"

"Söyleyene bak. Dört koca eskittin, böyle bir şeyi Rojda dese neyse."

"Haklısın, şimdi düşünüyorum da hepsi de birbirinden kötü dört koca" dedi Zerrin karşısındaki kadınlara bakarak. "Ama artık o defteri kapattım kızlar. Erkekten yana hiç şansım olmadığını anlamak için beşinci kocayı almaya hiç niyetim yok. Böylesinin daha iyi olduğuna karar verdim." Sonra da aklına o an gelmiş gibi "Söylemeyi unuttum. Bugün Yiğit'in bize bir sürprizi varmış" dedi.

"Gerçekten mi? Sen biliyor musun Zerrin?"

"Emin değilim ama bir kız arkadaşı var bence."

Deniz kahkaha atarak Zerrin'e baktı. "Âlemsin Zerrin, öyle yakışıklı adamın kız arkadaşının olmaması garip zaten. Bu mu sürpriz yani?"

"Söyleme öyle. Bu seferki ciddi kızlar. Hepiniz hazır olun. Yakında evleneceği kızla tanışabiliriz. Hatta sürpriz o bile olabilir."

"Sen tanıyor musun peki?" diyerek araya girdi Rojda. Bugünü bekliyordu. Yıllar çabuk geçmişti, Yiğit artık genç bir adamdı.

"Hayır, onun için ciddi diyorum ya. Şimdiye kadar her kız arkadaşını bir şekilde tanırdım. Ama bu çok gizli. Gizli gizli konuşuyor. Ben geldiğimde telefonu kapatıyor. Sorduğumda konuyu geçiştiriyor."

"Eee çocuk haklı, senin soruların hiç bitmez ki. Deli ediyorsundur çocuğu."

"Bana benzesin istemiyorum. Doğru kızı bulsun istiyorum."

"Yapma Zerrin. O aklı başında, iş güç sahibi bir adam. Kendisi için kimin doğru olacağını bilir."

"Haklısın Rojda ama annelik içgüdüsü işte. İnanmayacaksınız ama telefonunu bile karıştırdım" diyerek bir kahkaha attı Zerrin.

"Ne?" diyerek güldü Deniz.

"Gerçekten mi?" diye karşılık verdi Rojda şaşkınlıkla.

"Evet" diyerek sırıttı Zerrin.

"Ne buldun peki?"

"Hiç, fotoğraf bile yok."

"Ben bile Eylül'ün telefonunu karıştırmıyorum. Sen gerçekten berbat bir kaynana olacaksın."

Bunun üzerine üç kadın da gülmeye başladı. O kadar çok gülmüşlerdi ki gözlerinden yaş gelmişti. Sanki aradan yıllar geçmemiş, o on dört yaşındaki sorumsuz hallerinde kalmışlardı. Belki de her birinin aklına yatakhanede sabaha kadar güldükleri zamanlar gelmişti.

Kendi hallerine o kadar dalmışlardı ki içeriye giren genç kız ile erkeğin farkına varamadılar. Onları ilk gören Rojda oldu. Kapının önünde dikilen ikiliye baktı. Diğer kadınlar da susarak gülümseyen bir yüzle başlarını kapıya çevirdiler.

"Bu kadar güldüğünüze göre çok mutlu olmalısınız" diyerek yanındaki kızla içeriye giren Yiğit'e baktılar.

"Öyleyiz, ne de olsa bugünün bizim için önemi malum."

"Bilmez miyim! Sizleri bu kadar mutlu gördüğüm her an ben de çok mutlu oluyorum. O zaman o mutluluğunuzu daha da artıralım. Size bir haberimiz var" dedi Yiğit uzanıp yanında dikilen kızın elini tuttu.

Eylül, gözlerini annesinden alarak yanında, elinden tuttuğu adama baktı ve Deniz o anda ne olduğunu anladı. Bir an başı döndü. Bu bir kâbus olmalıydı. "Lütfen Allahım bu olmasın" diye mırıldandı. Yüzündeki şaşkınlık yerini derin bir acıya bıraktı. Bunun olabileceği şimdiye kadar hiç aklının ucundan bile geçmemişti. Bir şeyler söylemek için dudakları aralandı ama ne diyeceğini gerçekten bilmediğini fark etti. Zerrin'in biraz önce bahsettiği kız kendi kızı olabilir miydi? Bunu düşünmek bile midesine bir ağrı saplanmasına yetmişti. "Lütfen Allahım" diye tekrar mırıldandı ve gözleri gençlerden diğer kadınlara kaydı. Her iki kadın da o kadar mutlu duruyordu ki onun mırıldandığını bile duymadılar.

Rojda mutlulukla karşısındaki gençlere baktı. Her ikisi de elinde büyümüş sayılırdı ve birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Zerrin gözleri dolu dolu oğluna bakıyordu. Utanmasa ağlayacaktı. Bugünün bu kadar çabuk geleceğini düşünmemişti ama oğlu artık genç bir adamdı ve yanındaki kız tam da istediği kızdı.

"Eee, bizim gibi yaşlı kadınları bekletme de söyle bakalım,

neymiş bu haber?" diyerek oğluna gururla baktı Zerrin. O da ne olduğunu anlamıştı aslında. Eylül'ü kızı gibi severdi.

Bunun üzerine genç adam elinden tuttuğu kızla birkaç adım daha attı. Yüzünde oluşan tebessümle karşısındaki kadınlara baktı. Her üçü de doğduğu andan beri yanındaydılar. Diğer kadınları da en az annesi kadar çok seviyordu. Sonra yanındaki kıza bakıp gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Benim için her biriniz çok değerlisiniz. Üçünüz de benim annem gibiydiniz. Ama biyolojik annemin dışında artık birinize daha anne demekten mutlu olacağım. Biz Eylül'le evlenmeye karar verdik."

Rojda'nın yüreği duyduğu kelimelerden kabarmış, gözyaşlarını tutamamıştı. Bir eli ağzına doğru gitti. Karşısındaki genç adam büyümüş, evlenmek istediğini söylüyordu. Bir an Deniz'i kıskandı. Artık Yiğit ona da anne diyecekti. Yine de arkadaşı için çok mutlu oldu. Eylül tam da Yiğit'e göre bir kızdı. Aklı başında ve çok güzel. Deniz'in o yaşlardaki haline de çok benziyordu. Onun için evlenmek erken sayılsa da iki gencin birbirlerini sevmesine çok mutlu olmuştu. İçinden "*Şükürler olsun Allahım bu günleri de gördüm*" diye geçirdi. Yavaşça gözyaşlarını sildi, mutlu bir tebessümle karşısında ışıl ışıl parlayan gençlere baktı.

Zerrin mutlulukla oğluna bakmayı sürdürdü. Yıllar ne kadar çabuk geçmişti. Bu kızı doğduğu andan beri tanıyordu. Annesinin kopyası, en az onun kadar neşeli ve harika bir genç kızdı. Artık aileye girecek olması ise inanılmaz bir şeydi. İki genci bir arada gördüğü her an bunu içten içe dilediğini düşündü. Oğlunun hiç bilmediği bir kızı karşısına getirmediğine sevinmişti. Gözlerini mutlulukla gülümseyen gençlerden çekti ve önce arkadaşı şimdi de dünürü olacak olan Deniz'e doğru baktı.

Deniz hâlâ bir kâbusun ortasında olduğunu düşünüyor ve uyanıp her şeyin bir rüya olmasını diliyordu. Hiç aklına gelmeyen bir şey, yıllarca sakladığı sırrı açığa çıkaracaktı. O an asla gerçeklerden kaçılmayacağını ve hiçbir şeyin saklı kalmayacağını anlamış oldu. Gerçekler yıllar geçse bile bir gün ortaya çıkardı.

Zerrin arkadaşına bakarken gülen yüzü bir anda soldu. Deniz buna sevinmiş gibi durmuyordu. Hatta yüzündeki ifade sevinçten

çok korku barındırıyordu. Neden böyle olduğuna bir anlam veremedi. Kızının oğluyla evlenmesini istemiyor muydu? Yüzü bembeyaz olmuştu. Çilleri daha da belirmişti. Yeşil gözleri o kadar büyümüştü ki zayıf yüzünde kocaman duruyordu. Zerrin o anda onun bir şeyler sakladığını düşündü.

Rojda da gözlerini Deniz'e çevirmiş, onun yüzündeki dehşete bakıyordu. Deniz'in yüzünde mutluluktan ziyade korku vardı. Neden mutlu olmadığını anlamadı. Yiğit her annenin kızı için isteyeceği, mükemmel bir damat adayıydı. Yiğit'in dediklerini duyduğunda Deniz'in, kendisi ve Zerrin kadar sevinmediğini görebiliyordu. Rojda yerinden kalkarak ona doğru bir adım attı ama o sırada Deniz de zorlukla oturduğu yerden ayağa kalktı. Koltuğun kenarına tutunmasına rağmen dengesini sağlayamadı. Olduğu yerde hafifçe sallandı. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Bir an gözleri de kararır gibi oldu ama Deniz güçlü bir kadındı ve hiç bayılmazdı. Hâlâ el ele duran çifte doğru birkaç adım attı ama bacakları titriyordu. Daha fazla gidemeyip olduğu yerde kaldı. Kızının endişeli yüzüne bakarak derin bir nefes aldı. Bu sırrı saklamanın artık ne yeri ne de zamanıydı. *"Umarım her şey için geç kalmamışımdır"* diye düşündü. Bunu ne kendisi ne de karşısındaki gençler kaldırabilirdi.

Ağzından çıkan ilk kelime "Hayır" oldu. Sesi kendi kulaklarına bile ulaşamadı. Bir adım daha attı. Bu sefer "Hayır" diye bağırdı.

Bunun üzerine tüm bakışlar Deniz'e döndü. Eylül, Yiğit'in elini bırakmış, annesine doğru bir adım atmıştı. Deniz gözlerinde biriken yaşları daha fazla tutamadı. Kızının gözlerinde gördüğü sevgi birazdan duyacağı şeylerle nefrete dönecekti ama bunu söylemeliydi. Keşke bunu yıllar önce söylemiş olsaydı. Hiçbir sır saklı kalmıyordu. Bunun daha kolay bir yolu ne yazık ki yoktu.

Eylül bu habere annesinin herkesten daha çok sevineceğini düşünürken şimdi onun kederden allak bullak olmuş bembeyaz yüzüne bakıyor ne olduğunu anlamıyordu. Annesi Yiğit'i severdi, bunu zaman zaman dile getirmekten de hiç çekinmezdi ama evleneceklerini duyduğunda bir garip olmuştu. "Anne" dediğinde Deniz elini uzatarak onu durdurmuş ve kızının gözlerine bakarak tekrar "Hayır" demişti.

Eylül olduğu yerde kaldı. "Anne iyi misin?"

Deniz'in bu soruyu duyduğu bile yoktu. Onun tek düşündüğü bu gerçeği bu odada bulunan insanlara nasıl söyleyeceğiydi. Tekrar "Hayır" diye bağırdı. "Buna müsaade etmeyeceğim."

"Deniz Teyze, neden?" diyen Yiğit, annesine şaşkın gözlerle bakan Eylül'ün yanına geldi.

"Çünkü" diyerek sustu Deniz. Tüm bunların bir rüya olmasını diledi. Uyanıp bu kâbustan kurtulmak istiyordu. Bunun olacağını neden hiç düşünmemişti? Ama onlar çocukluklarından beri beraberlerdi. Kardeş sayılırlardı. Hatta...

Derin bir nefes aldı. Gözlerini kızından ve Yiğit'ten çekti. Odanın diğer tarafında duran kadınlara baktı. Rojda ve Zerrin de yüzlerindeki mutluluk şaşkınlığa dönmüş halde Deniz'e bakıyorlardı. Kendine ilk gelen Rojda oldu, Deniz'e doğru giderek onun kolundan tuttu. Onunla paylaştığı sırra güvenerek konuştu.

"Deniz, iyi misin? Buna sevinmen gerekiyor."

"Hayır anlamıyor musunuz?" diye mırıldandı Deniz ve kolunu arkadaşından kurtardı.

"Anne, ne oluyor, lütfen kendine gel, beni korkutuyorsun."

"Eylül sen onunla evlenemezsin. Siz beraber büyüdünüz."

"Deniz Teyze, beraber büyümüş olmamız kardeş olduğumuz anlamına gelmez" dedi Yiğit. En az Eylül kadar şaşkındı o da. Bu beklediği bir şey değildi. Eylül'ü çocukluğundan beri tanıyordu ve onu hep sevmişti. Bu sevginin karşılıklı olduğunu anladığı anda kıza olan duygularını saklayamamıştı. Eylül'ün annesinin böyle bir tepki vereceğini hiç düşünmemişti. Ne olduğunu anlamıyordu ve ortam iyice gerilmişti.

"Hayır" dedi Deniz tekrar. Derin bir nefes aldı. Hayatında en zor söyleyeceği kelimeler ağzından döküldü. "Siz kardeşsiniz."

Tüm bu saçmalığa daha fazla dayanamayan Zerrin arkadaşına doğru yürüyüp onun önüne geldiğinde gözlerinin içine baktı. "Deniz kendine gel. Onlar kardeş değiller" dedi.

Deniz gözlerini arkadaşından kaçırdı. Zerrin ise arkadaşının omzundan tutmuş, gözlerinin içine bakıyordu. "Ne oldu sana anlamıyorum. Kardeş olmadıklarını benim kadar sen de biliyorsun" dedi ve gözleri Rojda'ya kaydı.

Rojda da ne olduğunu anlamadığını belirten bir ifadeyle Zer-

rin'e bakıyordu.

"Deniz, Zerrin doğru söylüyor. Kendine gelir misin? Beraber büyüdüler ama kardeş değiller."

"Hayır" diye bağırdı Deniz ve Zerrin'den kurtularak onlardan uzaklaştı. Tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından dışarıdaki yağmurla yarışacak kadar hızlı akıyordu. Önce arkadaşlarına baktı. Endişeyle ona bakıyorlardı. Şimdi açıklayacağı gerçekler sonucu arkadaşlarını sonsuza kadar kaybedecekti. Sonra da kızına, meleğine, uğruna her şeyi yapacağı canına baktı. Annesini asla affetmeyecekti. Sonra da Yiğit'e baktı. Her şeyden daha çok sevdiği dört kişi. Onların sevgilerini kaybedeceğini biliyordu ama gerçekler herkesin yıkılmasına yetecek kadar acıydı.

"Beni affet kızım" diyerek önce kızına sonra da arkadaşlarına baktı. "Ne olur beni affedin" dedi. Bakışları tekrar kızını bulduğunda konuşmaya devam etti. "Bunu çok istememe rağmen siz evlenemezsiniz. Çünkü senin babanın adı Kerem, Eylül. Sen Yiğit'le kardeşsin."

Deniz'in ağzından çıkan kelimeler havada asılı kalmış gibiydi. Eylül şaşkınlıkla annesine baktı.

"Kerem mi?" dedi Eylül, bir adımda annesinin yanına gitti. Şaşkınlıkla "Kerem de kim?" diye bağırdı. O kadar şaşırmıştı ki o an Kerem'in kim olduğunu gerçekten unutmuştu.

Yiğit Kerem adını duyduğu anda yıkıldı. Omuzları çöktü ve o anda ölmeyi diledi. Sevdiği kızın kederli yüzüne daha fazla bakamadı. Gözleri annesini bulduğunda annesi de o kadar şaşkın duruyordu ki bunu onun da ilk defa duyduğuna emin oldu. Rojda Teyzesi bile bembeyaz olmuştu. Yiğit şaşkınlıkla etrafına bakan kıza doğru gitti. Onun omuzlarından tutup bakmaya doyamadığı o güzel gözlerine dikti gözlerini. Birkaç saat önce mutlulukla parlayan o gözlerde şimdi yoğun bir şaşkınlık ve endişe vardı.

Yiğit'in dudaklarından tek bir kelime döküldü. "Babam."

Eylül hâlâ ne olduğunu anlamıyordu. Sevdiği adamın koyu gözlerine şaşkınlıkla baktı sadece. Yiğit'in bakışları donuktu, o gözlerde hiçbir şey yoktu. Sımsıcak bakan o gözler sanki tüm sıcaklığını kaybetmiş gibiydi. Yiğit'in soğuk gözleri tüm bedenini ürpertti. "Anlamıyorum" diye fısıldadı sevdiği adama. Gerçekten ne oldu-

ğunu anlamamıştı.

"Anlasana Eylül, sen benim kardeşimmişsin."

"Kardeş mi? Şaka mı bu?" diyerek annesine döndü Eylül. Deniz hâlâ aynı yerde şok içinde kızına ve Yiğit'e bakıyordu. *Keşke şaka olsaydı.*

Yiğit gözlerini daha birkaç dakika öncesine kadar sevdiği ve evlenmek üzere olduğu kızdan çekti, onun arkasında dikilen Deniz Teyze'ye baktı. Sonra da gözleri annesini buldu. Boğulduğunu hissetti. Sanki bulunduğu yerde bütün oksijen tükenmişti. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Gözleri tekrar kendisine şaşkınlıkla bakan kızı buldu; onun yüzüne daha fazla bakamayacaktı. Hiçbir şey demeden arkasını dönerek salondan çıktı.

Eylül ise olduğu yerde kalmıştı. Arkasını dönüp Yiğit'in peşinden bile gidemedi. O anda yaşadığı şok gerçeği kavramasına engel olmuştu ama Yiğit'in söylediği son kelimeler beyninde yankılanıp duruyordu. *Yiğit'le ikisi kardeşti. Yiğit onun ağabeyiydi.* Buna nasıl dayanacaktı? Böyle bir utançla nasıl yaşayacaktı? O anda ölmek istedi. Tüm bunlarla yaşamaktansa ölmek en iyisiydi. Eylül yıkılmış bir halde annesine döndü. Yiğit'in babası aynı zamanda kendi babası mıydı? Yıllarca baba diye bildiği adam kimdi peki? Bu gerçeğin yarattığı nefretle annesine baktı. Gurur duyduğu annesi hem bir yalancı hem de arkadaşının kocasıyla yatacak ve ondan bir çocuk doğuracak kadar aşağılık biriydi. Sonra koşarak salondan çıktı.

Deniz "Eylül" diye bağırdı ama kızının onu duyduğunu sanmıyordu.

Ölüm sessizliği çökmüş salonda bir süre Deniz'in kızının adını tekrarladığı duyuldu, sonra derin bir sessizlik bulut gibi ayakta dikilen üç kadının üzerini kapladı. Deniz'in gözlerinden akan yaşlara hıçkırıkları da eklendi.

Rojda konuşamayacak kadar şoka girmişti. Gözleri hâlâ Deniz'deydi. O anda tek düşündüğü Kerem ve Deniz'di. Onları o şekilde düşünmek yüreğini tarif edilemez bir acıya sürükledi. İçinde bir şeylerin öldüğünü hissetti. Dostluk, kardeşlik hepsi yalandı. Karşısında ağlayan bu kadın Kerem'in onun için ne ifade ettiğini bile bile birlikte olmuştu. Birlikte olduğu yetmezmiş gibi ondan bir çocuğu vardı. "Nasıl olur Deniz? Sen nasıl benim..." dedi ve sustu.

Daha fazla konuşamayacaktı. Bu acı dayanılacak gibi değildi. Dizlerinin bağı çözüldü, kendisini ihanete uğramış gibi hissetti. Daha fazla ayakta kalamayacaktı. En yakın koltuğa oturdu ve şok içinde öylece kaldı.

Zerrin de en az Rojda kadar şok içindeydi. Bu beklediği bir şey değildi. Kerem ve Deniz'i düşündüğü anda midesi bulandı. Hayatında sevdiği tek erkek, kardeşi gibi bildiği kadınla yatmıştı. Kocasının kendisini aldattığından her zaman şüphelenmişti ama bunu en yakın arkadaşıyla yapacak kadar aşağılık olduğunu hiç düşünmemişti. Yıllardır bu kadınla yediği içtiği ayrı gitmemişti. Kocasıyla yattığı yetmezmiş gibi bir de ondan çocuk yapmıştı. Bunca sene nasıl hiçbir şey anlamamıştı? Onların yatakta sarmaş dolaş sevişmeleri gözünün önüne geldiğinde midesinden boğazına doğru çıkan safraya engel olamadı. Derin bir nefes aldı, zorlukla yutkundu. Gözleri koltukta oturan, şok içindeki Rojda'ya kaydı. Onun da ne kadar çok üzüldüğünü anladı. Gözlerini Rojda'dan çekemedi ve o anda Zerrin biraz önce Rojda'nın dediklerini düşündü. Aralarındaki sırrın içinde bilmediği başka sırlar da olduğunu anladı.

Rojda'nın yıllarca unutamadığı adam Kerem'di. Onun bebeğini almıştı ve Deniz o bebeğin kimin oğlu olduğunu biliyordu. Bu gerçek midesinin tekrar bulanmasına neden oldu. O kadar aptaldı ki bunca sene bu kadınlarla arkadaşlık etmiş, onları olmayan kardeşlerinin yerine koymuştu ve her ikisi de kocasıyla yatmıştı.

Kocası. Kerem. İlk görüşte âşık olduğu adam. Ona duyduğu sevgiyi tekrar bulabilmek için başka adamlarla evlenip durmuştu. Ama o sevgi bundan yirmi bir yıl önce Kerem'in ölümüyle birlikte yok olmuştu. O sevdiği adam onu iki arkadaşıyla da aldatmış ve bu yetmezmiş gibi özlemle beklediği o çocuğu onlara vermişti.

Kerem'in ölmeden önce o hastane odasında onun gözlerinin içine bakarak, sanki kendinden intikam almak için çok sevdiğini söylediği kadın hangisiydi?

Rojda mı?

Deniz mi?

Bir süre bunu düşündü. Artık bunun önemi var mıydı? Bunca seneden sonra Kerem'in kimi sevdiğinin önemi var mıydı gerçekten? Bunu düşündüğü anda önemli olduğunu anladı. Yıllarca sev-

gisini kazanmak için didindiği o adamın gerçekte kimi sevdiğini bilmek istiyordu. Bu onun için önemliydi. Hatta her şeyden daha önemliydi.

Yavaşça hâlâ salonun ortasında ağlayan Deniz'e ve onun yanındaki koltukta oturan Rojda'ya baktı. Onlara doğru yürüdü. Karşılarına geldiğinde sakin bir sesle sordu:

"Siz kocamla mı yattınız?"

2

Otuz dokuz yıl önce...

Zerrin gülümseyerek arabanın arkasında oturuyordu. Gözleri dakikalardır arabanın penceresinden gördüğü manzarada olsa da aklı tamamen başka bir yerdeydi. Heyecanını gizlemeye gerek bile duymuyordu. O soğukkanlı duruşu İstanbul'a girdiği andan beri bozulmuş, içini tarifi imkânsız bir heyecan sarmıştı. On dört yaşının verdiği enerji yerinde durmasını güçleştirse de yolculuğun sonuna geldiğini biliyordu.

Arabanın yavaşlamasıyla yerinde dikleşti. Araba dökme demir kapıların olduğu yolda durduğunda Zerrin şoförün güvenlikle konuşmasına odaklanmaya çalışsa da adamın ne dediğini anlayamadı. Araba yavaşça hareket ettiğinde neredeyse nefesini tutmuştu. Sonunda son model Mercedes durduğunda Zerrin derin bir nefes aldı. Yolculuk bitmişti. Babasının şoförünün kullandığı içi yeni araba kokusuyla dolu Mercedes'ten indiğinde önünde duran tarihi binaya baktı. İçinden geçen cümle *"Çok havalı"* oldu. Burada geçireceği dört yıl onun için her şey demekti. Zerrin, Alemdar ailesinin tek vârisi olduğundan bunca yıl katı bir disiplin ve otoriteyle yetiştirilmişti. Şu anda önünde durduğu bu tarihi kapıdan girdiği an onun özgürlüğünü ilan ettiği an olacaktı. Evdeki o otoriter havadan ve annesinin babasını üzmemek için gösterdiği kişiliksiz yakla-

şımdan kurtulmuştu. On dört yaşını geçen hafta bütün arkadaşlarıyla evlerinin havuz başında kutlayarak onlara veda etmişti. İstanbul'dan döndüğünde –asla dönmeyi düşünmüyordu– bir daha arkasında bıraktığı arkadaşlarıyla aynı kafada olmayacağını biliyordu. Burası dört sene de olsa artık eviydi. Buradan çıktığında bambaşka bir kız olacaktı.

Gittikçe artan öğrenci hareketlerine, her gün yaşanan olaylara rağmen babasını zorla da olsa ikna etmeyi başardığı için kendini bir kez daha kutladı. Müfit Alemdar her ne kadar karısına karşı son derece sert ve saygısız olsa da kızına asla dayanamazdı. Zerrin bu gerçeği keşfettiği günden beri babasına her istediğini yaptırmayı bilmişti. Babasının katı tutumu nedeniyle burada okuyamayacağını anladığı anda günlerce ağlamış, kapris yapmış ve hastalanmıştı. Ateşini yükseltmek için yaladığı tebeşirleri saymazsa bu dönem evin ilgi odağı olmaktan gayet memnun da olmuştu. Sonunda babası bir tanecik prensesinin perişan haline dayanamamış, istemeyerek de olsa onu İstanbul'a göndermeyi kabul etmişti.

İstanbul... Hayalinin şehri. Evden kurtulmak için ortaokula başladığı yıllarda plan yaparak bu yüksek puanlı lise için deliler gibi ders çalışmıştı. Zerrin küçük bir çocukken de aklına koyduğunu yapan bir kızdı. Şimdiye kadar bir şeyi isteyip de alamadığı hiç olmamıştı. Zerrin Alemdar ne istediğini bilen ve onu elde edene kadar her yolu deneyen biriydi. Evden uzaklaşmak için her şeyi yapardı. Sonuçlar açıklanıp da burayı kazandığı anlaşılınca dünyalar onun olmuştu. Buradan sonra üniversiteye gidecek ve bir daha asla mutlu olamadığı o eve geri dönmeyecekti. Annesi gibi bir kadın asla olmayacaktı. Sözünü dinleten bir kadın olup istediğini elde edecekti. Bir erkeğin ona hükmetmesini asla kabul etmeyecekti. Tüm bunları yapabilmek için de bulunduğu o çevreden çıkıp kendi ayakları üzerinde duracak ve Alemdar Holding'in başına geçecekti; sonunda babası onunla gurur duyacaktı. Gerçi babası bir oğlu olmasını tercih ederdi ama Zerrin babasına kızıyla da gurur duyması gerektiğini gösterecekti. Babası bir oğlu olmadığı için hep annesini suçlasa da Zerrin asla pes eden olmayacaktı.

Şoförün bagajdan aldığı bavulları yanına koyuşunu izledi. Burada mutlu olacağına kendi kendine söz verdi. Bir iki kız arkadaş

bulması mutlu olması için yeterliydi. Markalı giysilerine bakarak gülümsedi. Ve sırtını dikleştirerek önündeki devasa kapılardan girmek için merdivenleri çıktı. Yeni bir hayatın ilk günü diye düşündü. Artık on dört yaşındaydı ve kendini dünyayı yerinden oynatacak güçte görüyordu.

Sarı uzun, düz saçlarını savurup mavi gözlerini kısarak binadan içeri girmek için ilk adımını attı. Yaşına göre uzun ve alımlıydı. İçeri girdiğinde tarihi binanın soğuğu ve sessizliğiyle karşılaştı. Bu kadar sessiz bir okul daha önce hiç görmemişti. Gerçi açılmasına daha bir hafta vardı. Büyük olasılıkla okul açılmasına yakın daha çok öğrenci gelecekti. Ama evine bir hafta daha tahammül etmek istememiş, erkenden gelmişti. Gelirken de babası ile annesini yanında istememişti. Büyüdüğünü onlara kanıtlayacaktı. Yüksek tavanlı taş binada, cilalanmış mermere basarak köşede konumlanmış danışmaya doğru gitti. Zerrin'in çocukluktan beri aklından çıkarmadığı tek bir şey vardı. İlk izlenim her zaman önemliydi. İnsanlar karşılarındaki insan hakkında otuz saniyede karar veriyorlardı. Ondan sonra ne yapsan fark etmiyordu. Zerrin küçük yaşına rağmen o otuz saniyeyi en iyi kullananlardan biriydi.

Danışmadaki orta yaşın üstündeki kadın, gözlüklerini burnunun ucuna kadar indirmiş, kendisine gelen genç kıza bakıyordu. Küçük bir hanımefendi gibi giyinmişti, her şeye sahip bir havası vardı. Kadın yıllardır buradaydı. Onun gibi o kadar çok öğrenci görmüştü ki. Bu burnu havada yürüyen kız da burada yola gelecekti.

Zerrin danışmaya geldiğinde gülümseyerek kadına baktı. "Merhaba efendim" diyerek onu selamladı.

"Merhaba" dedi kadın; yüzündeki mimiklerde hiçbir değişiklik olmamıştı.

"Ben yeni öğrenciyim. İsmim Zerrin Alemdar" dediğinde devasa kapı gürültüyle açıldı; bir kadın sesi "Yeter artık" diye bağırdı.

Zerrin, bu tip sahnelerden oldum olasıya nefret ederdi. Avam hareketlerden hiç hoşlanmaz, çevresinde bu tip insanlar olsun istemezdi. Sinirle arkasına dönerek kapıya doğru baktı. Yüzü asılmıştı. Şu anda sahnede sadece kendisi vardı; ondan rol çalan bu kişiler de kimdi? Danışmadaki kadın da başını kaldırmış, kapıdan giren ikili-

ye bakıyordu.

Her halinden avam olduğu belli olan kadın hâlâ onları görmemişti, arkasından gelen kıza kızıyordu. Kız, danışmada dikilen sarışın kızı ve bankonun arkasındaki gözlüklerini burnunun ucuna kadar indirmiş kadını gördü. Bir anda yüzü saçları kadar kırmızı oldu. Sarışın kızla göz göze geldiğinde gülümsedi. Her zaman bu utanca maruz kaldığı için alışmış olsa da daha ilk günden bu kadar dikkat çektiği için önünde yürüyen kadına kızdı. Sonra da kendisine kızan kadına döndü. "Sakin olur musun?"

"Sen beni sinir et, sonra sakin olur musun! Olmayacağım işte" diyerek önüne dönen kadın o anda danışmanın önündeki kızla arkasındaki görevliyi gördüğünde sustu. Sonra da ortalığı ayağa kaldıran onlar değilmiş gibi kızın koluna yapışıp mermer zeminde topuklarını tıkırdatarak yürüdü.

Zerrin yanlarına gelen kıza şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. Tamam, kendi annesine sinir oluyordu ama hiç olmazsa annesi nerede nasıl davranmasını bilecek kadar kibar ve görgülüydü. Bu kadın ise gerçek anlamda çekilmez biri olduğunu ilk dakikada kanıtlamıştı. Üstelik birbirlerine de hiç benzemiyorlardı. Kadının düz kahverengi saçları ve hayattan zevk almadığını anlatan baygıngözleri vardı. Gençliğinden kalma sivilce izleriyle dolu yüzü sanki hayatında hiç gülmemiş gibi asıktı. Kaşlarını çatmaktan alnında derin izler oluşmuştu. Oysa yanındaki kız hemen gülüverecek bir yüze sahipti; inanılmaz kırmızılıkta kıvır kıvır uzun saçları ve yeşilin en güzel tonuna sahip gözleri vardı. Ufak tefek biriydi ama o kadar güzeldi ki boyu dikkat bile çekmiyordu.

Kadın danışmanın önünde bekleyen kızın yüzüne bile bakmadan, danışmadaki kadına, "Deniz Erdener" dedi.

Zerrin sıranın kendisinde olduğunu söyleyecekken vazgeçti. Kadın kendini bilmez birine benziyordu. Şimdi durup dururken sinirlerini bozmaya gerek yoktu. Bankonun önünden biraz uzaklaştı. Kadının yanında dikilen kız da onunla birlikte uzaklaştı. Kız gözlerini kadından çekerek yanında dikilen Zerrin'e kısık sesle "Merhaba" dedi.

Zerrin, yanındaki kıza döndü. Kadının şivesinin yanında kızın o kadar düzgün bir aksanı vardı ki şaşırdı. Bir an onunla konuş-

sa mı konuşmasa mı emin olamadı ama kızın insanı kendine çeken bir havası vardı. Çilli yüzü ve zümrüt yeşili gözleriyle çok hoştu. Zerrin bir an kızın o sevimliliğini ve güzelliğini kıskandı. Kız hâlâ kendisine bakıyordu, ona "Merhaba" diyerek gülümsedi. Kızıl saçlı kız da kendisine gülümsediğinde gözlerini ondan alamadı. Zaten o renk saçlarla çok dikkat çekiciydi ama gülümsediğinde, o yeşil gözleri kısılıyor, burnunun kenarı kırışıyor ve çilleri daha da ortaya çıkıyordu. İnanılmaz çekici bir hali vardı ve yüz hatları tam oturduğunda Zerrin kızın çok güzel olacağını görebiliyordu.

"Adım Zerrin" dedi kıza gülümseyerek.

"Benim de Deniz" dedi kız.

"Annen mi?" diyerek bankonun önünde bağıra bağıra konuşan kadını gösterdi.

"Hayır, halam" diyerek bakışlarını danışmaya çevirdi Deniz. "Annem ben doğarken ölmüş."

"Üzüldüm."

"Boş ver ben hatırlamıyorum bile" diyerek omuz silkti Deniz. Sonra da bakışlarını karşısındaki sarışın kıza çevirdi. Dümdüz sarı saçları ve mavi gözleriyle çok güzel bir kızdı. Kızın saçlarını bir an kıskandı. Kendi saçları aslan yelesi gibiydi. Sadece ıslandığında güzel duruyordu, sonra kuruyor ve kabarıyordu. Kendini bildi bileli saçlarından nefret etmişti. Konuşmadan birbirlerine bakmaları gerilmelerine neden oldu. Deniz suskunluğu sevmezdi. Adının Zerrin olduğunu öğrendiği kız konuşmaya istekli gibi değildi, belki konuşmayı kendisi başlatabilirdi.

"Sen de yeni misin?"

"Evet, biraz önce geldim."

"Çok heyecanlıyım. İlk defa evden bu kadar uzakta olacağım ve bu anı ne kadar çok beklediğimi tahmin bile demezsin."

"Ben de" diyerek gülümsedi Zerrin. Kızın kendine has tavrı hoşuna gitmişti. Üstelik kendine güveni tamdı.

"Umarım aynı odada oluruz."

Zerrin bu temenniye ne cevap vereceğini bir an bilemedi. Kızı sevmişti ama yanındaki kadından hiç hoşlanmamıştı. Üstelik karşısındaki sevimli kızla aynı sosyal sınıftan olmadığını anlamıştı. Zerrin bu konulara önem verilen bir evde büyümüştü. Şimdi adının

Deniz olduğunu öğrendiği kızla aynı odayı paylaşmak isteyip istemediğini düşündü. Deniz gülümseyince bir cevap vermesi gerektiğini düşünerek "Umarım" diye mırıldandı.

Sonunda sinirli kadının danışmadaki kadınla işi bittiğinde kızlara doğru yürüdü. Deniz, halasının kendilerine yaklaşmasına izin vermeden Zerrin'e "Görüşürüz" diyerek halasına doğru gitti. Halası elindeki dosyayı ona verdi. Onunla kısık sesle bir şeyler konuştu ve oradan ayrıldılar. Deniz ayrılmadan önce Zerrin'e göz kırpmış ve ona tatlı tatlı gülümsemişti. Mermer zeminde ayak sesleri kesildiğinde Zerrin danışmadaki kadına doğru gitti.

Kadın önündeki kıza "Adın ne demiştin?" diye bıkkınlıkla sordu.

"Zerrin Alemdar."

Kadın önündeki dosyayı taradı ve o gülmeyen yüzü bu sefer kıza bakarken güldü. İzmirli ünlü aile Alemdarlardan olduğunu öğrendiğinde, elindeki dosyayı kıza uzattı.

Zerrin teşekkür ederek kadının elindeki dosyayı aldı. "Koridorun sonundaki bankodan yardımcı olacaklar" diyen kadın tekrar önüne döndü.

Zerrin biraz önce halasıyla giden kızın arkasından koridora doğru yürümek için döndü. Birkaç adım atmıştı ki tekrar geri dönerek bankodaki kadına doğru gitti. "Affedersiniz, biraz önceki kızla aynı odada kalabilir miyim?"

Kadın başını kaldırarak mavi gözleri parlayan kıza baktı. "Emin misin?"

Zerrin bir an tereddüt etse de kadına gülümsedi. "Evet" diyerek elindeki dosyayı tekrar kadına uzattı.

"Sen bilirsin?" diyen kadın dosyadaki bazı şeyleri değiştirerek tekrar kıza uzattı.

Deniz yüzündeki tebessümle onları karşılayan kadına dosyasını uzattı. Kadın hiçbir şey demeden elindeki dosyaya bakarak önlerinden yürüdü. Uzun koridorun sonundaki odanın kapısını açarak yana çekildi. Deniz ile halası içeri girdiler. Deniz sırt çantasını

hemen pencerenin önündeki yatağa bırakıp halasına doğru döndü. Kadın tedirginlikle kıza bakarak elindeki valizi yatağın kenarına bıraktı. Bir an çevresine bakınıp sonra yatağın kenarında duran Deniz'e çevirdi bakışlarını.

"İstersen valizini yerleştirebilirim."

"Gerek yok hala nasılsa vaktim var. Sen Mehmet Enişte'yi bekletme."

"Tamam" diyerek çantasını açan kadın cüzdanından biraz para çıkarıp kızın avucuna sıkıştırdı. "Dikkatli harca Deniz, istediğin zaman para gönderemeyebilirim."

"Dikkat ederim hala."

"Sana kızdığım için üzgünüm canım. Seninle gurur duyuyorum. Burada okumak herkese nasip olmaz. Sen şanslı bir kızsın."

"Biliyorum. Seni sinirlendirdiğim için ben de üzgünüm."

"Artık şubata kadar görüşemeyebiliriz."

"Güle güle hala. Çocukları benim için öp."

"Tamam, canım" diyerek kıza sarılıp kapıya doğru gitti. Dışarıya çıkmadan önce arkasına dönerek odanın ortasında oturan kıza bakıp sonra da kapıyı arkasından kapattı.

Deniz, halası gittikten sonra pencereye doğru yanaştı. Taş binanın içi oldukça serindi. Pencereyi açarak arkada uzanan geniş bahçeye baktı. Burada hazırlık dahil dört yılını geçirecekti. Pencereden bahçe oldukça güzel görünüyordu. Düz çimenliğin arkasında sık ağaçlar vardı. Deniz bir an önce etrafı keşfetmeyi çok istiyordu. Sonra da bu isteğine güldü. *"Aceleye gerek yok. Burası dört yıl boyunca yeni evin artık"* diyerek önüne dönüp odaya tekrar baktı. Diğer yataklara kimlerin geleceğini merak etti. Omzunu silkerek odanın ortasına doğru yürüdü. Kim gelirse gelsin Deniz uyumlu bir kızdı ve herkesle kısa sürede arkadaş olabilirdi. Bunun için tedirgin olmasına neden yoktu.

Girişte karşılaştıkları kız aklına geldiğinde gülümsedi. Kızın kıyafetlerine bakılırsa zengindi. Sonra da kendi üstüne baktı. Çok fazla bir şeyi yoktu. Okulu kazandığını öğrenince Mehmet Enişte-si birkaç parça yeni giysi almıştı ama Deniz onları bile kabul etmek istememişti. Tek maaşla sekiz boğaz doyurmaya çalışıyordu ve aldığı para kıt kanaat geçinmelerini sağlıyordu. Deniz, halasının büyük

kızının küçülen kıyafetlerini giyerek büyümüştü ama bunu hiçbir zaman sorun etmemişti. Annesini hiç hatırlamıyordu, babası da çok küçükken ölmüştü. Buna rağmen halası onu bir yetimhaneye vermektense kendi kanatları altına almış, zar zor geçinmelerine rağmen onu asla bırakmamıştı. Bu yüzden onlara minnettardı. Bu yaşına kadar ona bakmışlardı. Deniz burayı kazandığı anda hayatının asla bir daha eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Burada bursluydu ve onu nasıl görürlerse görsünler geleceğiyle ilgili ipleri kendi eline almıştı, bırakmaya da niyeti yoktu. Hedefine kilitlenmiş bir füze gibiydi. O hedeften onu ancak ölüm ayırabilirdi. Bir hafta sonra okulun üniformalarını giydiklerinde zengin fakir ayrımı zaten ortadan kalkacaktı.

Gülümseyerek tekrar etrafına baktı. İlkokul öğretmenini özlemle andı. Hayallerinin başlangıcı Emel öğretmendi. İlk öğretmenliğini Deniz'in yaşadığı o küçük kasabada yapması Deniz'in hayallerinin gerçekleşmesine yardımcı olmuştu. Onun ilk önce şivesini düzeltmiş, çok okuduğu içinde kendi kütüphanesini küçük öğrencisine açmıştı. Deniz de tüm bu imkânları sonuna kadar kullanmayı bilen çalışkan bir öğrenci olmuştu. Öğretmeni bu okulu kafasına soktuğunda Deniz'in hayalleri artık bulunduğu kasabaya sığmıyordu. Onun hayallerini artık bu okul süslüyordu. Birkaç sene sonra öğretmeni başka yere tayin olmuştu ama Deniz yılmamış, çok çalışarak hayallerine kavuşmayı bilmişti. Odanın ortasında dönerek güldü. İşte şu anda tam da hayallerinin içindeydi. Bu geleceğiyle ilgili ilk hayaliydi, bundan sonraki hayallerini gerçekleştirmek için çok çalışmalıydı ama Deniz bunu dert etmezdi. Oldukça akıllı bir kızdı. Herkesin zor kabul ettiği bu okul Deniz'i korkutamazdı.

Yatağına en yakın dolabı seçerek açtı. Dolabın içinde fazladan bir battaniyeyle bir yastık vardı. Valizini yatağın üzerine koydu. Halasının verdiği parayı da özenle eşyalarının arasına saklayıp dolabını yerleştirdi. Zaten küçük bir valizdi. Fazla bir şeyi olmadığından yerleştirmek sadece birkaç dakikasını almıştı. Olanlarla idare etmesini küçük yaşta öğrenmiş biri olarak fazla bir şeye ihtiyacı olacağını düşünmüyordu. Dolabını kilitleyerek, küçük anahtara bir süre baktı. Sonra da tişörtünün altındaki zinciri boynundan çıkararak zinciri açıp annesinden kalan küçük kalp şeklindeki kolyenin yanı-

na taktı anahtarı. Tekrar boynuna asmadan önce kalbin yanındaki çengeli çekerek açtı. İkiye ayrılan kalbin içindeki küçük fotoğraflara baktı. Birinde annesinin, diğerinde de babasının fotoğrafları vardı. İkisini de tanımıyordu. Onlardan kendisine kalan sadece buydu. Parmakları küçük fotoğrafların üzerinde gezindi. Her ne kadar aşağıdaki kıza boş ver dese de, kimsesizliğini halası ve ailesi hissettirmese de Deniz yine de bir annenin sıcaklığını bir babanın şefkatini özler, yalnız kaldığı ender anlarda saatlerce bu küçük fotoğraflara bakarak özlem giderirdi. Bu kolyeyi halası babası öldükten sonra onun boynuna takmış, asla çıkarmaması gerektiğini söylemişti. O gün bu gündür boynunda duruyordu ve Deniz'in en değerli hazinesiydi. Zaten bundan başka hazinesi de yoktu.

Deniz, halası ile Mehmet Eniştesi'nin evinde güçlü olmayı öğrenmiş ama onların yaşadığı hayatı istemediğine karar vermişti. Okumalıydı, hayallerindeki gibi doktor olup istediği hayatı, genç yaşta ölen anne ile babasının adına yaşamalıydı. Gözlerini kolyesindeki mutlulukla gülümseyen, kızıl saçlı güzel kadın ile yakışıklı adamdan çekip küçük kalbin kapağını kapattı.

Yatağın üzerinden kalkmıştı ki kapı açıldı. Kendisine yer gösteren kadın kapıda dikiliyordu.

"Sana bir arkadaş getirdim" diyen kadın yana kayınca Deniz kapıdan içeri giren kıza gülümsedi ve sanki uzun yıllardır tanıdığı bir arkadaşı gelmiş gibi gidip ona sarıldı.

"Aynı odadayız" diye bağırdığında Zerrin boynuna sarılmış kızdan kendini kurtarmaya çalışıyordu. O anda bu kızla aynı odada kalmak için fazla hevesli davrandığını düşündü. Keşke kendine verilen odaya gitseydi.

Zerrin böyle dostluk gösterilerine alışkın biri değildi. O ailesiyle bile sizli bizli konuşurdu. Annesi ile babası birbirlerine bey ve hanım diye hitap ederlerdi. Onların evinde böyle sevgi gösterileri asla yaşanmazdı. Babasını memnun edecek bir şey yaptığında Müfit Alemdar elini kızının başının üzerine koyar, saçlarını bile okşamazdı. Bu hareket Zerrin'i memnun etmeye yeterdi. Annesi ise en fazla sarılırdı ve bu sarılma bu kızın sarılışı gibi coşku dolu olmazdı. Onun için Zerrin'e bu gibi gösteriler aşırılık olarak gelirdi.

Kızı son bir gayretle kendinden uzaklaştırıp ona gülümsedi.

Kendisine dokunulmasını sevmediğini ona bir şekilde söylemeliydi.

Deniz ise, karşısındaki kızın düşüncelerinden habersiz, gerçek bir mutlulukla "Çok sevindim" dedi.

"Ben de."

Zerrin odaya bir göz attı. Bunun üzerine Deniz atılarak konuştu. "Ben pencerenin yanındaki yatağı seçtim ama istersen onu sana verebilirim. Benim için sorun olmaz."

Zerrin kıza kısa bir bakış atarak tekrar önüne döndü. Kesinlikle böyle bir şey yapıp bu kızla aynı odayı istediği için pişman olmuştu. Kararından vazgeçtiğini söylemek için geç kalıp kalmadığını bir an düşündü. Bu kadar coşkulu birini bütün bir sene çekemezdi.

"Teklifim hâlâ geçerli."

Zerrin kıza gülümsedi. "Gerek yok, ben karanlığı severim, onun için şuradakini seçiyorum" diyerek parmağıyla duvar kenarındaki yatağı gösterdi. Orası önündeki beton direkten dolayı en mahrem yatak gibi duruyordu. Oraya doğru giderek boş kalan yatağa baktı. "Umarım buraya anlaşabileceğimiz biri gelir."

"Umarım" diyen Deniz de kendi yatağına oturdu.

"İlk defa odamı üç kişiyle paylaşacağım" diyen Zerrin yatağın kenarında oturmakta olan kıza gülümsedi.

"Ben kuzenlerimle aynı odada yatmaya alışkınım" diyerek güldü Deniz. "Ben de ilk defa bu kadar az kişiyle aynı odayı paylaşacağım. Benim için çok değişik bir duygu."

Zerrin şaşırarak, gülümseyen kıza baktı. Bu kız hep böyle miydi?

"Kaç kişiyle kalıyordun ki?"

"Beş."

"Beş mi?"

"Evet, halamın evi büyük bir ev değildi. Sadece üç oda vardı. Ben de dört kız kuzenimle aynı odada kalıyordum. Üstelik en küçükleri ile yatağımı paylaşmak zorundaydım. Düşünsene sadece bana ait bir yatakta ilk defa yatacağım" dedi. Ayağa kalkıp yatağına bakarak ekledi: "Bana burası saray odası gibi geliyor. Sence de öyle değil mi?" dedi Zerrin'e dönerek.

Zerrin karşısındaki kıza şaşkınlıkla bakıyordu. Evinde bu oda-

dan daha büyük odası vardı. Bu oda ona oldukça küçük gelmişti. Üstelik gelecek olan biri daha vardı. Üç kişi için kesinlikle küçük bir odaydı.

"Şey, bana pek öyle gelmedi. Evimdeki odam bu odadan daha büyük."

"Öyleyse sen çok zenginsin?"

"Öyle sayılır."

Bunun üzerine Deniz gülerek kıza baktı. "İlk defa zengin bir arkadaşım oldu. Vay canına" diye bağırdı.

Zerrin kızın bu tepkisi üzerine güldü. Bu kız gerçekten çok değişikti. Hem aşırı sevgi gösterisi yapsa da sevmişti bu kızı. Güldüğünde çilli yüzü o kadar hoş bir hal alıyordu ki bir an yine kızın güzelliğini kıskandı.

"Sen yalnız mı geldin?" diye soran Deniz, Zerrin'in düşüncelerini dağıttı.

"Evet, ailemin buraya gelmesini istemedim. Şoförümüz bıraktı."

"Şoförünüz mü var?" dedi Deniz gözlerini açarak.

"Evet."

"Vay canına" diye tekrar güldü Deniz. "Bana bir ara evinizi anlatsana."

"Tamam, anlatırım bir ara. Daha çok vaktimiz olacak nasılsa."

Rojda'nın bindiği uçak piste doğru alçalmış, kız heyecanla koltuğun kenarını sıkmıştı. Hayatında ilk defa uçağa binmişti. Her zaman arabayla seyahat ederlerdi. Yanında oturan adam onun korkusunu anlamış gibi koltuğunun kenarına sıkı sıkı yapışmış kızın elinin üstüne koydu elini.

"Korkma yanında ben varım."

"Biliyorum amca ama içimden bir şeylerin çıktığını hissettim."

Amcası güldü. "İlk seferinde hep böyle olur ama bindikçe alışırsın."

Rojda sevgiyle amcasına baktı. Uzun boylu, yakışıklı, kara gözlü bu adam her zaman hayallerine giden yolda ona aracılık yap-

mıştı. Kendisi de dahil ailedeki herkes onunla gurur duyardı. Ailenin en küçük oğlu olmasına karşın yaptığı işten dolayı herkes onu dinlerdi. Amcası üç dönemdir milletvekiliydi ve Rojda'nın gözünde çok büyük işler başarmıştı. En önemlisi artık ailedeki erkekler üst üste birkaç defa evlenmiyor ve kız çocuklarını okutuyordu. Rojda bu konuda kendini şanslı sayardı. Amcası eğilerek Kürtçe birkaç kelime söyledi, Rojda gülerek cevap verdi. Bu, heyecanını biraz olsun gidermişti.

Tekrar pencereden dışarıya baktı. Aşağıdaki şehir artık görünüyordu. Denizi gördüğünde gülümsedi. Her şeyin bir rüya olmasından ve uyanınca yaşayacağı hayal kırıklığından korkuyordu. Ailesinde okumak için evden uzaklaşan ilk kişi kendisiydi. Ağabeyleri bile bu kadar uzağa gitmemişlerdi. Bir kız olarak ilk defa yaşadığı yerden tek başına bu kadar uzaklaşıyordu. Yanındaki amcası olmasa buralara kadar zor geleceğini biliyordu.

Babası, habersiz girdiği sınavları kazandığını öğrendiğinde evde kıyamet kopmuştu. Annesini buna göz yumduğu için azarlamıştı. Rojda tüm bunlara neden olduğu için kendisine düşmanlıkla bakan analıklarına ve kardeşlerinin kınayan bakışlarına maruz kalmış, onların itip kalkmasını sessizce kabul etmişti. Ta ki babası yumruğunu masaya vurup gidemeyeceğini söyleyene kadar.

Rojda'nın hayatta tek istediği okumaktı. Kadının hor görüldüğü, itilip kakıldığı ve fikrinin sorulmadığı bu düzeni kabul etmeyecekti. Bir gün buradan çıkıp amcası gibi topluma faydalı ve sözü dinlenir biri olacaktı. Bunun için de okuması gerekiyordu. O okulu kazanmak için gecesini gündüzüne katmış, sonunda başarmıştı. Onu oraya gitmekten bir tek ölüm alıkoyabilirdi. Babasını ikna edemeyeceğini anladığında gizlice amcasına yazmıştı. Her şeyi anlatıp amcasının ona yardım etmesi için yalvarmıştı. Beklediği cevap biraz geciktiğinde yaşadığı o hayal kırıklığını hâlâ içinde hissediyordu. Amcasından mektup gelmemişti ama daha büyük bir şey olmuştu, amcası kendisi gelmişti. İşte o an Rojda o okula gidebileceğini anlamıştı. Babasını ikna edebilecek tek insan amcasıydı.

Nihayet uzun tartışmalardan sonra babasına geri döneceğine dair söz vermişti. Rojda bu sözünü tutacaktı ama ondan önce uğruna her şeyi göze aldığı okulu bitirip sonra da üniversiteye gide-

rek hukuk okuyacaktı. Hedefi ezilen kadınların haklarını korumak ve onların daha iyi şartlarda yaşamasını sağlamaktı.

Uçaktan çıktıklarında onları karşılayan arabaya doğru gittiler. Rojda arabaya oturduğunda heyecanının ikiye hatta üçe, dörde katlandığını anlamıştı. Sessizce amcasının yaptığı telefon konuşmasını dinliyor, bir yandan da geçtiği yerlere hayranlıkla bakıyordu. İstanbul gibi bir şehre ilk defa geliyordu. Büyüklüğü ve kalabalık oluşu onu adeta büyülemişti. Neden İstanbul için dağı taşı altın dediklerini şimdi daha iyi anlıyordu.

Rojda okulun önünde indiğinde başını kaldırıp tarihi binaya baktı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bir an göğsünden fırlayacağını sandı. Bu hayatının en büyük dönüm noktasıydı. Bir daha hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı. Amcası da arabadan inmiş, yanına gelmişti.

"Nasıl buldun?" diye sordu gözleri mutlulukla parlayan kıza.

"Hayallerimdekinden bile daha güzel."

"Seninle gurur duyuyorum Rojda. Burası kazanılması çok zor bir okul. Sen de hedefine burayı koyduğuna göre çok daha büyük başarılara imza atacaksın demek ki."

Rojda amcasına baktı. İçindeki coşku gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Evet başarmıştı ve kesinlikle daha güzel şeyler yapacaktı. Konuşamayacak kadar duygulanmıştı. Amcası elini tuttu, ona gülümsedi.

Amcası "Hadi bakalım, gel de hayallerinin içine girelim" deyince ilk adımlarını attılar.

Büyük ve loş salondaki danışmaya doğru gittiler. Danışmadaki kadın gözlüklerini burnunun üstüne indirip karşısındakilere isimlerini sordu.

Rojda amcasının elini bırakıp kendinden emin bir şekilde "Rojda Yıldırım" dedi.

Kadın önündeki listeye gözlerini dikerek çıkardığı dosyaya baktı. "Koridorun sonundaki görevliye dosyanı verirsen sana kalacağın yeri gösterecek."

"Teşekkür ederim."

Rojda dosyayı eline aldığında heyecanı daha da arttı. Artık çok istediği okuldaydı ve ne olursa olsun kesinlikle çok başarılı olacaktı.

Yanında dikilen amcasına baktığında onun da gözlerinin nemlendiğini gördü.

"Teşekkür ederim amca, her şey senin sayende oldu."

"Ben bir şey yapmadım" dedi amcası ona doğru eğilerek. "Tüm bunlar senin başarın. Başarılı bir öğrenci olacaksın."

"Evet amca, çok çalışacağım."

"Bir şeye ihtiyacın olduğunda beni aramaktan çekinme Rojda."

"Tamam amca."

"Hadi bakalım, şimdi git ve odana yerleş. Hafta sonları İstanbul'a geldiğimde seninle bu şehri gezeceğim, söz veriyorum."

"Olur. Benimle gelmeyecek misin?"

Amcası gülerek kıza baktı. "Buralara kadar tek başına geldiğine göre bundan sonrasını da tek başına başaracağına inanıyorum" diyerek onu alnından öptü. "Hadi bakalım, göster kendini. Rojda Yıldırım kimmiş görsünler."

Rojda amcasının boynuna sarıldı. Sonra kapıya doğru giden adamın arkasından baktı. Önüne döndüğünde gülümseyerek koridorda yürümeye başladı. Görevliyi görünce valizini çekiştirerek yanına gidip kadına dosyasını uzattı. Yeni hayatının ilk günüydü ve içi içine sığmıyordu.

Koridorda kadının arkasında yürürken her adım onu daha da heyecanlandırdı. İçinden avazı çıktığı kadar bağırmak geliyordu. Koluna bir cimdik daha attı, canı yanınca yüzünü buruşturdu. Bu kesinlikle rüya değildi. Kadın koridorun sonundaki odanın kapısını açtığında ona doğru döndü.

"Arkadaşların çoktan odaya yerleşti bile."

"Teşekkür ederim."

Rojda içeri girdiğinde kendisine gülümseyen iki kızla karşılaştı. İki kız da merakla kendisine bakıyordu. Biri sarı saçları ve masmavi gözleri olan uzun boylu bir kızdı. Hatta kendisinden bile uzundu. Diğeri de şimdiye kadar görmediği kızıllıkta saçları, çilli yüzü ve yeşil gözleri ile minyon bir kızdı. İlk öne çıkan o oldu.

"Merhaba ben Deniz" dedi; yeni gelen kıza doğru birkaç adım attı.

Rojda çekinerek kıza "Merhaba" dedi. Elini uzattı. Adı Deniz

olan kız bu hareketi görmemiş gibi Rojda'yı kucakladı. Rojda şaşkınlıkla diğer kızla göz göze geldi. Diğer kız omzunu silkerek sadece güldü.

Deniz, kızı bıraktığında Zerrin kıza doğru giderek elini uzattı. Yeni kız Deniz tarafından yeteri kadar sıcak karşılanmıştı. Zerrin'in sarılmasına gerek yoktu.

"Ben Zerrin" diyerek kızla tokalaştı.

"Ben de Rojda."

"Adın çok değişik" diyen Deniz'e döndü.

"Evet, anlamı ne?" dedi Zerrin.

Rojda bunun üzerine daha da kızardı. "Şey, Kürtçe" diyerek gülümsedi. "Güneşin doğumu demek."

"Ne kadar güzel bir anlamı varmış" diyerek güldü Zerrin. "Benimkinin anlamı altından yapılmış demek."

"Saçlarına bakılırsa bu isim sana çok uygun" dedi Deniz. "Keşke benim adımın da sizinkiler kadar güzel anlamları olsa ama benimki sadece Deniz işte."

"Senin adın da çok güzel."

"Erkek ismi gibi" diyerek omuz silkti Deniz.

Zerrin, siyah saçlı, kara gözlü kıza gülümsedi Rojda kendine has bir güzelliğe sahipti. Çıkık elmacık kemikleri ve köşeli yüzü karakteristik bir hava veriyordu ona. Zerrin'in güzellik anlayışına uymasa da biraz makyaj ve biraz bakımla çok güzel olabilirdi. Belki onu vahşi gösteren şey hiç alınmamış kalın kaşları ve beline kadar gelen kuzguni siyahlıkta saçlarıydı. Burada kaldıkları sürede bu kızlara bildiklerini öğretebilirdi.

Deniz, yeni kıza bakarak boş yatağı gösterdi. "Biz yataklarımızı seçtik. Sana burası düştü. Sorun olur mu?"

"Olmaz" dedi Rojda, yatağa doğru yürüdü.

"Burada tam dört sene kalacağız. Umarım çok iyi arkadaş oluruz."

"Umarım" diyen kızlara bakarak gülümsedi Deniz.

Tanışma faslı bittiğinde kızlar hep beraber yemeğe indiler. O zaman aslında bayağı kalabalık olduklarını gördüler. Bir hafta sonra daha da kalabalık olacaktı. Zerrin masada otururken gözüne birkaç kız takıldı. Onların havasını hemen tanımıştı. Çünkü kendi de böy-

le davranırdı. O kızlarla tanışmayı kafasına not etti.

Rojda ilk defa çevresinden başka bir yerde bulunuyordu. Birkaç kızla selamlaşmış ama kızlar onun konuşmasını duyduklarında gülmüşlerdi. Buna çok üzülmüştü, ilk işi konuşmasını düzeltmek olacaktı. Masada oturan oda arkadaşlarına baktı. Belki bunu Zerrin'den isteyebilirdi. Konuşması çok düzgündü ama ondaki bir şey ona yaklaşmanın güç olacağını fısıldıyordu. Belki Deniz'le konuşabilirdi. Çok sıcakkanlı ve samimi bir kızdı.

Deniz ilgiyle etrafına bakıyor, burada olduğu için kendini çok şanslı görüyordu. Oda arkadaşlarını sevmişti; gelecek günlerin kendi açısından çok güzel geçeceğine emindi.

Bir hafta sonra okulun ilk zili çaldığında kızların odasında bir telaş oldu. Bir haftadır birbirlerine iyice alışmışlardı. Her ne kadar farklı sınıflarda olsalar da ortak bir düzene ayak uydurmayı başarmışlardı.

Deniz'e tüm bunlar o kadar değişik geliyordu ki kendini farklı bir dünyada hissediyordu. Üç odalı küçük bir köy evinden sonra burası saray odası gibi geliyordu. Kendine ait bir yatak, karıştırılmayan bir dolap ve çalışma masası vardı. Burada sonsuza kadar kalabilirdi. Üniformasını giymiş, aynanın önünde kendine bakıyordu. Saçlarını arkada sıkı sıkı bağlamış ama yine de bir aslan yelesi gibi kabarmasını önleyememişti. Birkaç gündür bahçede o kadar çok zaman geçirmişti ki çilleri iyice belirginleşmişti. Gözlerini kısarak kendine son kez baktı. İlk ders günü her şeyi arkasında bırakıp artık önündeki güzel günlere odaklanacaktı. Eli boynundaki kolyeye gitti. Kalbin çengelini çekerek küçük kalbi açtı. İçinde duran fotoğraflara baktı.

"Beni görebiliyor musunuz?" diye fısıldadı. "Gördüğünüzü biliyorum" diyerek kendi sorduğu soruya cevap verdi. "Sizleri çok seviyorum" dedi; iki fotoğrafı da öpüp kolyeyi gömleğinin yakasından içine doğru attı. Son kez kendisine bakıp banyodan çıktı.

Rojda telaşla çantasını hazırlıyordu. Deniz ile geçen hafta konuşmuş, telaffuzunu düzeltmek için ondan yardım istemişti. Deniz

bu işi hemen kabul etmişti ve dört gündür yoğun bir şekilde kelimeleri nasıl kullanması gerektiğini öğretiyordu ona. Rojda kızı, Zerrin'den daha çok sevmişti. Zerrin bazen insanı deli edecek kadar kibirli olabiliyordu ve her iki kız da onun bu huyunu sevmediklerini kabul etmişlerdi. Bir de Deniz'in içindeki yaşama sevinci onu çok etkiliyordu. Deniz modern Pollyanna gibiydi, sürekli mutlu olacak bir şey bulabiliyordu. Rojda onun annesinin doğumda, babasının da bir kazada öldüğünü öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Tüm o kayıplarına rağmen Deniz hayatla barışık biriydi. Buradaki hiçbir şey onu mutsuz etmiyordu. Gözü banyodan çıkan Deniz'e takıldığında gülümsedi.

"Hazır mısın?"

"Çok heyecanlıyım."

"Ben de öyle. Zerrin nerede?"

"O çoktan gitti."

"Bizi beklemeden mi?"

"Evet."

"Hadi o zaman biz de gidelim" dedi Deniz. Yatağın üzerindeki çantasını alarak Rojda'yla birlikte ana binaya doğru yürüdü.

Hazırlık sınıfının en çalışkanı şüphesiz Deniz'di, hatta tüm hazırlık sınıflarındaki her öğrenciden daha başarılıydı. Zerrin ile Rojda onun bu başarısından yararlanmayı öğrenmişlerdi. Deniz de bildiklerini oda arkadaşlarına öğretmekten çok memnundu. Üç kız da zaman içinde daha iyi anlaşmışlardı.

Okul açıldıktan birkaç hafta sonra bir sabah erkenden bütün öğrencileri konferans salonunda topladıklarında her kafadan bir ses çıkıyordu. Sonunda okulda kalan müdür yardımcılarından biri sahneye çıkarak karşısındaki öğrencilere baktı.

"Çocuklar bugün okulda ders yapılmayacak. Çünkü öğretmenlerinizin okula gelmesi mümkün değil. Ordu yönetime el koydu ve sıkıyönetim ilan edildi. Sokağa çıkma yasağı var" dedi.

Uğultu bir anda salonu sardı. Rojda Deniz'e dönerek fısıldadı.

"Ne demek bu?"

"Bilmiyorum" diyerek omuz silkti Deniz. "Ama iyi bir şey olmadığı kesin."

"Çocuklar susun" diye bağıran müdür yardımcısına baktılar. "Bu, bir süre her şeyin daha zor olacağı bir döneme girdik demek. Başbakan ve parti liderleri tutuklandı. Türkiye Büyük Millet Meclisi lağv edildi. Seçimler olana kadar bir süre bu şekilde yönetileceğiz. Şimdi aileleriyle konuşmak isteyenler adlarını yazdırarak telefon sırasına girebilirler" dedi.

"Sen konuşacak mısın Zerrin?" diye sordu Deniz.

"Hayır, önemli bir şey olursa beni ararlar zaten. Ya sen?"

"Bizim evde telefon yok, arayamam. Ya sen Rojda?"

"Ben konuşmak istiyorum. Öğretmenimiz meclis lağv edildi dedi. Amcamın durumunu öğrenmek istiyorum. Başbakanı bile tutuklamışlar."

"O zaman bir an önce adını yazdır da sıraya gir."

"Evet, odada görüşürüz kızlar" dedi Rojda; Deniz ve Zerrin bir süre onun arkasından bakıp odaya doğru yürümeye başladılar.

"Acaba onun da amcasını tutuklamışlar mıdır?"

"Bilmiyorum" dedi Zerrin. "Umarım tutuklanmamıştır. O zaman Rojda'nın durumu tehlikeye girer mi sence? Belki babası onu okuldan alır."

"Benim de aklıma geldi ama endişelendirmemek için söylemedim."

"Belki korktuğumuz gibi olmaz" diyerek Deniz'e baktı Zerrin.

Rojda telefon sırası kendisine geldiğinde duyacaklarından endişe ederek evi aradı. Telefona çıkan ağabeyiyle konuştu. Amcasının durumunu onlar da bilmiyordu. Rojda fazla bir şey öğrenemediği için telefonda fazla kalmak istemedi. Herkese selam söyleyerek telefonu kapattığında durumunun ne olacağına dair endişeleri devam ediyordu.

Birkaç hafta sonra Rojda amcasıyla ilgili bilgiyi aldı. Tutuklanmamıştı ama ağabeyinin dediğine göre her an her şey olabilirdi. Rojda kendisiyle ilgili hiçbir şey soramıyordu. Eğer akıllarında böyle bir şey yoksa akıllarına getirmek istemiyordu. Bu yüzden evi aramaktan vazgeçti. Nasıl olsa kötü haber onu gelir burada bulurdu.

Normal rutinlerine döndüklerinde hep okulda olan kızlar dışarıda neler olup bittiğine hâkim değillerdi. Arada sırada hafta sonları evlerine giden kızlardan bilgi alsalar da ne olduğunu fazla anlamamışlardı.

Bir süre sonra tek dertleri hazırlık sınıfını geçmek olmuştu. Zerrin arada Deniz'in çok konuşmasından şikâyetçi olsa da Deniz bu tip şeyleri takan biri değildi. Aradan geçen aylarda kızlar iyice kaynaşmıştı. Deniz arkadaşlarını çok seviyordu. Okuldaki diğer kızlar gibi değillerdi. Gerçi Zerrin'in kendilerinden başka arkadaşları da vardı ama Deniz ile Rojda ayrılmaz ikili olmuşlardı. Zerrin'in yokluğu onları çok fazla etkilemiyordu.

Senenin sonunda herkes evine gittiğinde Rojda amcasını evde buldu. Artık milletvekili olmasa da hâlâ evde sözü dinleniyordu. Rojda'yı endişelendiren, bütün gün babasının ve amcasının babasının çalışma odasında oturup sürekli konuşmasıydı. Bu konuşmalardan birine istemeden kulak misafiri olmuştu. O zaman aslında neler yaşandığını da anlamış oldu. Tutuklamalar hâlâ devam ediyordu ve kuzenlerinden birinin yurtdışına kaçtığını öğrenmişti. Babası amcasına bu bizi etkiler mi diye sorduğunda Rojda bunun onları nasıl etkileyeceğini anlamamıştı.

Rojda'nın emin olduğu tek şey okuluna devam edecek olmasıydı. Kimse okuldan bahsetmediğine göre endişelenmesine gerek yoktu ama Rojda endişeli bir yapıya sahipti ve okul açılıp da kendisi okula gidene kadar durumundan emin olamadı.

3

Yatağının kenarında oturan Zerrin biraz önce annesiyle yaptığı telefon konuşmasını düşünüyordu. Kadın ağlayarak babasının bir metresi olduğunu söylemişti. Bu Zerrin için yeni bir şey değildi. Babasının annesine davranışlarından onun bir ilişkisi olduğunu zaten anlamıştı. Sadece bunu annesinin neden bu kadar büyüttüğünü anlamamıştı. Müfit ve Sitare Alemdar yıllar önce dillere destan bir düğünle evlenmelerine rağmen zaman içinde aralarındaki sevgiyi kaybetmiş, sadece maddi çıkarları için birbirlerine tahammül eden bir çift haline gelmişti. Tüm mal varlıkları ortaktı, ne annesi ne de babası boşanmayı göze alabilirdi. Onlarınki sevgiyi kaybetmiş, sadece kâğıt üzerinde kalmış bir evlilikti ve herkesin bildiği bir gerçeğin –ki bunu annesinin de bildiğinden emindi– neden şimdi dile getirildiğini düşünüyordu.

Müfit Alemdar dışarıya karşı oldukça kibar, sevgi dolu bir eş ve baba gibi gözükebilirdi ama ev hayatında karısını aldatan, oldukça sert hatta zorbalık sınırlarını zorlayan bir yapıya sahipti. Özlemle beklediği erkek evlada kavuşamamasının suçunu karısına yüklemiş sonunda başka kadınlarla ilişki yaşayarak karısını aşağılamayı seçmişti. Bunu Zerrin bile bilirken annesinin sanki bunu yeni öğrenmiş gibi telefonda ağlamasına anlam veremiyordu. Annesinin, içinde ufacık sevgi bile barındırmayan bir evliliği sürdürme çabaları Zerrin'in midesini bulandırıyor, annesine olan saygısını her geçen

gün daha da azaltıyordu.

Zerrin'i bu kadar düşündüren şey annesine üzülmüş olması değil, onun konuşmanın arasında söylediği başka bir şeydi. Annesi yıllardır babasının metreslerine göz yummuş ve büyük olasılıkla bildiği halde bilmezlikten gelmişti ama bu sefer babasının o kadından bir çocuğu vardı. Üstelik Müfit Alemdar'ın yıllarca beklediği erkek evladı o kadın vermişti. Bu durumda Zerrin ne yapacağını bilmiyordu. Henüz on altı yaşındaydı ve o bebeğin varlığı her şeyin elinden alınması anlamına mı geliyor ondan bile emin değildi.

Babasının bu durumda annesini boşayıp boşamayacağını da bilmiyordu. Birdenbire hayatı tepetaklak olmuş gibi hissetti. Sadece iki yıldır evden uzaktı, tüm bunlar bu kadar kısa sürede nasıl gerçekleşmişti?

Odanın kapısı açıldığında Zerrin gözyaşlarını hemen sildi. İçlerinde ne yaşarlarsa yaşasınlar Alemdarlar asla dışarıya duygularını göstermezlerdi. Yüzüne sahte bir gülümseme oturtarak kapıdan giren kızın "Merhaba"sına isteksizce "Merhaba" diye karşılık verdi.

Rojda, Zerrin'e baktığı anda onun kızarmış mavi gözlerinden ağladığını anlamıştı ama Zerrin kendisiyle ilgili şeyleri hiç anlatmazdı. Geçen iki sene içinde onu az çok tanımıştı. O anda ne olduğunu sorup sormama konusunda kararsız kaldı. Yine de aynı odayı paylaştıkları için birbirlerinin dertlerine ya da sevinçlerine ortak olmaları gerektiğini biliyordu.

"Bir sorun mu var Zerrin?"

"Yok bir şey" diyerek gülümsedi Zerrin.

"Emin misin? Sanki ağlamış gibisin?"

Zerrin arkadaşının ısrarına daha da sinir oldu. "Yok dedim ya, Türkçe anlamıyor musun?" dedi kızgınlıkla ve yüksek sesle. "Rahat bırak beni" diyerek devam etti.

Rojda böyle bir tepki beklemediği için bir an olduğu yerde kaldı. Zerrin'in kendisinden kaçırmadığı kızarmış gözlerine baktı. Sonra da yatağın üzerine kitaplarını koyarak dolabını açtı. Zerrin'in yine heyheyleri üstündeydi ama bu defa kelimeleri kalbini kırmıştı.

Zerrin böyle durumlarda kendi odasının mahremiyetini arıyordu. İki sene geçmesine rağmen hâlâ bir odada üç kişi kalma-

ya alışamamıştı. Hele böyle zamanlarda odadaki kızlara daha da sinir olurdu. Sinirle yerinden kalkarak kendisini banyoya attı. Aynada kızarmış gözlerini gördüğünde Rojda'ya dediği şeyden dolayı üzüldü. Onu kırdığını biliyordu. Halbuki bunda Rojda'nın bir kabahati yoktu; sadece iki yıldır aynı odayı paylaştığı arkadaşına ne olduğunu sormuştu. Zerrin başlarda bu kızlarla aynı odayı paylaştığı için çoğu gece tereddüt yaşasa da son bir yıldır onlara iyice alışmıştı. Hatta bu sene yazın evine gittiğinde oradaki arkadaşlarından daha çok onları arar olmuştu ama yine de Deniz ile Rojda'nın birlikte yakaladığı o sıcak ilişkiye bir türlü tam anlamıyla dahil olamamıştı. Böyle davrandığı sürece kuramayacağını da biliyordu. Etrafı kalabalık olmasına rağmen gerçek anlamda, dertlerini anlatacak onlardan tavsiyeler alacak bir arkadaşının olmadığını biliyordu. Çoğu zaman Deniz ile Rojda'nın arasında oluşan dostluğu kıskandığını hissederdi. Belki de etrafına ördüğü kalın duvarları en azından oda arkadaşlarının yanında yıkmalıydı. Sadece bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Musluğu açarak yüzünü soğuk suyla yıkadı. Böyle zamanlarda yalnız kalmayı çok istemesine rağmen yalnız kalmanın sorunlarını çözmeyeceğini de biliyordu. Üstelik kızlarla dolu bir okulda yalnız kalması ne yazık ki mümkün değildi. Saçlarını arkadan bağladı. Biraz daha kendine gelmişti. Hayatının değişeceğini hissediyordu. Babası yıllarca bir oğulun hasretini duyduktan sonra oğlu olan o kadını bırakmayacağını biliyordu. Bu her zamanki gibi gelip geçici bir ilişki değildi. Annesi de bunun farkındaydı, onun için bu kadar tepki göstermişti. İçindeki sıkıntı daha da büyüdü. Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bir an önce okulun tatil olmasını, eve giderek bazı şeyleri kendi gözleriyle görmeyi diledi.

Aklı Rojda'ya kaydı. Gönlünü almalıydı. Banyodan dışarı çıktığında odanın boş olduğunu gördü. Bu onu daha da rahatlattı. Böylelikle özür dilemek zorunda kalmadan konu kendiliğinden kapanırdı.

Rojda, okuyacağı kitabı alarak bahçeye çıktı. Sık ağaçların arasına girdiğinde Deniz'i gördü. Onun yanına gitse mi, bir an karar veremedi. Belki de insanları rahatsız ediyordu. Zerrin'e sadece ne olduğunu sormuştu. Verdiği tepkiye üzülmüştü. Şimdi yalnız başına oturan Deniz'in yanına gitse miydi? Deniz buraya çok sık gelir, buranın kendisini dinlendirdiğini söylerdi. Onu rahatsız etmemek için etrafına bakınırken Deniz bağırdı.

"Rojda."

Rojda elini kaldırdı. Ona doğru yürüdü. "Ne yapıyorsun?"

"Kuşların sesini dinliyorum."

"Kuş mu?" diye etrafına baktı Rojda. Hiç kuş sesi duymuyordu. "Hiç ses duymuyorum."

"Dinlemesini bilirsen duyarsın" diyen Deniz oturduğu yeri işaret ederek onun da oturmasını istedi.

Rojda, Deniz'in yanına, çimenlerin üzerine bağdaş kurarak oturdu. Bir süre onunla birlikte kuşların sesini dinledi ama hiçbir şey duyamadı. Başını çevirip arkadaşına baktı. Deniz gözleri kapalı dimdik oturuyordu. Sesini çıkarmadan bekledi. Deniz de Zerrin de çok farklı tiplerdi ama Rojda onlarla birlikte olmaktan son derece memnundu. Özellikle Deniz'le olmayı ve onunla saatlerce konuşmayı seviyordu. Onunla konuşurken şimdiye kadar hiç kimselere söylemediği sırlarını söylüyordu. Deniz'in insanı dinlendiren bir yapısı vardı. Rojda onunla konuşurken Deniz'in büyüsüne kapılıyordu. Deniz küçük bir kasabada halası, enişte si ve onların beş çocuğuyla birlikte büyümesine karşın oldukça fazla şey biliyor, deli gibi kitap okuyordu. Okulun kütüphanesinin devamlı öğrencilerinden biriydi. Ciltli, kalın kitapları çok kısa sürede okuduğu gibi bütün derslerini de aksatmadan yapıyordu. Onun çok akıllı olduğuna emindi Rojda. Üstelik Deniz, Zerrin gibi de değildi. Mütevazı ve cana yakındı. Her derdini konuşur, insanların dertlerinin paylaşıldıkça azaldığını söylerdi. Birkaç kere Rojda da onunla aklına takılan şeyler hakkında konuşmuş, rahatladığını hissetmişti. Bu kızın insanı rahatlatan kelimeleri vardı. Dışadönüklüğü, herkesle çok samimi olması Rojda'nın kıskandığı şeylerdi. Rojda onun gibi olmayı çok istemesine rağmen yetiştirilme tarzından dolayı kalabalık ortamlarda fazla öne çıkmayı sevmezdi. Hele birkaç kız bir ara-

ya geldiklerinde ona sordukları soruları bile yüzü kızarmadan cevaplayamazdı. Deniz her defasında insanların yanında rahat olmasını söylese de Rojda bunu hâlâ başaramamıştı.

"Zerrin nerede?" diye soran Deniz'e baktı. Konuşması iyi olmuştu, Rojda sıkılmaya başlanıştı.

"Odada."

"Bütün gün ne yapıyor odada anlamıyorum. Hava çok güzel halbuki."

"Gittiğimde ağlıyordu."

Deniz dönerek arkadaşına baktı. "Ağlıyor muydu?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Evet, bir derdi olduğuna eminim."

"Nesi varmış?"

"Bilmiyorum. Sordum ama beni tersledi."

"Regl dönemidir" diyerek güldü Deniz. "Çekilmez oluyor öyle zamanlarda." Onun kendisine bakışını görünce "Haksız mıyım?" diye ekledi.

"Haklısın ama bilmiyorum. Hiç o dönemlerinde ağladığını görmedim. Aslında onun ağladığına bugüne kadar hiç tanıklık etmedim."

"Ben de" diyerek sustu Deniz. Sonra da "Evet, bu araştırılması gereken bir durum. Zerrin asla ağlamaz ama sorunca da cevap vermez. En iyisi kendi haline bırakalım."

"Neden seninle konuştuğum gibi onunla konuşamıyorum ben?"

"Dert etme, ben de seninle konuştuğum gibi onunla konuşamıyorum. Belki de çok zengin olmasındandır. Kim bilir... Burada beraber olmak zorundayız ama dışarıda bizimle konuşacağını bile sanmıyorum. Biz onun standartlarına göre değiliz. Mesela ben, ona göre fakir, kimsesiz bir kızım. Onun benim gibi bir arkadaşı olduğunu hiç sanmıyorum. Sense zenginlikte ona eşit olabilirsin ama Doğulusun" dedi gülerek. "Anlayacağın ikimiz de onun standartlarında değiliz. Ne onun gibi giyiniyoruz ne de onun gibi para harcıyoruz. Bize yazın gittiği yerlerin fotoğraflarını gösterdi. Sen oralara gittin mi?"

"Hayır, buraya gelene kadar doğduğum yerden ayrılmadım bi-

le."

"Ben de öyle" diyerek omuz silkti Deniz. "Gördün mü o bizden çok farklı. Olsun ben yine de onu seviyorum. Üstelik bizimle konuştuğu ender anlarda anlattıklarını dinlemeyi de seviyorum."

"Ben de seviyorum. Keşke seninle yakın olduğumuz kadar onunla da yakın olabilsek."

"Keşke" diyerek sustu Deniz. Sonra yanında oturan Rojda'ya döndü. "Ama insanları olduğu gibi kabul edersek onlarla daha iyi anlaşabiliriz. Ne kadar zengin olduğun ya da fakir olduğun önemli değil aslında, ya da Doğulu ve Batılı olmak da önemli değil. Çünkü insansın ve herkesin yaşadıklarını yaşıyorsun. Acılar, dertler ve sevinçler herkes için aynı."

"Haklısın, hiç böyle düşünmedim."

"Neyse bırakalım Zerrin'i, nasıl olsa bize asla neden ağladığını anlatmaz."

"Haklısın. Söyle bakalım ne diyordu kuşlar sana" diyerek güldü Rojda.

"Gelecek güzel günlerden bahsediyorlardı. Burada oturup geleceğin bana neler getireceğinin hayalini kurmayı seviyorum" diyerek güldü Deniz. "Benim deli olduğumu düşünüyor musun?"

"Hayır."

"Ama deliyim galiba biraz."

"Keşke ben de senin gibi olabilsem. Sen kendinle çok barışıksın. Ben bana soru sorulduğunda bile utanıyorum. Yanlış bir şey söylemekten ve insanların benimle alay etmesinden çekiniyorum."

"İnsanlar her ortamda alay ederler. İnsanın doğasında var bu. Kendi yanlışlarını görmez, başkalarının yanlışlarına takılırlar. Sen aldırma onlara. İçinden ne geliyorsa yapabilirsin. Zor bir şey değil ki. Her şey senin elinde Rojda. Bir filozofun çok güzel bir sözü vardır. Zayıf noktalarınızdan güçlü taraflar doğacaktır, der."

"Seninle konuşmayı çok seviyorum. O kadar bilgilisin ki. Ama yine de bazı şeyler ne yazık ki elimde değil."

"Biliyor musun Rojda, hayatında hep olumlu şeyleri düşünürsen işlerin hep olumlu olur."

"Kim demiş bunu?"

"Bilmiyorum ama bu kesinlikle doğru bir şey. Belki de ben

tüm olumsuzluklarımı küçük yaşta bırakmışımdır. Başıma gelebilecek en kötü şeyleri erken yaşadığım için bundan sonra hayatın bana hep gülmesi gerektiğini düşünüyorum. Hayatıma hep olumlu olarak bakmak istiyorum."

"Doğru. Senin başına gelenler benim başıma gelseydi ne yapardım acaba?"

"Hayatın için mücadele ederdin."

"Sen öyle mi yapıyorsun?"

"Evet. Bunu tüm ömrüm boyunca yaptım. Hep mücadele ettim. Senin adına mücadele edecek annen baban yoksa bu iş sana kalıyor ne yazık ki. Annemi hiç hatırlamıyorum. Ondan bana kalan, saçlarımın ve gözlerimin rengi. Bir de bana hamile olduğunu öğrendiğinde çektirdiği bir fotoğraf var. İşte hepsi bu kadar. Ne bir anı ne de bir hayal, hiçbir şey yok. Babam da öyle. Öldüğünde çok küçüktüm. Onunla ilgili de hiç anım yok. Onun da zekâsını almışım. Onları halamın ve enistemin anlattıklarıyla tanıyorum. Nasıl insanlardı? Birbirlerini çok seviyorlar mıydı? Ben doğduğumda ne hissettiler? Tüm bu ve buna benzer bir sürü sorum var ama cevapları yok. Hep başkalarının anlattıklarıyla tanıdım onları şimdiye kadar. Anlatılanların doğru olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Kesin iyi insanlardı. Çünkü sen onların kızısın ve çok iyisin."

"Umarım öyleyimdir. Onun için ben sadece bundan sonra kendi hikâyemi yazmak istiyorum. Ne istediğimi biliyorum ve o yolda gitmek istiyorum. Hedefim belli. Kendimi o hedefe ulaşıncaya kadar başka bir şeyle ilgilenmemeye ikna ettim."

"Ne yapacaksın mesela?"

"Mesela hedefime ulaşıncaya kadar hiç âşık olmayacağım."

"Bu insanın elinde olan bir şey değil ki. İnsan birdenbire âşık olabilir."

"Ben olmam. Erkekler sadece kızların kafasını karıştırır ve hedefe ulaşmayı zorlaştırır. İstediklerimi elde ettikten sonra ben de âşık olabilirim tabii ki ama önce hayallerimi gerçekleştireceğim."

Rojda arkadaşına bakarak gülümsedi. "Hayatla ne kadar barışıksın. Benim de hedeflerim var ama ben kendi hikâyemi yazabilir miyim bilmiyorum."

"Neden yazamayacaksın?" diyerek sordu Deniz.

Rojda bir süre düşündü. Sonra arkadaşına dönerek konuştu. "Okul bitince geri döneceğime söz verdim. Yoksa buraya gelmem söz konusu bile değildi ama tüm buraları gördükten, neler yapabileceğimi anladıktan sonra geri dönebilir miyim bilmiyorum? O gün geldiğinde babama verdiğim sözü tutamamaktan korkuyorum."

"Peki senin hedefin ne?" dedi Deniz arkadaşına doğru dönerek.

"Önce burayı bitirmek, sonra hukuk okumak istiyorum. Avukat olacağım. Ezilmiş kadınların sesi olmak istiyorum. Sence başarabilir miyim?"

"Tabii ki. Zor bir şey değil; amacın belliyse hedefe ulaşmak kolaydır. Zor olan hiçbir hedefinin olmaması."

"Biliyor musun, tanıdığım en akıllı kızsın" dedi Rojda.

"Sen de öylesin."

Deniz içten gülümsemesiyle ona baktı. Kara gözleri parlıyordu. Zerrin arada onun aksanıyla alay etse de Rojda'ya aksan çok yakışıyordu ve buraya geldiğinden beri epey yol kat etmişti. Dikkat ettiğinde gayet düzgün konuşuyordu ama heyecanlandığında ya da panik olduğunda konuşması değişiyor, aksanı geri geliyordu. Deniz hiç kimsenin olmadığı ortamlarda çalışıyordu onunla. Rojda kendi kabul etmese de oldukça akıllı bir kızdı.

Deniz önünde duran karahindiba çiçeğini göstererek arkadaşına sordu: "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Rojda bir an Deniz'in ne dediğini anlamadı, çimlerin içinde biten sarı çiçeğe baktı.

"Hayır."

"Bu karahindiba çiçeği. Çoğu kişi onu bu şekilde tanımaz. Daha çok tohumunu tanır. Kırlarda en ufak bir esintide dağılıp giden çiçektir bu. Üflesen bile uçar gider tohumları ama çok güçsüz görünmesine karşın çok güçlü bir çiçektir."

"Güçlü mü?" diyerek güldü Rojda.

"Evet, rüzgârda tohumları sürüklenir, nereye düşeceğini, nereye savrulacağını bilmez. Havada esintiyle süzülür durur. Sonra esinti biter ve karahindiba tohumu toprağa düşer. Artık evi orasıdır. Kökleri toprağın derinlerine doğru yolculuğa başlarken o da yeşe-

rir ve sarı çiçekler açar. Nerede olursa olsun fark etmez. Bir sonraki tohumunu rüzgâr savurana kadar bulunduğu yeri güzelleştirir. İşte ben de kendimi karahindiba tohumu gibi hissediyorum. Yıllar içinde oradan oraya sürükleneceğim ama her sürüklendiğim yerde çoğalacağım, güçleneceğim. Çiçekler açarak bulunduğum yeri güzelleştireceğim."

Rojda gülümseyerek önünde duran çiçeğe baktı. Deniz her zamanki gibi konuşarak onu rahatlatmıştı. O anda o da kendini karahindiba tohumu gibi hissetti. Rüzgâr onu da doğunun küçük bir kasabasından İstanbul'daki bu okula sürüklenmişti. Yıllar içinde nerelere sürükleneceğini bilmiyordu ama gittiği her yerde güçlü olmalıydı. Deniz haklıydı, hedefi belliydi ve o hedefe ulaşmak için çalışmalıydı.

İki kız da bir süre korudaki sessizliği dinleyerek konuşmadı. Rojda hayallere dalmıştı. Avukat olduğunu, ona ihtiyaç duyan kadınları düşündü. Bunu düşünmek bile yüzünde mutlu bir tebessümün olmasını sağlamıştı. Deniz haklıydı, hedefin belliyse sonuca ulaşmak kolaydı. Rojda da yoluna nasıl engeller çıkarsa çıksın sonunda hedefine ulaşacaktı.

Deniz gözucuyla Rojda'ya bakarak gülümsedi. Bu kızı çok seviyordu. Rojda sırtını düzleştirmiş, gözlerini yumarak yüzünde mutlu bir gülümsemeyle hayallere dalmıştı. Deniz de önüne dönerek gözlerini yumdu ve kimselerin duymadığı, ona gelecekten bahseden kuşların sesine odaklandı. O kuşlar beyninin içindeydi. Bir kere bunu bir kıza söylediğinde kız ona deli demiş, yanından uzaklaşmıştı. Deniz o günden beri beynindeki kuşlardan bahsetmiyordu. Belki de deliydi. Sonuçta deliler deli olduklarını bilmezdi.

Zerrin sonunda odada oturmaktan sıkılıp bahçeye çıkmıştı. Ne yöne gideceğini bilmeden bir süre kapının önünde öylece dikildi. İçindeki sıkıntı saatler geçtikçe daha da büyümüştü. Börtü böcekten nefret ettiği için kolay kolay bahçeye çıkmazdı. Hafta sonları okul daha da çekilmez oluyordu. Yapacak fazla bir şey olmayınca Zerrin iyice sıkılıyordu. Böyle anlarda yakın çevrelerde otu-

rup ailelerinin yanına giden kızları kıskanırdı. Son duyduğu şeylerden sonra evde de onu nelerin beklediğini bilmiyordu ve bu belirsizlik onu daha da rahatsız ediyordu.

Sabahtan beri Deniz'i görmemişti. Deniz böyle zamanlarda ya kütüphanede ya da elinde kitapla koruda olurdu. Çimenlerin üzerinde oturur, ağaçlara tırmanır, üstü başı çerçöp odaya gelirdi. Dışarıya çıkmadan önce kütüphaneye uğramış, Deniz'i görememişti. Biraz daha kapının önünde oyalandı. Sonunda koruya doğru yürümeye başladı.

Biraz sonra yanılmadığını anladı. Deniz ile Rojda koruda çimenlerin üzerine oturmuş, sohbet ediyorlardı. Bir an yanlarına gidip gitmemeyi düşündü ama gizli gizli onların arkadaşlığını kıskanıyordu. Birlikte geçirdikleri vakit kendisiyle geçirdiklerinden daha çoktu. Bazı geceler onların aynı yatağa yatarak fısıltıyla konuşmalarını, arkasından sessizce gülmelerini dinlerdi. O anlarda onların arasında olmayı çok istemesine rağmen bir şey Zerrin'i hep tutardı. Şimdi de baş başa vermiş konuşup gülüyorlardı. Zerrin de onlara katılmak istiyor, onlara yeni öğrendiği ve onu çok üzen aile sırrını söylemek istiyordu ama yetiştirilme tarzı buna engeldi.

Bir süre daha konuşarak gülen kızlara baktı. Belki de onlarla samimi olmak için kendisinin de cana yakın olması gerekiyordu. Kararını vererek onlara doğru yürüdü. "Merhaba" dediğinde her iki kız da dönüp ona baktı. Rojda biraz önce onu azarlayan kıza gülümsedi. Deniz ise "Merhaba" dedi.

"Size katılabilir miyim?"

"Tabii" diyen Deniz kazağını ona doğru uzattı.

Zerrin bir an ne olduğunu anlamadığı için kıza baktı. Deniz "Çimenlere oturmayı sevmiyorsun, onun için" diyerek gülümsedi.

Bu davranış Zerrin'i daha da duygulandırdı. İlk defa karşılık beklemeden biri onun için iyilik yapıyordu. "Teşekkür ederim ama bu sefer bir değişiklik yapacağım, ben de sizin gibi çimenlere oturacağım" diyerek Rojda'nın yanına oturdu. "Ne konuşuyordunuz?"

"Hiç, öylesine... Havadan sudan" diyerek güldü Deniz.

Zerrin onların samimi davranmalarına rağmen bazı şeyleri kendisine söylemediklerini biliyordu. Eğer onlarla gerçek anlamda arkadaş olacaksa en az onlar kadar samimi olması gerektiğini anladı.

Belki de on altı yıllık hayatında ilk defa bir şey yapmalı, içinde biriktirdiği onu rahatsız eden şeyleri bu kızlara anlatmalıydı. Onlara bakarak gülümsedi. Yapacağı ilk şey Rojda'dan özür dilemekti.

"Biraz önce sana kaba davrandığım için özür dilerim Rojda."

İki kız da şaşkınlıkla önce birbirlerine sonra Zerrin'e baktılar. Zerrin özür dileyen biri değildi. "Şaşırdınız değil mi?"

"Doğrusu evet" dedi Deniz. Rojda hiç konuşmadı.

"Bugün kötü bir haber aldım evden, moralim çok bozuktu" diyerek sustu Zerrin.

"Birine bir şey mi oldu?"

Zerrin ilgiyle soran Rojda'ya baktı. "Hayır ama keşke olsaydı" diye mırıldandı.

"Hayatta ailemi seçememen ne kadar kötü değil mi?" diyen Deniz uzanarak Zerrin'in elini tuttu. Bu temas Zerrin'i rahatsız etmedi. Halbuki böyle temasları sevmediğini düşünürdü ama bir başkasının teselli amaçlı elini tutması ona iyi bile geldi. Elini çekmediği için Deniz tutmaya devam etti.

"Maalesef öyle" dedi eline bakarak.

"Eee ne oldu anlatmayacak mısın?" dedi Deniz merakla.

"Kendimi bildim bileli babam annemi aldatıyor" dedi. Zerrin ilk defa ailesi hakkında konuşurken rahatsız olmadı. İki kızın kendi aralarında bakışmaları bile onu tedirgin etmedi.

"Annenin haberi yok mu?" diyen Rojda merakla sordu.

"Ben bile biliyorsam onun da bildiğini düşünüyordum ama nedense bu konuda şimdiye kadar hiçbir şey yapmadı. Hatta görmezlikten gelmek daha çok işine geldi."

"Bir kadın kendini aldatan bir adamı neden görmezlikten gelir ki?" dedi Deniz.

"Çünkü bu şekilde rahatının bozulmayacağını düşünüyor." Zerrin arkadaşlarına bakarak sustu.

Deniz üzüntüyle "Boşanacaklar mı yoksa? Bunu mu haber verdiler sana?" diye sordu.

"Hayır, onlar asla boşanmaz. Her ne kadar babam annemi aldatsa da sonunda dönüp dolaşıp geleceği yer evdir. Birbirlerini sevmeseler bile bu evliliği birinden biri ölene kadar sürdürürler. Çünkü onları birbirlerine bağlayan önemli bir şey var."

"Sen mi?" dedi Rojda ilgiyle.

Zerrin bu soru karşısında başını kaldırıp üzgün gözlerle arkadaşlarına baktı. "Hayır para."

Bunun üzerine Deniz hâlâ elini tuttuğu Zerrin'in elini biraz daha sıktı. Rojda da bundan cesaret almış olmalı ki o da elini kızların elinin üzerine koydu. O anda Zerrin kimselere anlatmadığı aile ilişkilerini bu kızlara anlattığı için memnun oldu. Belki de teselli edilmeye ihtiyacı vardı. Bunca sene hiç kimse sadece iki senedir tanıdığı bu kızlar kadar kendisine yakın olmamıştı.

"Peki bu sefer olay ne?" dedi Deniz.

"Babamın kısa kaçamaklarını annem her defasında görmezlikten gelmiştir ama bu sefer babamın başka bir kadından bir oğlu olduğunu öğrenmiş. Yıllarca babam bir oğlu olmasını istedi ama annem benden sonra birkaç kere düşük yaptı ve sonunda sağlığı tehlikeye girdiğinde hamile kalmak için uğraşmadı. Babam da bunun suçunu anneme yükledi. Şimdi özlemle istediği o erkek evlada kavuşmuş durumda."

İki kız da üzüntüyle Zerrin'e baktı. Rojda bu tip şeylere alışkındı. Babasının annesi dahil üç karısı vardı. Her kadından da çocukları. Onun için bu habere fazla tepki göstermedi.

Deniz ise bunu anlayabilmiş değildi. Halası her ne kadar zaman zaman çekilmez biri olsa da eniştesi ve halasının birbirlerini ne kadar çok sevdiklerine tanıklık ederek büyümüştü. Hep geçim sıkıntıları olmasına rağmen yine de o sevgiyi hissetmişti.

"Bunları nereden öğrendin?"

"Annem aradı."

"Vay canına, tüm bunları bilmesine rağmen boşanmayacaklar mı yani?" diye hayretle sordu Deniz.

"Hayır, boşanmazlar. Babam annemi ikna eder. Annem de buna boyun eğer. Belki de o çocuğu nüfusuna alır. Bunun üzerine annem de babamdan bir şey ister. Bu yüzden annemden nefret ediyorum. Babamdan ayrılsa bile ömrünün sonuna kadar rahat edecek parası var ama hâlâ kendini aldatan babamla yaşamayı seçiyor."

"Belki senin bilmediğin başka şeyler de vardır Zerrin. Belki annen babanı çok seviyordur. İşin içine sevgi girdiğinde bazen istemediğin şeyleri bile kabul edebilirsin" dedi Deniz.

"Böyle bir sevgiyi anlamış değilim. Ne kadar seversem seveyim kocamın beni aldattığını öğrendiğim an ondan boşanırım" dedi Zerrin.

"Büyük konuşma, bazen hayat senin düşündüğün gibi gitmez."

"Hayatı nasıl yaşayacağına kendin karar verirsin Rojda bunu unutma."

"Bilmiyorum Zerrin, Rojda haklı; istediği hayatı yaşayamayan milyonlarca insan var dünyada" dedi Deniz elini Zerrin'in elinden çekmeden.

Zerrin başını çevirip kızlara baktı. İçini onlara dökmek iyi gelmişti. Bu işleri kolaylaştırmayacaktı ama duygularını birileriyle paylaşmak huzur bulmasını sağlamıştı. Bu kızlar yalnız geçen günlerinin dert ortakları olabilirdi. Onlardan uzak durarak çok şey kaybettiğini biliyordu. Yine de Deniz ile Rojda ona sabır göstermişler, hiçbir zaman onu dışlamamışlardı. Zerrin yakın ve çıkarsız arkadaşlığın ne olduğunu belki bu kızlardan öğrenebilirdi. Kendisine bakan kızlara gülümsedi; hâlâ elini tutan Deniz'in elinin üstüne elini koydu. Bunun üzerine Rojda da onların ellerinin üzerine elini kapadı.

"Bugünden itibaren aramızda hiç sır olmasın ve arkadaşlığımız ölene kadar devam etsin" dedi Deniz.

"Evet, ailelerimizi kendimiz seçemiyoruz ama arkadaşlarımızı kendimiz seçebiliriz" diyerek devam etti Rojda.

"En iyi arkadaşlık kardeşten de ötedir" dedi Zerrin ve diğer ellerini de ellerinin üzerlerine teker teker koydular.

Birbirlerine gülümsediler ve bir süre öylece kaldılar. Bu sanki aralarındaki bir yemin gibiydi. Hepsi bu yemine sadık kalacaklarını düşünüyordu. Hayat onlara ne getirirse getirsin bir arada kalmak kendi seçimleri olacaktı.

4

Koruda geçirdikleri günden sonra üç kız ayrılmaz bir bütünün parçası olmuşlardı. Birlikte gülüyor, birlikte üzülüyor, yeri geldiğinde birlikte ağlıyorlardı. Zerrin eve her gidip geldiğinde onu teselli etmek Deniz ile Rojda'ya düşüyordu. Bu şekilde geçen üçüncü yılın ardından yaz tatiline az süre kala Zerrin gülümseyerek odaya girdi.

"Neden bu kadar mutlusun anlamıyorum Zerrin. Ben sizden ayrılacağım için yaz tatillerinden nefret ediyorum" diyerek üzüntüyle konuştu Deniz.

"Biraz sonra söyleyeceklerimi duyduğunuzda siz de en az benim kadar mutlu olacaksınız."

Rojda, Zerrin'e bakarak gülümsedi. "Bizi merakta bırakma da söyle."

"Kızlar sıkı durun. Bu yaz tatilini benimle birlikte geçirmeye ne dersiniz?"

"Ben varım" diye bağırdı Deniz. "Hem sizden ayrılmamış olacağım hem de" diyerek sustu. Kızlara baktı "Nerede olacağız peki?"

"Bodrum'daki yazlığımızda."

"Vay canına" diye bağırdı Deniz. "Hemen halamı aramalıyım. Kafasını şişirmeye şimdiden başlasam ancak izin alırım" diyerek bir kahkaha attı.

"O zaman hemen başla."

O sırada kızların gözü Rojda'ya takıldı. Üzgün bir yüzle yatağın kenarında oturuyordu. "Hadi sen de şimdiden aramaya başla" diyen Zerrin gülümsedi.

"Ben gelemem."

"Neden?"

"Babam asla kabul etmez."

"Denemeden nereden biliyorsun? Belki de eder."

"Yapmayın kızlar, size buraya nasıl geldiğimi söyledim. Amcam olmasa bunu babama kabul ettiremezdim. Şimdi bir de ben arkadaşlarımla tatile gidiyorum desem beni öldürür."

"Ama sensiz olmaz Rojda" dedi Deniz onun yanına oturarak. "Bunu düşünelim. Bir yolunu buluruz."

"Bir yolu yok Deniz. Okul açılınca bana tatilinizi anlatırsınız, ben de gitmiş gibi olurum."

"Olur mu öyle şey?" dedi Zerrin yatakta oturan kızlara dönerek. "Daha iki hafta var. Buluruz bir şey. Belki de amcanı aramalıyız."

"Bunun için amcamı arayamam kızlar."

"Sensiz gitmem Rojda. Bu kadar inat etme. Hem ilk defa tatile gideceğim ben" diyerek arkadaşına baktı Deniz. "Biz deneyelim, belki babanın eşref saatine denk geliriz."

"Deniz doğru söylüyor Rojda, hemen pes etmek yok."

"Boşuna umutlanmayın kızlar. Babamı tanıyorum ben, Nuh der peygamber demez."

"Sen şimdiden böyle düşünürsen hiçbir şey yapamazsın. Dediğimi unutma, hayatın için mücadele edeceksin."

"Bu hayatım için mücadele değil ki?"

"Ne peki? Bu tatile gelmek istemediğini söyleme, inanmam."

"Gelmeyi çok istiyorum Deniz ama babamı da tanıyorum. Buraya gelirken bile neler dediğini biliyorum. Şimdi tatile gideceğimi, hele de kız kıza gideceğimi söylesem belki son sene okula bile göndermez."

"Gerçeği söylemek zorunda değilsin ki" dedi Zerrin.

İki kız da Zerrin'e baktı. "Yalan mı söyleyeceğim yani?"

"Yalan sayılmaz, sadece tatil kelimesini kullanmayacaksın o kadar."

"Nasıl olacak bu peki?"

"Biraz düşüneyim. Babanın bile kabul edeceği geçerli bir neden bulacağımıza inanıyorum."

"O zaman olur herhalde değil mi Rojda?"

Rojda kızlara baktı. O kadar heyecanlı duruyorlardı ki. Bu tatile gitmeyi o da çok istiyordu ama yine de olumlu bir yanıt alacağını düşünmüyordu. Yüzlerindeki umudu söndürmemek için "Tamam" diye mırıldandı.

Bir hafta sonra Deniz halasından izin almış, bir ay boyunca Zerrin'in yazlığına gideceğini kızlara bildirmişti. Zerrin ile Deniz nerdeyse her gün Rojda'ya söyleyebileceği bir sürü fikirle geliyorlardı ama Rojda babasına yalan söylemek istemiyordu. Doğruyu söylemek de işine gelmediği için kızlara bahane üstüne bahane buluyor ama kızlar bunu kabul etmiyorlardı. Rojda sadece bir tatil için amcasını aramak istemiyordu. Böyle bir şey için babasından zaten izin alamayacağından ona sormak bile istememişti ama her geçen gün kızların baskısı da artıyordu. Sonunda Zerrin ile Deniz onu o kadar zorladı ki Rojda amcasını aramak zorunda kaldı. Telefonda amcasına durumu anlattı. Anlatırken bile yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ondan gelecek cevabı beklerken iyice gerildi.

"Biliyorsun Rojda, buraya geldiğin gün baban tüm sorumluluğunu bana verdi. Ta ki okulu bitirip geri dönene kadar" dedi amcası. Rojda konuşmanın gidişatından amcasının izin vermeyeceğini düşünüp bunu söylediği için bir kere daha pişman olmuş, kendisini zorladıkları için kızlara kızmıştı. Tam amcasına vazgeçtiğini söyleyecekken amcası tekrar konuştu.

"Çok istemediğin bir şey için beni aramayacağını biliyorum. Bunu ne kadar istediğini anlayabiliyorum. Arkadaşlarını da sevdiğini biliyorum. Sen aklı başında bir kızsın, onun için de bu tatili hak ettiğini düşünüyorum."

Rojda bir an duyduklarını yanlış anlayıp anlamadığını düşünerek sessiz kaldı. Sonunda konuşmaya başladığında hâlâ emin değildi.

"Yani gidebilir miyim amca?"

"Evet canım gidebilirsin. Babanla ben konuşurum."

"Çok teşekkür ederim amca. Ne kadar mutlu olduğumu an-

latamam."

"Başarılı öğrenciler böyle tatilleri hak eder. Sana güveniyorum."

"Teşekkürler amca, seni çok seviyorum."

"Sana para göndereceğim. Orada ihtiyacın olabilir."

"Param var amca, teşekkür ederim."

"Yanında bulunsun."

"Teşekkür ederim amca" diyerek telefonu kapattı. Hâlâ telefonun başında dikildiğini anlayınca kendisine bakan kadına gülümseyerek odadan çıktı. O kadar mutluydu ki hayatında ilk defa tatil yapacaktı. Hem de bunu çok sevdiği arkadaşlarıyla yapacaktı. Hızlı adımlarla odasına doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda "Kızlar" diye bağırdı.

Zerrin ve Deniz yüzündeki mutluluğa bakarak güldüler.

"Ben de geliyorum."

Üç kız birbirlerine sarılmış, odanın ortasında zıplıyorlardı. Bu ilk defa okul dışında birlikte vakit geçirecekleri bir zaman dilimi olacaktı.

Bir hafta sonra okullar kapandı. İyi notlarla dolu karnelerini alan kızlar sabırsızca Zerrin'in babasının göndereceği arabayı bekliyorlardı. Deniz o kadar heyecanlıydı ki yerinde oturamıyordu.

"Otursana Deniz başımı döndürdün" diyen Zerrin kaşlarını çatarak Deniz'e bakıyordu.

"Çok heyecanlıyım."

"Farkındayız. Öyle değil mi Rojda?"

"Evet! Deniz otur, benim de heyecanımı artırıyorsun."

Deniz bir şey demeden kalktığı sandalyeye tekrar oturdu. Halasından tatil için para isteyememişti. Hatta kadın para göndereme-yeceğini söylediğinde Deniz halasını teselli edip paraya ihtiyacı olmadığını söylemişti. Şimdi yanında kalan çok az parasını düşündü. Ne bir mayosu vardı ne de tatil için gerekli şeyleri. Hatta doğru dürüst yazlık giysileri bile yoktu. Dönem başında evden gelirken nasıl olsa yazın eve döneceğini düşünerek yazlık giysilerinin çok azını getirmişti. Bir gün önce Rojda amcasından gelen parayı göstererek beraber alışveriş yaparız dese de Deniz bunu kabul etmemişti. Yine de bu tatili çok istiyordu. Bunu fazla kafasına takmama-

ya karar verdi. Nasıl olsa onun ne durumda olduğunu iki kız da biliyordu. Bu şimdiye kadar aralarında bir probleme yol açmadıysa bundan sonra da açmazdı.

Sonunda son model Mercedes kapıya geldiğinde heyecanla dışarı çıkıp eşyalarını arabanın bagajına yerleştirdiler. Arabaya oturduklarında Deniz çok heyecanlanmıştı. Otobüs ve eniştesinin emektar külüstür arabasının dışında ilk defa bu kadar lüks bir arabaya biniyordu. Arkaya oturdular. Kahkahalar eşliğinde saatler süren yoldan sonra Zerrin'in Bodrum'daki evine vardıklarında hepsi yorgundu. Kapıda hizmetliler tarafından karşılandıktan sonra Deniz bir kere daha hayranlıkla etrafına baktı. Rojda da en az onun kadar ilgiyle etrafını izliyordu. İstanbul'dan sonra Rojda'ya burası büyülü gibi gelmişti. Yeşillikler içindeki bembeyaz ev iki kızı da adeta büyülemişti. Zerrin onların şaşkınlığına bakarak gülümseyip bu tatili birlikte geçirmenin ne kadar iyi bir fikir olduğundan bir kere daha emin oldu.

Gece yarısına doğru yorgunluktan ayakta duramayacak hale gelip de kendilerine ayrılan odalarına çıktıklarında Deniz inanılmaz gözlerle kendisine verilen odanın ortasında durup etrafa baktı. Zerrin anlattığından çok daha fazla zengindi, Deniz'in bunu anlaması için bu evi görmesi yeterli olmuştu. Büyük odadaki çift kişilik yatağa bakarak gülümsedi, küçük bir çığlık atıp koşarak kendini yatağa bıraktı. Yatağın üzerinde ellerini gezdirdi. Kumaşın yumuşacık dokusunu parmak uçlarında hissetti. Bazı insanlar ne kadar şanslıydı. Zerrin de onlardan biriydi.

Rojda kendisine verilen odanın ortasında nefesini tutmuş hayranlıkla etrafına bakıyordu. Kızların ısrarı olmasaydı asla buraya gelemeyeceğini biliyordu. Şimdi onları dinlediği için çok mutluydu. Tabii bunda ona izin veren amcasının payı çok büyüktü. O da kendini yatağa bıraktı. Yatağın rahatlığı ne kadar yorgun olduğunu anlatır gibiydi.

Üç kız da sabah erkenden uyandı. Okuldaki rutin uyanma saatleri daha bulundukları ortama alışamadıklarını hissettiriyordu. Deniz yandaki odada kalan Rojda'nın odasının kapısını tıklattı ama ses gelmeyince merdivenlerden aşağıya indi. Nereye gideceğini bilmeden bir an kocaman holde dikildi. Sonunda gülüşmeleri duydu-

ğunda sese doğru yürüdü. Kendini kocaman bir mutfakta bulmuştu. Kızlar açık teras kapılarının önünde dikilmiş, bahçedeki köpeği seviyorlardı. Deniz mutfakta kahvaltı hazırlayan kadına "Kolay gelsin" diyerek kızlara doğru yürüdü.

Onu ilk gören Zerrin oldu. "Günaydın uykucu."

"Günaydın" diyen Deniz Rojda'nın başını okşadığı köpeğe doğru gitti. O da köpeğin başını okşadı. "Burası inanılmaz bir yer" dedi.

"Daha bir şey görmediniz. Kahvaltımızı edelim, etrafı biraz gezeriz ama asıl ondan sonra çok hoşlanacağınız bir şey yapacağız" dedi.

"Sürpriz mi yoksa şimdi öğrenebiliyor muyuz?" dedi Rojda.

"Hayır sürpriz değil. Kahvaltıdan sonra alışverişe gideceğiz."

Deniz bunu duyduğunda yüzündeki gülümseme silindi. "Ben bir şey alamam, biliyorsun Zerrin. Halamdan bunun için fazladan para isteyemedim."

"Siz benim misafirimsiniz ve burada sizin paralarınız geçmiyor. Babam bunun için kesenin ağzını açtı kızlar. Ne istersek alabiliriz. Aynen de öyle yapacağız. Ne istersek alacağız ve buranın en havalı kızları biz olacağız."

"Bunu kabul edemem" dedi Deniz utanarak.

"İtiraz kabul etmiyorum" diyerek Deniz'e sarıldı Zerrin. "Burada benden başka kimse para harcamayacak. Bir ay boyunca parayı düşünmenizi istemiyorum. Tek düşünceniz gezip eğlenmek ve yakışıklı çocuklara bakmak olsun. Hem burada gerçekten çok yakışıklı çocuklar var. Hadi kahvaltımızı edelim. Alışveriş yapmak için sabırsızlanıyorum" diyerek kızlara gülümsedi Zerrin.

Deniz ile Rojda birbirlerine bakarak güldüler. "Madem para harcamak istiyorsun biz de harcarız" dedi Deniz.

Bir saat sonra kahvaltı yapılmış, araba onları Bodrum'un merkezine bırakmıştı. Kol kola girmiş üç kız Bodrum sokaklarında ne kadar butik varsa girip çıkarak kendilerine gerekli olan her şeyi aldılar. Saatler sonra arabanın arka koltuğuna oturduklarında yorgunluktan konuşamayacak durumdaydılar.

"Gider gitmez uyuyacağım" dedi Rojda arkadaşlarına bakarak.

"Ben aldıklarımızı denemek istiyorum" diyerek güldü Deniz.

"Ben ayaklarımı uzatıp öylece oturacağım."

Bu tatil onları birbirlerine daha çok yaklaştırmıştı. Bütün günü denizde ya da havuzda geçiriyorlardı. Çevrelerindeki insanların bolca dedikodularını yapıyorlar, Zerrin'in tanıdığı ünlüleri gördükçe hayretle o kişiler hakkında Zerrin'den bilgi almaya çalışıyorlardı. Deniz ve Rojda için bu, paha biçilmez bir deneyimdi. İlk iki haftayı kocaman evde kendilerine karışan olmadan geçirdiler.

Yalnız kaldıkları son gece havuzun başında oturmuş teypten Zerrin'in doldurduğu karışık şarkıları dinliyorlardı. Bir süre sonra iyice havaya girip kendilerini şarkılara bağıra bağıra eşlik ederken buldular.

Deniz gülerek "Bundan sonraki şarkı benim" diye bağırdı.

Zerrin "Ondan sonraki de benim olsun" dediğinde Rojda gülerek kahkaha attı. "Bana sonuncusu kaldı."

Deniz şarkının girişini duyduğunda gülümsedi. "Tam bu geceye ait bir şarkı seçmişim" dedi.

Bir süre sonra üç kız teypteki şarkıcıya eşlik ediyorlardı.

Deniz ve mehtap sordular seni neredesin? Nasıl derim terk etti,

Bırakıp beni gitti, anladılar ki aşkımız bitti...

Şarkı bittiğinde kahkahalar kızlara eşlik ediyordu. Zerrin'in şarkısı başladığında kızlar yan yana sallanmaya başladılar.

Bana yalan söylediler, bana yalan söylediler,

Kaderden bahsetmediler.

"Tam beni anlatıyormuş" diyerek güldü Zerrin. Kızların neşesi bulaşıcıydı. Her şarkıyı avaz avaz bağırarak söylüyorlardı. Rojda kendi şarkısına sıra geldiğinde suratını astı. "Ya bu çok karamsar!"

"Vazgeçmek yok. Senin şansına bu çıktı" diye bağıran kızlara bakarak "Tamam ama bunu da hep beraber söyleyelim" dedi.

Şarkıcıyla beraber kızlar da başladı.

Yalnızım ben, çok yalnızım. Buymuş benim alın yazım.

İster uzak ister yakın, anılar beni rahat bırakın.

Şarkı bittiğinde Rojda "Ben yeni bir şarkı seçmek istiyorum" dedi.

"Olmaz bu senin şarkındı" diyerek güldü Deniz.

O gece havuz başında geç saatlere kadar oturup şarkı söylediler. Hiçbir şeyi umursamadıkları hayatlarında belki de gelecek gün-

lere inat güldüler. Henüz on yedi yaşındaki kızlar için hayatın gerçeklerine rağmen yaşamak çok güzeldi. Her biri yalnız kaldıklarında kendi dertlerinin içine çekilecekti ama birlikte daha mutlu ve daha kuvvetli olduklarını biliyorlardı. Zerrin gülerek arkadaşlarına baktı. "Kızlar ilk kim bir erkekle birlikte olursa o diğerlerine bunun nasıl bir şey olduğunu anlatacak" diye bağırdı.

"Ya ben anlatamam" dedi Rojda.

"Ben de önce sizi dinleyeceğime eminim."

"Büyük konuşma Deniz bir de bakarsın bu deneyimi ilk sen yaşarsın."

"Unutuyorsun herhalde Zerrin. Doktor olana kadar hiçbir erkekle birlikte olmayacağım."

"O zamana kadar biz çocuk sahibi bile oluruz" diyerek güldü Zerrin. "Sence de öyle değil mi Rojda?"

"Sizi bilmem ama ben avukat olup memleketime gidince beni evlendirmek için uğraşacaklarına eminim."

Kahkahalar eşliğinde uykuları gelene kadar şarkılar söyleyip havuzun başında unutulmaz bir gece geçirdiler.

Ertesi gün geç saatte kalkabildiler. Üstelik evde bir telaş hâkimdi. Zerrin'in anne ve babası gelmişti. Deniz ile Rojda aşağıya indiğinde Zerrin'in çoktan kalkmış olduğunu da gördüler. Zerrin'in gören bir kere daha baktıracak kadar güzel bir annesi vardı. Yaşına rağmen güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Zerrin annesine benziyordu. Kocasının, omuzlarına gelen sarı saçları ve insanın içine işleyen mavi gözleri olan bu kadını aldattığını düşünmek bile zordu. Deniz ve Rojda, Zerrin'in annesinin ve babasının birbirlerine gösterdikleri ilgiye bakarak Müfit Bey'in karısını aldattığına inanmak istemedi. Birbirlerini seven bir çift gibi her zaman birliktelerdi, konuşup gülüşüyorlardı. Yine de Deniz onların arasının göründüğü kadar iyi olmadığını birkaç gün sonra anladı. Birkaç kere Zerrin'in annesiyle sohbet etme imkânı bulduğunda aslında kadının çok yalnız olduğunu fark etti. Bu ilgi sadece göstermelikti, o anda Zerrin'in demek istediklerini de anladı.

Müfit Bey ise oldukça bakımlı ve yakışıklı bir adamdı. O da yaşını göstermeyen biriydi. Oldukça hoşsohbetti. Her ne kadar kendi kızıyla konuşmayı özlese de Zerrin onunla doğru dürüst ko-

nuşmuyordu. O da onun arkadaşlarıyla konuşuyor ve kızını kıskandırmak istiyordu ama Zerrin'in ne kadar dik başlı olduğunu bildiğinden bunun bir işe yaramadığını kısa sürede anladı. Başka bir kadından oğlu olduğunu öğrendiğinden beri kızıyla arası iyice bozulmuştu. Bunun suçlusu olarak karısını görüyor, kızını onun doldurduğunu düşünüyordu. Zerrin ona tavır koymuş, babasıyla zorunlu haller dışında konuşmayı kesmişti. Bu tatilin kızıyla arasını düzelteceğini düşünmüştü ama Zerrin arkadaşlarına rağmen babasına tavrını koruyordu.

Kızlar her günkü gibi havuza girmiş, yüzdükten sonra da terasta oturup soğuk bir şeyler içerek havuzun kenarında güneşlenen Zerrin'in anne babasına bakıyorlardı. Kadın yanındaki şezlongda oturan kocasına doğru eğilerek bir şeyler söyledi, sonra ikisi de gülmeye başladı. Bunun üzerine Rojda Zerrin'e dönerek "Annenle baban çok mutlu görünüyor" dedi.

Bunun üzerine Deniz de "Araları düzeldi mi?" diye sordu.

"Onlar başkalarının yanında asla birbirlerine kaba davranmazlar."

"Onları okul zamanı görmüyorsun ki Zerrin. Belki anlaşabilecekleri bir yol bulmuş olabilirler."

"Onlar araları ne kadar kötü olursa olsun her zaman anlaşabilecekleri bir yol bulurlar. Babam o kadından olan oğlunu nüfusuna aldı. Annem de tüm bu rezilliği kabul etmek için babamdan bir şey istedi. Babam da anneme bunun için bir söz verdi. Müfit Alemdar iyi bir koca olmayabilir ama sözüne sadık olduğunu herkes bilir. Verdiği sözler güvenilirdir."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"İkisinden de nefret ediyorum" dedi Zerrin omuz silkerek.

"Kardeşini gördün mü?" diye sordu Rojda.

"Hayır, görmek de istemiyorum. Babam o kadına bir ev açmış. Çocuk annesiyle yaşıyor. Aralarındaki ilişkinin bittiğini söylemiş. Eğer anneme bitti dediyse bitmiştir."

"Ama onları görmeye gidiyor değil mi?" dedi Deniz merakla.

"Hayır, çocuk bize geliyor."

"Buna rağmen sen çocuğu görmedin mi?"

"Hayır. Onun geldiği günlerde ben evde olmuyorum. Kışın da

okuldayım zaten."

"Ama bundan sonsuza kadar kaçamazsın ki Zerrin. Eninde sonunda göreceksin."

"Orası öyle Deniz, maalesef bundan kaçış yok. Ben de bunu kendi çıkarlarım için kullanmaya karar verdim. Oğlunu kabul edeyim diye babam her dediğimi yapıyor."

Deniz ile Rojda birbirlerine baktılar, sonra da havuzun kenarında mutlu bir çift gibi duran Zerrin'in anne babasına döndüler. İki kız da aynı şeyi düşünüyordu. Zerrin'in her şeyi vardı ama birbirlerinin zaaflarından nasıl fayda sağlayacaklarını hesap eden bir ailesi vardı. Böyle bir topluluğa da aile denir miydi, emin değillerdi.

5

Seksen üç senesinin sonunda darbeden sonraki ilk seçimler yapıldığında Rojda'nın amcası yasaklı olduğu için seçimlere katılamamıştı. Sadece Rojda'nın amcası değil eski siyasetçilerin hemen hepsi yasaklıydı. Rojda amcasıyla konuştuğunda onun bu duruma çok üzüldüğünü görmüştü ama yine de amcası siyaseti bırakmış değildi. Evde de hâlâ sözü dinleniyordu ve bu durum Rojda'nın işine geliyordu.

Okulun son senesi kızlar için her şey daha zordu. Üniversite sınavı için hazırlanmaya başlamışlardı. Üçünün de hedefi farklıydı. Deniz çocukluğundan beri istediği tek meslek için diğer kızlardan daha fazla çalışıyordu. Çoğu kez Zerrin ve Rojda'yla vakit geçiremiyordu. Rojda da hayalindeki mesleği yapabilmek için sınavda başarılı olması gerektiğini biliyordu. Üstelik babasına ve amcasına verdiği sözün altında kalmamak için o da çok çalışıyordu. Birlikte daha az vakit geçirmeye başlamışlardı. İçlerinde en rahat Zerrin'di. Hâlâ ne okumak istediğine karar verememişti. Sınavı çok da umursamıyordu. Nasıl olsa yurtdışında okumak için babasını ikna etmişti.

Sonunda beklenen an geldi. Kızlar üniversite sınavına girdi. Sonuçlar açıklanana kadar mezuniyet de yaklaşmıştı. On dört yaşında girdikleri bu okuldan on sekiz yaşında ayrılmanın verdiği üzüntüyü yaşıyorlardı. Mezun olmak demek aynı zamanda birbirle-

minden de ayrılmaları demekti.

Dört yıldı kimsenin sahip olamayacağı bir dostluğa imza atmışlardı. Her biri diğeri için önemli bir hale gelmişti. Buna en çok Zerrin üzülüyordu. Işıltılı gibi duran özel yaşantısındaki sorunların altından bu kızlar sayesinde kalkabilmişti. Onları kaybetmemek için her şeyi yapmaya hazırdı. Ama birkaç hafta sonra herkes kendi yoluna gidecekti. Tek teselisi birbirlerine verdikleri sözü tutacak olmalarıydı. Nerede olurlarsa olsunlar fırsatını buldukları anda birlikte olmak için ellerinden geleni yapacaklardı.

Sonunda mezuniyet günü geldi çattı. Birazdan mezuniyet töreni yapılacak ve dört yıl boyunca onlara yuva olan bu yerden ayrılacaklardı. Bundan sonraki hayatlarının nasıl olacağını bilmiyorlardı ama bildikleri tek bir şey vardı. Burada kurdukları bu dostluğu ölene kadar sürdüreceklerdi.

Zerrin'in anne babası, Deniz'in de halası gelmişti. Rojda babasının ve annesinin geleceğini amcasından öğrendiğinden beri içi içine sığmıyordu. Babasının önünde diplomasını alacak olmak ona ayrı bir heyecan vermişti. Deniz ve Zerrin kadar sakin değildi.

"Yeter artık Rojda başım döndü" dedi Zerrin.

"Benim de" diyerek güldü Deniz.

Rojda olduğu yerde durup kızlara baktı. "Biliyorum ama elimde değil."

"Bir haftadır bu haldesin, bizi de gerdin. Bence en çok gerilmesi gereken kişi Deniz. Okul birincisi olarak konuşma yapacak."

"Bunu unutmaya çalışıyorum Zerrin."

"Saçmalama, birazdan o konuşmayı senden dinleyeceğiz."

"Özür dilerim kızlar ama o kadar heyecanlıyım ki. Umarım diplomayı alırken düşüp bayılmam" diyerek araya girdi Rojda.

Zerrin, "Çok büyüttün ne var bunda Rojda? Buradaki herkes gibi annen baban geldi işte" derken bir anda gözlerini Deniz'e çevirdi. Kırdığı potu fark ettiğinde Deniz'e doğru yürüdü. "Üzgünüm Deniz öyle demek istemedim biliyorsun. Bazen ne dediğimi bilmiyorum."

"Biliyorum" diyerek Zerrin'in yanına gitti Deniz. Boynunda duran kolyenin zincirini çekerek küçük altın kalbi gömleğinin içinden çıkardı. Kalbin çengelini açarak içinde duran anne babası-

nın fotoğraflarına baktı. "Benim de annem babam burada. Tam kalbimin üstünde" diyerek gülümsedi.

Onun bu hali Rojda'nın gözlerinin dolmasına neden oldu. Ne olursa olsun annesi ve babası olduğu için şanslıydı.

Deniz kolyesini tekrar gömleğinin içine yerleştirirken kızlara gülümsedi. "Hadi gidip ailelerimizi gururlandıralım."

Dışarıya çıktıklarında sınıflarının yanlarına gittiler. Koca salon dolmuştu. Her biri adının okunmasını heyecanla bekledi. Sıra Zerrin'e geldiğinde Deniz'in elini bıraktı ve sahneye çıktı. Diplomasını alırken gözleri annesine kaydı. Kadın gözyaşlarını siliyordu ve Zerrin ilk defa annesini bu kadar kişinin arasında ağlarken gördü.

Deniz halasının gururlu bakışları arasında diplomasını alırken ona gülümsedi. Üzerindeki emeğini biliyordu. Burada olmasının en büyük destekçisi oydu. Elindeki diplomayı ona doğru kaldırarak başını hafifçe eğdi.

Rojda adının okunduğunu heyecandan neredeyse bayılmak üzereyken duydu. Sahneye çıktığında kalabalıkta annesinin ve babasının yerini ilk anda göremediği için panikledi. Sonra kendi kendisine sakin olması gerektiğini hatırlatarak diplomasını alırken ailesinin nerede oturduğunu da gördü. Amcası babasının yanında oturmuş onun kulağına bir şeyler söylüyordu. Babası sahneye döndüğünde onunla göz göze geldi. Babası ilk defa kızına içtenlikle gülümsüyordu. Rojda onu bu şekilde gördüğünde tüm gerginliğinin kaybolup gittiğini hissetti. Oğullarından sonra ilk defa babası bir kız çocuğuyla gurur duyar gibi bakmıştı. Bu Rojda için o kadar çok önemliydi ki bunu kelimelerle anlatamazdı. Kalbi gümbürdeyerek sahnede yerini aldı. Gözleri ailesinin üzerinde törenin bitmesini bekledi.

Deniz okul birincisi olarak kürsüye çıktığında heyecandan avuçlarının terlediğini hissetti. Ellerini mezuniyet cübbesinin yanlarına sildi. Gözleri kalabalığı taradı ve halasının üzerinde durdu. Konuşmasına başladı:

"Başlangıçlar güzel, ayrılıklar zor... Burası bana dostluğun, kardeşliğin ne kadar güzel olduğunu öğretti. İyiyi ve kötüyü ayırt etmeyi, doğruluğu ve dürüstlüğü öğretti. Tüm bu erdemleri ömrümün sonuna kadar taşıyacağım" diyerek sustu. Derin bir nefes ala-

rak konuşmasına devam etti. Bitirdiğinde orada bulunan herkes Deniz'i alkışlıyordu.

Sonunda tören bittiğinde Rojda daha fazla yerinde duramayıp ailesinin oturduğu yere doğru gitti. Yerel kıyafetleri içindeki annesi kızına o kadar sıkı sarıldı ki Rojda bir an nefes alamadığını hissetti. Sonra da babasına baktı. Ona sarılıp sarılmamaya bir an karar veremedi. Babası bu tip sevgi gösterilerini sevmezdi ve Rojda şimdiye kadar onu hiçbir çocuğuna sarılırken görmemişti. Başını hafifçe eğdi. O sırada babası Kürtçe "Babana sarılmayacak mısın?" diye sordu.

Rojda önce amcasına baktı, sonra da aynı şaşkınlıkla babasına. Bir adım daha atıp babasına sarıldı. Uzun boylu heybetli adam kollarında tuttuğu kıza sıkı sıkı sarılarak onun kulağına "Seninle gurur duyuyorum kızım" dedi.

Bu sözler Rojda için her şeye bedeldi.

Birkaç saat sonra tören bitmiş, son sınıf öğrencileri ailelerinin eşliğinde dağılmaya başlamıştı. Rojda dört yılını aynı odada geçirdiği Deniz ve Zerrin'le vedalaşırken gözlerindeki yaşları saklama gereği duymadı. Deniz ile Zerrin de ağlıyordu. Orada bir kez daha ölene kadar birbirleriyle görüşme sözü vererek ayrıldılar.

Her biri yaz tatilini geçirmek için kendi memleketlerine giderken içlerinde hüzün ve mutluluk vardı. Bu dostluk biraz kesintiye uğrayabilirdi ama birbirlerinden çok şey öğrenmişlerdi ve bedenleri ayrı olsa bile kalpleri her zaman birdi.

6

Zerrin İngiltere'de hayal bile edemeyeceği bir özgürlükle karşılaşmıştı. Seksenli yıllar ülkesinde farklıydı, Avrupa çok daha başka yaşıyordu bu yılları. İlk birkaç ay kendisini bu özgürlüğe o kadar kaptırdı ki dersleri aniden kötüye gitmeye başladı ama bunu anladığı anda kendisini toplamayı başardı. Başta İngiltere'ye geldiğine memnun olsa da zaman geçtikçe kızları özlemişti. Onlara o kadar alışmıştı ki burada kendini yalnız hissediyordu. Üstelik İngiltere havası hiç de umduğu gibi değildi. İzmir'de yılın neredeyse tamamı güneşli geçerken burada güneşi görmeyi bile özlemişti. Yağışlı ve kapalı hava onu daha da depresif yapmıştı. O gün de yine öyle kendini kötü hissettiği havalardan biri vardı dışarıda. Sabahtan beri aralıksız yağmur yağıyordu ve Zerrin üniversitenin yurdunda küçük pencereli odasında oturmaktan iyice sıkılmıştı. Daha fazla odada kalamayacağını anladığında üstünü sıkıca giyinerek odadan çıktı.

Bir süre yağmura aldırmadan bahçede yürüdü ama sırılsıklam olduğunda tekrar odasına gitmek için yurda girdi. Postacıyı görünce ona doğru yürüdü. Adam kendisine gelen mektupları ıslak eline bıraktığında Zerrin gülümseyerek odasına çıktı. Üstündekileri çıkarıp saçlarına bir havlu sardı ve kendini yatağın üzerine atarak üç mektuba baktı. İkisi kızlardan geliyordu. Diğeri de annesinden. Annesinin mektubunu bir yere bırakarak kızların mektuplarını okumaya karar verdi. Zaten keyfi yoktu. Annesi keyfini daha da boza-

cak şeyler yazmış olabilirdi.

Ayrı günlerde postalanmış iki mektup aynı günde gelmişti. Önce Rojda'nın mektubunu açmaya karar verdi. Deniz mutlaka insanı rahatlatacak şeyler yazacağından ondan gelen mektupları okumak Zerrin'e ayrı bir keyif veriyordu. Ülkesinden kilometrelerce uzaktayken özlemini bu mektuplar sayesinde gideriyordu. Yine yağmurlu ve soğuk İngiltere havasına aldırmadan, içini ısıtacak mektupları göğsüne bastırdı.

Sonra da yavaşça Rojda'nın mektubunu açtı. Rojda Hukuk Fakültesi'ni kazanmış, İstanbul'da kalmaya devam etmişti. Bir süre okuldan bahsettiği mektubu Zerrin yüzünde bir gülümsemeyle okudu. Onun her şeyi olağanüstü görmesi Zerrin'i ayrıca keyiflendiriyordu. Bitirdiğinde Zerrin mektubun satır aralarından Rojda'nın hayallerindeki erkekle karşılaştığını anlamıştı. Bunun için mektubu bir kere daha okudu ve gülümsedi. Her ne kadar Rojda bundan bahsetmese de Zerrin arkadaşını iyi tanıyordu. Bu mektup diğerleri gibi değildi. Bambaşka bir şeyler vardı. Bunu Rojda'ya soracağı uzun bir mektup yazacaktı.

Deniz'in neşeli mektubunu okumaya başladı. Deniz hayatla o kadar incelikle dalga geçiyordu ki... Zerrin ondaki yazma yeteneğine zaten hayrandı. Belki de iyi bir yazar olabilirdi ama Deniz de çocukluk hayali olan tıp fakültesini kazanarak İstanbul'da kalmıştı. İyi ki ilk gün o kızla aynı odada kalmaya karar vermişti. Deniz hep olmak istediği ama olamadığı bir kızdı. Onun her şeyi açık yürekliliklе anlatması Zerrin'in hoşuna gidiyordu. Keşke o zaman İngiltere'ye gitmek için heveslenmeyip onlar gibi çalışarak İstanbul'da bir üniversiteye girmiş olsaydı.

Mektubu bitirdiğinde gülümseyerek bir süre olduğu yerde kaldı. Akşam olunca vakit kaybetmeden kızlara mektup yazacak, onlara tanıştığı Fransız'dan bahsedecekti. Bir süre Fransız'ı düşündü. Yakışıklıydı yakışıklı olmasına ama Zerrin'in kalbini hoplatacak kadar değildi. Sonunda derse girmek için yerinden kalkarak hazırlandı. Bir an önce yazın gelmesini ve arkadaşlarına kavuşmayı hayal ederek yürüdü.

Rojda uzun zamandır uzaktan baktığı gençle yan yana masalarda oturduğunu görünce heyecanlandı. Adını bile bilmediği bu gence karşı ümitsiz bir aşk besliyordu. Böyle bir şeyi kendisinden bile beklemezken gözleri okula girer girmez o genci arar olmuştu. Bu tip konularda hâlâ çekingendi. Yanında oturan en samimi arkadaşına bile duygularını anlatamamıştı. Zerrin'i çok özlüyordu. Onunla bu konuyu konuşmayı isterdi. Zerrin bu tip konularda ne yapılması gerektiğini Deniz'den daha iyi bilirdi. Deniz'in de henüz bir erkek arkadaşı yoktu.

"Onu yemeyecek misin?" diye soran kıza bakarak gülümsedi.

"Hayır" dedi önündeki tabağı arkadaşına uzatarak.

"Bu kadar lezzetli bir şeyi nasıl yemezsin anlamıyorum."

"Ondan daha lezzetlilerini yediğim için" dedi gülerek. O anda bakışları yan masada oturan gençle birleşti. Kendisine gülümseyen genç adama çekinerek gülümsedi. Arkadaşlarının yanında gözlerini dikmiş kendisine bakan gence daha fazla kayıtsız kalamamıştı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki sesi kulaklarını sağır etmişti. Yanındaki kız, Rojda'nın nereye baktığını gördüğünde gülümsedi.

"Okulun en yakışıklısı sana mı bakıyor yoksa?"

"Bilmiyorum" dedi Rojda mahcup mahcup.

"Utanmana gerek yok. Sakın reddetme Rojda. Anlamadığımı sanıyorsan yanılıyorsun."

"Çok mu belli ediyorum?"

"Hayır ama sen en yakın arkadaşımsın. Kimden hoşlandığını bilmeliyim değil mi?"

Rojda bir şey demedi. Hatta arkadaşının dediğinden rahatsız oldu. Kızın kimden hoşlandığını bilecek kadar bile ilgilenmiyordu onunla. Rojda kolay arkadaşlık kuran biri değildi. Onun için Zerrin ile Deniz yeterliydi.

"Affedersiniz kızlar size katılabilir miyim?" diyen sesi duyduklarında iki kız da başlarında dikilen gence baktı.

Rojda daha ağzını bile açmadan arkadaşı hemen atılıp "Tabii ki" dedi.

Rojda'nın kalp atışları daha da hızlandı. Genç adam onun yanındaki sandalyeyi çekerek oturdu.

"Benim adım Kerem" diyerek gülümsedi. "Ben de Rojda" dediğinde diğer kız önündeki tepsiyi alarak genç adama adını söyledi. "Benim gitmem gerek" diyerek kalktı. Rojda bir süre ne diyeceğini bilmeden oturdu. Adının Kerem olduğunu söyleyen genç de bir şey konuşmayınca öylece oturmaya devam ettiler. Sonunda sessizliği Kerem bozdu. Rojda'nın siyah sözlerine bakarak konuştu. "Çok güzel gözlerin var."

Rojda Kerem'in iltifatını duyunca bir kere daha ne söyleyeceğini bilememenin sıkıntısını yaşadı. Üstelik Kerem'in gözleri çok daha güzeldi. Upuzun kirpikleri vardı. Merakla kıza baktığından Rojda bir şeyler söylemesi gerektiğini anlamıştı. Sorun ne diyeceğini bilmemesiydi.

Sonunda aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Senin de öyle."

Kerem gülümsedi; bu gülümseme Rojda'nın neredeyse kalbini durduracaktı. Kerem ona doğru biraz daha eğildi, kulağına doğru yaklaştı. Neredeyse fısıldayarak, "Aynı zamanda çok da güzelsin" dedi.

Rojda bunun üzerine aval aval bakmakla yetindi. Kerem'in bu kadar yakın olması, gözlerinin güzelliği aklını başından almaya yetmişti. Sonunda "Teşekkür ederim" demeyi başardı.

"Seni şimdiye kadar neden görmedim ben?"

Rojda gülerek cevap verdi. "Hep buradaydım."

Sohbetleri uzun bir süre devam etti. Rojda ilk defa girmesi gereken dersi kaçırmış, kantinin rahatsız edici sandalyelerinde otururak karşısındaki gencin anlattıklarını dinliyordu. Kalbi gümbürderken bu akşam Deniz'e bundan bahsedip bahsetmemeyi düşünüyordu. Sonunda kalktıklarında dersler de bitmişti. Bir süre okulun bahçesinde yan yana yürüdüler.

"Seni bırakayım mı?" dedi Kerem.

"Hayır" dedi Rojda.

"Hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Bir planım yok."

"Birlikte vakit geçirmek ister misin?"

Rojda bu soruya ne cevap vereceğini bir an düşündü. Çok is-

tiyordu ama daha ilk günden bunu kabul edip etmemeyi düşünmüştü. Kerem'in bakışlarını gördüğünde kızardı. Bunun üzerine genç adam gülerek ona bakmaya devam etti.

"Hadi ama bu kadar düşüneceğin zor bir şey sormadım" diyen Kerem kıza biraz daha yaklaştı.

"Tamam."

"Nereden alayım seni?"

"Taksim iyi mi?"

"İyi."

Rojda Kerem'den ayrıldıktan sonra bir süre yürüdü. Kalbi hâlâ ilk anki gibi hızlı atıyordu. "Kendine gel" diye mırıldandı ama bunun boşuna olduğunu biliyordu. "Âşık olmaman gerekiyor. Deniz gibi hedefine kilitlenmelisin. Üstelik o çocuk çok yakışıklı, sana âşık olacağını sanma. Bu her şeyi zorlaştırır, sonra çok üzülürsün" dedi kendi kendine. Bir an durarak kendisine hayret etti. Kendi kendine mi konuşuyordu? Hem de yolun ortasında. Daha şimdiden delirmişti. Sonunda yorulduğunda bir taksiye bindi. Şimdi dolmuşla uğraşamazdı. Bir süre kızlara Kerem'den bahsetmemeye karar verdi. Her şey daha çok yeniydi ve ne olacağını bilmiyordu. Belki de öylesine bir sohbetti ya da sadece arkadaşlıktı. Uzun zamandır iki kızdan sır saklamamıştı ama kendisi bile şu anda Kerem'le nasıl bir şey yaşayacağını bilmiyorken bu sır sayılmazdı.

Kapıyı açıp da ışıkları açtığı anda irkildi. Deniz ayaklarını sehpaya uzatmış, karanlıkta oturuyordu.

"Korkuttun beni. Neden ışığı açmadın?"

"Karanlığı seviyorum, hem o kadar yorgunum ki kalkmak istemedim. Sen neden bu kadar geciktin?"

"Hava güzeldi, yürüdüm biraz" diyerek Deniz'in yanına oturdu.

Zerrin İngiltere'ye gidip Deniz de İstanbul'da kalınca ikisi bir ev tutmuşlardı. Deniz parası olmadığı için ve halasına da yük olmak istemediğinden yurtta kalmak istemiş ama Rojda tek başına bir evde kalmaktan rahatsız olacağını söyleyerek Deniz'i birlikte kalmaya ikna etmişti. Şimdi evde onun varlığı kendisini rahatlatıyordu. Deniz'le birlikte olmaktan çok memnundu. Yıllardır çok iyi anlaşıyorlardı zaten. Bir an bugün tanıştığı Kerem'i anlatıp anlatmamayı dü-

şündü. Sonra vazgeçti. Biraz zaman geçsin, yaza doğru Zerrin geldiğinde ikisine birden anlatırım diye düşündü.

Ertesi gün Rojda erkenden kalktı. Belki bir kuaföre gidip saçlarına fön çektirmeliydi. Biraz da kesilmesi gerekiyordu. Uzun saçı seviyordu ama okuldaki kızların saçlarına bakınca kestirmenin iyi olacağına karar verdi. Kahvaltı yapmadan evden çıktı. Gelene kadar Deniz kalkmış olurdu.

Bir saat sonra eve geldiğinde Deniz kapıdan giren Rojda'ya şaşkınlıkla baktı.

"Vay canına" diye bağırdı. "Ne oldu sana?"

"Saçımı kestirdim o kadar."

"Sabahın köründe mi?"

"Saat on oldu."

Deniz, Rojda'nın yanına giderek onun etrafında döndü. "Evet, fena olmamış. Bence çok güzel olmuşsun. Bu boy daha çok yakışıyı sana. Hem elmacık kemiklerin daha belirgin olmuş. Ben sevdim."

"Teşekkür ederim. Senden geçer not aldıysam doğrusunu yapmışım demektir."

"O zaman" diyerek odadan çıkan Deniz, elinde fotoğraf makinasıyla geri döndü. "Bu anı ölümsüzleştirelim. Zerrin'e yollarız" dedi gülerek ve Rojda'nın fotoğraflarını çekmeye başladı.

"Nasıl karar verdin buna anlamış değilim. Sana o kadar söylemiştim hiç kabul etmemiştin."

"Birden oldu işte" dedi Rojda. Bir yandan da fotoğraf için poz veriyordu.

"Bir kadın saçında değişiklik yapıyorsa bunun ucu bir erkeğe dokunur" diyerek güldü Deniz. "Kim o?"

"Kimse değil. Sadece uzun saçtan sıkıldım o kadar."

"Erkek yok yani?"

"Yok" diyerek güldü Rojda.

Kahvaltının ardından Rojda odasına giderek giyindi. Kerem'le buluşma saati yaklaştıkça iyice heyecanlanmıştı. Giyinirken bir yandan da Deniz'e ne söyleyeceğini düşünüyordu. Abartmamak ve Deniz'i de kuşkulandırmamak için kot pantolon ve kırmızı keten gömleğini giydi. Aynaya baktığında saçları uzun olmadığı için görüntüsü ona garip geldi ama gerçekten bu kesim ona değişik bir

hava vermişti. Sadece bir saç kesimi bile insanı ne kadar değiştirebiliyordu. Odadan çıktığında Deniz etrafı toplamıştı. Onu kapıda görünce "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kütüphanede bir araştırma yapacağım."

"Ben de geleyim seninle. Bekler misin? Benim de bir ödevim var."

Rojda bunu beklemediği için bir an bocaladı. Bu Deniz'in gözünden kaçmamıştı. Deniz ellerini beline koyarak Rojda'ya dikti gözlerini.

Onun bu bakışı Rojda'yı iyice gerdi. "Ne?" dedi gülerek.

"Bir daha soruyorum. Bu sefer doğru cevap ver. Nereye gidiyorsun?"

"Tamam, okuldan bir arkadaşın doğum günü. Taksim'e gideceğim."

"Neden yalan söyledin o zaman?"

"Seni yalnız bıraktığım için üzüldüm."

"Saçmalama kızım. Her hafta sonunu beraber geçirecek değiliz ya. Artık farklı okullara gidiyoruz. Farklı arkadaşlarımız olacak. Başkalarıyla vakit geçiriyoruz diye diğerimiz kırılacak değil herhalde."

"Ne bileyim işte beni biliyorsun."

"Biliyorum" dedi Deniz gülerek. "Git eğlen, keyfine bak."

"Sen ne yapacaksın?"

"Kütüphaneye gideceğim" diyerek bir kahkaha attı Deniz. Sonra da Rojda'ya sarıldı. Onu yanaklarından öptü. "Hadi bakalım" diyerek onu kapıya kadar götürdü. "Biraz dışarıda takıl. Hep evdesin."

Rojda "Görüşürüz" dedi, Deniz'e sarıldı.

Deniz kapıyı kapattığında Rojda merdivenlerin başında durdu. Derin bir nefes aldı. Deniz kadar anlayışlı bir arkadaşı olduğu için çok şanslıydı. Birbirlerine o kadar yakındılar ki artık Rojda o yakınlığı kız kardeşlerinden bile alamıyordu.

Kerem'le buluştuklarında İstiklal Caddesi'nde yürümeye başladılar. Hava çok güzeldi. Mayıs sıcak geçiyordu ve İstiklal Caddesi haddinden fazla kalabalıktı. Birkaç kişiyle çarpışan Rojda'nın haline bakan Kerem uzanarak kızın elini tuttu. Bakışları buluştuğunda Rojda iyice kızarmıştı.

"Rahat yürüyelim diye" dedi Kerem gülümseyerek.

Rojda bir şey demedi. Ne söyleyeceği hakkında en ufak fikri yoktu. Sadece bu temas bile zaten hızlı atan kalbini daha da hızlandırmıştı. Aşkın o en saf halini yüreğinde hissediyordu. Kerem elini tutmasa belki de ayakları yerden kesilecek, uçup gidecekti. Bunu düşündüğü anda içinden yavaş ol dedi kendisine. Biraz daha el ele yürüyüp sonunda bir yerde oturmaya karar verdiler.

Sohbet etmeye başladıklarında dünyalarının ne kadar farklı olduğunu da anlamış oldular. Kerem üniversiteye kadar yurtdışında yaşamıştı. Rojda ise doğu illerinin küçük bir ilçesinde yaşamını sürdürüyordu. Şu anda İstanbul'da olsa da döneceği yer orasıydı.

Kerem karşısında oturan kızdan o kadar çok etkilenmişti ki onun anlattıklarını dinlerken hayranlıkla onu izliyordu. Kerem'in hiç bilmediği ve bugüne kadar da merak etmediği bir dünyayı anlatıyordu. Rojda şimdiye kadar tanıdığı hiçbir kıza benzemiyordu. Genelde Kerem sarı saçlı, renkli gözlü kızlardan hoşlanırdı ama karşısındaki kızın siyah saçları ve kara gözleriyle bambaşka bir havası vardı. Saçlarını kestirmişti ve bu kesim ona daha çok yakışmıştı.

Rojda açık yüreklilikle doğup büyüdüğü yerleri anlatırken Kerem'in yüzündeki ifadeye güldü.

"Tüm bunlar sana yabancı değil mi?"

"Çok mu belli ediyorum?"

"Evet" diyerek güldü Rojda.

"Haklısın, gerçekten bana yabancı. Türkiye'de bildiğim iki il var birisi İstanbul diğeri de İzmir. Buralar da anlattığın yerlerden çok farklı. Ama ilerde bana oraları da gezdirirsin."

Rojda gülümsemekle yetindi. Bunun mümkün olmayacağını söylemek istemedi.

Kerem'in neredeyse bütün çocukluğu ve ergenliği yurtdışında geçmişti. Babası büyük bir holdingin yurtdışı fabrikasına ortaktı. Yedi yaşındayken gittikleri yurtdışından hukuk okumak için dönmüştü Kerem. Bır gün o da babasının yaptığı işi yapacaktı. Ailenin tek çocuğu olmanın verdiği rahatlık vardı. Rojda kardeşlerinin sayısını söylediğinde neredeyse gülecekti. Ama Rojda'yı utandırmak istemedi. Kendini tuttu.

"Sen ciddi misin?"

"Evet."

"Hepsi de öz mü?"

"Babamın üç eşi var" dedi Rojda ve bunu dediği anda pişman oldu. Kerem'e uzaylılar dünyayı işgal etti deseydi adam daha az şaşıracaktı.

Kerem kızın yüzünün kızarmasına bakarak ciddileşti. Bu kadar şaşırmak istememişti ama hâlâ bu devirde üç eş ne demekti? "Özür dilerim. Fazla tepki gösterdim galiba" diyerek gülümsedi.

"İlk duyanlar genelde aynı tepkiyi veriyor, alıştım artık."

"Yani üç eş beklediğim bir şey değildi."

"Biliyorum."

"Bu kadar kalabalık bir ailede büyümek nasıl bir şey?" diye sordu.

"Şey, çok iyi bir şey değil. Her kafadan bir ses çıkıyor. Sessizlik aradığın bir şeye dönüşüyor ama İstanbul'a ilk geldiğimde en çok o gürültüyü özlediğimi hatırlıyorum."

"Fazla özlememişsindir. Yatılı okullar da gürültülüdür."

"Evet" diyerek güldü Rojda.

"Çalışkan olduğun gittiğin liseden belli."

"Orası hedefimdi. Ancak öyle bir liseyi kazandığımda babamı okumaya ikna edebilirdim. Yoksa diğerleri gibi en fazla ortaokulu bitirebilir, sonra da evlendirilmek için sıra beklerdim. O yüzden hukukçu olmaya karar verdim. Doğduğum yerdeki kızların kaderini değiştirmek gibi bir misyon edindim. Umarım başarırım."

"Başarılı olacağına eminim. Oradan buraya gelmek bile büyük bir adım. Sen o adımı atmışsın. Gerisi daha kolay gelir."

"Evet" diyerek önündeki tatlıyı yemeye başladı Rojda. Sonra bakışlarını kendisine ilgiyle bakan Kerem'e çevirdi. "Peki, tek çocuk olmak nasıl bir şey?"

"Şimdi seni dinleyince o kadar da cazip olmadığını anlıyorum" dedi gülerek. "Tabii avantajları çok daha fazla. Bir kere her istediğin oluyor. Seni kıyaslayacakları bir kardeş olmadığı için daha şanslısın. Ailenin tüm imkânları senin oluyor. Üzerine fazla düşüyorlar. Bu kısmı hiç hoş değil. Bir de gençken yapamadıklarını senden bekliyorlar. Burası da hoş olmayan kısımlardan biri" diyerek o da tatlısını yemeye başladı. "Daha sayayım mı?"

"Hayır" dedi Rojda gülerek.

Kerem kıza dikkatlice bakmaya başladı. Bunun üzerine Rojda daha da kızardı. Kerem onun kızarmış yüzüne bakarak masanın üzerinde duran elini tuttu. "Güldüğünde bambaşka biri oluyorsun. Yüzün yumuşuyor, bakışların değişiyor ve burada da" diyerek elini kızın sol yanağına getirdi. "İnsanının aklını başından alan bir gamze beliriyor" diyerek parmaklarını kızın yüzünde gezdirdi.

Rojda nefes bile almıyordu. Kerem'in parmaklarını yanağında hissettiği an kalbi duracak gibi oldu. Hoşlandığı erkeğin teması onu bambaşka yerlere götürdü. O kadar mutluydu ki konuşarak bu anın büyüsünü bozmak istemiyordu.

Kerem gülümseyerek elini çekti ama kızı öpmeyi çok istese de bunu yaptığı takdirde bir daha Rojda'yı görmemek gibi bir tehlike vardı. Bu sefer her şeyi zamana bırakacaktı. Rojda çok tatlı bir kızdı, arkadaşlıkları uzun soluklu olabilirdi.

Kalktıklarında yine el ele, geldikleri caddeyi bu sefer geri yürüdüler. Rojda saatlerin nasıl bu kadar hızlı geçtiğini anlayamamıştı. Ama hava neredeyse kararmak üzereydi ve Kerem'le olmaktan bir an bile sıkılmamıştı. İçinden umarım o da benden sıkılmamıştır diye düşündü. Bazen Deniz gibi çok konuşuyordu ama aralarında fark vardı. Deniz'den kimse sıkılmazken kendisinden sıkılabiliyorlardı.

İstiklal Caddesi'nin yoğun insan trafiğinde yürümek bazen zor olabiliyordu. Turist grupları, sokak çalgıcılarını dinleyen insanların kalabalığı, seyyar satıcılar derken her kafadan bir ses çıkıyordu. Kerem belki de daha sessiz bir yere gitmeliydik diye düşündü ama bu caddeyi sevdiği için gelmişti. Yanında sessizce yürüyen kızdan o kadar etkilenmişti ki onu bırakmak istemiyordu. Uzun zamandır aklı başında, konuşmasını bilen, hedefleri olan bir kızla birlikte olmamıştı. O anda daha önce yaşadığı tüm beraberliklerin ne kadar boş olduğunu anlamış oldu. Ömrünü geçirmek istediği kişinin Rojda gibi biri olduğunu düşündü. Rojda'yla konuştuktan sonra diğer kızlarla sohbet etmek bile eğlenceli olmayacaktı.

Kerem otoparktan arabasını alarak kıza kapıyı açtı. Rojda bindiğinde kapıyı kapatarak yerine geçti. Otoparktan çıktıklarında Kerem kızın kucağında duran elini tutarak onu dudaklarına götürdü.

Bu hareketine Rojda o kadar şaşırmıştı ki gülümsedi. Büyük ihtimalle kızın elini ilk tutan erkekti. Rojda'nın o saf hali ondan daha çok hoşlanmasına neden oldu. Trafik sıkıştığında ona doğru döndü. "Her ne kadar senden ayrılmak için acele etmesem de seni bırakmak zorunda olduğumu biliyorum" dedi. Belki bir iki saat daha geçirirlerdi.

"Çok güzel bir gündü, teşekkür ederim."

"Asıl beni kırmayıp geldiğin için ben teşekkür ederim. Yarını da seninle birlikte geçirmek isterdim ama yurtdışından annemle babam gelecek. Onları karşılamam lazım. Nasıl olsa okulda beraberiz."

"Evet" diyerek gülümsedi Rojda. Eve gitmek istemiyordu ama Kerem bir şey demediği için evini tarif etti. Eve yaklaştığında çekinerek "Ben burada inebilirim" dedi.

Kerem yanında tedirginlikle oturan kıza bakarak gülümsedi. "Ama daha tarif ettiğin yere gelmedik."

"Şey, gören olmasın."

"Anladım" diyerek arabayı durdurdu. Onun için bu yepyeni bir şeydi. Rojda inmeden önce tekrar Kerem'e baktı. "Teşekkür ederim."

"Pazartesi okulda görüşürüz."

"Görüşürüz" diyerek arabadan indi ve yürümeye başladı.

Kerem bir süre giden kızın arkasından baktı. Rojda değişik bir kızdı ve Kerem bu günden kesinlikle çok hoşlanmıştı.

Rojda giden arabanın arkasından baktı. Sonra da mutlu bir gülümsemeyle yürümeye devam etti. O kadar heyecanlıydı ki utanmasa koşacaktı. Nefes nefese apartmanın önüne geldiğinde bahçede oturan apartman sakinlerini görünce yolda indiği için kendini kutladı. Dedikodu için malzeme arayan teyzelere konu yaratmamalıydı. Amcası burası için aile apartmanı, rahat edersiniz iki kız demişti. Bahçede oturan teyzelere selam verdi. Merdivenleri çıkarken Kürtçe bir türkü mırıldanıyordu.

Eve girdiğinde Deniz'in gelmediğini görünce mutlu oldu. Ağzı kulaklarındayken Deniz'i inandırmak zor olurdu. O gelene kadar nasıl olsa normale dönerdi. Belki de ona yemek hazırlamalıydı. Deniz kütüphanede akşam olduğunun bile farkına varmazdı.

7

Zerrin uçaktan indiğinde İngiltere'nin serin havasından sonra yaz havasının tadını çıkardı. Herkes için gelişi sürpriz olacaktı. Kızlarla geçireceği bir haftadan sonra İzmir'e gidebilirdi. Hatta kızları ikna edebilirse onlarla tekrar Bodrum'da tatil bile yapabilirdi. En son Rojda ile Deniz'i yılbaşında birkaç gün görmüştü. İkisini de çok özlemişti.

Havaalanından çıktığında taksiye bindi. Annesi ile babası onu görmeden bir hafta daha geçirebilirlerdi. Üstelik eve gitmek için bir acelesi de yoktu. Annesinden aldığı son haberler oldukça can sıkıcıydı. Babasının başka bir kadından olan oğlu artık neredeyse her günü evde geçiriyordu. Hatta son zamanlarda annesi de eve gelmeye başlamıştı. Çocuk dört yaşına girdiği halde Zerrin o çocuğu hâlâ görmemişti. Görmek gibi bir niyeti de yoktu.

Taksiden indiğinde şoförün yardımıyla valizlerini asansöre koydu. Gideceği katta indiğinde heyecanla kapının ziline bastı. Kapı açıldığı anda Deniz'in şaşkınlıkla kocaman açılmış yeşil gözleriyle karşılaştı. İki kızın çığlığı kısa bir an merdiven boşluğunu inletti. Deniz'le birlikte valizlerini içeri alarak sımsıkı birbirlerine sarıldılar.

"Seni çok özledim" diye bağırdı Deniz Zerrin'in kulağının dibinde.

"Ben de öyle. Rojda yok mu?"

"Gelir birazdan, okulda bir seminer varmış ona katıldı" diyen Deniz tekrar Zerrin'e sarıldı.

İki kızın bitmeyen sohbetlerinin üzerine Rojda geldiğinde aynı sevinç gösterileri tekrar yaşandı. Neredeyse beş aydır görüşmeyen kızlar bir çırpıda yaşadıklarını anlatıyorlardı. Rojda üç aydır görüştüğü Kerem'i kızlara anlatmak istese de bir şey onu tutmuştu. Belki de bazı şeyleri biraz kendi içinde yaşaması gerekiyordu. Kerem'le ilişkileri hızlı başlamıştı. Son üç aydır rüyada gibiydi. İçinden bir his bunu söylediği anda ilişkisinin büyüsünün bozulacağını söylüyordu.

"Kızlar gittiğim okulda bir yakışıklılar var anlatamam size" diyerek güldü Zerrin.

"Yok mu içlerinde özel biri?"

"Bir Fransız vardı" diyerek güldü. "Birkaç ay çıktık ama bir şeyler eksikti."

"Bir Fransız'la çıkmışsın ve bir şeyler eksik miydi gerçekten?" diyerek şaşkınlıkla sordu Deniz. "Ben bir Fransız'la çıksam hiçbir şey eksik olmaz" diye devam etti.

"Ben ilk görüşte çarpılmak istiyorum. Duvara toslamak gibi. Beynimde yıldızlar uçuşmalı. İşte bu demeliyim. Beklediğim adam bu" dedi kızlara bakarak. "Sanırım eksik olan buydu. O anda karşımdaki adamın gözlerine bakacağım ve kalbim yerinden çıkacak gibi atacak" diye ekledi Zerrin dalgın dalgın. Bir süre sustu, sonra karşısında ilgiyle bakan kızlara gözlerini dikti. "O anda âşık olmalıyım ve o aşk sonsuza kadar sürmeli."

"Öyle bir aşk yok Zerrin. Bence Fransız'ı düşün."

"Hiç romantik değilsin Deniz. Zerrin haklı bence. Ben de ilk görüşte aşka inanıyorum. O an gerçekten de insan çarpılıyor" diyerek arkadaşına arka çıktı Rojda.

İki kız da Rojda'ya döndü. "Vay canına. Yoksa bizim Rojda âşık mı?"

"Yok canım" diyerek kızardı Rojda. Kendi ağzıyla neredeyse itiraf edecekti.

"Öyle bir anlattın ki sanki ilk görüşte âşık olmuş gibi."

"Yok bir şey, yani öyle oluyordur diye tahmin ediyorum."

Zerrin ile Deniz inanmayan gözlerle bir süre daha Rojda'ya

baktılar. Rojda onların bakışlarından rahatsız oldu. "Ya, yok dedim ya" diyerek yerinden kalktı. "Bir şey içer misiniz?" dedi mutfağa giderken.

"Mutfak seni kurtarmaz. O saç kesimleri, hafta sonu gezmeleri, kendine bakmalar falan. Gözümden kaçmadı Rojda Hanım."

"Gitme kızın üstüne Deniz. Âşık olsa bizden saklamaz herhalde."

Rojda mutfaktan bir bardak su alarak çıktı. "Tabii ki saklamam."

"Çok inandırıcı olmadı. Neyse, yakında çıkar kokusu. Ben okul bitene kadar kimseye âşık olmayacağım. Hatta uzmanlığımda da olmayı planlamıyorum. Sadece okula odaklanıp istediğimi gerçekleştirdiğimde o zaman âşık olabilirim. Hem sizin dediğiniz gibi öyle bir adamın gözlerine bakarak onun peşinden de gideceğimi sanmıyorum."

"İlk görüşte aşka inanmıyorsun yani?"

"Tabii ki inanmıyorum" dedi Deniz. "İlk görüşte aşk ne demek ya. Hadi oldun diyelim ya adamın ayakları kokuyorsa, hazımsızlığı varsa, durmadan yellenip duruyorsa... Aşk kalır mı sizce?"

Kızlar gülmeye başladılar. Rojda Zerrin'e bakarak "Tıp okuyunca böyle oluyor demek ki" dedi.

"Evet, kim düşünür o anda adamın ayaklarının kokacağını" diyerek kahkaha attı Zerrin. Sonra da devam etti. "Peki sana göre aşk nasıl olmalı Deniz Hanım?"

"Dalga geçecekseniz anlatmam."

"Niye geçelim, anlat hadi."

"Pekâlâ, aşk dediğin yavaş yavaş gelişmeli, yıllar içinde büyümeli. Tanıdıkça güven duymalısın. Sevdiğin adam seni her koşulda ya da her yanlışını bilerek kabul etmeli. İşte aşk bu bence."

"Sen böyle bir aşk mı bekliyorsun Deniz?" diye sordu Zerrin.

"Evet."

"O zaman çok beklersin" dediğinde hep beraber gülmeye başladılar.

"Kızım o zamana kadar evde kalırsın" dedi Rojda gülmesine ara vererek.

"Bir kadın kendi istemediği sürece evde kalmaz. Boş laf onlar."

"Tamam sen âşık olmak için bekle bakalım. Ben senin kadar beklemem" diyen Zerrin kızlara daha da yaklaştı. "Bir planınız yoksa benimle İzmir'e gelsenize, oradan Bodrum'a gideriz. O yılki tatili hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Rojda konunun değişmesine sevinmişti. Arkadaşlarına yalan söylemek istemiyordu ama Kerem'in kendisi hakkında hislerini bilmeden konuşmak da istemiyordu. Zerrin haklıydı, ilk görüşte âşık olmuştu. Üç aydır neredeyse okulda her dakika birliktelerdi. El ele tutuşuyorlar, birlikte vakit geçirmekten de çok hoşlanıyorlardı ama daha öpüşmemişlerdi ve Kerem'in ilişkileri hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. Deniz'in söyledikleri aklını başına getirmişti. Biraz daha dikkatli olmalıydı. Her ne kadar bunu paylaşmak istese de zamanı daha gelmemişti. Üstelik bir hafta sonra okullar kapanıyordu ve herkes kendi yoluna gidecekti. Üç ay uzun bir zamandı, Rojda bu üç ayda öpüşmediği bir adamın hislerinin değişmeyeceğinden emin değildi.

"Nasıl unuturum" dedi Deniz. "Hayatımda çıktığım ilk ve en güzel tatildi. Keşke daha önce yazsaydın. Ben gelemem bu sene Zerrin. Halama söz verdim. Çocuklara bakacağım."

"Bütün bir yaz mı?"

"Bilmiyorum ama oraya gidince bir daha okul açılana kadar dönemem."

"Peki sen Rojda?"

"Ben de gelebileceğimi sanmıyorum. Ara dönemde de gitmedim eve. Yazın da gelmiyorum diyemem. Dört gözle beni beklediklerine eminim."

"Bir hafta da olsa gelin kızlar ya."

"Erkenden haberimiz olsaydı belki bir şeyler ayarlardık ama şimdi benim için çok zor" dedi Deniz.

"Siz bilirsiniz kızlar. Ben de siz olmadan harika bir tatil yapar, yaz sonunda da kıskandıracak fotoğrafları sizlerle paylaşırım."

"Güzel şeyler çek ki, biz de gitmiş gibi olalım."

O gece sabaha kadar konuştular. Deniz ile Rojda Zerrin'in anlattığı İngiltere'yi dinlerken farklı hayaller kurdular. Deniz bir gün tüm o ülkeleri gezecekti. Sonunda yorgunluktan ayakta duramayacak hale geldiklerinde sabah ezanı okunuyordu.

Bir hafta beraberlik onlara yetmese de her biri başka bir yere gitmek için birbirlerinden ayrılmadan önce okullar açılmadan ve Zerrin İngiltere'ye gitmeden bir haftayı daha beraber geçirme sözü verip memleketlerine gittiler.

Deniz, dut ağacının altındaki tahta bankın üzerine attığı minderlere ayaklarını uzatmıştı; bahçede oynayan kuzenlerine bakarak gülümseyip sonra okumakta olduğu kitaba geri döndü. Birkaç sayfa okumuştu ki çığlıklardan başını kaldırıp tekrar çocuklara baktı. Bağıra çağıra oynamaya devam ediyorlardı. Onlara bakınca yılların ne kadar çabuk geçtiğini de görebiliyordu. Kızlar neredeyse kendi boyuna gelmişlerdi. Gerçi Deniz de uzun bir kız sayılmazdı. Minyon yapısı sayesinde yaşını göstermiyordu. Bazıları onun tıpta okuduğuna bile inanmıyorlardı. Bunun iyi mi ya da kötü mü olduğunu yaşı ilerleyince anlayacaktı. Okulun iki senesi bitmesine rağmen hâlâ önünde dört senesi vardı. Sonra uzmanlık için çalışması gerekiyordu. Buraya gelmeden kızlarla yaptığı son konuşmayı düşündü. Rojda'nın bir erkek arkadaşı olduğundan emindi ama söylemediğine göre onu sıkıştırmak istemiyordu. Rojda bazı şeyleri kendi içinde yaşayan bir kızdı. İlk tanıdığından bu yana çok yol kat etmişti ama yine de içekapanık hali devam ediyordu. Zerrin ise İngiltere gibi bir yerde hayatını yaşıyordu. Belki de bir yabancıyı koca diye karşılarına getirebilirdi. Kendisinin hedefi belliydi. İyi bir psikiyatrist olacaktı. Onun için hedefiyle arasına bir şey koyarak önünde duran uzun yolu daha da uzatmak istemiyordu. Evlenip çocuk doğurmak ancak mesleğinde başarılı olduğunda düşüneceği bir şeydi. Nasıl olsa sonunda evlenecekti, acele etmesine gerek yoktu. İçlerinden en erken Rojda'nın evleneceğini düşünüyordu. Rojda okul bittiğinde memleketine dönecekti. Büyük olasılıkla onu oralarda bekleyen biriyle evlenecekti.

Aklına Zerrin geldiğinde gülümsedi. Şimdi o malikâne gibi evde gönlünce tatil yapıyor olmalıydı. Bir an halasına bir bahane bularak onunla gitmeyi çok istemişti ama yapamamıştı. En büyük kuzeni iki sene önce evlenmişti, şimdi de ilk bebeğine hamiley-

di. Başka bir şehirde yaşıyordu ve zor bir hamilelik geçirdiği içinde annesini yanında istemişti. Halası da Deniz'e yazın çocuklara bakıp bakamayacağını sormuştu. O anda Deniz bir kere bile düşünmemişti. Bunca yıl ona bakan halasının ondan istediği bir şeyi geri çevirmek istememişti ama şimdi tozlu ve sıcak bahçede otururken Zerrin'in yanında olmayı, bahçedeki havuzda ya da Bodrum'un güzel koylarında birinde vakit geçirmeyi tercih ederdi.

"Deniz Abla" diye bağıran küçük kuzenine baktı.

"Ne var? Kulağımın dibinde bağırma."

"Beş dakikadır sesleniyorum duymuyorsun. Benim karnım açıktı."

Deniz kolundaki saate baktı. Daha öğlen olmasına bir saat vardı ama küçük Ali çocukların içinde en oburu olandı. Bu saate kadar yemek istememesi bile büyük bir başarıydı. Deniz onu kendine çekerek sıkıştırdı. "Ne istiyorsun bakalım?" diyerek onu gıdıkladı.

Oğlan "Salçalı ekmek istiyorum" diye bağırdı kıkırdamalarının arasından.

"O zaman sana kocaman bir dilim salçalı ekmek yapalım" diyerek Ali'yi bırakıp yerinden kalktı Deniz. Salıncakta sallanmakta olan diğer kuzenlerine bakarak bağırdı.

"Başka salçalı ekmek isteyen var mı?"

Onu duyan kızlar salıncaktan atlayarak "Biz de istiyoruz" diye bağırıp Deniz'in yanına koştular. Deniz kızlara bakarak sordu. "Seher ablanız nerede?"

"Bilmiyorum" dedi kıvırcık saçlı olan Seyhan.

Sibel kıkırdayarak "Yavuklusuna gitmiştir" dedi.

Deniz, Sibel'in dediği şeye gülerek içeri girdi. Seher kendisinden üç yaş küçüktü. Ablası gibi o da erken evlenecek gibi duruyordu. Çocuklar da onun peşinden içeri girmişti. Kitabını masanın üzerine bıraktı. Mutfağa giderek kavanozdaki salçayı bir kaba koydu ve üzerine ufalanmış cevizi döktü. Biraz da zeytinyağı ilave ederek karıştırdı. Rafta duran pul biberden attı biraz içine. Üç çocuğa da bir saat önce fırından çıkardığı ekmekten kalın birer dilim keserek üzerine salçalı karışımı sürdü. Çocukların önüne birer bardak suyla koyduktan sonra mutfak tezgâhına dayanarak salçalı ekmeklerini iştahla yiyen çocuklara baktı. Onların ağızlarını şapırda-

tarak yemeleri Deniz'in de karnını acıktırmıştı. Deniz de kuzenlerinin yaşındayken halasının hazırladığı salçalı ekmeği yemeyi çok sevdiğini düşündü; kendine de taze ekmekten kalın bir dilim keserek üzerine bolca salça sürüp çocukların yanına oturdu, iştahla yemeğe başladı.

"Hadi bize İstanbul'u anlat" diyen Sibel'e baktı.

"Bıkmadınız mı daha?"

"Hayır" diye bağırdı çocuklar.

Bir yandan ekmeğini yiyor bir yandan da masadaki çocuklara İstanbul'u anlatıyordu. Çocukların masal dinler gibi onu dinlemelerine gülümseyerek baktı. Belki de ilerde psikiyatrist değil, çocuk doktoru olmalıydı.

Rojda evdeki kalabalıktan iyice sıkılmıştı. Çocukların koşuşturması, gelen gidenin bitmemesi ve sıcaktan iyice bunalmıştı. Üstelik amcasının siyasi yasağının bittiğini öğrenen bir sürü ziyaretçi zaten kalabalık olan evi iyice zıvanadan çıkarmıştı. Bir sonraki seçimlerde tekrar siyasete girebileceğinden bahsediyordu amcası. Bu Rojda'yı da sevindirmişti. Amcası onun en büyük destekçisiydi. Onun mutlu olması Rojda'yı da mutlu ediyordu.

Rojda en çok sabahın erken saatlerini seviyordu. Serin avluda oturarak güneşin doğuşunu seyretmeyi özlemişti. Sabahtan sonra ev yaşanılır olmuyordu. O anda Zerrin'in teklifini kabul etmediği için bir kere daha pişman oldu. Üvey kardeşlerinin kıskanç bakışları altında yaşamak ve arkasından kendisi hakkındaki fısıltıları duymak da tuz biber oluyordu. Rojda İstanbul'u özlüyordu. Belki de özlediği İstanbul değil özgürlüğüydü. Kimsenin karışmadığı ya da göz hapsinde tutmadığı ortamlarda kendisini daha rahat hissediyordu Rojda. Bir de geldiğinden beri deli gibi özlediği biri daha vardı: Kerem.

İki sene sonra okul bittiğinde geleceği yer burasıydı; bunun düşüncesi bile içini sıkıyordu. O zamana kadar babasını ikna edemezse, ki edeceğini sanmıyordu, tekrar burada yaşamaya alışması gerekiyordu.

Aklına Kerem geldiğinde gülümsedi. Onun ne yaptığını merak etti. Kerem de yaz tatilini geçirmek için ailesinin yanına yurtdışına gitmişti. Üstelik onun bu sene son senesiydi. Bir sene sonra artık okulda da görüşemeyeceklerdi. Tüm bunları düşünmek içinin sıkılmasına neden oldu. Sırtını duvara dayayarak buraya gelmeden bir gün önce onunla yaşadığı günü düşündü. Üç ay boyunca Kerem'i görmeyecekti. Onun için de ayrılmak için acele etmiyordu. Deniz bir gün önce memleketine gitmişti. Nasıl olsa nerede kaldın diye soracak kimse yoktu. El ele arabaya doğru yürümüşler, arabaya bindiklerinde bir süre sokak lambasının aydınlattığı loş arabanın içinde birbirlerinin gözlerinin içine bakarak oturmuşlardı.

"Senden ayrılmayı hiç istemiyorum Rojda" demişti Kerem.

"Ben de istemiyorum ama gitmek zorunda olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum. Ben de gitmek zorundayım ama sana söz veriyorum. Bir gün gelecek hep beraber olacağız."

Rojda gülümsemişti. O günün gelmesini sabırsızlıkla bekleyecekti. Kerem onun için hava kadar önemli bir hale gelmişti. Onu o kadar çok seviyordu ki bu sevginin bir gün onu öldürmesinden korkuyordu.

"Seni seviyorum Rojda. Yaşadığım süre boyunca bunu sana söylemekten hiç bıkmayacağım."

"Ben de seni seviyorum. Ben de yaşadığım süre boyunca bunu duymaktan bıkmayacağım."

Kerem uzanarak Rojda'nın yüzünü ellerinin arasına almıştı. Onun karanlıkta daha da koyulaşmış gözlerinin içine bakmıştı. O an Rojda'ya dünya dönmeyi bırakmış gibi gelmişti. Kerem onu öpecek gibi duruyordu, zaten Rojda da bunu bekliyordu. Bu ilk olacaktı, Rojda her dakikasını ömrünün sonuna kadar hatırlamak için tüm dikkatini Kerem'e vermişti. Kalbi neredeyse duracak kadar hızlı atmıştı. O anda kalbinin gümbürtüsü kulaklarını sağır ederken adamın dudaklarını kendi dudakları üzerinde hissettiği anda sanki tüm dünya susmuştu.

Rojda Kerem'e biraz daha sokulmuştu. Öpüşmelerindeki tutku her ikisini de ele geçirmişti. Kerem istemeyerek Rojda'dan ayrıldığında elleri hâlâ kızın yanaklarındaydı.

"Üç ay seni görmeden nasıl dayanacağım ben" diye mırıldanmıştı.

"Benim için de çok zor."

Kerem gülümseyerek ellerini çekmişti. "Biliyor musun şu anda ne yapmak istiyorum?"

"Bilmiyorum."

"Seni alıp çok uzaklara kaçırmak istiyorum. Bizi kimsenin bulamayacağı bir yere. Orada sadece sen ve ben, herkesten, her şeyden uzakta yaşamak istiyorum. Bu mümkün olur mu sence?"

Rojda gülerek sevdiği adama biraz daha sokulmuştu. "Öyle bir yerde önce benden sıkılırsın, sonra da olduğumuz yerden."

"Asla Rojda. Sensiz bir hayatı düşünemiyorum bile. Sen bundan sonraki ömrümü geçireceğim tek kızsın" diyerek kendisine iyice yakınlaşmış Rojda'yı bir kere daha öpmüştü. Bu sefer bunu biraz daha uzatmış ve neredeyse Rojda'nın kalbinin durmasına neden olmuştu. Dudaklarının altında kızın belli belirsiz hareketinden cesaret alarak öpüşünü derinleştirmişti. Bıraktığında Rojda nefes nefeseydi ve yanakları iyice kızarmıştı.

"Hâlâ benden utanıyor musun Rojda?"

"Hayır."

"Yalancı" diyerek gülmüştü. "Yüzün kıpkırmızı, bunu karanlıkta bile görebiliyorum."

"Korkuyorum" demişti Rojda fısıldayarak.

"Neden?"

"Bilmiyorum Kerem ama beraber olmamız imkânsızmış gibi geliyor bana."

"Biz istediğimiz sürece imkânsız diye bir şey olamaz."

"Ailenin beni istemeyeceğinden korkuyorum."

"Yapma" demişti Kerem yanağını okşayarak. "Bu gidişimde onlara senden bahsedeceğim. Buna karşı geleceklerini sanmıyorum. Benim mutlu olmamı annem de babam da ister ve ben sadece seninle mutlu olurum Rojda."

"Seni çok seviyorum Kerem."

"Biliyorum. Ben de seni çok seviyorum. Bir sene sonra okul bitiyor. Hemen ardından askere gideceğim. Döndüğümde senin de okulun bitmiş olur. Ondan sonra hep beraber olacağız."

"Buna o kadar çok inanmak istiyorum ki."

"İnan sevgilim."

Rojda sırtını duvara dayayıp yüzündeki mutlu gülümsemeyi silmeden o günkü konuşmaları tekrar kafasında canlandırdı. Kerem'i daha neredeyse tatilin başında o kadar çok özlemişti ki özlem yüreğini dağlıyordu. Birkaç kere annesine ya da ablasına Kerem'den bahsetmek istemiş ama o cesareti kendinde bulamamıştı. Annesi laf arasında babasının bir an önce okulu bitirip buraya dönmesini beklediğini söylemişti, bu bile Kerem'den bahsetmemesi için yeterli bir nedendi. Üstelik babasının bu evliliğe sıcak bakacağını hiç düşünmüyordu. Daha şimdiden, evli ablası Rojda'ya onun için seçtikleri damat adaylarının isimlerini söylemeye başlamıştı. Rojda ne yapacağını gerçekten bilmiyordu ve bu konuda amcasının da yardımı dokunacağını sanmıyordu.

Daha önünde iki yıl olsa da verdiği sözle sevdiği adam arasında kalmanın sıkıntısı içine oturmuştu.

Zerrin kum dolan sandaletlerini ayağından çıkararak silkeleyip onları eline alarak kumsalda çıplak ayak yürümeye devam etti. Sabahın bu erken saatlerini çok seviyordu. Biraz sonra bu sahil o kadar kalabalık olacaktı ki insanlar üst üste yığılacaktı. İlk defa Bodrum'da bu kadar çok sıkılmıştı. Eski arkadaşları bile onun sıkıntısını gideremeyişti. Bir zamanlar çok iyi anlaştığı kızlar artık kendisine yabancı gibiydi. Deniz ile Rojda'yı özlemişti. Keşke çok önceden bu tatili ayarlamış olsaydı, belki kızlar da kendisiyle gelebilirdi.

Bir süre daha ayaklarına vuran dalgaların arasında yürüdükten sonra eve dönmeye karar verdi. Bugün hava oldukça sıcak olacaktı. Kalabalığın içinde sahilde olmaktansa evindeki özel havuzda serinler, daha iyiydi. Sahildeki kafenin önüne park ettiği spor arabasına doğru yürüdü. Daha bir hafta önce alınan kırmızı üstü açık araba babasının hediyesiydi ama Zerrin o arabanın neden alındığını çok iyi biliyordu ve bu hediyeyi kabul ettiği andan beri babasının başka bir kadından olan oğlunu da kabul etmiş sayılıyordu.

Bunu annesiyle konuşmak istemesine rağmen annesi sanki hiçbir şey olmamış gibi konuyu sürekli değiştirmişti. Her sene annesinin babasına karşı bu tutumu Zerrin'in annesinden daha çok nefret etmesine neden oluyordu. Maddi olanakları iyi olan bir kadının neden kendisini aldatan bir adamı çektiğini bir türlü anlayamıyordu. Arabaya bindiğinde bir süre Bodrum'un dar sokaklarında dolaştı, birkaç butiğe girip çıktı. Kızların hoşlanacağı birkaç şey aldı. Onları güzelce hediye paketleri yaptırdı. İstanbul'a gidince kızlara verecekti. Kendi için de bir şeyler baktı. Sonunda iyice sıkıldığında arabayı eve doğru sürmeye başladı.

Bahçeden içeri girdiğinde arabayı park edip sıkıntıyla eve doğru yürüdü. Onu evde neyin beklediğini bildiğinden gelebildiği kadar geç gelmişti ama kaçış yoktu. Hiç istememesine rağmen küçük çocukla tanışma vakti gelmişti. Bunu düşünmek bile gerilmesine neden oluyordu.

Bir saat sonra Zerrin duşunu almış, oyalanabildiği kadar oyalanıp aşağıya inmişti. Annesiyle babasını terasta karşılıklı hasır koltuklarda otururken buldu. Babasının yanında oturan küçük çocuğa gözleri takıldığı anda içinden bir şeylerin ezildiğini hissetti. Dört yaşındaki çocuk kendinden beklenmeyecek bir hareketsizlikle koltukta oturuyordu. Babası onu gördüğünde eliyle kızını yanına çağırdı. Zerrin annesinin oturduğu tarafa hiç bakmadan babasının yanına gitti. İçinden avazı çıktığı kadar bağırmak istemesine rağmen sessizdi.

"Bak Zerrin, seni kardeşin Zeki'yle tanıştırayım" diyen babasına ifadesizce baktıktan sonra bakışlarını yüzünü kendisine doğru dönmüş çocuğa çevirdi. Babasının koyu mavi gözlerini almış çocuğa baktı. Gözleri dışında başka bir yeri benzemiyordu. Zerrin onun annesine benzediğini düşündü. Çocuk ilgiyle kendisine bakıyordu. Çocuğun bir suçu yoktu. Hayatlarına bu şekilde girmemiş olsa Zerrin çocuğu seveceğinden emindi ama temsil ettiği şey Zerrin'in midesini bulandırıyordu.

Müfit Bey kızının bir şeyler demesini bekledi ama Zerrin hiçbir şey demeden çocuğa bakıyordu. Müfit Bey gözlerini kızına dikmişti. Onun sessizliğinden hoşlanmadı. En azından çocuğa gülümsemesini beklemişti. Zerrin onu bile yapmamıştı ama yine

de umutluydu. Zerrin en azından kardeşini görmeyi kabul etmişti. Sessizlik uzayınca kendisi konuştu. Yanındaki küçük çocuğa eğilerek "Bu da sana bahsettiğim ablan Zerrin" dedi.

Zerrin avaz avaz ben onun ablası değilim, o da benim kardeşim değil diye bağırmak istese de bunu yapamadı.

"Bütün bir yazı kardeşinle geçirmeni ve birbirinize alışmanı istiyorum Zerrin."

"Hani bir hafta kalacaktı baba."

"Annesinin işleri varmış" dedi Müfit Bey; tartışma istemiyorum der gibi bakıyordu.

Zerrin gözlerini çocuktan çekerek annesine kaydırdı. Kadın öylece onlara bakıyordu. Bu Zerrin'i daha da sinir etti. Yine de kendini tuttu, bir şey demedi. Sonra da diğerlerinden uzak bir koltuğa oturarak önünde duran kirazlardan bir tane ağzına attı. Bu şekilde daha fazla burada kalamazdı. Evdekilere bir bahane bularak erkenden İngiltere'ye dönmeliydi. Gerçi o zaman kızlarla İstanbul'da görüşemeyecekti ama daha onlarla buluşmasına iki ay vardı ve iki ay burada kalmak Zerrin'i deli edebilirdi.

Bahçede duran kırmızı arabanın bedeli çocuğun eve gelmesiydi ve o bedel artık ödenmişti. Müfit Bey mutlu bir şekilde yanında duran oğlanın saçlarını okşadı. Sonunda kızına oğlunu kabul ettirebilmişti.

Zerrin babasının yaptığı hareketi görünce gerildi. İçinde denizdeki dalgalar gibi gittikçe büyüyen bir kıskançlık dalgası kabarmaya başladı. Babası şimdiye kadar onun saçlarını bile okşamamıştı. Kendinden esirgenen bir şeyin gözüne sokar gibi çocuğa sunulması o çocuktan bir kere daha nefret etmesini sağladı.

Sitare Hanım tepkisiz bir şekilde kocasının oğlunun saçlarını okşamasına bakarak gözlerini kızına doğru çevirdi. Zerrin de duygusuz bir yüzle babasına bakıyordu. Sitare Hanım kızının içindeki fırtınaları iyi bilirdi, çünkü şu anda içinde aynı fırtınalar esiyordu. Bu çocuğa şimdilik ses çıkarmıyordu ama günü geldiğinde konuşacak şeyleri olacaktı. Sadece o güne kadar her şeyi kabul etmiş gibi görünüyordu. Kızıyla arası çocuktan sonra iyice açılmıştı. Zerrin'in kendisini suçladığını biliyordu ama kızının bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Günü geldiğinde tüm bunları öğrenecekti.

Zerrin o anda kararını verdi. Birkaç hafta sonra İngiltere'ye geri dönecekti. O annesi gibi değildi. Babasının bu davranışına katlanamıyordu. İki ay boyunca bu sahneleri görerek burada yaşayamazdı. Evden uzakta olmak burada olmaktan çok daha iyiydi.

8

Yaz ayları Deniz'in beklediğinden de uzun geçmişti. Kuzeni doğum yapıp halası eve geldiğinde Deniz eşyalarını toplamış İstanbul'a dönmüştü. Deniz iki gün evde yalnız kaldığında tüm yaz boyunca ne kadar yorulduğunu da anlamış oldu. Çocuklarla uğraşmak ve bir yandan da bu seneye hazırlanmak onu yormuştu. İstanbul'daki evinin sakinliğini özlemle arayıp sonunda geçmek bilmeyen yaz tatilini bitirmişti. Şubat tatilinde gelmeyeceğini halasına söylemişti. Bir dahaki yaz Zerrin yine tatil teklif ederse kabul etmeye karar verdi.

Bir gün sonra yan komşuları kapıyı çalarak elinde tuttuğu paketleri Deniz'e uzattı. Deniz kadına şaşkınlıkla bakarak "Bu ne?" diye sordu.

"Neredeyse bir buçuk ay önce arkadaşınız bıraktı. Adı Zerrin'miş."

Deniz kadının elindeki paketleri teşekkür ederek aldı. Zerrin'in gittiğini öğrendiğinde hayal kırıklığı yaşadı. Halbuki bütün bir yaz birlikte geçirecekleri bu bir haftanın hayalini kurmuştu. Zerrin yazdığı mektupta neden erken gittiğini açık yüreklilikle anlatmıştı. Deniz onun için üzülüyordu. Tüm o şaşaanın içinde Zerrin'in ne kadar yalnız olduğunu biliyordu. Paketlerden kendisine ait olanı açtığında gülümsedi. Zerrin onun için çok istediği Bodrum sandaletlerinden almıştı. Gülümseyerek sandaletleri ayağına geçirdi.

Belki yağmurlar başlamadan birkaç defa giyebilirdi.

Birkaç gün sonra Rojda da geldi, o da Zerrin'in erken dönmesine üzüldü. Ama Rojda'yı Zerrin'in gitmesinden daha çok üzen bir konu vardı.

Rojda son gün babasının kendisine söyledikleri aklına gelince içindeki sıkıntı arttı. Babası döndüğünde evlenmesi gerektiğini söylemişti. Rojda damat adayının belli olduğunu anlamıştı. Babasına hiçbir şey dememişti ama bu konunun açılması bile onu rahatsız etmeye yetmişti. Oysa onun evlenmek istediği tek kişi Kerem'di. Kerem'i en yakın arkadaşlarına bile anlatmamıştı. Bir süre sonra Kerem'in varlığını öğrendiklerinde ikisi de ona çok kızacaklardı. Onların arkadaşlığını kaybetmek istemiyordu. İstanbul'a dönerken bu konuyu çok düşünmüştü. Onlarla birlikte geçireceği bu haftada onlara her şeyi anlatacaktı ama Zerrin'in erken gittiğini öğrendiğinde belki de bunu sadece Deniz'e söylemesi gerektiğine karar verdi. En azından Zerrin öğrendiğinde Deniz her şeyi bildiği için ona çok kızmazdı.

Birkaç gün sonra Kerem de gelecekti. Üç ay boyunca ondan hiç haber alamamıştı. Ailesinden birisine yakalanma korkusu yüzünden Kerem'in kendisine mektup yazmasına bile izin vermemişti. Onu o kadar çok özlemişti ki bir an önce ona kavuşmak için günleri değil artık dakikaları sayıyordu.

Deniz'le oturdukları bir akşam Deniz bir yandan ona yaz tatilinde yaptıklarını anlatıyor bir yandan da önlerindeki ay çekirdeklerini çıtlatıyorlardı.

"Herhalde evlendiğimde tek çocuk yapacağım" dedi Deniz gülümseyerek.

"Neden ki?"

"Bütün bir yaz birbirinden yaramaz dört çocuğa baksaydın sen de böyle düşünürdün."

Rojda gülümsedi. "Haklısın bütün sene burada sessizliğe alışınca bana da ailemdeki kalabalık fazla geldi."

"Keşke Zerrin de burada olsaydı. Onu o kadar az gördük ki. Ama seneye tatil teklif ederse kabul edeceğim haberin olsun."

"Ben kabul edebilir miyim bilmiyorum. Kısa tatillerde bile burada kalmamı istemiyorlar. Zerrin'e de üzüldüm doğrusu."

"Ben de" dedi Deniz. Bir süre konuşmadı ama sonra "Parayla mutluluk olmadığını anlamak için Zerrin'e bakmak yeterli" dedi.

"Doğru diyorsun ama bazen bazı şeyler insanın elinde olmuyor. Mesela bizim oralarda da kadınlar boşanamaz. Kocaları üzerlerine kuma getirir, çoğu kez bir önceki kadının çocuklarını büyütür ve evde her işi yaparlar. Düşünsene sevdiğin bir adamı bir başka kadınla paylaşmak ne kadar zor olmalı. Üstelik bu her iki kadın için de geçerli."

"Düşünmek bile istemiyorum. Böyle bir durumda ne yaparım bilmiyorum" diyerek güldü Deniz. "Sadece boşanmakla bile hırsım geçmez."

Rojda yerinde kımıldandı. Deniz ona dikkatle bakıyordu. Birkaç gündür Rojda'nın huzursuzluğunu görüyordu ama arkadaşını sıkıştırmamak için onun anlatmasını beklemişti. Rojda'da bir değişiklik vardı. Gerçi o değişiklik uzun bir zamandır vardı ama yine de onun özeline saygı duyarak susmuştu Deniz. Sonunda daha fazla dayanamadı, karşısındaki kızın kara gözlerinin içine bakarak konuştu.

"Senin neyin var?"

Rojda bunu beklemiyormuş gibi birden irkildi. Belki de bu anlatması için beklediği fırsat olabilirdi. Üstelik babasından duyduklarına çok canı sıkılmıştı. İçinde durdukça sıkıntısı da o derece büyüyordu. Deniz'in insanı rahatlatan tavsiyelerine ihtiyacı vardı.

"Babam son gün, dönünce evlenmem gerektiğini söyledi."

"Kiminle?"

"Bilmiyorum. Böyle dediğine göre buldular birisini demek ki."

"İstemem dersin olur biter."

"Deniz ben âşığım" dedi ve gözlerini Deniz'e dikti. Onun şaşkın yüzünü gördüğünde güldü.

"Nesin?" diyerek şaşkınlıkla sordu Deniz.

"Âşığım" dedi ve gülmeye devam etti.

"Üç ay yalnız bıraktım gittin âşık oldun öyle mi? Hani istemiyordun. Vay canına, ilk görüşte aşk gerçek oldu."

"Sandığın gibi değil. Yani babamın dediği kişiyi görmedim bile."

"Burada mı?"

Rojda başını salladı. "Anlatınca kızmandan korkuyorum."

"Neden kızayım? Hem yaz boyunca haber alamadık ki birbirimizden. Biliyorsun zaten şüpheleniyordum ama her defasında inkâr edince benim kuruntum sandım."

"Gerçekten anlatmayı çok istedim ama biliyorsun beni işte zor geldi."

"Demek ki zamanı senin için şimdiymiş."

"Pekâlâ" diyen Rojda oturuşunu değiştirdi. "Ben neredeyse bir seneden fazla bir süredir birini seviyorum Deniz. Bir erkeği bu kadar sevebileceğimi hiç düşünmezdim ama seviyorum işte. Gerçi bu sürenin büyük çoğunluğu ona uzaktan bakarak geçti."

Bunu duyan Deniz de ayaklarını altına alarak koltukta dikleşti. "Anlamıştım. Yemin ederim anlamıştım. Saçlarını kesmeler falan. Yoksa okuldan mı?"

Rojda başını salladı.

"Bunca zaman anlatmadığına inanamıyorum Rojda. Hani her şeyi birbirimize söyleyecektik. Bu sürede bir sürü şey söyledin ama en önemli şeyi bana söylememişsin."

"Bilerek olmadı. Başlarda ben de ilişkimizin nereye gideceğini pek anlayamadım. Yani sadece arkadaş da olabilirdik. Onun için ne olduğunu anlamak istedim. Onu çok seviyorum. Benimki kesinlikle ilk görüşte aşktı ve hazımsızlığı da yok" dedi gülerek.

Deniz de onlara yaz başında söylediklerini hatırlayınca gülmeye başladı. "Ya ayak kokusu?" diye sordu.

"Bilmiyorum daha ayakkabılarını hiç çıkarmadı."

"Bunu da öğrendikten sonra düşüncelerimi söylerim" diyerek tekrar güldü Deniz. "Demek ilk görüşte aşk."

"Tamam sen inanmıyorsun ama gerçekten öyle. İlk görüşte aşk."

"Senin adına çok mutluyum Rojda ama neden bu kadar üzgünsün peki?"

"Korkuyorum."

"Neden?"

"Benden o kadar farklı ki. Yaşam tarzımız, dünya görüşümüz."

"Olsun, farklılıklar güzeldir. Hep aynı olsak hayat çok sıkıcı

olurdu. Hem ne derler bilirsin. Zıt kutuplar birbirini çeker. Nereli peki, o da senin gibi Doğulu mu?"

"Hayır İzmirli."

"İzmirli mi? Belki Zerrin tanır" dedi gülümseyerek sonra da Rojda'ya baktı. "Aman koskoca İzmir'de nereden tanıyacak. Sanki biz İstanbul'da herkesi tanıyormuşuz gibi."

Rojda gülümsedi ama sonra ciddileşti. "Babam onunla evlenmeme müsaade etmeyebilir" dedi.

"Neden?"

"Bizim oralarda yabancıya kız vermezler pek. Belki onun da ailesi beni istemeyebilir. Tüm bunları düşünmek beni korkutuyor Deniz."

Deniz arkadaşının endişeli yüzüne baktı. "Daha yolun çok başındasın Rojda. Aranızda evlilik konuşulmamış bile. Belki de arkadaşlığınız ilerledikçe sen istemeyeceksin evlenmeyi. Zamanın ne getireceğini bilemezsin. Şimdiden üzülme. Ana odaklan. Şu anda mutluysan bunun keyfini çıkar."

"Biliyorum ama elimde değil. O benim ilk çıktığım kişi. Beni ilk öpen" dedi kızararak. Deniz gülümsedi. "Beni sevdiğini söylüyor ve ben de ister istemez bundan sonraki hayatımızın nasıl olacağını düşünüyorum."

"Sevginin önünde kimse duramaz Rojda. Onun niyeti ne peki?"

"Bu tatilde ailesine benden bahsedecekti ama daha gelmedi. Ne dediler bilmiyorum."

"Seni tanıyınca kaçırmak istemezler inan bana. Varsayımlar üzerine bu kadar üzülme. Belki korktuğun gibi olmaz her şey."

"Bilmiyorum. Onun ailesi kabul etse bile benimkiler ne olacak? Bu yaz ablam bana evlenebileceğim isimleri saydı durdu. Gelirken de babamın dedikleri. Kafamı çok karıştırdı. Demek ki bu konuşulmuş. Babam karşıma birini çıkardığında ona nasıl hayır diyeceğim. Beni onun ailesinden çok kendi ailem korkutuyor."

"Bu durumda her şeyi düzelten amcaya başvurman gerekiyor sanırım" dedi Deniz gülümseyerek.

"Off dalga geçme Deniz. Bu konuda amcam da yardım etmez bana."

"O zaman kararlı olacaksın Rojda. Onlar değil sen evleniyorsun. Bu çocuğu bu kadar sevdiğine göre sevgine sahip çıkacaksın ve kim ne derse desin aldırmayacaksın."

"Söylemesi kolay."

Deniz uzanarak onun ellerini tuttu. Kızın endişeli kara gözlerine baktı. "Sen cahil biri değilsin. Birkaç sene sonra avukat olacaksın. Artık buraya gelmek için babasına söz veren küçük kız değilsin. Bu hayat senin Rojda. Nasıl yaşamak istediğine bir tek sen karar verebilirsin. Sen kararlı olursan istediğini yaptırabilirsin. Bak buralara kadar gelmek de senin için çok zordu ama başardın. Zamanı geldiğinde istediğin kişiyi eş olarak seçeceğini ailene açık açık söyleyeceğine inanıyorum ben."

"Biliyorum ama ben onlara karşı çıkamam."

"Belki de tüm bu endişelerin yersiz. Belki kiminle evleneceğine bu kadar karışmazlar. Onlara söylemeden neden bu kadar endişeleniyorsun?"

"Çünkü ailemi tanıyorum. Bizim oralarda kızların söz hakkı pek yoktur Deniz. Baban kiminle evlenmene karar verirse onunla evlenirsin. Bu hem ağabeylerimde böyle oldu hem de ablalarımda. Çoğu kez evleneceğin kişiyi düğün gününe kadar bile göremezsin. Biz evlendiğimiz gün gördüğümüz eşimizi her ne olursa olsun severiz."

"Ya sevemezsen ne olur?"

"Bir şey olmaz. O evliliği ölene kadar devam ettirirsin."

"Yani bu konuda fikrini söyleyemez misin?" dedi şaşkınlıkla.

"Çoğu kez söyleyemezsin. Kiminle evleneceğine büyükler karar verir."

Deniz arkadaşının dolan gözlerine bakarak ona biraz daha yaklaşıp sarıldı. "Yine de bir yolunu bulacağına eminim Rojda. Sen çok güçlü bir kızsın. Yakında bir mesleğin olacak. Sevdiğin adam arkanda durursa her şeyi başarabilirsin."

Rojda sessiz kaldı. Sevdiği adamın arkasında olacağını bile bilmiyordu daha. Kerem'le konuşmadan bunu anlayamazdı. Onun ailesinin ne dediğini deli gibi merak ediyordu, bunu birkaç güne kadar öğrenmesi de mümkün değildi. Keşke her şey Deniz'in dediği kadar basit olabilseydi.

İki kızın sohbeti sabahın ilk ışıklarına kadar sürdü. Rojda bunu Deniz'e anlattığı için biraz rahatlamıştı. İlk tanıştıkları andan beri Deniz'in onu rahatlatan kelimeleri vardı ve bunları duymak Rojda'nın endişelerini biraz olsun gidermişti. Üstelik içindeki tüm o sıkıntıyı en yakın arkadaşına anlatmayı çok istemişti. Ona biraz daha Kerem'den, ona duyduğu yakıcı sevgiden bahsederek durmadan konuştu. Sözlerini bitirdiğinde iki kızın da uykusuzluktan gözleri kapanıyordu. Sonunda yattıklarında Rojda o uykusuzluğuna rağmen Kerem'i düşünerek uzun bir süre uykuya dalamadı.

9

Rojda birkaç gün sonra heyecanla Kerem'le buluştu. Birbirlerini bütün bir yaz görmemişlerdi. Arabaya bindiğinde kendisine gülümseyen bu yakışıklı adamı ne kadar özlediğini düşündü. Kerem kalabalığın içinde kızı yanaklarından öptü. Bir an önce onunla yalnız kalmak istiyordu. O da Rojda'yı çok özlemişti.

Arabayı hareket ettirdiğinde kızın elini tuttu. "Seni çok özledim Rojda" dedi.

Bunları duymak Rojda'yı rahatlatmıştı. O da Kerem'i özlemişti ama bunu onun dile getirmekten hep çekinmişti. Bu sefer çekinmeden adamın mavi gözlerine baktı. "Ben de çok özledim."

"Seni ne kadar özlediğimi göstermek istiyorum ama bunu herkesin içinde yapamam. Benim eve gidelim mi?"

Rojda zaman zaman Kerem'in bu davetlerini hep bir bahane bularak geri çevirmişti ama bu sefer geri çevirmek istemiyordu. Onunla yalnız kalmayı ve her şeyi sormayı çok istiyordu. Bu yüzden Kerem'in bu teklifini fazla düşünmeden kabul etti.

Kerem bir süre sonra Levent taraflarında oldukça lüks bir villanın bahçesinden içeri girdiğinde Rojda çok şaşırdı; nedense onun böyle müstakil bir evi olduğunu hiç düşünmemişti. Gösterişli ev ve bahçe Rojda'ya buranın sadece bekâr evi olmadığını anlatır gibiydi.

"Bu ev yalnız yaşayan biri için büyük değil mi?" diye sordu arabadan inerken.

"Zaman zaman annem babam da yanıma geliyor. Apartmanda oturmayı sevmiyorlar. Hem yaza kadar kesin dönüş yapacaklar."

"Neden?"

"Bu sene babam geldiğinde ortağıyla konuşup fabrikayı kapatma kararı aldılar."

"Öyle mi?"

"Evet" diyerek kapıyı açıp kızın elinden tutarak eve girdi Kerem.

"Kârlı bir yatırım olduğunu söylemiştin. Neden kapatıyorlar fabrikayı?"

"Orası öyle ama oradaki yatırımı İstanbul'da yapacaklar. Böylelikle insanlara da iş imkânı sunmuş olacaklar."

Rojda gülümseyerek Kerem'e baktı. "Hem burada işgücü daha ucuz, öyle değil mi?" diye sordu. "Bu fikrin kimden çıktığı belli."

"Benden çıktı" dedi Kerem gülerek. "Biraz kapitalist gibi düşünebilirim."

"Biraz mı?" diyerek tek kaşını kaldırdı Rojda. Kerem hayatı boyunca sıkıntı nedir bilmeden büyümüştü. Büyük ihtimalle ailesi de öyleydi. Yıllarca yurtdışında yaşamanın verdiği rahatlığı, Türkiye gerçeklerinden oldukça uzak bir yaşamı vardı. Hele Rojda'nın doğduğu yerlerde Kerem gibiler asla yaşayamazdı. Rojda bu konuda ona sık sık takılırdı. Dünya görüşleri birbirlerine bu kadar zıtken nasıl bu kadar iyi anlaşabildiklerini bazen Rojda anlamazdı ama aralarındaki sevgi her şeyin üstesinden gelmelerine yetiyordu.

Kerem hâlâ ayakta dikilen kıza gülümseyerek yaklaştı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Rojda da Kerem'e sarılmıştı. Kızın kulağına "Seni çok özledim Rojda. Bir daha bu kadar uzun süre ayrı kalmayalım sevgilim" diye fısıldadı.

"Ben de seni çok özledim ama biliyorsun yazları gitmek zorundayım."

"Biliyorum. Ben aslında bir ay sonra döndüm ama adresini bile bilmediğim için sana yazamadım."

Rojda bunu duyduğuna üzülmüştü. Keşke adresimi verseydim diye düşündü ama vermiş olsa bile eve gittikten bir ay sonra bir bahane bulup İstanbul'a gelmesi mümkün değildi.

"Ben yine de o kadar erken dönemezdim."

"Biliyorum" dedi Kerem. "Ya üzülmesene öyle. Hiç ayrılmayacağımız zamanlarımız da olacak."

"Üzülmedim" diyerek güldü Rojda.

"Ben seni bizimkilere anlattım" dedi; kızın elinden tutup onu bahçeyi gören geniş kanepeye oturttu. Kendisi de yanına oturarak Rojda'nın yüzünü avuçları arasına alıp onu özlemle öpmeye başladı. Rojda daha önce de Kerem'le öpüşmüştü ama ilk defa onunla bir evde yalnız kalıyordu. Tedirgin olduğunu hissetti. Bunu Kerem de hissetmiş olmalı ki ondan ayrılarak yüzüne baktı.

"Tedirgin olmanı istemiyorum Rojda. İstersen gidebiliriz."

Kerem'in sözleri onun daha çok utanmasına neden oldu. Çocuk gibi davranmak istemediği için gülümsedi.

"Burası iyi" dedi gülümseyerek.

Bunun üzerine Kerem de ona gülümsedi. Tekrar başını eğerek Rojda'yı öpmeye başladı. Rojda Kerem'i çok özlemişti, o da Kerem'in öpücüklerine özlemle karşılık veriyordu. Üç ay boyunca onu görmemeye, onun öpücüklerini düşünerek tahammül etmişti. Şimdi hayalini kurduğu o dudakların tekrar dudaklarının üzerinde olması Rojda'yı Kerem'e daha çok yaklaştırdı.

Kerem özlemle sarıldığı kızı öperken onu öpmüyor, adeta dudaklarını içiyordu. Kollarındaki kız hayatının sonuna kadar yanında olmasını istediği kızdı. Onsuz bir hayatı düşünemiyordu; ondan ayrı geçirdiği günler geçmek bilmemişti. Elinin biri kızın gömleğinin üzerinden onun göğsünü okşarken kollarındaki bedenin gerildiğini hissetti ama artık bu kısa öpücükler Kerem'e yetmiyordu. Ne istediğini Rojda'ya söylemeliydi. Ama Rojda geçen uzun zamana rağmen hâlâ onu öperken tedirgindi. Yine de onu bırakmadı. Dudakları Rojda'nın dudaklarından boynuna kaydığında onun mis gibi kokusunu içine çekti.

Rojda değişik duygular içinde Kerem'in öpüşlerine karşılık vermeye çalışıyordu. Bir an önce ailesinin hakkında ne dediğini öğrenmek istese de Kerem'in dudakları aklındaki tüm soruları silmişti. Onun elini göğsünde hissettiği anda irkildi ama sevdiği adamın okşayışlarına daha fazla kayıtsız kalamadı. Aklı bu yaptığının yanlış olduğunu haykırsa da Kerem'in öpüşlerine ve okşayış-

larına kendini bıraktı.

Kerem Rojda itiraz etmese de ileri gitmek istemiyordu. Duramayacak noktaya geldiğinde Rojda'nın itirazı onu üzerdi. O yüzden yavaşça kızdan ayrıldı. Rojda onun için herhangi bir kız değildi. Hayatını geçirmek istediği kızı üzmek istemiyordu. Bir süre sonra ayrıldıklarında Rojda nefes nefese ve kırmızı bir yüzle bakışlarını Kerem'e çevirdi.

"Seni çok seviyorum Rojda" diye fısıldadı Kerem. Sanki yüksek sesle bunu dile getirmek aralarında oluşan bu tutkuyu söndürürmüş gibi. "Senden bir dakika bile ayrılmak istemiyorum. Bu şekilde daha ne kadar sürdürebilirim emin değilim."

Rojda bir an Kerem'in ne dediğini anlamadı. Onun elleri hâlâ bedenini okşarken kendisini onun dediklerine tam olarak anlam veremiyordu. Bunu Kerem de anlamış olmalı ki gülümseyerek elini kızın göğsünden çekip ondan biraz uzaklaştı. Rojda'nın kızarmış yüzüne bakarak gülümsedi. Rojda o kadar güzel ve karşı koyulmaz duruyordu ki onu hiç bırakmak istemiyordu.

Rojda, Kerem'in kendisinden biraz uzaklaşmasıyla gerçek dünyaya dönüş yaptı. Aralarındaki yakınlık utanmasına neden olmuştu ama Kerem'e baktığında onsuz olamayacağını anladı. Bir insanı bu kadar sevmek bir an onu korkuttu ama Kerem'in de kendisini sevdiğini bilmek bu korkuyu sildi.

"Anlatmayacak mısın ailenin dediklerini?" diye sordu. Konunun değişmesi kendi hayrınaydı.

"Sana bakmaya doyamıyorum. Çok güzelsin."

Bunun üzerine Rojda biraz daha kızardı. Kerem gülerek ona sarıldı. "Senin bu hallerin aklımı başımdan alıyor ama aramızda güzel şeyler olacaksa bunu senin de en az benim kadar istemeni istiyorum Rojda. Onun için de sen hazır olana kadar bekleyebilirim sevgilim" dedi elini yüzüne getirip onun yanağını okşarken. "Neden endişelisin bu kadar?"

"Endişelenmiyorum ama ailenin dediklerini hâlâ anlatmadın."

"Endişelenme bu kadar. Seni tanıdıklarında onlar da çok sevecekler, emin ol."

Rojda Kerem'i iterek biraz kendinden uzaklaştırdı. "Hadi beni merakta bırakma ne dediler söyle."

"Kara gözlü, kara kaşlı. Doğulu bir güzele âşık olduğumu söyledim" diyerek güldü.

Onun rahatlığı Rojda'nın da biraz rahatlamasını sağlamıştı ama her şeyi duymadan endişelerinin yok olacağını düşünmüyordu.

"Ciddi ol" diyerek Kerem'in koluna vurdu.

"Ciddiyim. Annem çok sevindi. Benim ömür boyu bekâr kalacağımı düşünüyordu herhalde. Şimdiye kadar bir sürü kız arkadaşım olduğu halde hiçbirinden bahsetmediğimi bildiğinden seni ne kadar çok sevdiğimi anladığına eminim."

"Peki ya baban?"

"Onlar sadece benim mutluluğumu isterler Rojda" diyerek ciddileşti. Gözlerini kızdan kaçırarak ayağa kalktı. "Bir şey içer misin?"

Rojda onun anlatmasını beklerken konunun değişmesine bozuldu. "Sadece su" diyerek bir an önce Kerem'in tekrar konuya girmesini bekledi.

Kerem mutfağa giderek sürahideki suyu bardağa koyarken gerçekleri Rojda'ya anlatamadığı için rahatsızlık duyuyordu. Ailesine Rojda'dan bahsettiğinde babası şiddetle karşı çıkmış, onun ortağının kızıyla evleneceğini düşündüğünü söylemişti. Kerem babasının ortağını da kızını da çocukluğundan beri görmemişti. Babasının ısrarının ne kadar bıktırıcı olduğunu bildiğinden annesine bakmıştı, o da ilişkisini onaylamadığını belirten birkaç kelime etmiş, Kerem'in morali büsbütün bozulmuştu. Ama Kerem tüm bunları Rojda'ya anlatarak onu üzmek istemiyordu. Zamanı geldiğinde kimseyi dinleyecek değildi. Uzun zamandır kendi kararlarını kendisi veriyordu. Önyargılarından kurtulduklarında ve Rojda'yı tanıdıklarında onların da kararlarını değiştireceklerine emindi. Zamanı geldiğinde işleri yoluna koyacaktı. Hem evlenmek için daha erkendi. İkisinin de okulu vardı. Kerem'in önünde bir de askerlik vardı.

Su dolu bardağı kıza uzatarak onun yanına tekrar oturdu. Rojda elindeki bardaktan bir yudum alıp onu sehpanın üzerine koydu.

Kerem kızın gözlerinden onun endişelendiğini anlamıştı. Kara gözleri daha da gölgelenmiş gibi geldi. Yüzündeki endişe üzülmesine neden oldu. Sevdiği kızı üzmemek için konuşmaya başladı.

"Pişt gülümse. Endişelenecek bir şey yok."

"Yani beni onaylıyorlar mı?"

"Tabii ki onaylıyorlar. Neden onaylamasınlar? Bu sene geldiklerinde seni onlarla tanıştıracağım."

"Ne zaman geliyorlar peki?"

Rojda'nın hali Kerem'in kahkaha atmasına neden oldu. Uzanarak kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu kadar panik olma sevgilim, daha gelmelerine aylar var" diyerek kızı tekrar öpmeye başladı. Rojda Kerem'den duyduklarına daha da sevinip içi rahatlamış halde ona biraz daha sokuldu. Endişelerini bir kenara bırakması gerekiyordu. Kerem'in ailesi kendisini kabul etmişti. Şimdi tek sorun kendi ailesine Kerem'i kabul ettirmekti. Bunun ne kadar zor olabileceğini biliyordu ama Deniz'in dediği gibi bu kadar büyük sevginin önünde kim durabilirdi?

Bunu düşünerek daha da rahatladı, kollarını Kerem'in boynuna sarıp onu kendine doğru çekti. Kerem'in dudakları dudaklarının üzerinde gezerken kendini hazzın kollarına bıraktı.

Birkaç saat sonra evden çıktıklarında Rojda çok daha mutluydu. Kerem onu eve bırakmıştı. Öpülmekten şişmiş dudaklarını Deniz'in fark etmemesi için içinden dua ederek kapıyı açtığında evi sabah bıraktığı gibi buldu. Deniz henüz okuldan dönmemişti, bu Rojda'ya o gelene kadar toparlanmak için zaman kazandırırdı.

Deniz sinirle durakta otobüsün gelmesini bekliyordu. O kadar sinirliydi ki gözleri dolmasına rağmen ağlayamıyordu bile. Hocanın herkesin içinde onu azarlaması ağrına gitmişti. Hele o yılan bakışlı kızın yüzünü gördüğünde bu kadar aptal olabileceğine inanamamıştı. Bu derse günlerdir hazırlanmasına rağmen bugün ne olduysa aklındaki her şey uçup gitmişti.

Dakikalardır beklemesine rağmen otobüs bir türlü gelmeyince sinirleri daha da bozuldu. Sonunda bineceği otobüs geldiğinde kalabalık otobüse zorla binip nerede hata yaptığını yol boyunca düşünüp durdu. Bu sene zor bir seneydi, her şeyi bir kenara bırakıp derslerine daha çok çalışması gerekiyordu. Bugünkü gibi bir sahnenin bir daha tekrarlanmasına asla izin vermemeliydi.

İneceği durağa geldiğinde kalabalıkta hareket etmeden dikilmekten beli ağrımıştı. Bindiği gibi zorla indi. Derin bir nefes alarak bir süre olduğu yerde kaldı. Hava iyice kararmıştı. Montunun yakasını kaldırıp hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladı. Dün halasından gelen mektuptaki habere takılmış olmalıydı. Kendine yarı zamanlı bir iş bulması gerekiyordu. Yoksa yakında beş parasız kalacaktı. Halası kızları Seher'i nişanlayacaklarını söyleyerek birkaç ay daha az para gönderebileceklerini yazmıştı. Zaten gönderdikleriyle zar zor geçinebilen Deniz paranın azalacağını öğrendiği andan beri bu işin içinden nasıl çıkacağını düşünüyordu.

Cebindeki para iyice azalmıştı. Üstelik paranın gelmesine daha iki hafta vardı. Öğlenleri sadece simit yese bile ay sonuna kadar yetmesi mümkün değildi. Zaten gelecek olan paranın da yetmeyeceğini bu ay anlamıştı. Bunları düşünerek ağır adımlarla eve doğru yürüdü. Bu kadar şeyin altından nasıl kalkacağına dair bir plan yapması gerekiyordu.

Eve geldiğinde Rojda yemekleri hazırlamıştı. Mutfak masraflarına yeteri kadar ortak olamamak Deniz'i rahatsız ediyordu. Zaten ev kirasına ve diğer giderlere hiç katkısı yoktu. Rojda onun ne kadar kısıtlı parayla yaşadığını biliyordu ama yine de kendisini yük olarak görüyordu.

"Geciktin" diyen Rojda'ya gülümseyerek montunu çıkardı.

"Okuldan geç çıktım. Biraz kütüphanede takıldım."

"Ben de yemek yaptım. Hava soğumuş mu?"

"Evet."

Yemeğe oturduklarında Rojda Deniz'deki durgunluğu hemen fark etti ama bir şey sormadı. Deniz bazı günler sabaha kadar ders çalışıyordu. Dün akşam da o günlerden biri olmalıydı. Sınavlar başlamıştı, sınavlar bitene kadar Deniz'in bu stresi devam edecekti. Böyle anlarda ona fazla soru sormamayı öğrenmişti Rojda. Yine de masadaki ağır havayı dağıtmak için "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Canım sıkkın. Bugün bir hastanın yanında ve o kadar kişinin içinde hocadan azarını işittim."

"Çalışmamış mıydın?"

"Nerdeyse sabaha karşı yattım ama olmadı işte. O anda ne diyeceğimi bilemedim. Bu öğrencilik hayatımda ilk defa başıma ge-

liyor."

"Öğrencilik böyle bir şey işte, arada sırada hocalardan azar işitmek de lazım" dedi Rojda gülerek.

Deniz kaşlarını çatıp ona bakınca sustu. Rojda konuşmak istemeyen Deniz'i daha fazla zorlamak istemiyordu. Sessizce yemeklerini yediler. Deniz masayı toplayıp koltukta oturan Rojda'ya baktı.

"Seni yalnız bıraksam sorun olur mu? Uzanacağım biraz."

"Olmaz tabii, keyfine bak."

Deniz odasına girdiğinde kendini yatağın üzerine attı. Bu sabah okula giderken gördüğü lokantadaki ilana başvurmayı düşündü. Gerçi her gün dersi vardı ancak akşamları çalışabilirdi ama konuşmakta fayda vardı. Yoğun ders programıyla nasıl yapacağını planlaması gerekiyordu. En azından birkaç ay halası tekrar aynı parayı gönderene kadar idare edebilirdi. Sıkıntıyla kitabını eline aldı. Hâlâ bugün olanların etkisi altındaydı.

Zerrin kilometrelerce uzakta arkadaşlarıyla gittikleri bir barda eğleniyordu. Birayı fazla kaçırmıştı. Biraz midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Bir ara yanındaki kız bir şeyler söyledi ama kızın ne dediğini anlayamadı. Tekrar sormak istemediği için de oralı olmadı. Dumanlı ortam oturdukça onu rahatsız etti. Etrafına bakarak kendisine burada ne işi olduğunu sordu. Eve dönmek istiyordu, eğilerek yanındaki arkadaşına eve gitmek istediğini söyledi ama kız umursamadı bile. Zerrin öfkeyle yerinden kalktı. Belki biraz temiz hava kendisine gelmesini sağlayabilirdi. Bulunduğu yerden dışarı çıktığında soğuk İngiltere havası birden ürpermesine neden oldu. Akşam saatlerinden beri aralıklarla kar yağıyordu. Bu soğukta evinin sıcak ortamında olmak istedi. Geçen sene okulun yurduna daha fazla dayanamayacağını anlayarak bir ev tutmuştu. Arkasını dönerek camın arkasındaki masada oturan arkadaşlarına baktı. Gerçi ikisi dışında diğerlerini tanımıyordu. Kalanlar da öğrenciydi muhtemelen. Yanındaki kız neredeyse herkesi tanıyor gibiydi. Bir süre onları seyretti, üşüdüğü için içeri girmek zorunda kaldı.

Masadaki boş muhabbet hız kesmeden devam ediyordu. Zer-

rin bir süre daha etrafıyla ilgilenmeyi keserek kendi düşüncelerine daldı. Yanındaki gencin elini bacaklarında hissettiği anda yerinden kalkarak montunu alıp arkadaşına "Ben gidiyorum" dedi.

Kızın bir şey demesine fırsat vermeden çıkışa doğru ilerledi. Gecenin geç saatinde etrafta taksi aradı ama kar yağışı hızını artırmıştı. Buraya arkadaşının arabasıyla gelmişti. Bir an geri dönmeyi düşünse de olduğu yerde kaldı. Soğuk hava aklını başına getirmişti. İçeriye girerek kendisine bir taksi çağırdı ama onun gibi birkaç kişi daha vardı taksi bekleyen. Bacaklarını okşayan gencin bakışlarını fark ettiğinde otobüs durağına kadar yürümeye karar verdi.

Montunun yakasını iyice kaldırdı. Atkısıyla başını örtüp durağa doğru birkaç yüz metrelik yolu yürümeye başladı. Bir yandan yürüyor bir yandan da buraya geldiği için kendisine kızıyordu. Soğuk hava içtiği biranın etkisini çoktan gidermişti. Kasıklarına saplanan bir ağrıyla olduğu yerde kaldı. Daha yeni regl olmuştu. Sancı biraz hafifler gibi olduğundan yürümeye devam etti. Birkaç adım atmıştı ki olduğu yerde eğilerek kasıklarına saplanan bıçak gibi ağrının geçmesini bekledi. Bacaklarının titrediğini hissetti. Kaldırımda iki büklüm bir süre kaldı. Gelen geçen birkaç kişi ona sadece bakarak yoluna devam etti. Zerrin derin derin nefesler alarak bir süre daha aynı pozisyonda kaldı. Durağı görebiliyordu. Sadece birkaç adım daha atması gerekiyordu. Son bir gayretle durağa kadar gelmeyi başardı. Bir iki dakika içinde de otobüs geldi. Zerrin kasıklarındaki şiddetli ağrıya rağmen zorla otobüse bindi, o anda dayanılmayacak bir sancı daha saplandı. Gözleri kararadı, otobüs daha hareket etmeden olduğu yere yığıldı.

Zerrin gözlerini saatler sonra hastanede açabildi. Kolundaki serumlara bakarak kendisine ne olduğunu düşündü. Kasıklarındaki sızı belli belirsiz onu rahatsız etse de kendisini daha iyi hissediyordu. Gelen hemşire kolundaki serumu değiştirirken ona ne olduğunu sordu ama kız doktorun geleceğini söyleyerek işini yapıp gitti. Gözlerini yumdu; en son hatırladığı otobüse bindiği ve kasıklarına saplanan dayanılmaz sancıydı. Duruma göre ailesini arayıp aramamayı düşündü. Belki de kendisine ne olduğunu öğrenmeli, ondan sonra aramalıydı. Şimdi boş yere onları da telaşlandırmanın anlamı yoktu. Kapının açılma sesine doğru döndü. Doktor bu olma-

lıydı. Orta yaşlı adam gözlüklerini burnunun üzerine indirip kızın endişeli yüzüne baktı.

"Nasılsınız?"

"İyiyim biraz ağrım var ama dayanılmayacak gibi değil. Ne oldu?"

"Ameliyat oldunuz" dedi doktor elindeki dosyaya bakarak.

"Ne ameliyatı?"

"Yumurtalık kistiniz patlamıştı. Yumurtalığınızı almak zorunda kaldık."

Zerrin bir an doktorun ne dediğini anlamadı. Doktor da yatakta bitkin yatan kızın anlamadığını anlamış olmalı ki elindeki dosyayı bırakıp kıza biraz daha yaklaştı.

"Ne demek bu?" diye sordu Zerrin.

"Bundan sonra maalesef çocuğunuz olmayacak."

"Ama..."

"Doğuştan tek yumurtalığınız varmış. Onda da kist vardı. Buraya geldiğinizde kistiniz patlamıştı. Almak zorunda kaldık. Üzgünüm."

Zerrin boş gözlerle doktora bakmaya devam ediyordu. Bundan sonra hiç çocuğu olmayacak mıydı? Şaka yapıyor olmalıydı. Daha yirmi iki yaşındaydı. Genç ve sağlıklı bir kızdı. Çocuğu olmayacak ne demekti?

Doktor yatakta yatan genç kızın yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. Bu bir kadın için zordu ama gerçekleri ne kadar çabuk kabul ederse bundan sonraki hayatını o kadar mutlu geçirebilirdi. Kızın ağladığını gördüğünde bir şey demeden dışarı çıktı.

Zerrin beyninde dönüp duran "Çocuğun olmayacak" kelimelerine odaklanmıştı. Bunu düşündüğünde gözlerinden akan yaşlara engel olamadı. Böyle bir şeyin neden başına geldiğini anlamadı. Kardeşi olacak o çocuğu kabul etmediği için mi tüm bunlar başına gelmişti?

Doktorun çıktığını bile anlamadı. İçeri giren hemşire, koluna bir iğne yaptı. Zerrin uyuşmuş gibi tüm duygularını birden kaybettiğini hissetti. Gözleri kendiliğinden kapandığında yüzünde hâlâ gözyaşlarının izleri vardı.

Birkaç gün sonra hastaneden çıktığında başına gelenleri hâlâ kabullenememişti. Hiç çocuğu olmayacağını öğrenmek onun için yıkım olmuştu. Bir süre derslerine bile devam edemedi. Bunu ailesine söyleyip söylememeye karar da veremedi ama her gece yatağa ağlayarak girip başına tüm bunların neden geldiğini anlamaya çalıştı.

Birkaç hafta sonra kendini biraz daha toplamıştı. Bundan sonra bununla yaşaması gerekiyordu. Evleneceği adam ondan bir çocuk isteyemeyecekti. Bunu bile bile kim onunla evlenirdi ki? Bu soru aklının bir köşesinde takılıp kaldı. Belki de bunu hiç kimseye söylememesi gerekiyordu. Hele babasının asla haberi olmamalıydı. Bir çocuk bile doğuramayacağını öğrendiğinde onun olan her şey nefret ettiği o çocuğa kalacaktı. Bunu evleneceği adama bile söylememesi gerekiyordu. Bu sır onunla birlikte kalmalıydı. Böyle bir şeyi erkekler kabul etmezdi. Babasının annesi bir daha hamile kalmadığı için yaptıklarını görerek büyümüştü. Kocasının kendisini o şekilde aşağılamasına dayanamazdı. En iyisi çocuğu olmayacağını kocasının evlendikten sonra öğrenmesiydi. Evleneceği adam onu çok severse bunu kabul edebilirdi. Yine de tüm bunları düşündüğünde gözyaşlarını tutamadı. Bu bir kadının başına gelebilecek en kötü şeydi ve kendi başına gelmişti.

Birkaç ay sonra başına gelenleri artık kabul etmişti. Belki de İngiltere'de olması onun için bir şanstı. Heyecanla yeni yıl tatilini beklemeye başladı. İstanbul için biletini şimdiden almıştı. Rojda ile Deniz geleceğini biliyordu, onlarla geçireceği tatili iple çekmeye başlamıştı. Belki tüm yaşadıklarını kısa süreliğine de olsa unutabilir, eve döndüğünde kendisini daha iyi hissedebilirdi.

Havanın nispeten daha güzel olduğu bir günde arkadaşlarına hediye almak için Londra sokaklarında dolandı. Bu yılın hepsi için güzel geçmesini istiyordu. Seksen sekiz yılı Zerrin için hiç iyi geçmemişti.

10

Rojda amcasıyla konuşup telefonu kapadığında yüzü gülüyordu. Amcası yine o eski neşeli adam olmuştu. Geçen seneki seçimlerde eski siyasetçilerin yasakları kalkmış, amcası tekrar milletvekili olarak meclise girmişti. Bu, ailedeki herkesi mutlu etmişti. Üstelik amcasının verdiği haberle daha da mutluydu. Amcası Ankaralı öğretmen bir kızla evleneceğini söylemişti. Bu haber Rojda'yı çok sevindirmişti. Ailede ilk kez amcası Doğulu olmayan biriyle evleniyordu ve bu Kerem'i aileye kabul ettirmenin yolunu açacaktı. Rojda hiç olmadığı kadar mutlu olduğunu düşünüyordu. Neşeyle yemeği hazırladı. Deniz'e sürpriz yapacaktı ama saatler geçmesine rağmen Deniz gelmeyince soğumuş yemekleri tekrar ısıtarak yedi.

Kerem'le ilişkisini gözlerden uzak yaşamaya devam ediyordu Rojda. Günleri mutlulukla geçerken onunla daha yakınlaşmış, artık Kerem hakkındaki endişelerini de bir kenara bırakmıştı. Birkaç gün sonra Zerrin gelecekti. O zaman ona da Kerem'den bahsedecekti. Her geçen gün mutluluk onu sarıp sarmalıyordu. Kerem'in ailesinin kendisini kabul ettiğini öğrendiği günden beri daha huzurluydu. Kendi ailesini de fazla düşünmeyecekti. Zamanı geldiğinde her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyordu. Çok zorda kaldığında amcasından yardım isteyecekti. Bunları düşünürken merdivenleri çıktı. Bugün Kerem'le vakit geçirdiği için geç kalmıştı. Artık Deniz'e bir bahane bulmasına gerek yoktu. Kerem'i ona anlattı-

ğından beri daha rahattı.

Eve geldiğinde Deniz'in gelmediğini gördü. Üstünü değiştirirken aklında Deniz vardı. Deniz neredeyse bir aydır eve her gece geç saatlerde gelip ayakta duramayacak kadar yorgun oluyordu. Üstelik onun son bir aydır iyice zayıfladığını fark etmişti. O sürekli konuşkan kız değildi. Başta Kerem'le yaşadığı mutlulukla arkadaşının durumunu fark etmemişti ama son birkaç gündür Deniz'in nesi olduğunu merak etmeye başlamıştı. Birkaç kere sormasına rağmen Deniz geçiştirmişti. Zamanı geldiğinde anlatacağını düşünmüştü ama Deniz bir şey dememişti ve Rojda'nın artık sabrı taşmak üzereydi.

Bunları düşünerek yemeği hazırladı. Deniz her zamanki gibi yemek saatinde de eve gelmeyince tek başına yemeğini yedi. Bu akşam erkenden uyumayıp Deniz'i bekleyecekti.

Birkaç saat sonra Deniz anahtarıyla eve girdiğinde koltukta oturan Rojda'yı görerek rahatsız bir şekilde anahtarları elinden bıraktı. Neden uyumamıştı ki? Şimdi onun sorularını çekecek durumda değildi. Montunu çıkararak askılığa astı.

"Geç kaldın."

"İşlerim vardı" diyen Deniz bir şey demeden odasına doğru yürüdü.

Rojda kapanan odanın kapısına bakarak yerinden kalktı. Birbirlerinin özel yaşamını hiçbir zaman sorgulamamışlardı ama gözlerinin altı çökmüş, kilo vermiş arkadaşını da daha fazla görmezden gelemeyecekti. Deniz'in odasının kapısını tıklatıp onun bir şey demesine fırsat vermeden kapıyı açtı. Deniz üzerindekileri bile çıkarmadan yatağa uzanmıştı. Kapıda dikilen Rojda'yı gördüğü anda oturur pozisyona geçti.

Deniz zorlukla yerinden doğruldu. O kadar yorgundu ki ne Rojda'nın ne de erkek arkadaşının dertlerini dinleyebilirdi. Yarın çok önemli bir sınavı vardı. Birkaç saat uyuyup sabaha kadar sınava çalışması gerekiyordu.

Rojda, kızın yüzünden akan yorgunluğa aldırmadan onun yanına, yatağa oturdu.

"Neyin var senin?" diye sordu.

"Bir şeyim yok. Yorgunum sadece. Sınavlar üst üste geldi şu sı-

ralar."

"Her gece neredesin peki?"

"Kütüphanede ders çalışıyorum" dedi Deniz gözlerini ondan kaçırarak.

"Buna inanmadığımı biliyorsun. Gecenin on ikisine kadar hangi kütüphane açık söyler misin?"

Deniz yalan söylemeyi becerebilen biri değildi. Hele ki bunu sevdiği birinin gözlerinin içine bakarak hiç beceremezdi. Rojda kara gözlerini ona dikmiş bakarken ne diyeceğini bir an bilemedi. Sonunda doğruyu söylemediği sürece bu sahnelerin tekrar yaşanacağını biliyordu. "Okuldan sonra çalışıyorum" dedi mırıldanarak.

"Çalışıyor musun?" dedi Rojda. O kadar şaşırmıştı ki "Neden?" diye devam etti.

Bunun üzerine Deniz gülerek yerinden kalktı. Saçlarını tutan tokayı çıkardı. Gür ve kıvırcık kızıl bukleler serbest kalmanın özgürlüğüyle omuzlarına doğru aktı. Rojda onun göz alıcı saç renginin bile solduğunu gördü.

"Paraya ihtiyacım var" dedi omuz silkerek.

"Neden bana söylemedin?"

"Zaten eve bir katkım yok, bir de senden para mı isteyecektim?"

Rojda bunu duyduğunda üzüldü. Aralarında paranın lafının olmayacağını düşünmüştü hep. Deniz'in bunu ondan saklamasına kızdı. "Deniz şu haline bakar mısın? Ayakta duracak halin yok. Kilo verdin, zaten derslerin ağır. Bu gece yarısına kadar süren işin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Benim bir şeyim yok. Gayet iyiyim. Birkaç ay sonra bırakacağım zaten."

"Birkaç ay mı?" diyerek ayağa kalktı Rojda, arkadaşının yanına yürüdü. Onun kederli yeşil gözlerine baktı. "Bu şekilde değil birkaç ay birkaç hafta bile dayanamazsın. Hâlâ soruma cevap vermedin. Ne iş yapıyorsun Deniz?"

"Okulun yanındaki bir lokantanın bulaşıklarını yıkıyorum" dedi Deniz sonunda.

"Ne?" Rojda o kadar şaşkındı ki bir şey diyemedi.

"Paraya ihtiyacım var Rojda. Bunu anlamanı beklemiyorum

senden."

"Halan göndermiyor mu?"

"Kuzenim nişanlandı. Masrafları çok oldu şu sıralar. Gönderdiği para yetmiyor."

"Peki ben neyim söyler misin burada? Biz kardeş sayılmaz mıyız?"

"Senden para almayacağım."

"Yıllarca ben senden tavsiye aldım."

"O başka."

"Nesi başka? Doktor olduğunda vereceğin tavsiyelerden para alacaksın."

"Ama daha doktor olmadım."

"Ayakta zor duruyorsun" diyerek Deniz'in elini tutup onu yatağa tekrar oturttu. Yanına oturduğunda elini bırakmadı. Bu durum Deniz'in gözlerinin dolmasına neden oldu. Deniz öyle kolay ağlayabilen biri değildi. Olaylara hep iyi yönden bakar sonunda bir çıkış yolu bulurdu. Hatta yıllarca Rojda ile Zerrin ağlarken onları güldürmeyi hep başarmıştı. Rojda onun ne kadar zor durumda olduğunu bu kadar geç anladığı için kendine kızıyordu. O böyle bir durumda olsa Deniz bunu hemen anlardı.

"Yarın o işi bırakacaksın Deniz, beni anladın mı?"

"Yapamam Rojda. Kitap almam lazım ve kitaplar çok pahalı. Her sene kullanılmış kitap bulabiliyordum ama bu sene doğru dürüst bulamadım. Evet, farkındayım, zorlanıyorum ama bu işi bir iki ay daha yapsam bana yeter. Hem halam eskisi gibi yine düzenli para gönderir. Şu sıralar onların da çok masrafı var. Zaten yıllardır benim için kendi yaşantılarını kısıtladılar."

"Kitaplar için ne kadar paraya ihtiyacın var onu söyle sen."

"İstemiyorum."

"Ne kadar inatçı olduğunun farkında mısın? Ama unutma inatçılık konusunda benimle yarışamazsın Deniz. Yarın o işi bırakacaksın. Benim ikimize de yetecek kadar param var. Bir işe yaramadıktan sonra o kadar param olmasının ne anlamı var söyler misin?"

"O para senin değil ailenin."

"Evet ama her ay harcayamayacağım kadar çok para gönderiyorlar. Geri de istemediklerine göre benim param sayılır. Ben de

paramı istediğim gibi harcarım."

Deniz'in gözlerindeki yaşları gördüğü an ona sarıldı Rojda. Deniz o kadar zayıflamıştı ki kemikleri sayılıyordu. Bu durum Rojda'nın kendisine daha çok kızmasına neden oldu. Kendi mutluluğuna o kadar odaklanmıştı ki aynı evde yaşadığı, kardeşlerinden daha çok sevdiği kızın acısını görememişti.

İki kız dakikalarca birbirlerine sarıldılar. Sonunda Deniz kendini topladığında Rojda kollarını ondan ayırdı. Deniz'in gözlerindeki yaşları parmaklarıyla sildi.

"Lisedeki ilk yıllarımı hatırlıyor musun Deniz?"

Deniz başını salladı.

"Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Yaptıklarını nasıl unuturum? Çoğu gece kendimi oraya ait hissetmezdim. Konuşmamla dalga geçen kızları sen de hatırlarsın. Sen bıkmadan usanmadan bana o kadar çok şey öğrettin ki? Benim şu anda yaptığım senin benim için yaptıklarının yanında hiçbir şey. Lütfen Deniz o işi bırak. Okuluna odaklan. Parayı düşünmeni istemiyorum. İlerde çok ünlü bir psikiyatr olduğunda sen de bana bedava bakarsın" diyerek gülümsedi.

"Ya olamazsam?"

"Olacağını biliyorum. İçimizde en akıllı olan sensin."

"Bu yaptıklarını hiç unutmayacağım."

"Bir şey yapmıyorum" diyerek yerinden kalktı. "Çok yorgun duruyorsun. Bu gece sabaha kadar uyu. Kendini yarın daha iyi hissedeceksin. Okuldan da erken gel sana harika yemekler yapacağım."

Kapıyı açtı, tam çıkmak üzereyken Deniz konuştu. "Sen dünyanın en iyi arkadaşısın Rojda. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Sen benden de iyisin. İyi geceler."

"Sana da."

Deniz kapı kapandıktan sonra bir süre daha kapıya bakarak oturdu. Sonra soyunup yatağa girdi. O kadar yorgundu ki bu gece düşünceleriyle uykusu bölünmeden rahat bir uyku uyuyacaktı.

Rojda çantasındaki bütün parayı sayarak kendisine az bir şey ayırdı. Nasıl olsa yarın bankadan çekerdi. Deniz'in odasının kapısını yavaşça açtı. Deniz'in uyuduğunu gördüğünde gülümseyerek parayı baş ucuna koydu. Bu kadar parası varken arkadaşının lokanta köşe-

lerinde bulaşık yıkamasını istemiyordu.

Zerrin Noel tatilini fırsat bilerek sadece arkadaşlarını görmek için İngiltere'den gelmişti. Yaşadığı hayal kırıklıkları ve geçirdiği ameliyatın izlerini silmek istiyordu. Bunu da en iyi sevdiği kişilerin yanında yapabilirdi. Deniz ile Rojda okuldan geldiklerinde kendilerine her akşam ziyafet hazırlayan Zerrin'i çok seviyorlardı. Birlikte geçirdikleri seksen sekiz yılının son günleri onlar için unutulmaz anılarla doluydu. Kendi dertlerinin içinden birlikte çıkmayı öğrenmişlerdi. Sevinçleri ve mutlulukları ortak yaşıyorlardı. Birbirlerinin zor anlarında diğerine omuz vermek, onun dertlerini hafifletmek her ne olursa olsun birbirlerini düşünmek hoşlarına gidiyordu. Onlar sekiz yıl boyunca birbirlerini kollamışlardı. Arkadaş kelimesinin anlamı dostluklarının içinde yatıyordu.

Yılbaşı akşamı Zerrin hiç masraftan kaçınmamış, mutlu olacakları ve hiç unutamayacakları bir ortamı hazırlamıştı. Kızlar o gece sabaha kadar eğlendi. Günün ilk ışıkları ortalığı aydınlatırken Deniz gözlerini zor açık tutan kızlara bakarak mırıldanmaya başladı.

"Bir kıvılcım düşer önce, büyür yavaş yavaş. Bir bakarsın volkan olmuş, yanmışsın arkadaş."

Zerrin arkadaşına bakarak gülümseyip şarkıyı Deniz'in bıraktığı yerden devam ettirdi. "Dolduramaz boşluğunu ne ana ne gardaş. Bu en güzel, bu en sıcak duygudur arkadaş."

Rojda da Zerrin'ın bıraktığı yerden başladı. "Ortak olmak her sevince, her derde, kedere. Ve yürümek ömür boyu, beraberce, el ele."

Hep beraber söylediklerinde sesleri daha da gür çıktı. "Olmasın hiç o ta içten gülen gözlerde yaş. Yollarımız ayrılsa bile seninle arkadaş" diyen kızlar birbirlerine bakarak güldüler.

O akşam bir arada oldukları, her şeyin unutulduğu bir yılbaşıydı. Kalplerinde arkadaş sevgisi ile bir arada olmanın mutluluğu kalplerini doldurmuştu. Hayat akıp giderken geriye sadece anılar

ve güzellikler kalıyordu. Acılar dostlarla azalıyor, güzellikler paylaşıldıkça çoğalıyordu. Her biri başka yollardan yürüse de sonunda yolun sonu dostluğa çıkıyordu.

11

Geçen bir senenin ardından kızlar tatil için yine ayrılmışlardı. Rojda bu sefer ne olursa olsun ailesine Kerem'den bahsedecekti. Kerem'in ailesi yazın gelemediği için onlarla tanışamamıştı ama Kerem'in dediklerinden sonra içi rahattı. Kerem okulunu bitirip avukat yanındaki stajına başlayacaktı. Adli tatilin bitmesini bekliyordu. Sonra da askere gitmeyi planlıyordu. Rojda da onun yokluğunda okulu bitirip onun askerden gelmesini bekleyecekti. Okul bitince memleketine dönmeyecek olmasına babasının tepkisinin ne olacağını düşünüyordu ama o zaman artık evli bir kadın olacaktı ve yeri kocasının yanı olduğundan buna babasının da bir tepki vereceğini düşünmüyordu.

Mutlulukla avluda oturmuş sabah sessizliğinin tadını çıkarıyordu. Annesini gördüğünde yerinden kalktı.

Kürtçe "Erkencisin" diyen kadın yanına oturdu.

"Hep erken kalkıyorum anne."

Rojda belki de Kerem'i önce annesine söylemeliydi. Babasına söylerken kendisini destekleyen birilerine ihtiyacı vardı. Üstelik geldiğinden beri annesiyle ilk defa yalnız kalıyordu. Biraz sonra ev halkı uyanır, günlük koşuşturma arasında bir daha böyle bir fırsatı olamayabilirdi.

"Bir sene kaldı Rojda. Yıllar ne kadar çabuk geçti!"

"Evet anne" dedi annesine gülümseyerek. "Buradan gidişimi

daha dünmüş gibi hatırlıyorum."

"Sayılı günler hızlı geçiyor kızım."

Annesi hiç Türkçe bilmiyordu. Okuryazarlığı da yoktu. Küçük yaşta babasıyla imam nikâhıyla evlenmişti. Babasının ikinci karısıydı. Altı çocuk doğurmasına rağmen babası üzerine bir kadın daha almıştı. Altı kardeş de nüfusta babasının resmi nikâhlı ilk eşi üzerine kayıtlıydı. Hem kendi çocuklarını hem de kocasının ilk karısından olan çocuklarını büyütmüştü. Yaşından çok daha büyük görünürdü annesi. Yılların yorgunluğu hem yüzüne hem de bedenine yansımıştı. İşte okumayı bunun için istemişti Rojda. Her gün annesinin yaptıklarını görerek kaderinin onun gibi olmaması için dua ederdi. Sonunda bunu duayla değil okumakla aşacağını anladığında hedefini de belirlemişti. Bunca yıl verdiği mücadeleyi tamamlamasına bir yılı kalmıştı. Bundan sonra kendi ayakları üzerinde durabilirdi. Yakında yirmi üç yaşında olacaktı. Ondan küçük kardeşleri bile teker teker evlenirken onların gözünde yirmi üç yaşına kadar evlenmediği için evde kalmış bile sayılırdı. Hatta geçen gün analığı ona bakarak burun kıvırmış, kendi kızlarının evliliklerindeki mutluluklarından bahsedip ona açık açık evde kaldığını bile söylemişti. Rojda annesinin kaderini yaşamaktansa evde kalmayı yeğlerdi ama evde kalmayacağını biliyordu. Kerem ona okul tatile girmeden bir hafta önce evlilik teklifi etmişti. Bunu düşündüğü anda gülümsedi. Ondan ayrılalı iki hafta geçmesine rağmen onu çok özlemişti.

"Baban da bir an önce okulunun bitmesini bekliyor Rojda" diyen annesi düşüncelerini dağıttı.

Rojda annesine bakarak gülümsedi. "Biliyorum anne" dedi sıkıntıyla. İşte şimdi annesine söylemesi gerekiyordu ama nereden başlayacağını bilememenin sıkıntısı yüreğine oturmuştu.

"Hatta şehirde senin için bir yer bile bakmaya başladı."

"Ne yeri?" dedi şaşkınlıkla.

"Amcanla konuşurken duydum. Senin avukat olarak mesleğini yapman gerektiğini söyledi amcan. Buna ilk başlarda baban karşı çıkmıştı ama bu kadar sene evde oturmak için okumadığını söyleyerek babanı da ikna etti. Buraya geldiğinde işin hazır olacak."

Rojda dilinin ucuna kadar gelen tüm kelimeleri yuttu. Söylemekte geç kaldığını fark etti.

"Anne, ben daha ne yapacağıma karar vermedim" dedi.

"Ne kararı?"

"Bilmiyorum belki savcılık sınavlarına girerim. O zaman devlet nereye atarsa oraya gitmem gerek."

"Baban buna izin vermez Rojda."

Rojda gözleri uzaklara dalarak sustu. Babasının izin vermeyeceğini biliyordu. Babasına kalsa şimdiye kadar bu kadar okuması da gerekmiyordu. Kardeşleri gibi babasının seçtiği bir koca adayıyla evlenip her sene bir çocuk doğurması gerekiyordu. Tüm bunları düşündüğünde içini derin bir sıkıntı kapladı. Anne kız uzun bir süre sabahın ilk saatlerinde avluda konuşmadan yan yana oturdular.

Zerrin, Bodrum'daki villanın bahçesinde sıkıntıyla etrafına bakıyordu. Gelenlerin birçoğunu tanıyordu. Sadece gelenlerin babasının davetine mi yoksa bu çarpık ilişkinin ne durumda olduğunu görmeye mi geldiklerinden emin değildi. Gözleri babasını bulduğunda Müfit Alemdar'ın ne kadar mutlu olduğunu görmek canının daha da sıkılmasına neden oldu. Babası yanında dikilen küçük erkek çocuğun omzuna elini atmış, tanımadığı biriyle konuşuyordu. Çocuğun ve babasının yakınlaşması bir an kıskanmasına neden olsa da Zerrin kendisine ilgiyle bakan bu kalabalığa konuşacak konu vermemek için kendini zor tutuyordu.

İngiltere'de geçirdiği üç yıl boyunca burasını özlüyor ama buraya geldiğinde da bu manzara sinirlerini bozmaya yetiyordu. Babası sürekli bu senin kardeşin dese de Zerrin o çocuğu kardeşi olarak asla kabul etmeyecekti. O çocuk ailesinin ortasına mızrak gibi saplanmış dururken kendisi de mutlu olmayacaktı. Bakışlarını çocuktan çekerek annesine çevirdi. Sitare Hanım yine herkesi kıskandıracak kadar şık ve güzeldi. Yüzündeki tebessümün ne kadar sahte olduğunu Zerrin anlasa da bu diğer konukların anlayacağı bir şey değildi. Dışardan bakıldığında oldukça mutlu durması Zerrin'i daha da sinir etti. Herkesin bildiği bir şeyi bilmezlikten gelip tüm olanları bunca sene kabul ettiğine hâlâ inanası gelmiyordu. Onun mutlu mutlu gülerek kocasının başka bir kadından olan oğlunun do-

ğum gününü kutladığına inanamıyor, buna katıldığı için kendisine de kızıyordu.

Annesinin sahte mutluluğuna bakmaya içi elvermediği için gözleri tekrar babasının yanında dikilen oğlan çocuğuna kaydı. Küçük bir çocuktan bu kadar nefret etmesinin acımasızca olduğunu bilse de onu sevmek elinde değildi. Çocuk da sıkılmış halde etrafına bakıyordu. Göz göze geldiklerinde yüzündeki sıkıntılı ifade Zerrin'i gördüğünde tatlı bir tebessüme dönüşse de Zerrin ona değişmeyen bir ifadeyle baktı. Sonra da küçük çocuğun annesine doğru gidişini izledi. Çocuğun annesinin artık bu eve rahatlıkla girip çıkığını görmek Zerrin'in midesini tekrar bulandırdı. Burada olmadığı sürede birçok şey değişmişti belli ki, bu duruma annesinin ne dediğini merak etmeye başladı. Sitare Hanım çocuğun annesini de eve aldığına göre babasından ne almış olabilirdi? Kadın beklediği gibi genç ve güzeldi. İstediği her erkeği elde edebilecek bir havası vardı ama o kancayı babasına takmış, ona özlemle beklediği bir erkek evlat doğurmuş, hayatı boyunca ulaşamayacağı paraya kavuşmuştu. Partiye katılan bunca insan gerçeği bilirken, annesinin o kadınla kocasını paylaşmasını anlayamıyordu. O kadın sadece bugüne özel mi gelmişti yoksa artık bu eve rahatça girip çıkıyor muydu bundan da emin değildi. Ama her iki durum da onu son derece rahatsız ediyordu.

O anda çevresinde herkesin anne olup kendisinin bundan mahrum olduğunu fark edince kalbine inanılmaz bir ağrı saplandı. Üzerinden bir yıl geçmesine rağmen başına gelenleri şimdiye kadar kimseye anlatmamıştı. Bu sırrı saklamayı seçmişti. Bu sırrı ne kadar uzun saklarsa onun için o kadar iyiydi.

Sıkıntıyla etrafına tekrar bakındı. İzmir'den Bodrum'a babasının ısrarları üzerine gelmişti. Bu saçmalığa daha fazla dayanamayacağını anladığında hızlıca arkasını dönünce üzerine dökülen bir bardak şaraptan kurtulamadı.

Elbisesinin önü kızıl bir renge bürünürken bej rengi kumaş kanla kaplanmış gibiydi. "Affedersiniz" diyen adamı sinirden duymadı bile.

Elbisesine bakarak "Dikkat edin" dedi Zerrin.

"Üzgünüm ama birden döneceğinizi düşünemedim" diyerek

elindeki peçeteyi kıza doğru uzattı genç adam.

Zerrin gözlerini mahvolan elbisesinden çekip adamın elindeki peçeteyi almak için başını kaldırdığında karşısında gülümseyen adamla bakışları birleşti. Hayatında gördüğü en güzel mavi gözlere sahipti adam. Bir süre bakışları birbirlerine kilitlenen iki genç öylece kaldı. Kendine ilk gelen genç adam oldu.

"Tekrar özür dilerim. Zararınızı karşılamaya hazırım."

"Önemli değil, sadece kazaydı" diyerek gülümsedi Zerrin. Biraz önce ona kötü bir şey söyleyip söylemediğini düşündü. Söylemediğini umdu.

Zerrin'in annesi kızının başına gelenleri görünce ona doğru yürüdü. Zerrin'in sabahtan beri ne kadar huysuz olduğunu bildiğinden bir tatsızlık çıksın istemiyordu. Kocası onu Zerrin konusunda uyarmıştı. Akşama bir de kocasının dırdırını çekmek istediği en son şeydi. Üstelik çarpıştığı genç adamı kızının sinirinden koruması gerektiğinin farkındaydı.

İki gencin yanına geldiğinde, "Ahh tanıştınız demek" diyerek güldü Sitare Hanım.

Genç adam yanlarına gelen kadına bakarak gülümsedi. "Henüz tanışmadık ama elbisesini mahvettiğim bu güzel hanım hâlâ benimle tanışmak ister mi bilmiyorum Sitare Teyze?"

Zerrin annesine teyze diyen adama tekrar baktı. Onu ilk defa görmesine rağmen annesine teyze diyecek kadar yakın olan bu adam onu şaşırtıyordu.

"O zaman sizi tanıştırayım. Bu kızım Zerrin" diyerek genç adamdan bakışlarını çekip kızına döndü Sitare Hanım. "Bu genç adam da babanın ortağı Ahmet Bey'in oğlu Kerem. Gerçi çok küçükken tanışıyordunuz ama aradan yıllar geçti, birbirinizi hatırlayacağınızı sanmıyorum."

"Hatırlamıyorum" dedi Zerrin adamın gülen mavi gözlerine bakarak. Yoksa bu gözleri unutması mümkün değildi.

"Ben de" dedi Kerem; o da kızın güzel yüzüne bakıyordu.

"Bu arada annen nerede göremedim onu?" dedi Sitare Hanım Kerem'e dönerek.

"Biraz önce içeriye girerken gördüm Sitare Teyze. Sıcaktan bunalmıştır."

"Evet, gerçekten çok sıcak. Temmuz ağustosta ne yapacağız bilmiyorum. Siz konuşun, benim konuklarla ilgilenmem gerek" dedikten sonra gençlerin yanından ayrıldı.

Kerem babasının geçen sene bahsettiği ortağının kızının Zerrin olduğunu anlamıştı. Kız gerçekten de çok güzeldi. Sarı saçları mavi gözleriyle her erkeğin başını döndürebilirdi ama Kerem bundan fazla etkilenmedi. Eskiden hep böyle kızlardan hoşlanırdı ama uzun zaman önce kalbini kara gözlü kara saçlı bir kız çalmıştı. Kerem onu çok seviyordu. Bir süre karşısında gülümseyen kıza ne diyeceğini bilemeden baktı.

"Demek sen Zerrin'sin? Seni şimdi hatırlıyorum" dedi gülümserken.

"Ben hatırlamıyorum."

"Çünkü ben ağaçların dallarına tırmanırken sen prensesler gibi gölgede otururdun" dedi.

Bunun üzerine Zerrin bir kahkaha attı. "Ağaca tırmanmayı hâlâ sevmiyorum."

"Ben de büyüdüğüm için tırmanamıyorum" diyerek Zerrin'in kahkahasına eşlik etti Kerem.

Zerrin sustuğunda genç adama gülümseyerek baktı. Uzun boylu, yakışıklı ve cana yakındı. Şimdi Kerem söyleyince Zerrin de hayal meyal o zamanları hatırlamıştı ama o kadar uzun yıllar geçmişti ki. Onların neden ortadan yok olduklarını merak etti bir an. "Neredeydiniz bunca yıl?" diye sordu.

"Yurtdışındaki fabrikanın başına babam geçince hep beraber yurtdışına gittik. Çok sık gelemedik Türkiye'ye. Eee sen ne yapıyorsun?"

"Okuyorum. İngiltere'de. Bu sene son senem. Sonra da ne yapacağıma hep beraber karar vereceğiz" diyerek babasına döndü. Babası hâlâ tanımadığı o adamla konuşuyordu. Bakışlarını tekrar karşısındaki gence çevirdi Zerrin.

"Peki sen ne yapıyorsun?"

"Ben de bu sene hukuku bitirdim. Adli tatilden sonra stajımı yapacağım. İstanbul'daydım."

"Orada mı yapacaksın? Yoksa İzmir'de mi?"

"Ben İstanbul'da istiyorum ama bizimkiler dönünce temel-

li İzmir'e yerleşmek istediklerini söyleyip burada yapmamda ısrar ediyorlar. Henüz kararımı vermedim."

"Ailelerden uzak olmak bizler için en hayırlısı" dedi Zerrin gülerek.

"Evet."

"Ben de fırsat buldukça İstanbul'a giderim. Orada arkadaşlarım var."

"O zaman geldiğinde görüşürüz. Tabii ben bizimkileri ikna edebilirsem" diyen adama baktı. İlk görüşte aşk diye bir şey varsa şimdi Zerrin onu yaşıyordu. İngiltere'de birkaç erkek arkadaşı olmuştu ama onu hiç kimse şu anda karşısında gülümseyen adam kadar etkilememişti. Kalbinin atışı hızlanmış, avuç içleri terlemişti. İlk defa bir erkekle konuşurken bu kadar heyecanlıydı. Bunun tek bir anlamı vardı: Aşk. Zerrin içinden dualarının kabul olduğunu düşünüyordu. Bir zamanlar dediği gibi bir adamın gözlerine bakmış ve çarpılmıştı. Hâlâ aptal aptal adamın karşısında gülümsediğini fark ettiğinde utandı.

Kerem de konuşmadan birbirlerine gülümsemekten sıkılmıştı. Üstelik hava çok sıcaktı. Karşısındaki kız gözlerini ona dikip sırıtırken ne diyeceğini bilmiyordu. Sonunda havayı bahane etmek aklına geldiğinde "Çok sıcak. Biraz gölgede oturalım mı?" diye sordu.

"İyi olur ama bana biraz izin verir misin?" dedi, başını eğerek elbisesine baktı. "Kıyafetimi değiştireyim."

"Tabii. Tekrar özür dilerim, sana bir elbise borçluyum."

"Gerek yok. Bunu annem almış benim için. Bu rengi sevmem zaten, iyi oldu. Bir daha giymek zorunda kalmam."

"O zaman iyi bir şey yaptım desene."

"Öyle de denilebilir."

"Yine de kendimi affettirmek için bir yemek yiyelim desem çok mu ileri gitmiş olurum?"

"Tabii ki hayır. Hem eski günlerden de konuşmuş oluruz. Belki birbirimizi hatırlamamıza yardımcı olur."

"İyi olur."

"Sen kendine gölge bir yer bul. Ben hemen geliyorum."

"Bekliyorum" diyen Kerem eve doğru yürüyen kızın arkasından baktı bir süre. Belki babasının üzerindeki baskısını azaltmak

için bir süre Zerrin'le görüşüp sonra anlaşamadıklarını söyleyebilirdi. Bu şekilde o defteri açılmadan kapatmış olurdu. Bunun için kızı kullanmak istemese de Rojda'dan başka hiç kimseyle evlenmek gibi bir niyeti yoktu. Bakışlarını babasına ve Müfit Amcasına çevirdi. Uzun zamandır konuşuyorlardı ama ne konuşuyorlarsa yüzlerindeki ifadeye bakılırsa ciddi bir şeylerdi. Son birkaç haftadır babasındaki gerilimi bildiğinden bunun ortaklıkla ilgili olduğunu anlayabiliyordu.

Zerrin ise kalbindeki hızlı ritimle odasına çıktığında bej renkli elbisenin yanındaki fermuarı çekerek askılı elbiseyi çıkardı. Onu koltuğun kenarına atarak dolabını açtı. İçi içine sığmıyordu. O anda kızların yanında olmasını ve onlara içindeki heyecanı anlatmak istedi. Derin bir nefes aldı, dolaba tekrar baktı. Bir süre ne giyeceğini düşünerek dolabında asılı birbirinden pahalı giysilere baktı. Sonunda gece mavisi, bedenine oturan kısa elbiseyi seçti. Aynada kendisine baktığında gülümsedi. Şimdi daha iyi olmuştu. Bir süre Kerem'i düşündü. İstediği bir şey sonunda olmuştu. İlk görüşte aşka yıllarca inanmıştı ama bu duygunun bu kadar güzel olabileceğini şimdiye kadar hiç düşünmemişti. Deniz kendisine âşık olmak için izin vermese de İstanbul'a gittiğinde bu duyguyu ona anlatarak fikrini değiştireceğini düşünüyordu. Rojda'nın ise hâlâ adını bilmediği bir erkek arkadaşı vardı ve Deniz'in dediğine göre ateş bacayı çoktan sarmıştı.

Aşağıya indiğinde bahçedeki konuklara bakınarak bir süre gözleri Kerem'i aradı. Sonunda onu havuzun başında dikilip denize bakarken gördü. Ona doğru yürümeye başladı. Annesi yolunu kesip, "Birazdan kardeşinin pastasını keseceğiz. Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"O benim kardeşim değil anne. Bunu ne şimdi ne de gelecekte kabul edeceğim."

"Zerrin beni babanla karşı karşıya getirme."

"Merak etme, bu sıcakta o pasta erimediyse o bücürün pasta kesme zamanında orada olurum." diyerek havuza doğru yürümeye devam etti.

Sitare Hanım sinirle kızının arkasından baktıktan sonra yüzüne sahte bir gülümse yerleştirerek konuklarına doğru yürüdü. Za-

manı geldiğinde kendisi de o bücürü ve annesini kapı dışarı edecekti ama daha zamanı gelmemişti. Zerrin'in de kendisine yardım edeceğine adı gibi emindi.

Zerrin havuzun kenarına vardığından Kerem arkasını dönerek hayranlıkla kıza baktı. Gerçekten de o bej renk Zerrin'e hiç yakışmamıştı. Ona bakarak gülümsedi.

"Kalabalıkta buraya kaçtım. Hem daha gölge."

"İyi yapmışsın. Hem sıcak hem kalabalık. Bir çocuğun doğum gününe neden bu kadar çok büyük insan gelir ki?"

"Çünkü burada olanların yaş ortalamasına bakarsan hepsi torun sevecek yaşta. Etrafta kardeşinden başka çocuk yok."

Zerrin kalabalığın yanında duran küçük çocuğa baktı. Bir an onun için üzüldü ama sonra o üzüntü geldiği gibi hemen gitti. Bakışlarını tekrar karşısındaki adamın yüzüne çevirdi. Kerem de dikkatlice kıza bakıyordu.

"Çocukları sevmiyor musun yoksa sevmediğin sadece bu çocuk mu?"

Zerrin bir an bunu anlamasından rahatsız oldu. Ne diyeceğini bilmediği kısa bir tereddüt yaşayıp sonra gülümseyerek konuştu.

"Onun aileye nasıl katıldığını bildiğine eminim."

"Biliyorum."

"Sevmek için bir nedenim olmadığını da anlarsın o zaman."

"Haklısın."

"Ama çocukları severim" dedi Zerrin gülümseyerek.

Kerem bakışlarını tekrar çocuğa çevirdi. "Yine de onun hiç kabahati yok. Anne baba olarak çocuklarımıza neyi bıraktığımızı bilmek biz büyüklerin görevi. İleride yaşadığı bu ortam onu da etkileyecek, emin olabilirsin."

Kerem kızın bir şey demeyeceğini anladığında konuyu değiştirmeye karar verdi. Belli ki bu konu Zerrin'in hassas yanıydı.

"İngiltere'den sonra sana buralar sıkıcı gelmeye başlamıştır" diyen Kerem'in konuyu değiştirmesine sevindi Zerrin. Çocuk konusu onun en hassas yeriydi ve bu konuda konuşmak istemiyordu.

"Hiç de değil. Aslında İngiltere'de sıkıldığımı itiraf ediyorum."

"Gerçekten mi? Ben döndüğümde bir süre alışamadım buralara. Hatta İstanbul'a alışmam bile uzun sürdü."

Zerrin havuz kenarındaki hasır koltuklara, Kerem de yanına oturdu. İki gencin kahkahalar eşliğindeki sohbeti bir süre devam etti. Doğum günü pastası kesilecekken Kerem yerinden kalkarak kıza elini uzattı. "Çocukken en sevdiğim kısım pastanın mumlarını üfleme kısmıydı" dedi onun kalkmasına yardım ederken. "Hadi gidip ona eşlik edelim. Burada onun yaşına en yakın ikimiziz gibi duruyor."

"Ben de çok severdim" diyerek adamın elini tuttu. Bu temas Zerrin'in neredeyse kalbini durdurmaya yetecek kadar heyecan vericiydi.

"Pastadaki mumları üflemeyi sevmeyen çocuk yoktur herhalde. Çocukluğum çok güzeldi. Umarım kendi çocuklarıma da o güzelliği yaşatabilirim."

Tekrar aynı konuya dönmelerine Zerrin sinir olsa da konuşmaya devam etti. "Çocukları seviyorsun yani."

"Evet. Tek çocuk olmanın avantajlarını yaşadığım gibi dezavantajlarını da yaşadım. Onun için evlendiğimde tabii eşim de isterse birkaç çocuk düşünebilirim" diyerek gülümsedi.

Zerrin bir şey demedi. Kerem'den bunları duyunca içinde bir şeylerin ezildiğini hissetti. Zerrin asla bir çocuğun sevgisini tadamayacaktı. İngiltere'de yaşadığı o talihsizlik bunu elinden almıştı. Başını kaldırıp yanında yürüyen adama baktı, o da aynı anda kendisine bakarak gülümsedi. Zerrin nabzının yine hızlandığını hissetti. Yüreğinde anne olamamanın verdiği o acı Kerem'in gülümsemesiyle geçmiş gibiydi. Belki de gelecekte onu her şeyiyle kabul edecek bir erkekle mutlu olabilirdi.

Akşam olmuş, doğum günü için gelen konuklar dağılmaya başlamıştı. Çocuk ile kadın babasının şoförünün kullandığı arabayla evlerine gitti. Zerrin bahçede babasıyla konuşan tanımadığı adamın Kerem'in babası olduğunu anlamıştı. Kerem babasından çok annesine benziyordu. Annesi güzel bir kadındı. Kerem'in de annesi gibi kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı. Babası ise esmer ve siyah gözlüydü. Bir süre iki aile hoş bir sohbetin içinde kalarak oturdu. Zerrin bu sohbetten sıkılmış olmasına rağmen Kerem kaldığı için o da dayanmaya çalışıyordu.

Kerem de konulardan sıkılınca babasının yanında belki de

Zerrin'i yemeğe çıkararak babasına Zerrin'le görüştüğü izlenimini verebileceğini düşündü. Hatta bütün bir yaz kızla ilgilenerek babasını ve annesini mutlu eder, sonra da bu işin olmayacağını söylerdi. Nasıl olsa Zerrin İngiltere'ye dönecekti. Araya giren aylarda Kerem planlarını yapabilirdi. Sadece Zerrin'i kullandığı için biraz sıkıntılıydı ama ailesine Rojda'yı kabul ettirmek istiyordu. Kerem Rojda için her şeyi yapabilirdi.

Kerem ayağa kalkarak Müfit Bey'e döndü. "Bize müsaade ederseniz Zerrin'le yemek yemeğe gideceğiz" dedi.

Müfit kızına bakarak gülümsedi. "Siz gençler bizim gibi yaşlı insanların arasında çok bile oturdunuz."

Zerrin de bunu beklemiyordu ama işine gelmişti. Hem sıkılmıştı hem de Kerem'le yalnız kalmak istiyordu. Yerinden kalkarak Kerem'le birlikte evden ayrıldı. Kerem'in spor arabasına bindiğinde derin bir nefes aldı. "Biraz daha otursaydık sıkıntıdan ölecektim" diyerek bir kahkaha attı.

"Ben de fark ettim ama konuşmalarının bitmesini bekledim. Fakat hiç susmadan konuştular."

"Nereye gidiyoruz?"

"İstediğin bir yer varsa oraya gidebiliriz, bana bırakırsan keyif alacağımız birkaç yer biliyorum."

"O zaman sana güveniyorum. İstediğin yere gidelim. Her yer bu sıkıcı evden daha iyidir."

Kerem arabayı çalıştırdığında Zerrin mutlulukla yanında oturan adama baktı. Yemekte ortak zevklerinden bahsettiler. Zerrin Kerem konuştukça ona daha da hayran oluyordu. O gece Zerrin yatağına yattığında Kerem'le ilgili hayaller kurdu. Erkek arkadaşları olmuştu ama hiçbiri daha bugün tanıdığı Kerem kadar etkilememişti onu. Zerrin ilk defa İngiltere'ye gideceği günün yaklaşmasını istemiyordu. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle uzandığı yatakta bir süre sonra uyuyakaldı.

Zerrin o yaz her gününü olmasa da günlerin çoğunu Kerem'le geçirdi. İki gencin birlikte vakit geçirmesini izleyen Müfit Bey kızının Kerem'den hoşlandığını anlamıştı ama Kerem'in babası Ahmet Bey'in yurtdışındaki fabrikada yaptığı yolsuzlukları muhasebecisi yavaş yavaş ortaya çıkardıkça Müfit Bey de bu ilişkiye

kuşkuyla yaklaşıyordu. Kızını severdi; her ne kadar Zerrin'le araları küçük kardeşi Zeki yüzünden açık olsa da iyi bir evlilik yapmasını istiyordu. Müfit Bey'i endişelendiren şey Kerem'in iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar verememesiydi. Kızının üzülmesini istemiyordu.

Zerrin ise hayatının en güzel yazını yaşıyordu. Günler biterken İngiltere'ye gidecek olmasına üzülüyordu. Kerem'e körkütük âşık olmuştu ve ondan ayrılmak çok zor geliyordu.

Kerem, Zerrin'in kendisine olan ilgisinin uzun zamandır farkındaydı ve yaptığının doğru olup olmadığını düşünüyordu. Kız her şeyi o kadar belli ediyordu ki bunu babasının ve annesinin de anladığına emindi. Böyleyken babasına anlaşamayıp ayrıldıklarını nasıl söyleyecekti? Üstelik Zerrin'in züppe tavırları onu son derece rahatsız ediyordu. Belki de açık açık konuşmalıydı onunla ama kalbini kırmak da istemiyordu. Neden bu planı yaparken Zerrin'in kendisine âşık olabileceğini hiç hesaba katmamıştı? Şu anda her şey birbirine girmiş gibiydi. Bir an önce Zerrin'in İngiltere'ye dönmesini bekliyordu. Böylelikle aradaki mesafe Zerrin'in duygularını değiştirebilirdi. Bir süre sonra da ona yazarak başkasına âşık olduğunu söyler, böylelikle bu işten sıyrılırdı.

"Canın bir şeye mi sıkkın?" diye soran kıza bakarak gülümsedi.

"Hayır."

"Geldiğinden beri hiç konuşmuyorsun."

"Düşünüyorum" dedi Kerem.

Zerrin uzanarak elini onun elinin üstüne koydu. "Yakında gideceğim için düşünüyorsan düşünme, fırsat bulduğumda geleceğim. Belki sen gelirsin benim yanıma."

Kerem kıza baktı, sonra da bakışlarını ellerine çevirdi. "Çalışacağım, gelebileceğimi sanmıyorum."

"O zaman ben gelirim" diyen Zerrin elini çekerek meyve suyundan kocaman bir yudum aldı.

Deniz İstanbul'un sıcağından bunalmış halde işten çıkmıştı.

Oldukça ünlü bir kadın doğum kliniğinde doktorlara yardımcı olmak için hocasının aracı olduğu bir iş bulmuştu. Okul tatil olduğu dönemlerde burada çalışacaktı. Yazın çalışacağını halasına söylemişti. Bu sayede biraz para biriktirebilir, okul açıldığında hiç olmazsa kitaplarını nasıl alacağını düşünmezdi. Üstelik bu işi sevmişti. Kadın doğum kliniğinde vakit geçirdikçe uzmanlığını bu alanda yapıp yapmama konusunda kısa bir tereddüt yaşasa da sonunda bunu yapamayacağına karar vermişti. Deniz konuşmayı seviyor, insanların dertlerini dinlemekten zevk alıyordu. Üstelik zihnin nasıl çalıştığını çözmek istiyordu. Sürekli bağıran kadınları doğurtmak istemiyordu.

Durakta uzun bir süre otobüs bekledi ama her zamanki gibi otobüs. saatinde gelmedi. Sonunda pes etti. Şimdi yalnız başına kaldığı eve gidince canı sıkılacaktı. Rojda'yla kalmaya o kadar alışmıştı ki yalnızlığı sevmediğine karar vermişti. Belki sinemaya gidebilirdi. Deniz en çok sinemaya gitmeyi seviyordu. Beyazperde onu büyülüyordu ama Deniz'in öyle sinemaya sık gidecek parası hiçbir zaman olmadığı için ancak ayda bir kere bunu gerçekleştirebiliyordu. Kliniğin hemen yakınlarında güzel bir sinema vardı. Deniz kararını vererek oraya doğru yürüdü. Bugünü kendisini şımartma günü ilan etmişti. Üstelik doğumhanenin önünde bekleyen adama bir oğlu olduğunu söylediğinde adam ona oldukça yüklü bir bahşiş vermişti. Deniz ilk defa böyle bir şeyle karşılaşmıştı. Hatta adamın uzattığı paraya öylece bakmıştı. Sonunda yanında dikilen hemşire onu dürterek parayı almasını söylemişti. Deniz utanarak adamın uzattığı parayı almıştı. Adam yanlarından ayrıldığında parayı yanında dikilen hemşireye doğru uzatmıştı. Kız gülerek "Sen öğrencisin, senin olsun" demişti. Deniz elinde para öylece kalmış, sonunda parayı cebine koymuştu. Belki de bütün çocukların doğumlarını babalarına kendisi söylemeliydi. Böylelikle kısa sürede çok parası olabilirdi. Bu düşünce onu güldürdü.

Sinemadan içeri girdiğinde saatine baktı. Daha filmin başlamasına çok vardı. Bir bilet aldı. Madem bugün kendini şımartacaktı, bir de kocaman patlamış mısır aldı. Koltuklardan birine otururak patlamış mısırını yemeye başladı. Etrafına o kadar dalmıştı ki tanıdık bir gözün kendisine baktığını çok geç fark etti. Bu, klinik-

te çalışan ve neredeyse bütün kızların peşinden ayrılmadığı doktordu. Onunla hiç konuşmadığı için adını hatırlayamadı ama göz göze geldiklerinde genç adam onu tanımış olmalı ki gülümseyerek Deniz'in yanına geldi.

"Merhaba."

"Merhaba" dedi Deniz adamın adını hatırlamaya çalışarak.

Bunu karşısındaki adam da anlamış olmalı ki gülümseyerek "Burak" dedi. Deniz bunun üzerine utandı. "İsim konusunda pek iyi değilim" diyerek bir bahane bulmaya çalıştı. Oysaki isimleri kesinlikle unutmazdı.

"Sinema seven biri daha var aramızda demek ki?" diyen adama gülümsedi.

"Başka kim var?"

"İşte geliyor" dedi Burak başıyla gelen kızı işaret ederek. Deniz gelen kıza doğru dönünce onun bugün konuştuğu hemşire olduğunu fark etti. Kızı bir an tanıyamadı. Beyaz önlüğü çıkarıp boyalı sarı saçlarını açan kız, bir de göz alıcı bir makyaj yapmıştı. Çok güzel görünüyordu. Kız onu görünce gülümseyen yüzünün ifadesi değişti.

Deniz onun kendisini görmekten hoşlanmadığını hemen anlamıştı. Büyük ihtimalle yakışıklı doktorla yalnız olacağını düşünmüştü. Deniz onun için bir tehlike olmadığını bir ara kıza söylemeliydi. İşyerinde gereksiz kıskançlıkları çekemeyecek kadar ihtiyacı vardı bu işe.

"Hangi filme gideceksin?" diyen adama baktı.

"*Ölü Ozanlar Derneği.*"

Burak Selda'ya döndü "Biz de ona gidebiliriz. Hem ben Yağmur Adam'ı seyrettim" dedi. Kızın bir şey demesine fırsat vermeden Deniz'e dönen Burak "Biletini aldın mı?" diye sordu.

Deniz Burak görmese de Selda'nın yüzünü fark etmişti. Bu soruya ne cevap vereceğini bir an düşündü ama biletini almıştı. "Evet aldım" dedi.

"Hangi sırada olduğunu söylersen biz de oradan alabiliriz."

Deniz istemeden çantasındaki bileti çıkararak sırasını söyledi. Burak bilet gişesine doğru döndüğünde Selda, Burak'ın koluna dokunarak, "Biletleri ben alacağım. Buraya seni ben davet ettim" di-

yerek gülümseyip gişeye doğru gitti. Biletleri tabii ki aynı sıradan almayacaktı.

Birkaç dakika sonra geri geldiğinde biletleri adama gösterdi. Burak bileteki sıraya bakarak "Bu aynı sıra değil" dedi. Deniz gülümseyerek kıza baktı. Yanılmamıştı.

"Değil mi, dokuzuncu sıra demedin mi?" diye Deniz'e sordu saf saf. Deniz kızın rol yeteneğini takdir etti. Tam değil demek için ağzını açmıştı ki Burak "Hayır, altıncı sıra demişti" diyerek hâlâ elinde biletleri tutan kıza baktı.

"Aa karıştırdım demek ki. Neyse sorun değil. Bir dahaki sefere birlikte alırız" diyerek güldü kız.

Burak da üzerinde fazla durmayınca konu kapandı. Deniz bir süre daha yanında oturan kızla adamın sohbetini dinledi. Anladığı kadarıyla bu onların beraber ilk sinemaya gelişleri değildi. Deniz yalnız yaşayacağı bir keyfin bölünmesine sıkılsa da film başlayana kadar onlarla oturmaya devam etti. Filmin başlama saati geldiğinde hep birlikte yerlerinden kalkarak loş salona girdiler. Deniz kendi yerine, diğerleri de kendi yerlerine geçti. Sinema salonu o kadar da dolu değildi. Bu film haftalardır oynuyordu. Deniz film kalkmadan seyrettiği için kendini mutlu saydı. Film başlayınca arkadaki ikiliyi aklından çoktan çıkarmıştı. Seksen dokuz yılının Oscar almış en iyi filmini seyretmek Deniz'i çok memnun etmişti. Üstelik Robin Williams'ın hayranı olarak filmi kalkmadan seyretmeyi sonunda başarmıştı. Film bittiğinde verdiği her kuruşa değdiğini düşündü. Çıkışta Burak ile Selda'ya yakalanmadan eve gitmek için acele etti ama kapının önünde kendisini bekleyen ikiliyi gördüğünde kaçamadığını anladı.

"Bir şeyler içmeye gideceğiz bizimle gelmek ister misin?" diye soran Burak'a bakmadan "Teşekkür ederim. Eve gitmem gerek" dedi ve onlara iyi akşamlar dileyerek yanlarından ayrıldı. Kızın kendine hayran olduğunu anlamayan büyük olasılıkla tek kişi Burak'tı. Adamı elde etmek için onu sinemaya davet eden birinin yanında daha fazla oyalanmasına gerek yoktu. Bu filmin üstüne bir de onları çekemeyecekti. Eve gidip kendini hayallere kaptırmak istiyordu.

Eve geldiğinde mısırı fazla kaçırdığı için başka bir şey yiyemeyip seyrettiği filmi düşünerek uykuya daldı.

Ertesi gün öğle yemeğinde elinde tepsiyle gelen adamın onu görmemesi için ne yapacağını düşünürken Burak yanına oturdu. "Selam" diyerek gülümseyen adama Deniz "Selam" diye mırıldandı. Hâlâ yemeğini yediği için masadan kalkamadı.

"Nasıl buldun filmi?" diye soran adama gülümsedi.

"Çok güzeldi" dedi Deniz. Yemekhanedekilerin bakışlarını görmezlikten gelerek. Her ne kadar tıp okusa da daha öğrenciydi ve konum itibariyle Burak'la konuşmaması gerekiyordu. Hiçbir şey demeden de oturamayacağına göre "Siz beğendiniz mi?" diye sordu.

"Evet, daha önce de seyretmiştim zaten."

"İkinci kez mi seyrettiniz?" diye şaşırarak sordu Deniz.

Burak da gülümseyerek omuz silkti. "Değerdi" dedi. Sonra da kıza doğru eğildi. "Bana siz deme, çok resmi oluyor."

Deniz bir şey demedi. Bir süre daha Doktor Burak'la sohbet etti. Yemekhaneye giren Selda hemşireyi gördüğünde önünde duran tepsiyi alarak kalktı. "İşimin başına dönmeliyim" diyerek adamın bir şey demesine fırsat vermeden yanından ayrıldı. Tepsisini bırakıp yemekhaneden çıkmadan kapıdan arkasına dönerek Burak'ın oturduğu masaya baktı. Selda çoktan adamın yanına

oturmuştu bile. Gereksiz düşman edinmenin anlamı yoktu. Bir dahaki karşılaşmalarında onu görmezlikten gelmek en iyisiydi.

12

Sonunda yaz bitip de okullar açıldığında Deniz kliniğin sahibiyle konuşarak işi yarı zamanlıya çevirmeyi başarmıştı. Sene kaybetmeden mezun olmayı istiyordu. Bütün günü hastane koridorlarında geçiyordu. Bu oldukça zorlu bir süreçti. Deniz çocukken bile almak istediği eğitimi aldığı için kendini çok şanslı görüyordu. Bu sene Zerrin de Rojda da son senelerini okuyorlardı. Onun mezun olmasına daha iki sene vardı. Şimdiden Rojda gittiğinde ne yapacağını düşünür olmuştu. Tek başına oturduğu evin kirasını karşılayamazdı. Hatta bir başkasıyla bile karşılayamazdı. Yazdan kalan birikmiş biraz parası vardı, onu zor günler için bir köşeye koymayı başarmıştı. Seneye yurt için başvuru yapması gerekiyordu.

Kliniğe hafta sonları gitmeye başladığı için daha rahattı Deniz. Bütün hafta zaten yeteri kadar yoruluyordu. Birkaç kere nöbet günlerinde Doktor Burak'la karşılaşmıştı. Deniz her ne kadar kendisine erkeklerle ilgilenme yasağı koysa da karşısındaki kişinin kendisine ilgisi olup olmadığını anlardı ama Burak onunla ilgileniyormuş gibi durmuyordu. Yine de riske girmemek için Burak'tan uzak durmaya çalışıyordu. Hatta onun birkaç kere sinemaya gitme teklifini reddederek ilgilenmediğini göstermeye çalışıyordu. Birkaç hafta sonra yapılan dedikodular onun da kulağına geldi. Doktor Burak yurtdışına gitmişti.

Bir süre sonra Deniz o kliniğin Burak'ın babasına ait olduğu-

nu öğrendi. Burak'ın annesi de başarılı bir doktordu. Sık sık kliniğe geldiğinden kadını tanıyordu. Her ne kadar güler yüzlü bir kadın gibi görünse de Deniz onun ukala ve kendini beğenmiş bir havası olduğunun farkındaydı. Deniz insanları okuma konusunda gerçekten çok iyiydi. Bu da karşısındaki kişilere nasıl davranması gerektiğini öğretmişti ona. Deniz'i bulunduğu ortamlarda herkes severdi. Yardımseverliği bazı kötü niyetli kişiler tarafından kullanılsa bile Deniz mütevazı olmayı seviyordu ve Burak'ın annesi gibi insanlardan hiç hoşlanmıyordu. Burak'ın babası annesinden daha ünlü bir kadın doğum uzmanıydı ve adam inanılmaz derecede mütevazı ve sevimliydi. Onunla çalışan ekip hocalarını yere göğe koyamazdı. Deniz Doktor Burak'ın da annesine değil, babasına benzemesine sevinmişti.

Deniz için parasal konuların dışındaki hayat tam da istediği gibiydi. Birkaç samimi arkadaşı vardı ama hiçbiri Rojda ile Zerrin'in yerini tutamazdı. Okulda ve hastanede kendisine asılan birkaç genci görmezden gelmeyi başarıyordu. Deniz'in gönül işlerine ayıracak ne zamanı vardı ne de isteği. Bu süreçte kafasının bir erkek tarafından karıştırılmasını istemiyordu. Bazen bu konularda Rojda'ya takılırdı. Rojda erkek arkadaşı olduğundan beri başka bir âlemde yaşıyor gibiydi. Zaten yapı olarak endişeli bir kızdı. Sevgilisi olması daha da endişeli bir kız olmasına neden olmuştu ama arkadaşı adına mutluydu Deniz. Çünkü Rojda da yaşadığı ilişkide oldukça mutlu duruyordu.

Rojda okula başladığında koskocaman bir yazı daha bitirmiş olmasına rağmen ailesine Kerem'den bahsedememişti. Sadece en büyük ablasına konuyu açar gibi olmuştu ama ablası "Bunu unut babam asla vermez" diyerek onun konuşmasına bile fırsat vermemişti. İlişkisinde yaşadığı mutluluğa rağmen bu konuları ailesiyle konuşamamak Rojda'yı rahatsız etmeye başlamıştı. Belki de hiçbir şey demeden Kerem'in ailesinin gelip onu istemesi en iyisi olacaktı.

Kerem okulu bitirip bir avukatın yanında stajına başlamıştı. Ancak hafta sonları görüşebiliyorlardı. Eskisi gibi okulda her an

onu görememek Rojda'nın okuldan soğumasına neden oldu. Artık tek istediği bir an önce okulunu bitirip ayrılmamak üzere Kerem'le birleşmekti. Kerem'le buluşacakları mekândan içeri girdiği anda gözleri hemen onu buldu. Önündeki gazeteyi okuyordu. "Merhaba" dediğinde Kerem yerinden kalkarak kızı yanaklarından öptü.

Bir süre sonra Kerem hesabı ödeyip dışarı çıktığında elini tutarak arabaya doğru gitti. "Eve gidelim mi Rojda?"

"Gidelim."

Eve geldiklerinde Rojda Kerem'deki durgunluğu fark etti. "Ne oldu?" diye sordu. Son zamanlarda Kerem'in bir düşüncesi var gibiydi ve suskunluğu rahatsız edecek boyutlara gelmişti. Bir yaz daha gelip geçmiş, Rojda Kerem'in ailesiyle henüz tanışamamıştı. Bunun için Kerem'in bahane bulduğunu düşünmüyordu. Kerem yurtdışındaki fabrikanın kapandığını, babasının çok yoğun olduğunu söylüyor, annesinin de babasını görememekten rahatsız olduğunu dile getiriyordu. Söylediğine göre, babası ve annesi İzmir'e yerleştiğinden Kerem fırsat bulup onları tanıştıramamıştı, Rojda da Kerem'i bu konuda sıkboğaz etmek istememişti.

Rojda da Kerem'in ailesiyle tanışmasının oldubittiye gelmesini istemiyordu. Onun için uygun zamanı bekleyeceğini Kerem'e söylemişti. Onu bazı konularda sıkıştırmak istemediği için aralarında oluşacak gerginliği en aza indirmeye gayret ediyordu. Üstelik o da kendi ailesine bahsedemediği için bu konuda adamı zorlamak istemiyordu. Zamanı geldiğinde her şeyin kendiliğinden olacağına dair bir inanç vardı içinde.

"Yorgunum biraz" dedi Kerem Rojda'nın sorduğu soruya cevaben. Rojda düşüncelerinden ona ne sorduğunu bile hatırlayamadı. Sonunda aklına geldiğinde "Seni çok mu çalıştırıyorlar?" dedi.

"Öyle sayılır. Bu arada gideceğimiz şu tiyatro oyununa gitmesek olur mu?"

"Olur tabii, istersen evde kalalım. Sana kahve yapmamı ister misin?"

Kerem Rojda'yı eve getirdiği her anda Rojda diken üstünde oturur gibi davranır ve bir an önce evden çıkmak için bahane bulmaya çalışırdı. İlk defa evde kalmaktan bahsediyordu. Kerem ona biraz daha yaklaşıp ellerini tuttu. Bir süre Rojda'nın uzun in-

ce parmaklarıyla oynadı. Sonra da başını kaldırıp kızın siyah gözlerine baktı. "Seni seviyorum Rojda. Hele bu kadar anlayışlı olmana bayılıyorum."

Rojda da sevdiği adama biraz daha yaklaştı. Kerem'i seviyordu onun için tüm ailesini karşısına almaya razıydı. Tatil başladığında ettiği evlenme teklifini bir daha yinelememişti ama Kerem'in duygularından emindi. Neredeyse üç yılı aşkın bir süredir birliktelerdi. Bu sürede sevgileri her gün daha da atarak devam etmişti. Sevdiği adamın yorgun gözlerine baktı. "Her şey yolunda mı Kerem?" diye sordu.

"Evet sevgilim. Sadece yorgunum."

"Ne yapmak istersin?" dedi Kerem'in onu kendisinden alan mavi gözlerine bakarak.

"Sana sarılıp yatmak. Kollarımda senin varlığını hissetmek, seni okşayarak yanımda olduğunu bilmek. Sadece yanında olduğumda kendimi çok mutlu hissediyorum."

"Ben de senin yanında çok mutluyum."

"Askere gitmeden evlenelim mi?" diye sordu Kerem birden.

Bu Rojda'nın beklediği bir şey değildi. Yani bekliyordu ama hep askerden sonrası için konuşmuşlardı. Kerem daha avukatlık stajını yapıyordu, Rojda'nın da okulu bitirmesine yarım dönemi vardı. Yine de Rojda bunu duyduğu anda heyecanını gizleyemedi.

"Eee, bir şey demeyecek misin?" diyen adama gülümsedi. "Vazgeçmedin değil mi?"

"Tabii ki vazgeçmedim. Seni çok seviyorum. Ani oldu sadece."

"Ani olan ne? Yaz başında da sana evlenme teklif etmiştim."

"Hep askerden sonra diye konuşmuştuk."

"Evet ama daha askere çok var. Üstelik bir de askerliği sayarsan çok bekleyeceğiz gibi. Ama ben artık beklemek istemiyorum Rojda. Sen beklemek istiyor musun?"

"Tabii ki istemiyorum ama ben daha aileme bile söyleyemedim."

"Hani söyleyecektin?"

"Olmadı işte. Senin ailenle de tanışamadım."

Kerem kızın ellerini bırakıp önüne döndü. "Bak söylemedi deme, eğer baban vermezse seni kaçırırım" dedi ciddi bir yüzle.

"Gerçekten mi?" diyerek güldü Rojda.

"Evet, kaçırmak sadece Doğu'ya özgü bir şey değil herhalde."

"Ben de seninle seve seve kaçarım" diyerek Kerem'e sarıldı. "Umarım tüm bunlara gerek kalmadan büyük bir düğünle senin eşin olurum."

"Öyle olacak, sana istediğin gibi büyük bir düğün yapacağım" diyerek güldü Kerem.

"Tamam o zaman. Sen askere gitmeden evlenelim."

Kerem'in yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Rojda'nın ona sarılması, yüzünü görmemesi iyi olmuştu. Kerem yaptığı plan doğrultusunda bütün yazı Zerrin'le geçirmiş, Zerrin gidince de babasına anlaşamadıklarını söylemişti. Ama anne babası Müfit Bey ve Sitare Hanım'la konuştuklarını, onların da bu beraberliğe sıcak baktıklarını söyleyip onu iyice köşeye sıkıştırmışlardı. Bunu Zerrin'in kulağına gitmeden nasıl çözeceğini günlerdir düşünmesine rağmen bir yol bulamamıştı. Bu planın işe yaramadığı belliydi. Her şeye rağmen yine de Zerrin'le evlenmek gibi bir niyeti kesinlikle yoktu, kollarında sevdiği kızı tutarken bunun imkânı yoktu.

Rojda başını omzundan kaldırıp Kerem'in yüzüne bakınca adam gülümsedi. Kerem ona doğru eğilerek öpmeye doyamadığı dudaklarına kapandı. Rojda tüm bu güzel sözlerden sonra Kerem'e karşılık vermeye başladı. Onun da istediği Kerem'le birlikte olmaktı ama onun kadar cesur değildi. Birkaç ay sonra okul yarıyıl tatiline girecekti, belki de sevdiği adamın istediklerini ona vermeliydi. Bu, ilişkilerinde ne kadar ciddi olduğunu Kerem'e kanıtlama fırsatıydı. Artık Kerem'le bu kadar yakınlaşıp sonunda ayrı olmak Rojda'nın da canını yakıyordu.

Kerem kollarındaki kızı iyice sardı. Babasından sabah aldığı telefon tüm moralini bozsa da bunu Rojda'ya söylemeyecekti. Şu anda yanında mutlu olduğu tek kişi Rojda'ydı. Kızı kendisine iyice bastırdı. Elinin biri göğsüne doğru gittiğinde Rojda'nın bedeni gerildi. "Seni çok istiyorum" diye fısıldadı kızın kulağına.

Rojda "Ben de" deyince sözleri Kerem'in dudakları tarafından kesildi.

Kerem vücudunu okşamaya başladığında Rojda nefesini tuttu. Daha bu aşamada nefes almayı bırakırsa yarını göremezdi. Onun

gerilmesiyle Kerem başını kaldırıp gözlerinin içine baktı.

"Sakin ol. İstemediğin hiçbir şey yapmayacağız" diye fısıldadı.

"Biliyorum ama tüm bunları istediğimi sanıyorum."

Kerem gülümsedi. Rojda ilk defa duygularını bu kadar açık söylüyordu. Bu daha da hoşuna gitti. Dudaklarını boynuna götürdü. Teninin sıcaklığı aklını başından almaya yetiyordu. "Gerçekten istiyor musun Rojda?" diye mırıldandı.

"Evet."

"Sonra pişman olmak yok."

"Yok" diyerek adamın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Bu bile Kerem'in aklının başından gitmesi için yeterliydi. Sevdiği kızın cesaretini sevdi. Yine de Rojda'nın yok derken sesi o kadar cılız çıkmıştı ki Kerem başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Rojda gözlerini kapatmış, aralık dudaklarıyla kesik kesik nefes alıyordu. Onun bu hali Kerem'i daha da tahrik etti. Ellerini Rojda'nın boynunda biraz gezdirip omuzlarına doğru kaydı. Sonra da kızın üzerindeki kazağı yanlarından tutarak çıkardı. Rojda bir anda irkildi ama sakinleşmesi için sevdiği adamın gözlerinin içine bakması yetti. Kerem kazağın içindeki gömleğinin düğmelerini çözerken Rojda gözlerini Kerem'in gözlerinden hiç ayırmadı. Bir süre sonra bedeni havayla temas ettiğinde adamın sıcak elleri göğüslerini kapamıştı.

Kerem titreyen kızın kulağına fısıldadı. "Üşüdün mü?"

Rojda üşümek bir yana alev alev yanıyordu. Hiçbir şey demedi. Zaten Kerem'in de ondan bir şey duymak gibi bir niyeti yoktu. Biraz önce ellerinin okşadığı yerleri şimdi dudaklarıyla yeniden keşfederken bu duygu Rojda'yı öldürecekti.

Kerem'e göre Rojda'nın teni doğunun kırlarının kokusunu taşıyordu. Dağ kekiklerinin o hafif baharatlı tadı dudaklarının altındaydı. Rojda'nın sıcak nefesi boynunu yakarken o çoktan dudaklarını kızın göğüslerine indirmişti. Rojda hiçbir şey düşünemeyecek kadar kendini anın büyüsüne kaptırmıştı. Evlenmeden sevişmelerinin yanlış olup olmadığını bile anlamayacak kadar gitmişti aklı başından.

Kerem kızın göğüslerinden başını kaldırarak Rojda'nın göz hizasına kadar geldi.

"Benim kadar sen de istiyor musun Rojda?" diye sordu.

Rojda hiçbir şey demedi. Gözlerini zor açarak sadece başını salladı.

"Bu anı senin için unutulmaz bir ana dönüştürebilirim."

"Evet, istiyorum."

Bu, Kerem için izin anlamına gelmişti. Üzerindekileri çıkartarak kızın üzerine doğru tekrar eğildi. Bundan geri dönüş yoktu. Kerem bu anı çok ama çok beklemişti. Belki de bu anı bu kadar değerli yapan bu kadar beklemekti. Rojda'nın sıcak nefesi yüzünü yakarken kızın bacaklarının arasına girdi. Altında gerilen bedenin itirazını hissetmeyecek kadar kaptırmıştı kendini. Dudakları kızın dudaklarına kapanırken parmakları da Rojda'nın bedeninde geziniyordu. Rojda şimdiye kadar hissetmediği garip duyguların esiri olmuş gibiydi. Hem korkuyor hem de sonuna kadar gittiğinde Kerem'den ayrılmanın ne kadar güç olacağını düşünüyordu. Yine de ondan ayrılmak istemiyordu. Birbirlerine duydukları yakıcı tutkunun bugün doruğa çıkmasını ikisi de istiyordu. Rojda güvendiği ve onu yarı yolda bırakmayacağına inandığı adama tüm bedenini açtı.

"Bana dokun sevgilim."

Kerem'in dediklerini duyduğunda gözlerini açarak kendisine gülümseyen adama baktı. Bu bile kıpkırmızı olmasına yetmişti. Bunun üzerine Kerem tekrar kızın dudaklarını öptü.

"Lütfen utanma Rojda."

"Elimde değil."

"İstemiyorsan bırakırız."

"İstiyorum."

Rojda da ellerini adamın boynuna dolamıştı. Ensesindeki kısa saçlar parmaklarının arasında kayarken içgüdüsel olarak bedenini adama doğru kaldırdı. Kerem onun hareketinden Rojda'nın hazır olduğunu anlamıştı. Yavaşça dudaklarını kızdan çekti.

"Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Elleriyle kızın bacaklarını açıp tek seferde hızlıca Rojda'nın içine girdi. Kızın kocaman kara gözlerini gördüğünde ona gülümsedi. "Tüm acı bu kadar. Bundan sonrası daha güzel" dedi.

Rojda'nın onu duyduğu yoktu. Acıdan kapanan gözleri yavaşça açıldı. Sevdiği adam ona gülümserken o da Kerem'e gülümsedi.

"İyi misin?"

"Evet."

Kerem onu tekrar öptüğünde hareketleri de hızlanmıştı. Rojda Kerem'in hareketlerine elinden geldiğince uymaya çalışıyordu ama aldığı hazdan gözleri yaşarmıştı. Bunu gören Kerem durdu.

"Canını mı yakıyorum?"

"Hayır, lütfen durma."

Kerem gülüp kızın gözlerinin içine bakarak tekrar Rojda'nın içinde hızlandı. Hazza ulaşmaları fazla uzun sürmedi. Bunca ayın beklentisiyle kızın içine boşaldığında Rojda kendini çoktan kaybetmişti.

Ona ağırlığını vermemek için yana kayıp kızı bedenine iyice bastırdı. Sevişmenin bu kadar güzel olabileceğini, yakıcı bir istekle sevdiğiyle birlikte olmanın ne kadar güzel olduğunu anladı Kerem. Sevgi böyle bir şeydi. Sevişme bile o kadar özeldi ki Rojda onun diğer yarısıydı; onu kaybetmemek için her şeyi yapmaya razıydı. Hele bugünden sonra babasının dediklerini asla dinlemeyecekti. Bu hayat onundu ve nasıl yaşayacağına sadece kendisi karar verecekti.

Rojda ise Kerem'in kollarında yatarken bedenindeki gerginliğin tatlı bir uyuşukluğa dönüşmesinin verdiği şaşkınlığı yüzündeki mutlu gülümsemeyle yaşıyordu. Bu anı ablalarından defalarca dinlemesine rağmen hiçbirinin böyle bir tecrübe yaşadığını sanmıyordu. Bu resmen kanatları olmayan birinin havada uçması gibiydi. Belki de bunu bu kadar güzel yapan bu anın çok beklenmesi ya da çok sevdiğin biriyle bu anı paylaşmaktı. Rojda hangisi olduğunu bilmiyordu, bildiği tek şey Kerem'le yaşadıklarının olağanüstü olduğuydu.

Rojda adamın kollarında dönerek başını onun terli göğsüne yasladı. Sevdiği adamın kalp atışları kulağının altında atarken kendi kalbinin de aynı ritimde attığını fark etti. O anda aklına yıllar önce kızlarla birbirlerine verdikleri söz geldi. İlk önce kim bir erkekle beraber olursa bu deneyimi anlatacağına söz vermişti ama Rojda bunu kızlara anlatabileceğini sanmıyordu. Belki de bu işin büyüsü bu anın sadece kendisine kalmasıydı. Huzurla gözlerini yumdu.

Kerem bu andan sonra ilişkilerinin boyut değiştirdiğini biliyordu. Belki de Rojda'ya söylediği şeyde ısrar etmeli, askere gitme-

den hemen önce evlenmeliydi. Askerdeki o günlerin karısının kendisini beklediğini düşünerek daha çabuk geçeceğine emindi. Tek sorun ortağının kızıyla evlenmesinde ısrar eden babasıydı. Kerem uzatmadan Zerrin'e mektup yazmalı ve hem kendi ailesi hem de Zerrin'in ailesi onun aklına girmeden bir başkasını sevdiğini söylemeliydi. Zerrin'in onu anlayacağına emindi.

Gözlerini açarak göğsünün üzerine başını koyan Rojda'ya daha da sarıldı. Siyah saçlarından gelen sabun kokusu aklını başından alıyordu. Bir süre saçlarıyla oynadı. Bedenindeki gevşeme gözlerinin kapanmasına neden oluyordu. O da huzurla uykuya daldı.

Uyandıklarında hava kararmak üzereydi. Kerem yataktan kalkarak kendisine kızarmış bir yüzle bakan Rojda'ya güldü. "Hadi ama o aşamayı çoktan geçtik."

"Biliyorum ama elimde değil. Bu şekilde karşımda dikilmek zorunda mısın?"

"Bundan daha iyisini yapacağım. Seni de kaldırıp banyoya götüreceğim" diyen adam yorgana sarılmış kızın üzerindeki yorganı tutarak çekti.

"Yapma" diye bağıran Rojda'yı duymazlıktan gelerek onu kucağına aldığı gibi banyoya girdi. Kızın kıpkırmızı yüzüne bakarak bir kahkaha attı.

"Seviştikten sonra bu kadar utanan bir kız daha görmedim. Benden utanmayana kadar seninle sevişirim Rojda. Gözlerini aç da bana bak."

Rojda gözlerini açtı. Kerem'in ona gülmesi daha da utanmasına neden oldu. Kerem suyu ayarlayıp kızı kendine çekerek onu küvete soktuğunda Rojda ona bakmamak için arkasını döndü.

Bir süre sonra arabanın içinde Rojda'nın evine doğru gidiyorlardı. Kerem yanında sessizce oturan kızın elini tuttu.

"Endişelenme."

"Endişelenmiyorum."

"Hadi, seni tanıyorum Rojda. Yaşadıklarımız çok güzeldi. Lütfen bundan pişmanlık duyma, bu beni çok üzer. Ben çok ciddiyim. Yaz başında okulun bittiğinde evlenebiliriz. Zaten bu saatten sonra bu işi uzatmanın hiçbir anlamı yok sevgilim."

"Tamam."

"Evleniyor muyuz?" diyerek güldü Kerem.

"Evet."

"Seni çok seviyorum. İnan bana bizden daha mutlu hiç kimse olmayacak."

"İnanıyorum Kerem."

13

Zerrin'in artık Türkiye'ye bir an önce dönmesi için Deniz ile Rojda'dan başka bir nedeni daha vardı: Kerem. Okulun bitmesini sabırsızlıkla beklemişti. Okul biter bitmez bu defa İstanbul'a değil, direkt İzmir'e gidecekti. Bütün bir sene Kerem'i düşünmüş, ondan gelen kısa mektuplara uzun cevaplar yazmıştı. Geçen yaz yaşadıkları o günleri özleyerek geçirmişti günlerini. Gerçi şimdiye kadar adam ona duygularıyla ilgili bir şey dememişti. Hatta onu öpmemişti bile ama Zerrin onun ilgisini hissedebiliyordu. Uzun bir aradan sonra Bodrum'da Kerem sayesinde mutlu olmuştu.

Kızları da özlemesine rağmen İstanbul'a gitmemiş, çünkü annesi mektubunda Kerem'in İzmir'de olduğunu söylemişti. Gerçi annesi o mektupta babasının Kerem'in babasıyla ortaklığının bittiğini de yazmıştı. Mektupta başka bir açıklama yoktu. Ortaklıklarını neden bitirdiklerini anlamamıştı. İstanbul'da inşaatına başlanan bir fabrika vardı. En son babasının dediğine göre inşaatı bitmek üzereydi. Şimdi tam işe başlamaları gerekirken bu haber Zerrin'i endişelendirmişti. Onun korktuğu, Kerem'i bir daha görememekti. Oysaki Zerrin onu görmek için günleri saymıştı. Kerem'in mektuplarında bu konudan hiç bahsetmemesi annesinin yanıldığını düşündürüyordu.

Havaalanında indiğinde onu karşılamaya gelen arabaya bindi. Kızları göremeyecek olmanın sıkıntısı içini kaplamıştı. Rojda bir-

kaç gün sonra mezun olup memleketine gidecekti. En son Rojda'dan gelen mektupta ona bir sürprizi olduğunu yazmıştı. Bu sürprizi Deniz'in bilip bilmediğinden haberi yoktu. Sürprizi merak etmesine rağmen onlara aile meselesi olduğunu söyleyerek İzmir'e gideceğini yazmıştı.

Eve geldiğinde annesi onu kapıda karşıladı. Yüzündeki gerçek gülümsemeye bakılırsa mutlu gibi duruyordu. Kızına sarılan Sitare Hanım "Seni çok özledim" dedi.

"Ben de anne ama artık hep buradayım."

"Çok şükür."

Kol kola eve giren anne kız bir süre daha sohbet ederek oturdu. "Babam yok mu?"

"Bir toplantısı vardı."

Zerrin tüm yol boyunca aklına takılan soruyu annesine sordu. "Anne, babam Ahmet Amca'yla neden ortaklığı bozdu?"

"Gelir gelmez bunu mu soruyorsun gerçekten?"

"Evet."

"Ben de tam olarak bilmiyorum. Her şeyi ayarlamışlardı. Fabrikanın inşaatı bitti. Makineler alındı ama sonra ne olduysa her şey bitti."

"İş ortaklıkları öyle birdenbire bitmez anne. Başka büyük sorunlar olmalı."

"O zaman babana soracaksın. Gerçekten bilmiyorum ama onları görmek bile istemiyor."

"İstemiyor mu?" diye sordu Zerrin sıkıntıyla. Bu her şeyin sonu demekti. Ne olduğunu mutlaka öğrenmesi gerekiyordu.

"Fabrika açıldı mı?"

"Hayır, baban bekletiyor ama neyi beklettiğini bilmiyorum. Belki senin gelmeni bekliyordur."

"Ben ne yapacağım ki. İşten hiç anlamıyorum."

"Nasıl olsa artık buradasın, yakında öğrenirsin."

Anne kızın sohbeti sıkıcı bir hale geldiğinde Zerrin yorgun olduğunu öne sürerek odasına çıktı. Babası geldiğinde onunla konuşurdu. Yatağa uzandı. Düşlerinde her zamanki gibi Kerem vardı; bu gelişme aralarındaki ilişkiyi nasıl etkileyecek bilmiyordu. Tüm bunları düşünürken kısa sürede uykuya daldı.

Rojda elinde tuttuğu test sonucuna gözyaşları içinde bakıyordu. Hayatı birden tepetaklak olmuş gibiydi. Neden bunu hiç düşünmemişti? Kerem'le birlikte oldukları o günden sonra defalarca sevişmelerine rağmen bu aklına bir kere bile gelmemişti. O anlarda aklına gelmeyen şey şimdi başına gelmişti.

Hamileydi, bunu ailesi duyduğu anda onu öldürürdü. Kerem de babasının işlerini öne sürerek neredeyse iki haftadır İzmir'deydi. Bu haberi ona telefonda mı yoksa yazarak mı vereceğini bilmiyordu ama bildiği tek şey bir an önce Kerem'le evlenmesi gerektiğiydi. Kaç aylık olduğunu bile bilmiyordu. Düzenli bir âdet döngüsü yoktu. Bazen iki ayda bir olurdu; ne zamandır âdet görmediğini hatırlayamadı.Yeni olmalıydı. Sabahları kötü kalktığı için kendisinde bir şeyler olduğunu fark etmişti.

Deniz'in evde olduğunu biliyordu, test sonucunu çantasına yerleştirip eve doğru yürüdü. Elleri titriyordu. Bunu Deniz'e anlatmalıydı. Deniz'in kendisine kızacağını biliyordu ama başka çaresi yoktu. Şu anda o da kendisine çok kızıyordu. . Onu en çok endişelendiren şey ise bunu Kerem'in nasıl karşılayacağını bilmemesiydi. Kerem'in çocukları çok sevdiğini biliyordu ve her defasında evlendiklerinde birden fazla çocuk istediğini söylerdi.

Eve girdiğinde Deniz kahvaltıyı hazırlamıştı. Kapıda Rojda'yı görünce şaşkınlıkla sordu."Sen evde değil miydin?"

"Biraz dışarıya çıkmıştım."

Deniz arkadaşının solgun yüzüne baktı. Sanki ağlamış gibi duruyordu. Elindeki tabağı masaya bırakıp hâlâ kapıda dikilen kıza yürüdü.

"Neyin var senin?"

"Bir şeyim yok" dedi Rojda, çantasını bırakıp banyoya doğru yürürken.

Deniz bunca yıllık arkadaşını iyi olmadığını anlayacak kadar tanıyordu. Sabırla banyo kapısının önünde Rojda'nın çıkmasını bekledi.

Dışarı çıkan Rojda Deniz'i görünce gülümsedi. "İyiyim de-

dim."

"Değilsin, biliyorum. Hasta mısın? Solgun duruyorsun."

"Değilim."

"Rojda" diye bağırdı Deniz sabırsızlıkla, "Ağzından zorla laf almasını da bilirim. En iyisi kendiliğinden anlatman."

Bunun üzerine Rojda ağlamaya başladı. Deniz ona yaklaşarak sarıldı. "Tamam hadi oturalım. Biraz sakinleş."

Koltuğa oturduklarında Rojda ağlamaya devam etti. Deniz'in sakinliğine ihtiyacı vardı. Hem de her şeyden çok. Gözyaşlarını sildi, kendisine sevgiyle bakmakta olan kıza utanarak "Hamileyim" dedi.

Deniz beklemediği itiraf karşısında o kadar şaşkınlıkla Rojda'ya baktı ki çok üzgün olmasına rağmen Deniz'in hali Rojda'yı gülümsetti.

"Doğru duydun. Hamileyim. Ben de bu sabah öğrendim."

"Nasıl?" diyen Deniz hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

"Kerem ve ben" diyerek sustu. "Biz uzun süredir birlikte oluyorduk."

"Neden korunmadın o zaman?"

"Hamile kalacağımı düşünemedim."

"Düşünemedin mi?" dedi daha da büyük şaşkınlıkla. "Rojda bir erkek ile kadın sevişiyorlarsa sonucun bu olduğunu nasıl olur da düşünemezsin. Bunu herkes düşünür."

"Düşünemedim işte. Hiç aklıma gelmedi" diye bağırdı.

"Tamam, tamam" diyerek ellerini kaldırdı Deniz. "Affedersin ama o kadar şaşırdım ki bu senden beklediğim bir şey değildi. Daha çok Zerrin'den bekliyordum" dedi gülerek. "Hâlâ çok şaşkınım."

"Görüyorum" dedi Rojda. "Off, ne yapacağını bildiğini söyle lütfen çünkü ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kerem'in haberi var mı?"

"Ben bile bugün öğrendim."

"Haber verecek misin peki?"

"Evet. Bana evlenme teklif etmişti. Ben de kabul ettim ama elimizi çabuk tutsak bile bebeğin kaç aylık olduğunu bilmiyorum. Sen de biliyorsun, düzenli âdet görmüyorum. Fark etmem aylar sürmüş olabilir. Evlenir evlenmez de çocuk doğuramam."

"Tamam dur biraz düşüneyim. İlk iş bunu Kerem'e söylemen. Onun da sorumluluğu var bu işte. Sonra da kaç aylık hamilesin öğrenelim. Yarın hastaneye gelir misin? Seni bir kadın doğum doktoruna gösterelim."

"Gelirim."

"O zaman yarın sabah beraber gidelim. Belki daha çok yenidir. O zaman Kerem'e söylersen hemen evlenebilirsiniz."

"Deniz" diyerek sustu Rojda. "Kerem kabul etse bile daha babamın beni vereceği bile şüpheli."

"Eee hani yarıyıl tatilinde gidince konuşacaktın."

"Olmadı işte."

"Artık konuşmak için bahanen var" dedi Deniz gülerek.

"Ben burada ölüyorum diyorum, sen gülüyorsun."

"Kızım Kerem'le sevişirken düşünecektin. Bana neden bağırıyorsun ki şimdi?"

"Haklısın düşünemeyen tek aptal benim besbelli" dedi gözlerinde yaşlarla.

"Tamam Rojda, ağlaman sorunu çözmeyecek. Bulacağız bir çaresini. Yarın öğrenelim kaç aylık olduğunu ona göre ne yapacağımıza karar veririz."

"Elimde değil. Sinirlerim çok bozuk."

O gece Rojda sabaha kadar yatakta döndü durdu. Öğreneceği şey onu o kadar çok korkutuyordu ki sık sık kâbuslarla uykusu bölündü.

Ertesi gün iki kız erkenden kalkarak Deniz'in hastanesine gittiler. Deniz ona kadın doğum doktorundan randevu almıştı. Deniz onu yalnız bırakıp dersine gitmeden önce Rojda'nın uykusuzluktan daha da kararmış gözlerine baktı. "Hadi sorun yok Rojda. Biraz sakin ol. Her şeyin bir çaresi var biliyorsun."

"Biliyorum. Benim yüzünden derse geç kalma. Akşam evde konuşuruz nasıl olsa."

"Tamam" diyerek yanından ayrıldı Deniz.

Rojda doktordan çıktığında iyice yıkılmıştı. En son âdet dönemini hatırlayabildiği kadar söylemişti doktora. Buna göre daha bir aylık hamileydi. Kerem şimdi evlenelim dese bu süreç en az üç dört ay sürerdi. Bu da neredeyse evlendiğinde dört beş aylık hamile

olacak demekti. Üstelik daha babasının hemen evlenip evlenmeyeceklerine izin vereceği de şüpheliydi. Belki de Kerem'e hamile olduğunu söyleyip buraya gelmesini istemeliydi. Beraber karar vermek istiyordu ama ne kadar iyi niyetle düşünürse düşünsün bebeği aldırmaktan başka çaresi yok gibi geliyordu. Eve gidince ona bir mektup yazacaktı. Bu haberi telefonda vermek istemiyordu. Sesindeki en ufak değişiklik moralini bozardı.

Eve geldiğinde kapıda onu bekleyen amcasını görünce şaşırdı. Amcası son zamanlarda İstanbul'a sık gelmiyor, geldiğinde de önceden haber veriyordu. Amcasının yüzünü gördüğü anda kötü bir şey olduğunu anladı Rojda.

"Hoş geldin amca."

"Hemen hazırlan Rojda gidiyoruz."

"Nereye?"

"Memlekete. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama baban kalp krizi geçirmiş."

"Ne? Durumu nasıl?"

"İyi değilmiş Rojda. Hadi çabuk ol. Uçak biletini aldım. Beraber gideceğiz."

"Tamam amca. Yukarı gelmek ister misin?"

"Hayır kızım. Seni burada bekliyorum."

Rojda gözyaşları içinde merdivenleri çıkarak hemen çantasını hazırladı. Deniz merak etmesin diye masanın üzerine yazdığı kısa notu bırakıp hemen aşağıya indi. Neden her şey üst üste gelmek zorundaydı? Bu durumda Kerem'e mektup yazamazdı. Belki bir fırsatını bulup evden onu aramalıydı.

Havaalanına geldiklerinde Rojda babasına bir şey olmaması için dua etti. Bu tüm aileyi karıştıracak bir haberdi. Tüm bu kargaşanın içinde Rojda hamileliğini ikinci plana itti. Babasının durumu kesin kararını vermesini sağlamıştı. Bebeği kesinlikle aldıracaktı. Hem nasıl olsa aldırmak için daha zamanı vardı.

Deniz öğleden sonra eve geldiğinde Rojda'nın yazdığı notu masanın üzerinde buldu. Keşke onun yanında olabilseydi. Bü-

tün gün onu düşünüp doktorun ne dediğini merak etmişti. Akşama evlerine telefon edecekti. Onun için üzülüyordu. Kerem'e söyleyip söylemediğini de merak etmişti. Deniz Rojda'nın erkek arkadaşının sadece adını biliyordu. Nedense onunla tanışamamıştı. Bir kere Rojda onları tanıştırmak istemişti ama Deniz'in o gün bir sınavı olduğu için gidememişi.

Elindeki nota bakarak "Umarım Kerem seni yarı yolda bırakmaz Rojda" diye mırıldandı. Erkeklere güven olmazdı. Onlar alacağını alıp yollarına devam ederlerdi. Arkalarında ne bıraktıkları umurlarında bile olmazdı. Deniz hastanede nelerle karşılaşıyordu. Böyle bir şeyi Rojda'nın yaptığına hâlâ inanamıyordu. Bir süre daha arkadaşını düşünerek oturdu. Birkaç hafta sonra okulu kapanacaktı. Bir sene daha bitmişti. Klinikte çalışmaya başlamadan önce belki bir haftalığına halasını görmeye gidebilirdi. Geçen sene de gidemediğinden onları çok özlemişti.

Rojda'nın da ne zaman geleceğini bilmiyordu. Bugün hastaneye giderken Rojda birkaç dersinin kaldığını söylemişti. Sınavlara yetişip yetişemeyeceğini bilmiyordu. Bu durumda kıza sınavdan bahsedecek değildi. Akşama kadar arkadaşını merak ederek sıkıntıyla oturdu. Sonunda Rojda'nın evine telefon ettiğinde de Rojda ile konuşamadı. Onun hastanede olduğunu söylemişlerdi. Deniz sadece babasının ne durumda olduğunu sordu, aldığı yanıt daha çok canının sıkılmasına neden oldu. Sıkıntıyla telefonu kapadı. Pencerenin yanına oturarak boynundaki zinciri çekip aldı. Küçük kalbin çengelini açarak kalbi ikiye ayırdı. İçindeki sararmış fotoğraflara baktı. Ne annesini ne de babasını tanıyabilmişti ama onlarsız geçen her sene içindeki kimsesizliği büyümüştü. Tüm bunları Rojda'nın da yaşayacak olmasına üzülüyordu ama hayat böyleydi. Doğum ve ölüm hayatın gerçekleriydi. Dünyadan bir can ayrılırken yerine bir başka can doğuyordu. Fotoğraflara "Sizleri seviyorum" diye fısıldayıp kalbi kapatarak avucunda sıkı sıkı tuttu, gözleri dalgın oturmaya devam etti.

14

Zerrin babasının gergin hallerine bir anlam verememişti. Birkaç gün önce Kerem'le buluşmuştu. O da babalarının bu ayrılığa neden karar verdiklerini bilmiyordu. Kerem çok üzgün duruyordu. Onun bir şeyleri bildiğini anlamıştı Zerrin. Üstelik Zerrin'in dikkatini çeken daha önemli bir şey, Kerem'in geçen yaz olduğu kadar ilgili davranmamasıydı. Araya giren aylar bir şeyleri değiştirmiş gibiydi ama Zerrin Kerem'i seviyordu. Belki derdini öğrenebilirse ona yardımcı olabilirdi. Tek istediği onu teselli etmekti ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Belki de ne olduğunu babasına sormalıydı. Artık okul bitmiş, İngiltere defteri kapanmıştı. Yakında babası onu holdingde çalışması için zorlardı. İşe başlamadan önce herkesi geren bu ayrılığın nedenini öğrenmesi gerekiyordu.

Annesiyle gittikleri yardım toplantısından çok sıkılmıştı. Kafasında bin türlü düşünce varken annesi gibi kadınların muhabbetlerini çekecek durumda değildi. Yanında oturan annesine doğru eğildi.

"Anne ben gidiyorum" dedi.

"Nereye?"

"Eve. Çok sıkıldım."

"Hadi ama daha yeni geldik. Hem senin bazı arkadaşların da burada."

"Anne gerçekten çekemem şimdi onları. Sen keyfine bak. Bu-

rada durursam seni de sıkarım."

"Tamam o zaman" diyen kadın kızına gülümsedi.

Zerrin kapının önüne getirilen arabasına bindi. Eve gidip gitmemeyi de düşünüyordu. Kerem'e nasıl ulaşacağını bilmediği için onu da arayamadı. Biraz dolaştı ama sonra sıkılarak eve gitmeye karar verdi.

Kapıdan içeri girdiğinde evde çalışan kadına babasının evde olup olmadığını sordu.

"Çalışma odasında efendim. Yanında Ahmet Bey var."

Zerrin Kerem'in babasının burada olduğunu öğrenince daha da meraklandı. Belki her ikisi de buradayken onlara ne olduğunu sorabilirdi.

Babasının çalışma odasına doğru yürürken kapının arkasından bağırma sesleri duyunca durdu. Kapıya iyice yaklaştı. Zerrin duyduklarına önce bir anlam veremeyip dinlemeye devam etti. Babası ve Ahmet Amca birbirlerine bağırıyorlardı. Gerçi daha çok babası bağırıyordu ama aralarında ne olmuşsa babası polisten bahsediyordu. Babasının neden annesiyle kendisini kulübe bir an önce göndermek istediğini şimdi anlamıştı. Eğer eve dönmeseydi tüm bunları duymamış olacaktı.

Biraz daha dinlediğinde sonunda ne olduğunu da anladı. Babası, Ahmet Amca'yı hırsızlıkla suçluyordu ve Zerrin içten içe babasının haklı olduğunu biliyordu. Müfit Alemdar her şeyi yapardı da bir kişiyi asla mesnetsiz suçlamazdı. Elinde sağlam deliller olmalıydı. Zerrin konuşmaları dinledikçe yapılan hukuksuz işlerin ne kadar büyük olduğunu da anlamıştı. Üstelik babası sadece Ahmet Amca'yı değil Kerem'i de suçluyordu. Onun attığı imzalardan bahsediyordu ama Zerrin bunların ne olduğunu pek anlamadı. Konuşmalarda Kerem'in adı birkaç kere geçince daha dikkatli dinlemeye başladı. Konunun başını bilmediği için olaylar arasında bağlantı kuramıyordu ama anladığı kadarıyla babası bu işin sonuna kadar gitmeye kararlıydı. Zerrin babasının verdiği kararlardan asla geri adım atmadığını bilirdi. Ahmet Amca ile Kerem ne yapmışsa babası aradaki dostluklarına bakmadan onları mahvetmeye kararlıydı.

Konuşmalar kesilince Zerrin hemen kapının önünden ayrıldı. Birkaç dakika sonra da Ahmet Amca omuzları çökmüş halde evden

çıktı. Zerrin babasına görünmeden odasına giderek yatağın kenarına oturdu. Kerem'i düşünmeye başladı. O adama ilk gördüğü anda âşık olmuştu. Hayatında ilk defa gerçek anlamda birini sevmenin ne olduğunu öğrenmişti Zerrin, Kerem'i elde etmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Bunun için kafasında planlar kuruyordu ama bir şey yapmasına gerek kalmayabilirdi. Bu duyduklarından sonra her şey daha kolay olabilirdi. Sadece biraz daha bekleyip ne olduğunu tam olarak öğrenmesi gerekiyordu. Son bir yıldır gelecekle ilgili tüm hayallerinde Kerem vardı. Uzun zamandır ilk defa gerçek anlamda mutluydu. Ortak o kadar çok şeyleri vardı ki Zerrin onun kendisinin ruh ikizi olduğunu düşünüyordu. Sevdiği adamın babası tarafından mahvedilmesine izin vermeyecekti. Eğer babası onu sevdiğini anlarsa geri adım atabilirdi. Kerem'le konuşmalıydı. Ona duyduklarını anlatıp onu sevdiğini söyleyecekti. Böylelikle Kerem'i babasının düşmanlığından koruyabilirdi.

Kerem deniz kenarına çektiği arabasına dayanmış olanları düşünüyordu. Babasıyla yaptığı konuşmadan durumun hiç de iç açıcı olmadığını anlamıştı. Babası bugün yine Müfit Amca'yla konuşacaktı. Sabah onu ikna edeceğinden, her şeyin yoluna gireceğinden bahsetmişti ama Kerem bozulmuş bir ortaklığın tekrar hayata geçeceğine inanmıyordu. Hayatında her şeyi yoluna koyduğunu düşünürken, Rojda'yla evlenme planları yaparken tüm bunların olması planlarını ertelemesi gerektiğini hatırlatıyordu.

Zerrin'e de bir türlü bir başkasını sevdiğini ve onunla sadece arkadaşça ilgilendiğini söyleyememişti. Hatta son buluşmalarında kızın davranışlarına bakarak bunu söylemekte geç bile kaldığını fark etmişti. Zerrin ona hayran hayran bakarken ağzını açıp tek kelime edememişti. Eğer babası kurtuluşun Zerrin'den geçtiğini anlarsa ısrarlarında daha da zorlayıcı olacağından emindi. Tüm bu karmaşanın ortasında, yanında huzur bulduğu tek kişiyi düşündü.

Rojda dün akşam ona telefon ederek babasının kalp krizi geçirdiğini, memleketine gittiğini söylemişti. Ne zaman döneceği belli değildi ve Kerem bu günlerde yanında olmasını istiyordu. Onun

anlayışlı tavrına, ilgisine ve aklını başından alan sımsıcak bedenine ihtiyacı vardı. Rojda'yı çok özlemişti. Ailesinin bu zor anlarını ona anlatmak istiyordu ama Rojda'nın da canının sıkkın olduğunu bildiğinden kendi dertleriyle kızı daha da üzmek istememişti. Babası ne haltlar karıştırdıysa Müfit Amca fabrika inşaatları sürerken ortaklığı kesip atmıştı.

Kerem de kendi babası için endişeleniyordu. Adamın ağzını son birkaç haftadır bıçak açmıyordu. Annesi bir ay önce onu arayıp acilen gelmesi gerektiğini söylemişti. Kocası için endişeliydi. Kerem geldiğinde annesinin yanılmadığını anlamıştı. Babası son derece gergindi. Birkaç kere ne olduğunu sormuş ama bir cevap alamamıştı. Onun da Rojda'nın babası gibi ağır bir kriz geçirmesinden korkuyordu. Bu akşam eve gittiğinde onunla açık açık konuşacaktı. Birkaç ay sonra askere gitmesi gerekiyordu. Bu durumda babasını yalnız bırakmak istemediği için önündeki bu sürede onun dertlerini çözmek için çalışacaktı. Rojda'nın babasının sağlık durumuyla kendi babasının sorunları yüzünden askerden önce evlenemeyecekleri belli olmuştu. İki ailenin de başında sorunlar varken kimse düğünü düşünmezdi. Adli tatil bittiğinde Rojda da dönmüş olurdu. Onunla konuşup düğünü ertelemeleri gerektiğini söylemeliydi.

Belki de bu durum her ikisi için de en iyisiydi. Hem onun babası da hastanede yatarken kızı zorlamamış olacaktı. Ellerini ceplerine soktu, denizi seyretmeye devam etti.

Bir saat sonra eve döndüğünde annesi yine endişeli bir şekilde, babasının çalışma odasından dışarı çıkmadığını söyledi.

"Tamam anne endişelenme ben onunla konuşurum."

"Bugün Müfit'le konuşmaya gitmişti ama geldiğinde öncekinden daha kötü durumdaydı. Ne olduğunu öğren Kerem, onun için çok endişeleniyorum. Benimle bile konuşmuyor. Bir şey de yemiyor."

"Tamam anne. Merak etme sen. Her şey yakında düzelir. Bu onların ilk kavgaları değil."

"Öyle ama şimdiye kadar ortaklıklarını bozacak kadar ileri gitmediler."

Kerem annesinin kolunu okşayarak ona gülümsedi. "Hadi sen işlerine bak. Ben babamla ilgilenirim."

"İyi ki buradasın Kerem. Sen olmasan ne yapardım" diyen kadın oğlunu yalnız bırakarak çıktı.

Kerem babasının çalışma odasına doğru yürüdü. Babasıyla açık açık konuşma vakti gelmişti. Artık çocuk değildi. Ne olduğunu ona da söylemesi gerekiyordu. Odanın kapısını tıklatarak açtı. Babası masasına oturmuş, ellerini başının iki yanına koymuş öylece oturuyordu. Başını kaldırıp kimin geldiğine bile bakmamıştı. Kerem kapıyı kapatıp ona doğru gittiğinde masanın üzerindeki silahı gördü. Bu iyice telaşlanmasına neden oldu. Hızlıca giderek masanın üzerindeki tabancayı eline aldı. Durum sandığından daha ciddiydi. Babası bu tabancayla intihar etmeyi mi yoksa Müfit Alemdar'ı öldürmeyi mi düşünüyordu? Her iki durum da çok korkunçtu. Neden şimdiye kadar olayın bu kadar vahim bir boyuta geldiğini anlamamıştı?

Ahmet ellerini başından çekerek bakışlarını karşısında soru dolu gözlerle kendisine bakan oğluna çevirdi. Elinde tutuğu silahı gördüğünde gerildi. Neden onu kaldırmamıştı ki? Tüm olanları oğluna nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Belki de ölmeden önce oğlu onun hayatını ve itibarını kurtarabilirdi.

"Baba" diye başlayan Kerem'i elini uzatarak susturdu.

"Kimseye zarar vermeyecektim. O tabanca kendim içindi."

"Bu daha kötü ya, sana intihar etmeyi düşündüren şeyin ne olduğunu bilmek hakkım değil mi?" diye sordu.

"Hakkın ama bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"Her sorunun bir çaresi vardır baba. İntihar ucuz bir kaçma yöntemi. Geride kalanlar için de çok acı. Kendini kurtardığını sanırken sevdiklerini ve seni sevenleri sonsuz bir acının içinde bırakmak doğru mu sence?"

"Başka çarem yok. Müfit dediklerini yapacak."

"Ölüm çare mi?"

Ahmet derin derin iç çekerek oğluna baktı. Davranışlarıyla herkesi üzdüğünün farkındaydı ama artık keşke demek için çok geçti. Oğluna tüm olanları anlatmak istiyordu ama bunu utanmadan nasıl anlatacağını bilmiyordu. Keşke bu kadar düşüneceğine o tabancayı kasadan çıkardığı anda tetiği çekme cesaretini gösterebilseydi. Onu bile yapamamıştı.

"Cevap verecek misin baba? Ölüm tek çare mi?"

"Bilmiyorum" dedi babası. "Ama ne senin ne de annenin adını lekelemek isterim. Eğer Müfit dediklerini yaparsa... Ben onu çok iyi tanıyorum asla geri adım atmaz. O zaman aile adımız lekelenecek."

"Ne yaptın baba?"

Ahmet cevap vermeden önce uzun bir süre oğlunun gözlerinin içine baktı. Nereden başlayacağını kendisi de bilmiyordu. Bunları duyduğunda belki de Kerem kendisini vurup bu işkenceye bir son verirdi.

"Müfit Amca'ya geri adım attırmayacak kadar ne yapmış olabilirsin ona?" diye tekrar sordu Kerem.

Ahmet derin bir nefes aldı. Gerçeği oğluna anlatmaktan başka çaresi kalmamıştı. Kerem ne kadar zor durumda olduğunu anlarsa belki ondan istediği şeyi yapabilirdi. "Beni hırsızlıkla ve zimmetime para geçirmekle suçluyor."

Kerem şaşkınlıkla babasına baktı. Hırsızlık mı? Böyle bir şeyi babasının yapmayacağını herkes bilirdi. Neden Müfit Amca bunca yıl ortaklık yaptıktan sonra böyle yüz kızartıcı bir suçla babasını suçluyordu ki?

"Buna kimse inanmaz baba."

Babasının bir şey demeden oturuşuna baktı. O anda anladı Kerem. Babası Müfit Amca'nın öne sürdüğü suçu işlemişti. Artık babasının bir şey demesine gerek yoktu. Yüzü ve gözleri her şeyi anlatıyordu. Kerem yıkılmış bir halde yanındaki koltuğa çöktü. Bu gerçek olamazdı. Ağzından çıkan kelimeler her şeyi açıklıyordu.

"Yaptın mı baba?"

Ahmet oğlunun yıkılışını görmüştü. Bu daha da üzülmesine neden oldu. Kendi ihtirasları yüzünden oğlunun geleceğini de çalmıştı.

"Evet" dedi bakışlarını oğlundan kaçırarak.

"Nasıl yaparsın?"

"Şeytana uydum."

Bunu duymak Kerem'i daha da öfkelendirdi. Yerinden kalkarak babasının masasına doğru gitti. "Şeytana mı uydun? Tüm diyeceğin bu mu yani? Bu kadar basit mi baba?"

"Üzgünüm oğlum. Belki de elindeki silahı tekrar masanın üzerine bırakıp anneni de alarak buradan gitmelisin."

"Sorunu çözme yöntemin bu mu? Kendini öldürmek mi? Sonra ne olacak? Bunu da düşündün mü bari?"

"Evet, böylelikle Müfit davasında ısrar etmeyecek."

"Başka çözümler de var baba."

"O çözümü senin kabul edeceğini sanmıyorum."

Kerem anlamamış gibi babasına bakmayı sürdürdü. Tüm yaşamı boyunca onun gibi başarılı biri olmak için çalışmıştı. Oysa Ahmet Sancak hırsızın biriydi. En yakın arkadaşını, ortağını ve kader birliği yaptığı birinin parasını çalmakta hiçbir sakınca görmemişti. Belki de babasının dediğini yapmalı, silahı aldığı yere bırakmalı, annesini alarak buradan gitmeliydi. Babası da kendi yarattığı pisliği canıyla ödemeliydi. Ama ne yaparsa yapsın o babasıydı. Onu kurtarmak için ne yapılması gerekiyorsa yapmalıydı. Kaçmak çözüm değildi. Zaten bunu yapamazdı. Onun ölümü en çok annesini üzerdi. Üstelik öldükten sonra Müfit Amca'nın tüm o suçlamaları hasıraltı edeceği de şüpheliydi. Babasının son söylediği cümleyi hatırlayarak konuştu.

"Kabul etmeyeceğim şey ne söyler misin baba?"

"Zerrin'le evlenmen" dedi Ahmet Bey tereddüt etmeden.

Kerem konunun buraya gelmesine nedense şaşırmadı. Babası kurtuluşun Zerrin'de olduğunu anlamıştı. Aptal bir adam değildi. Müfit'in kızına verdiği değeri biliyordu. Ama Kerem'in bunu yapamayacak kadar geçerli bir sebebi vardı. Babasının gözlerinin içine bakarak konuştu. "Haklısın. Böyle bir şeyi asla kabul etmem baba."

"Yapma Kerem, Müfit'in hiç şakası yok. Hepimizi mahveder."

"Bunda benim hiç payım yok baba. Onu kazıklamadan önce tüm bunları düşünecektin."

"Öyle mi Kerem Efendi" diye bağırdı babası yerinden kalkarak. Biraz önceki yüz ifadesi değişmişti. "Bindiğin o arabanın parasının nerden geldiğini bir gün bile sormadın. İstanbul'da oturduğun o lüks villanın nasıl alındığını sordun mu? Tüm onları neyle yaptığım seni hiç ilgilendirdi mi şimdiye kadar?"

"Tüm bunları sana ben al demedim. Yaptıkların için beni suçlayamazsın. Kazandıklarınla da bunları yapabilirdin."

"Ama istemem de demedin" dedi babası. Sonra da oğluna doğru yürüdü. "Senden istediğim fazla bir şey değil. Zerrin güzel bir kız, akıllı da. Geçen yazdan beri görüşüyorsunuz zaten. Onunla evlenmen senin hayrına olacak. Babası kızını seviyor, onun bir dediğini iki etmiyor."

Kerem babasından biraz daha uzaklaştı. "İstemiyorum baba. Kaç yaşında adamım, evleneceğim kızı kendim seçmek istiyorum."

"Hangi kız, ailesi hırsızlıkla suçlanan bir adamla evlenir söyler misin?"

"Bu senin suçun baba, benim değil" diye bağırdı Kerem.

"Müfit böyle düşünmüyor, senin hakkında da suç duyurusunda bulunacak."

"Benim hakkımda mı?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet. İmzaladığın bazı belgeler eline geçmiş."

"Ne belgeleri?" diyerek babasına baktı. "Benim sizin ortaklığınızla hiç ilgim yok baba" dedi Kerem ama o anda ne olduğunu anladı. "Bana şirkette hisse verdiğini Müfit Amca bilmiyordu değil mi?" diye sordu.

Babası konuşmayınca üzerine yürüdü. "Cevap ver baba" diye bağırdı.

"Bilmiyordu. Onlar yasal değildi."

Kerem ellerini saçlarının arasından geçirerek babasından uzaklaştı. Babası kendisini uçurumdan aşağıya atarken onu da peşinden çekmişti. Tüm olanlara inanası gelmiyordu. Yine de Zerrin'le evlenme çözümünü kabul etmeyecekti. Daha farklı çözümler de olmalıydı. Gerekirse Müfit Amca'yla kendi konuşurdu. Sonra ne olacaktı? Sonrası koca bir soru işaretiydi.

Oğlunun sessizliğine bakan Ahmet Bey konuştu. "Kerem çok üzgünüm. Yaptıklarımın buraya geleceğini hesaba katamadım. İstanbul'daki fabrika çalışmaya başlayınca aldıklarımın hepsini yerine koyacaktım ama olmadı işte. Senin geleceğini garanti altına almaya çalıştım."

"Çalarak mı baba?" dedi Kerem hayal kırıklığı içinde. Babasının gözlerinin içine bakarak devam etti. "Çalarak ve beni suçuna alet ederek mi geleceğimi garanti altına alacaktın?"

"Üzgünüm oğlum."

"Üzgün olman sorunumuzu çözmüyor."

"Biliyorum ama Zerrin güzel bir kız Kerem. Sana da hayran. Bu yaştan sonra babanın da kendinin de hapislerde çürümesine göz yumma. Ya bunu bir düşün ya da o silahı bırakıp git buradan."

"Sen intihar edince ben ne yapacağım baba? Yoksa önce benim beynimi dağıtıp sonra da kendi beynini mi dağıtacaksın. O zaman başlamışken annemin beynini de dağıt ki kadın iki hırsıza üzülerek arkamızdan acı çekmesin."

"Böyle olsun istemezdim."

"Ama oldu. Şimdi de tüm olanları benim düzeltmemi istiyorsun. Sevmediğim bir kızla evlenerek hem seni hem de kendimi kurtarmamı istiyorsun."

"Sevgi zamanla olan bir şey Kerem."

"Baba sen beni hiç dinlemiyorsun değil mi? Ben bir başkasını sevdiğimi iki yıl önce söyledim size. O kızı yarı yolda bırakıp bir başkasıyla evlenmemi istiyorsun. Peki hiç düşündün mü, Zerrin'in ne günahı var baba? Zerrin ne yaptı ki onu sevmeyen bir adamla evlenerek hayatının geri kalanında sevgi beklediği bir kocayı çekecek? Ya diğer kızın ne günahı var?"

"Zerrin seni seviyor Kerem. Bunun Müfit de farkında. Bunu kullanabilirsin oğlum."

"Hâlâ insanları kullanmaya devam ediyorsun. Hâlâ yaptıklarından en ufak bir ders bile çıkarmamışsın. O kızın zaafından faydalanıp onu kendimizi kurtarmak için kullanacağız öyle mi? Şunu unutma, ben asla senin gibi olamam. Kendi hayatlarımız mahvolmuşken Zerrin'in hayatını da mahvedemem."

Baba ile oğul birbirlerine öfkeyle bakarak öylece durdu. Kerem ağzını her açtığında babasının iyice ufaldığını gördü. Gözünde hiçbir saygınlığı kalmamıştı. O sadece çok sevdiği Rojda'yla evlenmek istiyordu ama tüm gerçekler gün yüzüne çıktığında Rojda'nın ailesinin onu kabul edeceğini sanmıyordu. Her iki ucu da felakete çıkan bir köprünün üstünde kaldığını anlamıştı Kerem. Ya her şeyi göze alıp sevdiği kız için mücadele edecek, babasının belki de ölümüne neden olacaktı. Ya da sevmediği bir kızla evlenerek hem kendi hayatını hem de Zerrin'in hayatını karartacaktı. Her türlü kaybeden kendisi olacaktı.

"Yine de bir düşün Kerem" dedi babası.

"Neyi baba? Ben ortada düşünecek bir şey göremiyorum."

"Var oğlum. İstediğin bir kızla evlenmek için ailene arkanı dönemezsin. Peki babanın hapiste olduğunu bilerek o kızla mutlu olacak mısın? Aile adın lekelenince sana kim iş verecek söyler misin?"

"Baba ben Zerrin'i sevmiyorum. Tamam kabul ediyorum, güzel bir kız ama ben bir başkasını seviyorum ve ne dersen de bunu kabul etmeyeceğim."

"Sevgi gelip geçicidir Kerem. Bugün sevdiğin birini birkaç yıl sonra sevmediğini anlarsın. O zaman da keşke dersin. Bir kez daha düşün Kerem. Zerrin ile evlenmek sana bir şey kaybettirmez. Eğer o kız seni gerçekten seviyorsa bu kararına saygı duyar. Hem ölene kadar evli kalmak zorunda değilsin ki. Sadece bu işten sıyrılana kadar Zerrin'le evli kal yeter. Hem evlendiğinde askere gidersin, onunla vakit geçirmek zorunda kalmazsın. Diğer kızla ilişkine devam edersin."

Kerem duyduklarıyla bir kez daha sarsıldı. Tüm bunları babasının söylediğine inanamıyordu.

"Baba sen beni ne sanıyorsun? Sevdiğim kızı bırakıp bir başkasıyla evleneceğim sonra da diğeriyle ilişkime devam mı edeceğim. Pes artık. Kendi çarpık ilişkilerinize beni alet etmeyin."

"Kerem."

"Yeter baba."

Adam hiçbir şey demeden kalktığı koltuğa geri oturdu. Kerem ise düşünceleriyle baş başa kaldı. Elindeki silahı cebine koyup babasına bakmadan kapıya doğru gitti. Çıkmadan önce babasına dönerek konuştu.

"Zerrin'le evlenmeyeceğim baba. Dediğin şey kabul edilemez."

"Son sözün bu mu?"

"Evet. Yaptığınla yüzleşmelisin. Hem sen hem de ben. Neyse cezam çekmeye hazırım ama kendimi kurtarmak için ne sevdiğim kızın ne de Zerrin'in canını yakmayacağım" dedi ve kapıyı açarak odadan çıktı.

Koridorda annesiyle karşılaştı. Kadın üzgün gözlerle oğluna

bakıyordu. Konuşulanları duyduğu belliydi. Kerem bir süre annesine bakıp bir şey demeden yürüdü. Hâlâ olanlara inanamıyordu. Babasının yaptığı işin sorumluluğunu almayacaktı. O sadece bir tek kızı seviyordu. Zerrin ne kadar güzel olursa olsun, onun Rojda'dan başkasıyla evlenme gibi bir niyeti yoktu. Gerçi ceza alınca onunla evlenmesi de pek mümkün olmayacaktı ama yine de Zerrin'le evlenmeyecekti.

Belki de tüm bunları Zerrin'le konuşmalıydı. Babası Zerrin'in kendisini sevdiğini söylemişti. Demek ki bu konu konuşulmuştu. Saatine baktı. Hâlâ erkendi, evden çıkmadan önce Zerrin'i aradı. Onun neşeli sesini duyduğunda dişlerini sıktı.

"Müsait misin Zerrin?"

"Evet."

"Buluşalım mı? Seninle konuşacaklarım var."

"Olur."

"Gelip seni alayım mı?"

"Tamam bana yarım saat ver."

"Görüşürüz" diyerek telefonu kapattı. Arkasını döndüğünde babasıyla karşılaştı. Adam ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu. Kapıya doğru yürüdü. Babasının yanından geçerken babası konuştu.

"Bu son şansımız. Bunu iyi kullan Kerem. Beş parasız yaşamanın ne olduğunu bilmiyorsun. Üstelik itibarımız da olmayacak" dedi.

Kerem hiçbir şey demeden salondan çıktı. Dış kapıdan çıktığında derin bir nefes aldı. Arabasına bindiğinde bu arabanın babasının zimmetine geçirdiği paralarla alındığını düşündü. Her şeyi bir kenara bırakıp Rojda'yla mutlu olabilir miydi? Rojda tüm gerçekleri bilerek onunla evlenir miydi? Gözlerinin önüne sevdiği kızın görüntüsü geldiğinde onun idealleri uğruna neler başardığını ve gelecekte neler yapabileceğini biliyordu. Rojda bir hırsızın oğluyla evlenerek geleceğini tehlikeye atar mıydı? Belki de babası haklıydı. Birkaç sene Zerrin'le evli kalıp tüm bunlardan yakasını kurtarır, Rojda'ya duyurmadan bu işten sıyrılabilirdi. Bir süre sonra Zerrin'den boşanarak Rojda'yla kaldıkları yerden devam edebilirlerdi. Zerrin'le evlenip askere gidebilirdi. Döndüğünde köprünün altından çok sular akmış olacaktı. Sadece Zerrin için üzüldü

ama ona belki de bir başkasını sevdiğini anlatabilirdi. Zerrin anlayışlı bir kızdı, onu anlayacağına emindi. Eğer Kerem'e yardım etmek isterse onunla anlaşmalı olarak evlenebilirdi. Bu çok saçmaydı. Zerrin neden onunla anlaşmalı evlensin ki? Kızın bu işten hiçbir çıkarı yoktu.

Zerrin Kerem'den gelen telefonun verdiği mutlulukla hazırlanmaya başlamıştı. Annesi ve babası bu akşam bir davetteydi, onlara söylemesine gerek yoktu. Bugünkü konuşmalardan sonra babasının Kerem'le buluşmasına izin vereceğini sanmıyordu. Bu konuyu Kerem'in bilip bilmediğinden emin değildi. Belki de bunu kendi yararına kullanabilirdi. Kerem bütün bir yaz onunla vakit geçirmişti. Şimdiye kadar hiçbir erkekle anlaşmadığı kadar Kerem'le anlaşmıştı Zerrin. Belki de onun hisleri konusunda yanılıyor olabilirdi ama şu anda tüm kozlar kendi elindeydi. Eğer doğru oynarsa Kerem'le evlenebilir, onu ve babasını bu dertten kurtarabilir, sonsuza kadar mutlu olabilirdi. Babası Kerem'i sevdiğine ikna olursa Kerem'in ailesini rahat bırakabilirdi. Hiç kimse kızının adı çıkmış birileriyle evlenmesini istemezdi. Hele söz konusu Müfit Alemdar'sa. Bu akşam Kerem'i gözlemleyecek ve ona göre davranacaktı.

Saatine bakıp merdivenlerden hızlıca inerek dışarıya çıktı. Birkaç dakika sonra Kerem kapının önündeydi. Zerrin onun arabadan inmesine fırsat vermeden arabaya bindi. Kerem'e doğru edildi, birbirlerinin yanaklarını öptüler. Kerem arabayı çalıştırdı. Bir süre yol aldılar. Zerrin konuşmayan adama baktı.

"Canın mı sıkkın?

"Öyle sayılır. İyi şeyler duymadım. Nereye gitmek istersin?"

"İstediğin yere gidebiliriz."

"Tamam o zaman, sakin bir yere gidelim mi?"

"Tabii olur."

Kısa bir süre sonra fazla kalabalık ve gürültü olmayan bir mekânda akşam yemeklerini yiyorlardı. Kerem konuya nasıl gireceğini bilmiyordu. Buluştukları andan beri Zerrin'e ilk defa dikkat etmişti. Evet babası haklıydı Zerrin'in ona karşı bir ilgisi olduğunu

Kerem de anlamıştı. Hâlâ düşündüklerinin doğru olup olmadığını beyninde sorgulamakla meşguldü. Bunu düşünmek bile onu rahatsız ederken tüm bunları dile getirmek hiç kolay değildi.

Zerrin ise Kerem'deki durgunluğun farkındaydı. O da babasından duyduklarını ona nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Kerem'in canı sıkkın gibiydi, bu onun canını daha da sıkabilirdi. Üstelik sanki bu akşam onda başka bir şey daha vardı. Zerrin bunun tam olarak ne olduğunu anlamıyordu ama başını her kaldırdığında Kerem'in kendisini gözlemlediğini görüyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra ikisi aynı anda "Seninle konuşmam gerek" dedi. Sonra ikisi birden güldü.

"Önce hanımlar. Seni dinliyorum" diyerek Zerrin'in konuşmayı başlatmasını bekledi Kerem.

"Galiba babanla babam arasındaki gerginliğin nedenini öğrendim" dedi Zerrin. Lafı dolaştırmasının anlamı yoktu, bu kolay söylenen bir şey değildi.

Kerem elindeki çatalı bırakarak kıza baktı. Konu kendiliğinden açılmıştı. Zerrin'in bunu bilmesi onu rahatlatmıştı. Her şey daha kolay çözüme ulaşırdı belki.

"Ben de biliyorum. Babam söyledi."

Zerrin "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum Kerem" diyerek masanın üzerindeki elinin üstüne elini koydu. Kerem elini çekmedi. Bu Zerrin'in cesaretini daha da artırdı. "Sizi bundan kurtarabilirim" diyen kız gülümsedi. Masada Kerem'e doğru eğildi. "Bu söylediklerimi nasıl karşılayacaksın bilmiyorum ama birlikte olursak babam tüm o suçlamaları geri alabilir."

Kerem'in değişmeyen ifadesine baktığında rahatsız oldu Zerrin. Geriye doğru giderek arkasına yaslanıp elini elinin üstünden kaldırdı. Kerem öylece kendisine bakıyordu. Yüzünden ne düşündüğünü anlayamadı ama bu istekli bir adamın yüzü değildi. Kerem'in hareketlerini yanlış anladığı için kendisine kızdı. Belki de ilgisini yanlış değerlendirmişti. Resmen ilk görüşte âşık olduğu adama evlenme teklif ediyordu. Kerem sanki hiçbir şey olmamış gibi ona bakmaya devam ediyordu. Bunun kolay olacağını sanmıştı ama Kerem'in ifadesiz bakışları utanmasına neden oldu. Bir açıklama yapma gereği duyarak hafifçe gülümsedi.

"Lütfen yanlış anlama Kerem. Amacım seni üzmek değildi" dedi. Kerem'in de bir şeyler söylemesini bekliyordu ama Kerem hiç konuşmuyordu. Bu durum Zerrin'i daha da rahatsız etti. Huzursuzlukla oturduğu yerde kıpırdandı. Sonra arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı. Kalbi acıyarak "Affedersin. Söylediklerimi lütfen unut" dedi.

Zerrin'in son sözleri Kerem'in aklını başına getirdi. Kızın kırıldığını görebiliyordu. Bunun Zerrin için ne kadar zor olduğunu da biliyordu ama susarak onu daha da kırdığının farkındaydı. Kızın tek amacı sevdiği adamı kurtarmaktı. Ama Kerem onu sevmiyordu. En azından arkadaşlıklarının hatırı için onun gönlünü almalıydı. Uzanarak elini tuttu.

"Özür dilerim Zerrin" dedi mavi gözlerine bakarak. "Ben gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu teklifin beni onurlandırdığını sana söylemeliyim ama ben de bugün öğrendim her şeyi ve benim için bir yıkım oldu. İnsanın babasını bir hırsız olarak düşünmesi çok zor."

"Biliyorum" dedi Zerrin ondan gözlerini ayırmadan. "Ama bunu hiç kimse bilmek zorunda değil Kerem. Seni seviyorum. İlk görüşte aşka inanır mısın bilmiyorum."

"Zerrin, ben..." diye söze başladı Kerem ama Zerrin sözünü kesti.

"Senin de bana karşı bir şeyler hissettiğinin farkındayım. Böyle bir şeyi kabul etmek zorunda değilsin ama bunu bir düşün istersen. Geçen yaz geçirdiğim en güzel yazdı. Birlikte mutlu olabiliriz. Çok ortak yanımız var."

Kerem bir şey demedi. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordu ama kendisini sevdiğini söyleyen kıza da bir başkasını sevdiğini söyleyerek onu kırmak istemiyordu. Ne yaparsa yapsın tek çıkış yolu Zerrin'di. Şu anda Zerrin'e ihtiyacı vardı. Bu yaptığı affedilir bir şey olmasa da karşısındaki kıza bakarak gülümsedi.

"Ben de senden hoşlanıyorum" dedi. Buraya geldiğinden beri düşünüyordu. Bu işi Rojda duymadan halledebilirdi. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı ve bu zamanı Rojda ona verecekti.

"Hemen evlenebiliriz. Babam işlemleri başlatmadan bunu babamla konuşurum."

"Bu evlilik seni mutlu edecek mi Zerrin? Ben yakında askere gideceğim. Beklemek seni zorlamayacak mı?"

"Tabii ki zorlayacak ama evli olduğumuzu düşünerek seni bekleyeceğim" dedi gülümseyerek. "Bu, beklemelerin en güzeli olacak."

"Tamam o zaman sen babanla konuş ben de babamla konuşayım."

"Seni çok mutlu edeceğim Kerem. Bak göreceksin."

"Umarım ben de seni çok mutlu edebilirim."

"Edeceksin. Bundan eminim. Seni seviyorum."

Kerem bir şey demeden gülümseyerek kızın elini biraz daha sıktı. Şu anda hayatının belki de en kötü kararını vermek üzereydi ama Rojda'yla beraber olabilmesi için bu kararı vermek zorunda olduğunu hissetti.

Bir hafta sonra aile ve yakın tanıdıklarının arasında kıyılan sade bir nikâhla Zerrin Alemdar ile Kerem Sancak evlendi. Zerrin annesinin ısrarına rağmen büyük bir tören istememişti. Kerem'in bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Üstelik büyük bir tören için haftalar gerekirdi. Kerem yakında askere gidecekti. Zerrin bu süreyi Kerem'den ayrı geçirmek istemiyordu.

Bu evliliğe tek karşı çıkan kişi Zerrin'in babası Müfit Alemdar'dı. Kızının kendisini kazıklayan bir adamın oğluyla evlenmesine şiddetle karşı çıkmasına rağmen Zerrin'e lafını dinletemedi. Sitare Hanım da kızının yanında yer alınca Müfit Alemdar'a kızının kararına saygı duymak düştü. Araştırdıkça Ahmet Sancak'ın göründüğünden bile suçlu olduğunu kanıtlamıştı ve oğlunun da sonunda kızını üzeceğinden emindi. Ama nikâhtan önce Kerem'le yaptıkları konuşmayı düşününce en azından kızının üzülmesini engellemiş olduğuna seviniyordu. Yeni evliler İstanbul'da yaşamaya karar vermişlerdi. Müfit Bey damadını yeni kurulacak fabrikanın başında görmek istediğini söylemişti. Kızını da damadıyla birlikte görevlendirdi. Düğün hediyesi olarak da kızının İstanbul'da çok beğendiği deniz kenarındaki köşkü aldı. Herkes istediğini elde etmişti.

Kerem evlendiği kıza bakarak içkisinden bir yudum aldı. Zerrin beyaz gelinliğin içinde çok güzel görünüyordu. Nikâhtan önce Zerrin'in babasıyla yaptığı görüşme canını çok sıksa da mutlu bir

adam gibi görünmeye çalışıyordu. Müfit Alemdar kızıyla neden evlendiğini onun yüzüne açık açık söylediğinde Kerem bu işin bittiğini sanmıştı ama yılların kurdu olan Müfit Alemdar asla tongaya basmayacağını kanıtlamıştı. Onun gözlerinin içine bakarak kızından her şey unutulduktan sonra boşanmaya kalkarsa elindeki delilleri bir dakika geçirmeden savcılığa vereceğini söyleyerek onu tehdit etmişti. Kerem bu evliliğin kolay kolay biteceğini düşünmüyordu. Kapana sıkıştığını anlamıştı ve artık her şey için çok ama çok geçti. Gözleri, arkadaşlarıyla eğlenen Zerrin'e takıldı. Onun mutluluğuna bakarak kızdan o anda nefret etti. Kendisini baba kızın oyununa gelmiş gibi hissediyordu. Tüm bunlara evet dediği için çok pişman oldu.

Eğlenen kıza daha fazla bakmaya dayanamadığı için başını çevirdi. O anda gözünün önüne Rojda'nın görüntüsü geldi. Dün akşam onunla telefonda konuşmuştu. Babası yeni hastaneden çıkmıştı. Rojda bir süre daha memlekette kalacağını söylemişti. Kerem ona hiçbir şey dememişti; sadece onu çok sevdiğinden, çok özlediğinden bahsetmişti. Telefonu kapattıktan sonra da saatlerce içmişti. Sevdiği kıza ihanet ettiğini biliyordu. Rojda tüm bunları öğrendiğinde çok üzülecekti ama Kerem onun duymaması için elinden geleni yapacaktı. Birkaç sene gerekiyordu, nasıl olsa Zerrin evliliğinde aradığı mutluluğu bulamadığı için ondan boşanmak isteyecekti. Bu istek Zerrin'den geldiğinde babası da bir şey yapamazdı. Sadece iki kızın birbirinden haberi olmaması yeterliydi.

Gözleri tekrar arkadaşlarıyla konuşan beyazlar içindeki Zerrin'e takıldı. Evlenmişti ve evlendiği kız yanında bir ömür boyu istediği kız değildi. Zerrin ona bakarak gülümsedi. Kerem elindeki viski bardağını ona doğru kaldırıp arkasını dönerek bir sigara yaktı. Sigaraya da yeni başlamıştı. Beynindeki sorunları nasıl çözeceğini bilmediği bir akşam bir sigara yakıp dumanın içinde kendini kaybetmişti. O geceden beri de içiyordu.

Önüne dönerek gözlerini bahçenin karanlığına dikti. Tek düşündüğü Rojda'ydı; ona hiçbir şey hissettirmeden ilişkisini nasıl yürüteceğini düşünüyordu. Bir yolunu bulmalıydı. Rojda'sız bir hayatı düşünemiyordu. Onu o kadar çok özlemişti ki gözlerini her yumduğunda onu yanı başında hissediyordu. Teninin kokusunu, ka-

ra gözlerinin kendisine bakışını özlemişti. Kim ne derse desin bir yolunu bulacaktı. Bulmak zorundaydı. Bu evliliğe ancak bu şekilde dayanabilirdi.

Sonunda Kerem'in bitmesi için dua ettiği düğün bitti, ilk gecelerini lüks bir otelin balayı süitinde geçirmek üzere odaya giren çift odanın ortasında bir süre birbirlerine baktı. Kerem Zerrin'in anlamaması için onunla sevişecekti. Zerrin sevgiyle kocasına baktı. Kerem ona doğru giderek kızı kendine çekerek öptü. Öpüşü sert ve hoyrattı. Zerrin onun içkili olduğunu biliyordu. İçki ve sigara kokusu bir an onu rahatsız etse de buna alışması gerektiğini anlamıştı. Kerem bir kere bile onun yanında sigara içmezken düğünlerinde neden bu kadar içtiğini sormak istedi ama adamın öpüşü aklındaki her şeyi sildi. Bir an karşısındaki adama bakarak çok sevdiği arkadaşları Deniz ve Rojda'nın düğünde olmasını diledi. Birkaç gün önce her iki kızı da aramıştı. Rojda hâlâ memleketteydi. Onun üzgün sesini duyduğunda evleneceğini söyleyememişti. Deniz'i aradığında onun da çok yoğun bir klinikte çalıştığını öğrenmişti. Her iki kıza da İstanbul'a geldiğinde sürpriz yapmaya karar verdi. Orada kocası ve arkadaşlarıyla vakit geçirecek olmak Zerrin'i heyecanlandırmıştı. Hem evlilikleri o kadar acele olmuştu ki onlara her şeyi anlattıklarında kızların onu affedeceğini biliyordu.

Kerem karısının duvağını çıkardığında Zerrin nefesini tutarak ona baktı. Kerem içtiği içkilerin etkisiyle kollarındaki bedene sarıldı. Onun Rojda olduğunu düşünerek karısıyla sevişebilirdi. Kızı kendine bastırıp dudaklarını açlıkla öpmeye başladı.

Bir süre sonra her ikisi de yataktaydılar. Kerem kızın yüzüne bakmadan onun vücudunu esir almıştı. Zerrin istekliydi, ateşliydi ve kısa sürede Kerem'in aklında olan her şeyi silmişti. Kerem tek bir şeye odaklanmıştı: Kendini tatmin etmeye.

Kızın bacaklarını bacaklarıyla açtı. Tek seferde oldukça sert bir şekilde kızın içine girdi. Zerrin canının yanmasına aldırmadan hareketlerini hızlandıran adama kocaman gözlerle baktı. Bu anı kafasında hiç bu kadar acı dolu düşünmemişti. Kerem'e yavaş olmasını söylemek için ağzını açtı ama adamın yüzünü gördüğünde vazgeçti. Tırnaklarını adamın sırtına geçirdi. Kendini sevişmelerine vermeye çalışıyordu ama canı o kadar yanıyordu ki bir türlü gevşeyemedi.

Kerem ise kendini kaptırmıştı, Zerrin'in acısını bile hissetmedi. O anda tek düşündüğü şey sadece tatmin olmaktı. Hareketleri daha da hızlandığında sona yaklaşmıştı. İnleyerek kızın içine boşalıp Zerrin'in üzerinde hareketsiz kaldı. Zerrin ise acıdan ve Kerem'in duyarsızlığından boşalamamıştı bile. Bedeni bir beklenti içinde sızlarken adamın üzerinde hareketsiz yatmasından rahatsız oldu. Kocasıyla ilk gecesinde düşündüğü sevişme kesinlikle bu değildi. Tatmin olmayan duygularıyla baş başa kaldığını düşünürken gözleri sulandı. Bir damla yaşın yanağına doğru kaymasına aldırmadı. Üzerinde hareketsiz yatan adamın vücudu onu eziyordu. Tam onu itmek üzereydi ki Kerem başını kaldırıp kıza baktı. Yüzündeki çarpık gülümsemenin ne ifade ettiğini anlamadı Zerrin. Onun altında kıpırdanınca "Seni ezdin mi?" diye soran Kerem'e "Evet" diye mırıldandı.

Kerem yana kayarak yataktan çıktı. Zerrin ilk gecesini hiç bu kadar duygusuz yaşayacağını düşünmemişti. Kerem ona ne güzel bir söz söylemiş ne de sevgi sözcükleri kullanmıştı. Sadece ona hızlıca sahip olmuş ve hiçbir şey olmamış gibi yataktan kalkarak banyoya girmişti. Ağladığını gördüğü halde ne oldu diye sormamıştı bile. Bunun üzerine Zerrin gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Kerem göründüğünün aksine duygusuz bir adamdı. Bu yüreğini kanattı ama onu o kadar çok seviyordu ki bu evliliğe dayanmasını bilecekti. Yıllar önce kızlara verdiği sözü hatırladı. Bu sevişme onlara anlatacağı hiçbir şeyi barındırmıyordu. Belki de ilerleyen zamanda her şey daha güzel olurdu.

Kerem banyodaki suyun altında kollarını duvara dayamış, başını önüne eğmiş öylece dikiliyordu. Yaptığının yanlış olduğunu bilecek kadar kendindeydi. Zerrin'e hoyratça davranmış, onun duygularını önemsemeden kıza sahip olmuştu. Üstelik kızın gözlerindeki yaşlar onun umurunda bile olmamıştı. Onun canını yaktığını biliyordu ama onu teselli etmek içinden gelmiyordu. Bu işin kolay olacağını düşünmüştü ama yaşananlar hiç kolay değildi. Rojda'dan sonra hiçbir kadın ona Rojda'nın hissettirdiklerini hissettirmeyecekti. Gözlerinin önüne sevdiği kadının yüzü geldiğinde gözlerini kapatarak o yüzü silmeye çalıştı. Rojda tüm bunları öğrendiğinde onu asla affetmeyecekti. Kerem ne pahasına olursa olsun Rojda'nın

bunu öğrenmesine engel olacaktı. Bu evlilikten kurtulacaktı. Zerrin'in babası ne kadar tehdit ederse etsin evliliği bitirmeyi Zerrin isterse bir şey yapmayacağını biliyordu. Tek yapması gereken Zerrin'in bu evliliği kendi isteğiyle bitirmesiydi. Bu konuda ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Zerrin bir süre banyodan gelen su sesini dinleyerek yatakta kaldı. Kerem banyodan çıktığında hiçbir şey olmamış gibi pencerenin önündeki koltuğa oturup bir sigara yaktı. Zerrin arkası dönük adama bakarak sessizce ağladı.

15

Rojda uçaktan indiğinde taksiye binerek eve gitti. Neredeyse bir buçuk aydır babasının yanındaydı. Babasının geçirdiği ağır kalp ameliyatı nedeniyle annesini yalnız bırakamamıştı. Evdeki hayat düzene girdiğinde dönmeye karar vermişti. Rojda uçakta düşünerek kararını verdi. İlk önce Kerem'e haber vermeden karnındaki bebeği aldıracak sonra da Kerem'e evlenmek için acele etmemelerini, askerden sonra olmasını söyleyecekti. Bu süre ona yeteri kadar zaman kazandırırdı. Babası tamamen iyileşir, Rojda mezun olur ve evlenmek için önündeki engelleri kaldırırdı. Kerem askerdeyken Rojda ailesinin yanında kalırdı. Bu durum herkesi memnun edecek gibi duruyordu. Kerem'in ona bu süreyi vereceğini biliyordu. Her ne kadar kendisi de bu işi uzatmak taraftarı değilse de özleme biraz daha katlanacaktı. Şu anda babasının karşısına evleniyorum diye çıkmak istemiyordu. Bebeği söylememesinin nedeni Kerem'in evlenmek için baskı yapacağını düşünmesiydi. Neredeyse üç aylık olmak üzere olan bebeği zaten evlense bile hemen doğuramayacağı için kimseye haber vermeden onu aldırmak en iyi çözümdü. Hiç kimsenin üzülmesine gerek yoktu. Nasıl olsa ileride daha çok bebekleri olurdu.

Eve gidince Deniz'e bu konuyu açacaktı. Deniz ona yardımcı olurdu. Üstelik kadın doğum kliniğinde çalışıyordu. Eve geldiğinde evini ve Deniz'i çok özlediğini anladı. Zerrin'i de çok özlemişti.

Onu her hafta aramıştı Zerrin.

Eşyalarını odasına yerleştirip Deniz'e sürpriz yapmak için ona yemek hazırlamaya karar verdi. Kerem'i de çok özlemişti ama Kerem'le yaptıkları telefon konuşmasında bir süre yurtdışında olacağını, oradaki işleri toparlayacağını söylemişti. Kerem'in konuşmalarına bakılırsa askerden önce evlenmeleri zaten mümkün değildi. Rojda da bu zaman içinde bebeği aldırırdı.

Deniz kapıyı açtığında onu mis gibi yemek kokuları karşıladı. Kapının yanındaki askılığa çantasını asıp "Rojda" diye bağırdı.

Rojda ellerini silerek mutfaktan çıktığında Deniz arkadaşının ne kadar solgun ve yorgun olduğunu gördü. Ona soracak o kadar çok sorusu vardı ki ama önce haftalardır ayrı kalmalarının özlemini gidermeliydi. İki kızın özlemle birbirlerine sarılması dakikalarca sürdü. Ayrıldıklarında "Seni çok özledim" diye bağırdı Deniz.

"Kulağımın dibinde bağırma, duyuyorum. Ben de seni çok özledim."

"Baban basıl?"

"İyi, artık kendine çok dikkat etmesi gerekiyor. Eskisi gibi olmasa da başımızda olması yeter bize."

"Haklısın. Üzmeyin siz de adamı."

"Umarım üzmeyiz."

Koltuklara oturduklarında "Çok solgunsun?" dedi.

"Çok da yorgunum Deniz. Zor zamanlar geçirdim" dedi, sonra devam etti. "Zerrin'den haber var mı?"

"Ya bugün Zerrin de aradı, hafta sonu geliyormuş. Sen de geldin, çok mutluyum."

"Hâlâ İzmir'de mi o?"

"Evet. Ama sesi çok keyifliydi. Bize çok büyük bir sürprizi varmış. Ne kadar ısrar etsem de söylemedi cadı" diyerek güldü Deniz.

"Zerrin'in sürprizleri hiç bitmez bilmez misin onu?"

"Haklısın ama yine de merak ettim işte. Sahi sen ne yaptın bu arada? Nasıl bir ortamda bulunduğunu bilmediğim içinde telefonda bunu konuşmak istemedim."

"Bir şey yapmadım. Hâlâ hamileyim. Evdekiler anlayacak diye ödüm koptu. Allahtan öyle midem falan bulanmıyor" diyerek kol-

tuğa oturdu Rojda. Deniz de yanına oturunca "Bebeği aldırmam gerek Deniz. Neredeyse üç aylık oldu. Daha fazla gecikemem" dedi.

"Kerem'e söyledin mi?"

"Hayır, söylemek istemiyorum. Evlenelim diye tutturabilir ama şu anda ailede her şey karışık. O da yurtdışında zaten. İşleri varmış. Gelince de askere gider büyük ihtimalle. Zaten evlenelim dese bile zaman yok."

"Ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum. Uzun sürebilir dedi. O yokken bu işi bitirmek istiyorum Deniz. Böylesi en iyisi. Nasıl olsa daha çok çocuğumuz olur."

"Yine de haber versen iyi olur. Bence bilmeye hakkı var. Bunu birlikte çözebilirsiniz Rojda. Biraz daha bekleyebilirsin belki."

"Beklemek istemiyorum Deniz. Evlensek bile olmaz. Üstelik hemen evlenemeyeceğimiz ortada. Onun için bana yardım etmelisin."

"Bence yine de söyle. Bu durumda evlenelim diye tutturacağını sanmıyorum. Hem seni tanırım. Ondan bir şey sakladığın için kendini suçlamaya başlarsın."

"Haklısın ama kendimi ancak ikna edebildim. Haber vermeyeceğim Deniz. Geldiğinde sizi de onunla tanıştırmak istiyorum. Bir türlü bir araya gelemediniz. Zerrin ne zaman gelecek dedin?"

"Hafta sonu."

"Kerem döndüğünde size bir sürpriz de ben yapayım o zaman. Zerrin'in kendi sürprizinin üzerine bir şey yapmayayım. Dilinden kurtulamam."

"Haklısın" diye güldü Deniz, Rojda da onunla birlikte gülmeye başladı.

Zerrin hafta başı İstanbul'a gelmesine rağmen evini ancak yerleştirmişti. Dekorasyon firmasıyla yapılan uzun telefon görüşmeleri bir işe yaramış gibi duruyordu. Yeni evinde salonun ortasında dikilmiş, zevkle döşenmiş eve bakıyordu. Oldukça gösterişliydi. Ba-

basına bu evi istediğini söylediğinde parasından dolayı alamayacağını düşünmüştü ama Müfit Alemdar kızının da kendi gibi şaşaalı bir yaşam sürmesini istemişti. Hiçbir masraftan kaçmaması ortaya şahane bir yer çıkartmıştı. Kapıdan giren kocasına bakarak gülümsedi. Kısa bir balayından sonra İstanbul'a dönmüşlerdi. Ona doğru yürüdü. Adamın koluna girerek "Nasıl buldun?" diye sordu.

"Fazla gösterişli" dedi Kerem. "Buna gerçekten gerek var mıydı Zerrin?"

"Buranın yuvamız olduğunu düşünürsen daha mutlu olursun Kerem. Neticede bir yerde oturmamız gerekiyordu değil mi?"

Kerem bir şey demedi. Dese bile nasıl olsa Zerrin onun dediklerini yapmıyordu. O sakin ve istekli kızın evlendikten hemen sonra sözünü dinleten birine dönüşmesini şaşkınlıkla seyretmişti sadece. Zerrin baskın karakterli bir kadındı ve Kerem bu tip kadınları eskiden beri sevmezdi ama onunla evlenmişti ve şimdi babasını kurtarmak adına mücadele etmediği için kendisinden nefret ediyordu. Onun evin dekorasyonundan daha önemli sorunları vardı. Bir şey demeden karısının yanından ayrıldı. Balkona çıkarak derin bir nefes aldı. Rojda'nın olmadığı her yer onu boğuyordu.

Zerrin suratını asarak balkona çıkan kocasının arkasından baktı. Tüm balayını da bu suratla geçirmişti. Zerrin onu neşelendirmek için her şeyi denemişti ama belki de onu biraz rahat bırakmalı, bu evliliğe alışmasını beklemeliydi. Tek bir şeyden emin olmuştu; Kerem beklediği gibi değildi. İlgisiz, soğuk ve mesafeliydi. Yine de evleneli daha bir ay olmuşken belki askere gidecek olması Kerem'i düşündürüyor olabilirdi. Kendisine sinirlenmemesi gerektiğini hatırlatarak kocasının arkasından balkona çıktı.

Balkon demirlerine tutunmuş adamın yanında giderek yumuşak sesle konuştu.

"Kerem birazdan araba gelir. Lütfen arkadaşlarımın yanında surat asma olur mu?"

"Nereden çıktı bu Zerrin? Keşke bunu planlamadan önce bana da haber verseydin."

"Onlar benim için çok değerli Kerem. Olmayan kardeşlerim gibi. Yıllarca o kızlardan hiçbir şey saklamadım. Evliliğimi öğrendiklerinde onları düğüne davet etmediğim için çok kızacaklar bili-

yorum ama İstanbul'da olduğumu biliyorlar daha fazla onları görmeden yapamam."

"Tamam, suratımı asmam ama bütün gün yanınızda da oturmak istemiyorum."

"Tamam, geldiklerinde tanışsan yeter. Sonra istediğini yapabilirsin."

"Olur" diyen Kerem Zerrin'in kendi gibi züppe arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra Rojda'yı aramaya karar verdi. Zerrin burada arkadaşlarıyla konuşurken o sevdiği kadınla zaman geçirebilir ve onu ne kadar özlediğini söyleyebilirdi. Bunu düşünürken karısına gülümseyerek baktı. Rojda'yı düşünmek bile mutlu olmasına yetiyordu. Hem yurtdışından döndüm diye aramak güzel bir sürpriz olabilirdi. Zerrin kocasının bir şey demeyeceğini anladığında içeri girerek son hazırlıklara baktı. Kızlar bu eve bayılacaktı. İkisi de istediği kadar burada kalabilirlerdi. Üstelik bir an önce kocasını onlarla tanıştırmak da istiyordu. Birkaç saat sonra araba bahçeye girdiğinde heyecanla dışarıya çıktı. Kerem kızlar gelmeden önce bir işi olduğunu söyleyerek evden gitmiş, yarım saat sonra geleceğini söylemişti. Bu Zerrin'in işine gelmişti. En azından Kerem gelmeden kızlara durumu anlatabilir, kocası duymadan onların sitemlerini atlatabilirdi.Yine de mutluluğunu gördüğünde kendisine kızmayacaklarını biliyordu.

Rojda ile Deniz kendilerine gönderilen arabanın büyük bahçeye girmesine ilgiyle baktılar. "Tam Zerrin'e göre bir sürpriz bu" dedi Deniz gülerek.

"Burası çok güzel ama" dedi Rojda etrafına bakarak.

"Evet."

Araba evin önünde durduğunda iki kız da ağızları birer karış açık arabadan inince kapının önünde onları gülerek bekleyen Zerrin'e baktılar.

Zerrin kızlara doğru yürüyüp merdivenlerde onlara sarıldı. Onları o kadar özlemişti ki sarılmaları dakikalarca sürdü.

Zerrin Rojda'ya dönerek ona dikkatlice baktı. Bunun üzerine Rojda "Ne?" diyerek güldü.

"Sen kilo mu aldın?"

"Hayır."

"Hadi beni kandıramazsın. Sanki biraz almışsın" diyerek Deniz'e döndü. "Göğüsleri bile büyümüş" dedi.

"Memleket yemeklerini fazla kaçırdım galiba" dedi Rojda.

"Ama yakışmış."

Hep birlikte eve girdiklerinde Deniz şaşkınlıkla ve hayranlıkla etrafına bakındı. Rojda da eve hayran kalmıştı. "Evime hoş geldiniz kızlar. Burası benim olduğu kadar sizin de" dedi Zerrin gülerek.

"Vay canına burası çok büyük. Bu evde tek başına kaybolursun ama merak etme ben burada sana yolunu bulmana yardımcı olurum."

"İstediğin kadar kalabilirsin Deniz" dedi Zerrin. Bakışlarını Rojda'ya çevirdi. "Bu teklifim senin için de geçerli."

"Teşekkür ederim ama ben burada gerçekten kaybolurum. Kendi mütevazı evimi tercih ederim."

Gösterişli salona geçtiklerinde Deniz kendini rahat koltuklardan birine attı. "Yatağımdan bile daha yumuşak ve rahat" dedi gülerek.

Zerrin kızların karşısına oturup sırtını dikleştirerek büyük haberi vermeye hazırlandı. "Kızlar sürprizim bu ev değil. Tabii bu da vardı ama asıl sürprizim işte bu" diyerek tek taşının olduğu parmağını kızlara doğru uzattı.

İki kız da önce birbirlerine sonra da karşılarında hâlâ elini uzatmış mutlulukla gülen kıza baktılar. "Evlendin mi yoksa" diye bağırdı Deniz; yerinden kalmış, Zerrin'in elini tutup kocaman pırlantaya bakıyordu.

Rojda da heyecanla kalktı yerinden. Sabırsızlıkla Zerrin'in vereceği cevabı bekliyordu.

"Evet" dedi Zerrin kahkaha atarak.

"Bizsiz mi?" diye bağırdı iki kız da.

"Lütfen bana kızmayın. O kadar hızlı oldu ki her şey. Sizi de yanımda görmeyi çok isterdim ama olmadı işte. Ailevi bir neden vardı, fazla zaman geçsin istemedik. Hem kocam yakında askere gidecek onun için de beklemedik."

"Hâlâ inanamıyorum. Vay canına. Şu yüzüğüne bir kez daha bakayım" diyen Deniz kızların kahkaha atmasına neden oldu.

"İnanın yanımda sizin olmanızı çok isterdim ama artık bura-

dayım ve bunu kutlayabiliriz."

"Tabii ki kutlayacağız."

"Kocam gelmeden bana istediğiniz kadar kızabilirsiniz" diyerek güldü Zerrin.

"Vay canına bu gerçekten çok büyük bir haber öyle değil mi Rojda?" dedi Deniz neşeyle arkadaşına bakarak. "Hâlâ inanamıyorum. Ee kocanla tanışacak mıyız peki?" diye devam etti.

"Evet birazdan gelir. Onun yanında beni azarlamayın" dedi kahkaha atarak. Kızlar da güldüler.

"Vallahi enişte falan dinlemem azarlarım" dedi Deniz.

"Ne kadar cadı olabileceğini biliyorum. Sizi çok özledim. Ama kızlar ona âşığım. Geçen yaz onu gördüğüm anda çarpılmıştım."

"Geçen yaz tanıştın ve bize hiçbir şey söylemedin mi yani?" diyerek güldü Rojda. "Bana ketum diyene bak."

"Hani birbirimizden hiçbir şey saklamayacaktık?"

"Üzgünüm kızlar gerçekten saklamak istemedim ama onun da duygularından emin olmam gerekiyordu."

"Ee, evlendiğine göre emin olmuşsun demek ki."

"Evet" diyerek güldü Zerrin. "Artık darısı senin başına Rojda."

"Bana daha çok var. Babamın ameliyatından dolayı biraz daha beklemem gerek. Sonra onun da askerliği var. Kısmet artık."

"Kaderimiz aynı Rojda. Benimki de askere gidecek çok yakında. Hem biliyor musun o da hukuk okumuş."

"Nereden mezun?"

Zerrin bir süre düşündü, sonra da gülmeye başladı. "Bilmiyorum desem ne dersiniz?"

"Yok artık Zerrin. Evlendiğin adamın nerede okuduğunu bilmiyor musun?"

"Gerçekten bilmiyorum Deniz. Belki söylemiştir ama ben hatırlamıyorum."

Kızların gülüşmelerini kapının önünden duyan Kerem sıkıntıyla içeri girdi. Rojda'ya telefon etmiş ama telefona bakan olmamıştı. Akşamüzeri tekrar deneyecekti.

Kızlar aralarında birinin evlenmesine çok sevinmişlerdi. Ne-

şeyle konuşup kendilerine ikram edilen yiyecekleri yerken içeriye giren adamı önce Zerrin gördü. Yerinden kalktığında "İşte ilk görüşte âşık olduğum adam da geldi" dedi. Deniz ve Rojda yerinden kalktı. İkisi de kapıya doğru döndü; o anda Rojda şaşkınlıkla kapıdaki adama bakakaldı.

Aynı şaşkınlığı biri daha yaşıyordu. Kapıda dikilen Kerem. Deniz Rojda'nın koluna dokunmasıyla ona doğru dönüp kızın bembeyaz suratını gördüğünde "İyi misin?" diye sordu. Zerrin de kapıda dikilen adamdan gözlerini çekmiş, arkadaşına bakıyordu. Rojda düşecek gibi duruyordu. Ne olduğunu anlamadığı için Deniz'e baktı. Deniz Rojda'nın hamile olduğunu bildiği için fazla telaşlanmadı. "Biraz uzanmak ister misin Rojda?" diye sordu.

"Hayır iyiyim ben. Bir an başım döndü" diyerek yalan söyledi Rojda. Gözlerini tekrar kapıda dikilen adama çevirdi. Kerem Zerrin'in kocasıydı. Oysa onu yurtdışında sanıyordu. Kerem evlenmişti. Hem de en yakın arkadaşıyla. Bu nasıl olabilirdi? Nerede tanışmışlardı? Zerrin yıllardır İngiltere'de yaşıyordu. Kerem İzmir'e Zerrin için mi gidiyordu? Rojda'nın aklından onlarca soru geçiyordu. Hiçbirine ne cevap vereceğini bilmiyordu. Kerem'in ihaneti tüm hücrelerine yavaşça yayıldı. Uğruna her şeyi göze aldığı, karnında bebeğini taşıdığı adam ifadesiz bir yüzle kendisine bakarken o anda ölmek istedi Rojda.

Kerem kapıda öylece dikilmeye devam ediyordu. Ne bir adım atıp içeri girebilmişti ne de dışarı çıkabilmişti. Rojda karşısında duruyordu. Bunun bir an önce uyanmak istediği bir rüya olmasını diledi ama o kadar kendindeydi ki rüya olmadığını biliyordu. Zerrin'in anlata anlata bitiremediği arkadaşının Rojda olması kaderin bir oyunuydu ama bu en acı oyunlardan biri olmuştu. Böyle bir şeyi rüyasında görse bile inanmazdı. Rojda'nın bembeyaz yüzüne bakarak karısının adını seslenmesiyle kendisine geldi.

"İyi misin Kerem?"

"Evet iyiyim" dedi. Gözleri hâlâ Rojda'nın üzerindeydi. Deniz, kızı koltuklardan birine oturtmuştu. Onun yanına diz çökerek "İyi misin? İstersen biraz uzan" diyordu.

"Evet iyiyim" dedi Rojda sonunda sesini bularak. "Tansiyonum düştü herhalde."

Zerrin de telaşla arkadaşının yanına gitti. "Ne oldu sana anlamadım. Hasta değilsin değil mi?"

"Yok, iyiyim ben. Geçer birazdan."

"Doktor çağıralım mı Rojda?"

"Hayır, gerçekten iyiyim ben" diyerek ayağa kalktı. Bacakları titriyordu ama Kerem'in önünde düşmemek için kendini zorladı.

Zerrin arkadaşına gülümseyerek kocasına döndü. "Kerem bak bunlar sana anlata anlata bitiremediğim arkadaşlarım ama aslında kardeşim sayılırlar. Deniz ve Rojda. Deniz tıpta okuyor. Rojda da hukuk fakültesinden."

Kerem hâlâ her şeyin bir rüya olmasını diliyordu. Sevdiği tek kadın karşısında bembeyaz bir yüzle dikilirken kaderine lanet etti. Deniz'e elini uzatarak "Memnun oldum" dedi. Sonra da onun yanında dikilen kıza döndü. Gözleri birleşti. Kerem o anda zamanın durmasını ve Rojda'yı buradan alarak gitmeyi düşündü ama zaman durmadı. Rojda da onunla hiçbir yere gitmezdi artık. Titreyen elini kıza uzattı. Rojda onun gözlerinin içine bakarak elini sıkıp hemen elini çekti.

Bitmişti. Rojda tüm hayallerinin tek tek yıkıldığına, içindeki umudun söndüğüne ve kalbinin durduğuna yemin edebilirdi. Kalktığı yere geri oturduğunda ne konuşulan konulara kendini verebildi ne de bir şey düşünebildi. Beyni boşalmış, ruhu bedenini terk etmiş gibiydi.

Birkaç dakika sonra kendine gelmeye başladı. O anda elinin biri karnına doğru gitti. Kerem'in bebeğini taşıyordu. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Burada daha fazla kalmak istemiyordu. Neşeyle konuşan Deniz'e baktı. Zerrin'le konuşuyordu. Konuşmayan biri daha vardı, o da Kerem'di.

Kerem de şaşkınlığını ve yaşadığı şoku atlatamamıştı. Sevdiği kızın bembeyaz olmuş yüzünü gördüğünde koşarak ona sarılmamak için kendini zor tutmuştu. O anda tüm bunları Rojda'ya yaşattığı için kendisinden nefret etti. Tüm bunlara nasıl katlanacaktı? Sevdiği kız sürekli yanı başında dururken bu şekilde nasıl yaşayacaktı?

"Affedersiniz, ben kendimi iyi hissetmiyorum. Kalkalım mı Deniz?" dedi Rojda.

"Tabii canım istediğin zaman kalkarız."

"Biraz uzansaydın Rojda, yeteri kadar odamız var. Burada seni rahat ettiririz. Öyle değil mi Kerem?" diyerek kocasına döndü Zerrin.

Kerem sadece kısık sesle "Evet" diyebildi.

"Doktor istemediğine emin misin Rojda?" dedi Zerrin ilgiyle.

"İstemiyorum Zerrin. Her şey çok üst üste geldi. Hem doktorum yanımda" dedi Rojda yerinden kalkarken. Kerem'in gözleri üzerindeyken bayılmadan bu evden çıkmak istiyordu.

"Biz gidelim Zerrin. Nasıl olsa artık buradasın, yine geliriz" diyen Deniz de onunla birlikte kalktı.

"Bunu saymıyorum kızlar. Hiç oturamadık" dedi Zerrin Rojda'nın koluna girerek.

"Bize bir taksi çağırabilir misin?"

"Ne taksisi, sizi arabayla bıraktırırım. Merakta bırakmayın beni. İyi olduğuna eminsin değil mi Rojda?"

"Evet Zerrin çok iyiyim" diyerek arkadaşına sarıldı. "Seni içtenlikle tebrik ediyorum. Senin adına çok mutluyum" dedi.

"Teşekkür ederim Rojda. Ben de çok mutluyum."

Kapıdan çıkmadan önce son kez Kerem'e baktı. Ona elini uzattı. "Sizi de tebrik ederim Kerem Bey. Umarım çok mutlu olursunuz" dedi. Deniz'in vedalaşmasını beklemeden arabaya doğru yürüdü.

Eve giderken Rojda'nın ağzını bıçak açmıyordu. Deniz bir ara Rojda'ya dönerek, "Ne tesadüf değil mi Zerrin de Kerem adında birini buldu. Umarım ben de Kerem adından birini bulurum" diyerek güldü. Rojda'nın gülmediğini gördüğünde "Sen gerçekten iyi misin? Ne oldu sana öyle birdenbire" diye sordu.

"Evet iyiyim. Bilmiyorum birden kendimi kötü hissettim. Yediğim bir şey dokundu galiba."

Deniz gülerek cevap verdi. "Haklısın öyle afili yiyeceklere alışkın değil midemiz ondandır. Ama Zerrin'in kocasını oldukça yakışıklı bulduğumu söylemeliyim. Yalnız çok soğuk bir adam. Bizimle doğru dürüst konuşmadı bile. Büyük ihtimalle karısının bizim gibi arkadaşları olabileceğini hiç beklemiyordu. Zerrin'in hatırına ona katlanırız artık."

Rojda bir an önce eve gitmek, kendisini odasına kilitleyip tüm olanları düşünmek istiyordu. Deniz'in yanında ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Onsuz olamayacağını sürekli tekrarlayan bir adam gidip başka hiç kimse yokmuş gibi en yakın arkadaşıyla evlenmişti. Ne yapacaktı? Bundan sonra ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu ama artık hiç vakit kaybetmeden karnındaki bebekten kurtulması gerekiyordu.

O gece sabahı zor etti Rojda, sessizce yatağında bütün gece ağladı. Kerem'in Zerrin'le evlenmesine hâlâ akıl sır erdiremiyordu. O anda Zerrin'in dediklerini hatırladı. Geçen yazı Kerem'le birlikte geçirdiklerini söylemişti Zerrin. O memleketinde ailesine Kerem'i nasıl anlatacağını düşünüp acı çekerken Kerem Zerrin'le birlikteydi. Kerem'in ihaneti kalbine binlerce bıçak batırıyordu sanki. Bu acıya nasıl dayanacaktı? Onları sürekli birlikte görürken kendisine yapılanları nasıl unutacaktı? En iyisi bebekten kurtulup İstanbul'dan gitmekti. Zaten birkaç dersi kalmıştı. Onları da bir an önce vermeliydi. Sabah olduğunda Rojda hâlâ gözyaşları eşliğinde düşünüyordu.

16

Rojda o günden sonra iki gün evden çıkmadı. Kendisini o kadar kötü hissediyordu ki sanki bütün vücudu iflas etmiş gibiydi. Deniz ne olduğunu sorduğunda ona kendini iyi hissetmediğini söyledi. Rojda'nın hassas zamanlarıydı, üzerine fazla gitmek istemedi Deniz. İki gün sonra Rojda yataktan çıktığında Deniz'le birlikte doktora gitti. Artık düşünmesine gerek yoktu. Bu işi bugün bitirecekti.

Biraz önce Deniz'in hocalarından biri onu muayene etmiş, doktora bebeği aldırmak istediğini söylemişti. Adam ellerini yıkayıp da masasının başına geçtiğinde gözleri önce öğrencisi olan Deniz'e sonra da yanında oturan kıza kaydı.

"Korkarım bebeği aldıramazsın kızım" dedi.

Bu kelimeler Rojda'nın beklediği bir şey değildi. Buraya her şeyi göze alarak gelmişti. Ne olursa olsun asla bu bebeği doğurmak istemiyordu.

Deniz önce arkadaşına, sonra da hocasına döndü "Neden hocam?"

"Hamileliği üç ayı geçmiş Deniz. Dördüncü ayın içinde. Bu durumda bu bebeği kimse almaz. Bu anne için çok tehlikeli bir durum."

"Hocam lütfen size yalvarıyorum. Bu bebeği doğuramam. Ailem bunu asla kabul etmez."

Yaşlı doktor karşısında çaresizce konuşan kıza baktı. "Seni anlıyorum kızım ama bu cinayet olur artık. Üstelik yaşın daha çok genç, ilerde başka bebeğin olmayabilir. Bu riske girme derim ben. Bebek neredeyse dört aylık. Aldırmak için çok geç kalmışsın. Yapacağın tek şey bebeğini doğurmak. O zaman da istemezsen onu evlatlık olarak verebilirsin."

Rojda'nın duymak istediği şeyler bunlar değildi. Kıpırdamadan öylece oturmaya devam etti. Deniz arkadaşına bakarak endişeyle koluna dokundu ama Rojda sanki dünyayla bağını koparmış gibiydi.

Deniz yerinden kalkarak arkadaşının omzuna elini koyduğunda Rojda da yerinden kalktı. Dışarı çıktıklarında Deniz ağlayan Rojda'ya bakarak ona sarıldı. "Yanlış hesap yapmışsın demek ki Rojda. Bu kadar büyük olduğunu bilseydim ben de sana almayacaklarını söyleyebilirdim."

"Bilmiyordum, ama karnım hiç büyümedi. Doktor yanılıyor olabilir mi Deniz?"

"Sanmıyorum. Bazı hamileliklerde son aylarda karın büyür. Hadi burada oturmayalım. Eve gidip ne yapacağımızı düşünelim."

"Bu bebeği doğuramam. Sana söyledim, yapamam."

"Rojda ısrarını anlayabiliyorum ama Kerem'le konuşsan belki farklı olabilir."

"Sana söylemediğim bir şey var Deniz."

Deniz arkadaşına baktı. O kadar perişan duruyordu ki onun için üzüldü. "Neyi söylemedin?"

"Biz Kerem'le ayrıldık Deniz. O bebeği istemiyor ve..." diyerek sustu. Yalan söylemek çok zordu ama bir yandan söyledikleri yalan da değildi.

"Ne?" dedi Deniz sabırsızlıkla.

"Beni de istemediğini söyledi. Hayatında başkası varmış."

"O mu söyledi bunu?"

"Evet" dedi Rojda gözlerinden akan yaşları saklamadan. "Babasız bir bebeği doğuramam. Yakında geri dönmem gerek. Ailem duyarsa beni yaşatmaz."

"Anlamıyorum. Neredeyse evlenecektiniz, ne oldu da ayrıldınız?"

"Ben de anlamıyorum ama artık Kerem yok."

"Belki söylediklerini düşündüğünde geri gelir Rojda. Bazen erkekleri evlilik kararı ve bebek sorumluluğu korkutur. Belki Kerem de bundan korkmuştur."

Rojda arkadaşının iyi niyetini duyunca daha çok ağladı. Keşke Kerem bu sorumluluktan korksaydı ama o artık canım dediği arkadaşının kocasıydı. Bunun geri dönüşü yoktu ve Rojda bir daha Kerem'i geri dönse bile kabul etmezdi.

Eve geldiklerinde Rojda perişan haldeydi. Bütün yol boyu ağlamıştı. Deniz onu koltuğa oturtup çay yaptı.

"Ne yapacağım ben?" diye soran Rojda'ya baktı.

"Başka çaren yok. Bebeği doğuracaksın, ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz. Yalnız değilsin Rojda. Ben yanındayım. Zerrin de tüm olanları öğrendiğinde yanında olacaktır."

"Onun bilmesini istemiyorum Deniz."

"Ama yakında anlar."

"Şimdilik bir şey söyleme. Lütfen. Bana söz ver."

"Tamam söz veriyorum."

"Yakında ailem neden gelmediğimi sormaya başlayacaktır. Onlara ne diyeceğim Deniz? Hiçbir şey yapmadan burada beş ay daha kalamam.

"Düşünürüz bir şeyler. Belki okulu bitirmediğini, birkaç dersinin kaldığını söyleyebilirsin."

"Bilmiyorum. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum" diyerek ağlamaya başladı.

"Belki Kerem pişman olup geri gelir Rojda?"

"Gelmez Deniz. Kerem hayatımdan sonsuza kadar çıktı. Bu saatten sonra gelse de tüm bunları yaşamışken ben kabul etmem zaten. Onu unut. Tıpkı benim unutacağım gibi."

"Hiç oluru yok mu yani?"

"Hayır yok."

"Yine de onu sevdiğini biliyorum Rojda. Sevgi bitti denince bitmiyor ne yazık ki."

"Benim için bitti Deniz. Önüme bakmalıyım ama bebekle bunu yapamam. Lütfen bir şeyler düşün. Çünkü artık benim düşünecek bir beynim yok" dedi ağlayarak.

"Tamam üzülme bu kadar, her şeyin bir çaresi vardır. Bulacağız bir çaresini."

Sessizce oturmaya devam ettiler. Duyulan tek ses Rojda'nın zaman zaman kendini tutamayarak ağlamasıydı. Deniz o kadar üzgündü ki Kerem'i tanısa gidip onun yakasına yapışabilirdi ama adından başka bir şey bilmiyordu ona dair. Sorsa bile Rojda ona asla bir şey anlatmazdı.

Rojda tüm hayalleri yıkılmış vaziyette oturmaya devam etti. İçinden gelen ağlama isteğini frenleyemiyordu. Kerem'den sonsuza kadar ayrılmıştı ama bebeği onu terk etmek istemiyordu. Buna nasıl dayanacağını hiç bilmiyordu. Hayatı bitmişti. Hayalleri yıkılmıştı ve kalbinin de öldüğünü biliyordu.

Hâlâ olanlara inanamıyordu. Daha bir hafta önce o kadar farklı şeyler düşünüyordu ki. Şimdi ise ne düşüneceğini bilmiyordu. Kerem'i hâlâ seviyordu. Deniz haklıydı, bitti denince bitmiyordu sevgi.

Deniz ne yapacağını, ne diyeceğini bilmiyordu. Rojda'yı rahatlatmak istiyordu ama arkadaşı acı çekerken ve karnındaki bebekten kurtulamamışken kendisini en az Rojda kadar çaresiz hissediyordu.

Bir erkekle neden birlikte olmaması gerektiğini bir kere daha anlamıştı.

17

Kerem Rojda'yı evinde gördüğü andan sonra daha da içine kapandı. Neredeyse karısıyla bile konuşmuyordu. Aklında sadece Rojda vardı. O günden sonra Rojda'yla hiç konuşamadı. Her gün evi aramasına rağmen telefon hiç açılmadı. Rojda ne telefona cevap veriyordu ne de onunla konuşuyordu. Birkaç kere evine gitmiş, Deniz evden gidene kadar beklemişti ama Rojda ona kapıyı bile açmamıştı. Bir ara memleketine döndüğünü düşünse de Zerrin'den İstanbul'da olduğunu öğrenmişti. Rojda'ya neden evlendiğini, sadece onu sevdiğini anlatmak istiyordu ama Rojda'yla konuşma imkânını hiç yakalayamadı. Ona gerçekleri anlatamamak Kerem'i iyice huzursuz etmişti. İki hafta sonra askere gidecekti ve gitmeden Rojda'yı görmeyi çok istiyordu. Yaptığı hatanın bedelini çok ağır bir şekilde ödüyordu. Her gece rüyalarında Rojda'yla sevişiyordu ama gerçekte onun yüzünü neredeyse bir aydır görmemişti.

Zerrin kocasının kendine gelmesini beklerken giderek içine kapanmasına üzülerek bakıyordu. Onunla konuşmaya çalışıyordu ama adam birkaç kelimelik cevaplar dışında susuyordu. Bir saattir hiç kımıldamadan balkondaki koltukta oturuyor, dalgın gözlerle denizi seyrediyordu. Oturduğundan beri neredeyse bir paket sigarayı bitirmişti. Çok yakında askere gidiyordu ve gittiği yer bir doğu iliydi. Onun için endişeleniyordu. Kerem kısa dönem hakkını elde

etmesine rağmen yedek subay olarak yapacağını söylemişti, bu da neredeyse yirmi ay demekti. Zerrin evliliklerinin bu kadar başındayken neden yirmi ay gibi uzun bir süre evden ayrı kalmayı seçtiğini anlamıyordu. Bir yandan yirmi ay boyunca ondan uzak kalmak istemiyordu bir yandan da aklındaki planı uygulamak için bu süre ona gerekliydi. Gitmeden Kerem'e aklındaki planın ilk aşamasını söylemeliydi. Evliliğinin uzun ömürlü olması için buna ihtiyacı vardı. Kararını vererek ona doğru yürüdü.

Yanına gittiğinde Kerem yeni açtığı paketten bir sigara çıkarmıştı. "Bugün çok içmedin mi?" diye sorarak yanına oturdu Zerrin.

"Ne o, kaç tane içtiğimi mi sayıyorsun?" dedi sinirle. Karısının ilgisi onu daha da rahatsız ediyordu. Tek istediği askere gidene kadar karısıyla bile muhatap olmamaktı.

Zerrin kocasının verdiği cevaba kırılsa da belli etmemeyi seçerek konuştu. "Tabii ki saymıyorum sadece bu kadar sigara içecek kadar ne derdin var öğrenmek istiyorum."

"Bir derdim yok. Keyif verdiği için içiyorum" diyerek paketi karısına da uzattı. "Sen de içmek ister misin?"

"Hayır" dedi Zerrin sinirle. Artık sabrının sonuna geldiğini anlamıştı.

Uzanarak elini adamın elinin üstüne koydu. Bu temas Kerem'in irkilmesine neden oldu. Bakışlarını ellerinden karısının gözlerine çevirdi. Rojda'yla ilişkisinin bittiğini artık kabul etmeliydi. Rojda Zerrin'in en yakın arkadaşıydı. Arkadaş olduklarına hâlâ inanamıyordu. Aynı lisede okuduklarını bile daha yeni öğrenmişti. Birbirinden bu kadar farklı olan iki kadın nasıl bu kadar yakın arkadaş olabilirdi? Rojda boşanmış olsa bile onu asla kabul etmezdi. Onu tanıyordu. Ne kadar gururlu biri olduğunu biliyordu. Gözlerini yumdu. Tüm bunlar başına nasıl gelmişti?

"Kerem" diyen Zerrin'in yumuşak sesini duyduğunda gözlerini açarak karısına baktı. O anda karşısında Rojda'yı görmeyi diledi ama sarı saçları endişeli mavi gözleriyle kendisine bakan kadın Rojda değil Zerrin'di. Belki de hiç kabahati olmayan karısına karşı içinde oluşan bu düşmanlığı yenmeliydi. Bir çocuk belki de evliliklerine bir şans verebilirdi. Bunları düşünürken karısı onun elini elinin içine aldı. "Ben hamileyim Kerem" dedi.

Kerem bunu duyduğu anda elindeki sigarayı ağzına götüremeden durdu. Bu kaderin bir oyunuydu. İnsan zor zamanlarında ne dilediğine dikkat etmeliydi. Daha bir saniye önce bir çocuğun evliliklerini olumlu yönde değiştireceğini düşünmüştü. Şimdi de karısı hamile olduğunu söylüyordu. Artık Rojda'yı sonsuza kadar kaybetmişti.

Zerrin hiçbir şey demeden öylece oturan kocasına baktı. Söylediği şey büyük bir riskti. Hiç çocuğu olmayacağını biliyordu ama bunu kendisinden başka hiç kimse bilmiyordu. Kerem ona doğru döndü. Zerrin onun gözlerindeki umudu gördü. Evet yanılmamıştı. Kerem çocukları seviyordu, evliliğinin ömrünü bir çocuk belirleyecekti.

"Daha çok başında değil miyiz?" dedi Kerem karısının gülen yüzüne bakarak. Onun ne kadar mutlu olduğunu gördüğünde kendinden bir kere daha nefret etti.

"Evet ama çocukları sevdiğini biliyorum."

"Evet seviyorum" dedi Kerem. Elindeki sigarayı kül tablasına bastırdı. "Kaç aylık?" diye sordu.

"Doktor iki aylık olduğunu söyledi. İlk geceden hamile kalmışım" diyerek gülümsedi.

"Doğumda yanında olmayacağım."

"Biliyorum sevgilim ama senden bir parça hep yanımda olacak" dedi Zerrin kocasının gözlerinin içine bakarak.

Kerem yaşadığı ikilemle ne yapacağını bilmez haldeydi. Eli karısının yüzüne giderek onun yanağını okşadı. Bir çocuk diye düşündü. Bir çocuk her şeyi değiştirebilirdi ama Kerem o coşkuyu ne yazık ki içinde hiç yaşamadığını hissetti. Artık Zerrin hamile olduğuna göre ondan boşanmazdı da. Neden onunla sevişirken korunmak aklına gelmemişti? Bir an çocukları çok sevmesine rağmen o bebeği istemediğini düşündü. Sevmediği bir kadından bir bebek istemiyordu. Belki de bunu Zerrin'e söylemeli, bebeği aldırmasını istemeliydi. Şu anda her şey karmakarışıkken bir bebeğe bile verecek sevgisi yoktu.

Zerrin Kerem'e daha da yaklaşarak başını adamın omzuna koydu. "Çok mutlu olacağız Kerem. Lütfen buna sen de inan. Seni çok seviyorum sevgilim."

Kerem bir şey demedi. Şu anda o kadar mutsuz ve kederliydi ki mutluluk çok çok uzaklarda kalmış gibiydi. Onun mutluluğu kara gözlü bir kızla yitip gitmişti. Belki de bu askerlik ona iyi gelecekti. Buralardan uzaklaşmak ruhunu huzura erdirebilirdi.

Artık her şeyin bittiğini kabul etmeli, Rojda'yı unutup hamile karısına, onun sevgisine ve evliliğine bir şans vermeliydi. Ancak bu şekilde hayatına devam edebilirdi. Rojda onun geçmişinde kalmıştı. Ne yaparsa yapsın onunla bir geleceği asla paylaşamayacaktı. O gece Kerem hayatının en zor kararını vererek karısına sarıldı. Eli onun saçlarını okşarken ona bakan kadına gülümsedi. Kerem'in ilgisi Zerrin'in ne kadar doğru yolda olduğunu gösterdi. Evliliklerinin başından beri sevişirken sadece kendisini düşünen Kerem ilk defa ilgiyle karısıyla sevişti.

İki hafta sonra Zerrin Kerem'i yolcu etti. Artık söylediği kocaman yalanın gerçekleşmesi için yedi ay sonra kucağına bir çocuk alması gerekiyordu. Bunun için Deniz'le konuşması lazımdı. Deniz hastanedeydi ve orada istenmeyen bir çocuk bulması zor olmamalıydı.

Rojda her gece yatağa gözyaşları içinde giriyor, uzun uzun ağlıyordu. Üstelik karnındaki bebekten kurtulamadığı için her günü kâbus içinde geçmeye başlamıştı. Deniz onun için elinden geleni yapmasına rağmen Rojda'nın üzüntüsünü gideremişti. Rojda'ya olanları birkaç kere Zerrin'e söylemeyi denemiş ama Zerrin'in de kocası askere gittiği için onun da ne kadar hüzünlü olduğunu görmüştü. Şu anda her iki arkadaşını da teselli etmek Deniz'e düşüyordu.

Bir akşam Zerrin onları görmeye geldi. Rojda o malum günden beri Zerrin'i görmemişti. Deniz çayı yapmış, arkadaşlarına ikram ederek oturmuştu. Zerrin konuya nerden başlayacağını bir türlü bilmiyordu. Üç kişinin bildiği bir sır ne kadar gizli kalabilirdi? Bu öyle büyük bir sırdı ki arkadaşlıklarının sınanma vakti gelmişti. Rojda'nın durumunu Deniz'den öğrenmişti. Sevdiği adamla ayrıldığı için arkadaşını teselli etmek istiyordu ama Rojda herkese karşı

kendini kapatmıştı. Zerrin bir an kendisini Rojda'nın yerine koydu. Kerem'i o kadar çok seviyordu ki onu kaybetme fikri bile kalbinin parçalara ayrılmasına neden oluyordu.

Sonunda Zerrin elindeki çay bardağını sehpanın üzerine koyarak kızlara baktı. Rojda yine kendi âleminde gibiydi. Bedeni burada olsa da aklının başka yerde olduğuna emindi Zerrin.

"Kızlar size bir sır vereceğim ama bu sır öldüğümüz güne kadar bir daha aramızda konuşulmayacak. Hiç olmamış gibi davranacağız. Bunu sadece üçümüz bileceğiz."

"Bu kadar önemli mi bu?"

"Evet hem de çok önemli Deniz. Mutluluğum bunu başarmamdan geçiyor."

"Seni dinliyoruz" dedi Deniz Zerrin'e dönerek.

"Bunun için yemin etmenizi istiyorum."

"Hadi ama şimdiye kadar birbirimizin hiçbir sırrını açık etmedik."

"Biliyorum Deniz ama bu benim için hayati bir önem taşıyor. Onun için yemin eder misin?"

"Tabii" diyerek yemin etti Deniz.

Zerrin Rojda'ya döndü. Rojda da yemin ettikten sonra kızlara bakıp anlatmaya başladı.

"Bundan üç yıl önce İngiltere'de bir ameliyat oldum" diyerek konuşmaya başladı. Bitirdiğinde Deniz arkadaşının elini tutuyordu. Rojda ilgiyle "Yani senin hiç bebeğin olmayacak mı?" diye sordu.

"Hayır" dedi Zerrin gözlerindeki yaşları silerek.

"Bunun için gerçekten üzgünüm Zerrin. Bu bir kadın için çok zor olmalı."

"Evet çok zor ama ben bu sürede onu atlatmayı gerçekten başardığımı düşündüm. Evleneceğim erkeğin beni böyle kabul etmesini umdum.Yine de kendimi buna alıştırdım ama gerçek hayat benim düşündüğüm gibi değil kızlar."

"Kocana bundan bahsettin mi?"

"Hayır. Bunu sadece size söylüyorum."

"Bu kadar önemli bir şeyi ondan gizlemen doğru değil Zerrin" dedi Deniz. Arkadaşının ıslak gözlerine bakarak devam etti. "Ya ileride çocuk isterse?"

"İsteyeceğini biliyorum. Çünkü Kerem çocukları çok seviyor."

"O zaman mı söyleyeceksin?" dedi Rojda.

"Bunu çok düşündüm. Yani en başında söylemeyi ama söyleyemedim işte. Bu kolay söylenecek bir şey değil, siz de biliyorsunuz" dedi. Bir süre sessizce oturdu. Sonra tekrar kızlara döndü. "Evlilik bir çocukla taçlanınca daha güzel oluyor. Kocama çocuğum olmayacağını söyleyemedim. Bunu söylemek için her defasında kendimi hazırladım ama yapamadım. Askere gitmeden birkaç gün önce o kadar mutsuz duruyordu ki onu mutlu etmek için Kerem'e hamileyim dedim."

"Ama sen hamile kalamayacağım demedin mi az önce?" diye şaşkınlıkla sordu Deniz.

"Evet."

Rojda sessizce oturduğu yerden Zerrin'in konuşmasını dinliyordu. Zerrin'in son söyledikleri o kadar sinirini bozmuştu ki Kerem'e yalan söylediğine inanamıyordu. Kerem'in bebeğini ben taşıyorum diye bağırmak istedi. Bir an kendini kaybetti. Sanki Kerem'le birlikteymiş gibi hissederek sinirle ayağa kalktı.

"Bunu nasıl yaparsın? Ona nasıl yalan söylersin?" diyerek bağırdı.

Deniz ile Zerrin şaşkınlıkla Rojda'ya baktı. Zerrin Rojda'nın ayakta dikilmiş eşofmanlı halini gördüğünde şaşkınlığı daha da büyüdü. Gözlerine inanamıyordu. Rojda hamileydi. Deniz ile Rojda Zerrin'in nereye baktığını anladığında Rojda hemen yerine oturdu.

"Sen hamile misin?" dedi Zerrin şaşkınlıkla.

"Hayır" dedi Rojda.

Zerrin Deniz'e baktı. Bakışlarını Rojda'ya çevirdi. "Ben hamile kalamıyorum ama bir kadın hamile mi değil mi anlıyorum herhalde."

"Konumuz benim hamileliğim değil Zerrin. Konumuz senin kocana yalan söylemen."

"Babası kim? Ayrıldığın sevgilin mi?"

Kimse konuşmayınca Zerrin yerinden kalkarak Rojda'nın yanına gitti. Elini kızın karnının üzerine koyarak gözlerini kapadı. Onun bu hareketi Deniz'i o kadar çok etkilemişti ki gözyaşlarına

hâkim olamadı. Asla anne olamayacak bir kadın ve çocuğunu istemeyen bir anne vardı karşısında.

Deniz'in gözleri Rojda'nın gözleriyle buluştu. Onun da üzüldüğünü görebiliyordu. Rojda bir an ne yapacağını bilmez halde yanına oturup elini karnının üzerine koyan Zerrin'e baktı. Kocasını çok seven bir kadın ona çocuk doğurmak istiyordu ama kocasının çocuğu arkadaşının karnındaydı. Durumun saçmalığı kalbine binlerce ok sapladı.

Zerrin gözlerini açarak Rojda'nın hüzünlü gözlerine baktı. "Rojda, bebeğini bana verir misin?" dedi.

Bu soru önce Deniz'in sonra da Rojda'nın şaşırmasına neden oldu. Böyle bir şeyi iki kız da beklemiyordu. İlk kendine gelen Rojda oldu. Zerrin'in elini iterek ayağa kalktı. Rojda'nın yüzü bembeyaz oldu. Gözlerindeki çakmak çakmak nefretle karşısındaki kadına baktı. Rojda son birkaç ayda değişen hayatının yükünü kaldıracak durumda değildi. Babasının kalp kriziyle başlayan dertleri, sevdiği adamın en yakın arkadaşı ile evlenmesiyle devam etmiş, bir türlü kurtulamadığı karnındaki bebeği artık dayanma gücünü tüketmişti. Bunca stresli ay yetmezmiş gibi Zerrin şimdi de karnındaki bebeği istiyordu. O kadar öfkelenmişti ki Zerrin'i kolundan tuttuğu gibi kapı dışarı etmek istiyordu.

"Ne satın aldığını sanıyorsun sen" diye bağırdı. Kızgınlıktan yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bunca zaman susmanın verdiği iç yangını bir hesaplaşmaya dönmek üzereydi. "Çok zengin olman her şeyi satın alacağın anlamına mı geliyor? Kocanı bir yalanla mı kandıracaksın? Ömür boyu başkasının çocuğunu onun diye mi yutturacaksın? Sen nasıl bir insansın Zerrin? Söyler misin bunu yaptığında hiç mi vicdanın sızlamayacak?"

Zerrin ile Deniz ne olduğunu anlayamamıştı. Rojda o kadar kızgındı ki boyun damarları çıkmış, kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Deniz yerinden kalkarak Rojda'nın kolundan tuttu.

"Rojda sakin olur musun?"

"Nasıl sakin olayım! Sen de bu kadına arka mı çıkacaksın Deniz? Benden çocuğumu almak istiyor. Ne için, kocasını kandırmak için. Bu oyuncak bebek değil Zerrin" diyerek elini karnına götürdü. "Hevesini alınca bir kenara atacağın bir şey hiç değil. Neden

dürüst olup kocana gerçeği anlatmıyorsun?"

Zerrin hiçbir şey demeden öylece oturduğu yerde kalmıştı. Ne ayağa kalkabiliyordu ne de ağzını açıp bir şey diyebiliyordu. Gözlerinden akan yaşlarla ayakta kızgınlıkla kendisine bağıran Rojda'ya bakıyordu.

"Rojda, kimse senden bebeğini zorla almıyor. İstemezsen vermek zorunda değilsin" diyen Deniz'e döndü.

"Asla vermeyeceğim" diyerek Zerrin'e baktı Rojda. "Git kendine başka bir çocuk satın al. Sana asla çocuğumu vermeyeceğim. Bir daha kapıma bu istekle sakın gelme."

Zerrin çok şaşırmıştı, tüm bunları hak ettiğini düşünmüyordu. Rojda kızgınlıkla kolunu Deniz'den kurtarıp odasına giderek kapıyı çarptı.

Zerrin ile Deniz odanın ortasında öylece kalmışlardı. İçlerinde en sakin olan kişi kesinlikle Rojda'ydı. Onun bir kere bile yüksek sesle birine bağırdığını duymamışlardı ama Rojda Zerrin'in sorusu karşısında adeta delirmişti. Zerrin ne yapacağını bilmez halde biraz daha aynı yerde kalıp sonra yavaşça yerinden kalktı. Çantasını alarak kapıya doğru gitti. Çıkmadan önce Deniz'e döndü. Deniz onun gözlerinden akan yaşlara baktı. Arkadaşına ne gitme diyebildi ne de kal.

Yalnız kaldığında bir süre Rojda'nın odasından gelen ağlamaları dinledi. Ne yapacağına karar veremedi. Rojda o kadar sinirliydi ki üzerine gitmek doğru muydu emin değildi. Yine de arkadaşı orada çaresizce ağlarken burada hiçbir şey olmamış gibi oturamazdı. Aslında Rojda bu kadar tepki vermese biraz düşününce Zerrin'in teklifini mantıklı bulabilirdi. İki arkadaşı için de üzüldü. Sonra da Rojda'nın kapısını açarak başını içeri uzattı. Rojda kendini yatağın üzerine atmış ağlıyordu. Onun yanına oturdu ve elini gür siyah saçlarına götürdü.

"Beni yalnız bırak Deniz" diyen kıza aldırmadı.

"Bırakamam."

"Ne dediğini duydun mu? Kocasını kandırmak istiyor."

"Rojda bu onların sorunu. Zerrin böyle bir şey yapmak istediğine göre kocasını çok seviyor olmalı."

"Sevgi bu mu Deniz? Kocana yalan söylemek mi? Bu o kadar

büyük bir yalan ki onun olmayan bir bebeği kendi bebeği gibi gösterecek."

"Onun da çaresiz olduğunu unutma Rojda. Hiç bebeği olmayacak olması onun için de büyük bir yıkım. Bize anlattığında yüzündeki kederi gördüm, sen de çok üzüldün."

"Evet" diyerek oturdu Rojda.

"Bak mantıklı düşünürsen aslında bu senin için de bir fırsat. Bebeği doğurduktan sonra evlatlık vermeyi düşünüyordun ama Zerrin'e verirsen bebeğini her zaman görebilirsin. Zerrin'i tanıyoruz. Hiçbir zaman bebeğin için endişelenmeyeceksin. Başına ne geldi diye düşünmeyeceksin."

Rojda bunları duyduğunda öfkeyle Deniz'e baktı. "Sen de ona vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bunu bir düşün diyorum sadece."

"Beni yalnız bırak Deniz."

"Rojda lütfen."

"Beni yalnız bırak!"

Deniz yerinden kalkarak odadan çıktı. Tüm bunlarla nasıl baş edeceğini kendisi de bilmiyordu. İkisi de her zaman yanında olmasını istediği arkadaşlarıydı. Deniz ikisinin arasında kalmaktan nefret ediyordu. Belki ikisi de biraz düşününce ortak bir yol bulabilirlerdi ama Rojda'nın ne kadar inatçı olduğunu bildiğinden bir daha bu konuyu açmamaya karar verdi.

18

Aradan geçen iki ayda Zerrin Rojda'nın o akşam söylediklerini çok düşünmüştü ama kocasına gerçeği söylemeyecekti. Kerem'in hamileliğini öğrendiğinde nasıl ilgili olduğunu görmüştü. Onu çok seviyordu ve bunun için ne gerekirse yapacaktı.

Zerrin sonunda aradığını bulmuştu. Evden içeri girdiğinde kapıyı açan genç kadına gülümsedi. Bir süre oturduktan sonra hamile kadının eline parayı koydu. "Kalanı bebeği aldıktan sonra" dedi.

Kadın hiçbir şey demeden baktı. Zerrin onun konuşmayacağını düşündüğü anda kadın konuştu. "Hastane masraflarını karşılayacaksın değil mi?"

"Evet."

"Tamam o zaman" diyerek elindeki parayı çantasına koydu. Çantadan çıkardığı kâğıdı da "Doktor bunları yememi söyledi" diyerek Zerrin'e uzattı.

"Hepsini akşam evine gönderirim."

"Tamam" dedi genç kadın.

Zerrin evden çıktığında derin bir nefes aldı. Bir an önce her şeyin bitmesini, beş ay sonra bebeğine kavuşmayı diledi. Tüm bu süreç onu çok yormuştu. Bu kadını bulmak bile iki ayını almıştı. Bu işin bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti. Sokağın başındaki arabasına doğru yürürken bu akşam Kerem'e uzun bir

mektup yazıp hamileliğinin iyi gittiğini söylemeyi düşündü. Hafta sonu annesi ile babası kendisini ziyarete gelmişti. Zerrin tüm bu süreçte hamile taklidi yapmaktan yorulmuştu. Evdeki çalışan kadının anlamaması için özel olarak yaptırdığı bir korseyi kullanıyordu. Her şeye birkaç ay daha dayanması gerekiyordu.

Kerem en son mektubunda annesinin Zerrin'i görmeye geleceğini yazmıştı. Zerrin de uygun bir dille kayınvalidesine gelmesini istemediğini söyledi. Evde sürekli her hareketini takip eden birini istemiyordu. Annesini bile yanında istemezken kayınvalidesine hiç gerek yoktu. Tek yapması gereken bu süreyi olabildiğince yalnız atlatmaktı.

Zerrin Rojda'nın kendisine bağırdığı günden beri onların evine gitmemişti. Birkaç kere Deniz'le dışarıda buluşmuşlardı. Zerrin Deniz'e en son buluşmalarında başka birini bulduğunu ve bebeğin doğmasını beklediğini söylemişti. Rojda'yı da çok özlemişti ama o kadar kırılmıştı ki bu dönemde onu görmemek daha iyiydi. Onun için de üzülüyordu. Evlenmeyi düşündüğü adam tarafından karnında bebeğiyle terk edilmişti. Her ne kadar Rojda ayrıldık dese de Zerrin hamileyken Rojda'nın ayrılacağını düşünmüyordu. Pislik herif kızı hamile bırakıp sırra kadem basmış olmalıydı.

Zerrin arabayı deniz kenarına çekerek bir süre arabada oturdu. Eli karnına gitti. Dışarıdan bakıldığında hamile bir kadından hiçbir farkı yoktu. Kerem'i çok özlemişti. Ondan gelen kısa mektuplar özlemini gidermiyordu. Zerrin tüm bu süreçte o kadar yıpranmıştı ki kimin göreceğini düşünmeden ağlamaya başladı. Tek istediği mutlu olmaktı. Bunun bu kadar zor olabileceğini hiç hesaba katmamıştı. Bu zamanlarda arkadaşlarının o sıcak ve gerçek ilgisini istiyordu ama onlarla bile görüşemiyordu.

Rojda altıncı ayın sonuna gelmişti. Hep evin içindeydi. Bir gören olacak diye balkona bile çıkmıyordu. Geceler boyu ağlamaları devam ediyordu. Deniz okuldan fırsat bulduğunda hep yanındaydı. Zerrin'i çok özlemişti ama ona o kadar kötü şeyler söylemişti ki Zerrin o günden sonra bir daha gelmemişti.

Deniz gündüzleri okula gittiğinde yalnız kalan Rojda için bu zamanlar düşünme zamanlarıydı. Eli karnının üzerinde, bebeğinin tekmelerini hissederek gözleri yaşlı sürekli düşünüyordu. Deniz haklıydı, bebeğiyle eve gidemezdi. Bebeğini birine verecekti. Neden bu Zerrin olmasındı? Üstelik bu bebek Kerem'in bebeğiydi. Kerem gerçek anlamda kendi bebeğine baba olacaktı.

Kerem'i her düşündüğünde yüreğine saplanan büyük bir ağrı vardı. Onu bu kadar severken unutması mümkün değildi. Her gece rüyalarında onunla yaşadığı o günleri görüp sabah uyandığında yokluğunu kabul etmek çok zor geliyordu. Artık bu şekilde yaşayamazdı. Bir yerde onu unutup hayatına devam etmesi gerekiyordu.

Yerinden kalkarak pencereye doğru gitti. Yakında yeni bir yıla gireceklerdi. Ama her geçen gün içindeki coşku da kayboluyordu. Aklına hep beraber oldukları ve yeni umutlarla girdikleri, şarkılar söyledikleri yılbaşı geldi. Her ne kadar Zerrin'den nefret etmeye çalışsa da bunu yapamamıştı. Gözyaşları akmaya başladığında eli karnına gitti. Evdekilere söylediği yalanlara her defasında yeni yalanlar ekliyordu. Bebek doğar doğmaz eve gidip babasına verdiği sözü tutması gerekiyordu.

Birkaç saat sonra Deniz geldiğinde Deniz'in hazırladığı masada otururken önündeki yemeği didikleyip durdu. Deniz arkadaşına bakarak onun aklından bir şeyler geçtiğini anlamıştı ama bebek konusu uzun zamandır aralarında konuşulmuyordu.

"Zerrin'le konuşuyor musun Deniz?" dedi Rojda. O günden sonra ilk kez Zerrin'den bahsediyordu.

"Zaman zaman evet."

"Ne yaptı bebek işini?"

"Biriyle anlaştığını söyledi. Kadının doğurmasını bekliyor."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Rojda şu anda ikiniz de hassas bir dönemdesiniz. Son konuşmanızdan sonra ne kadar üzüldüğünü biliyorum. O da çok üzüldü."

"Problem olmayacak Deniz. Lütfen onu çağırır mısın? Bebeği ona vereceğim. Bu kadar kararlıysa bebeğime iyi bir anne olacaktır."

"İyice düşündün mü Rojda?"

"Evet, sen haklıydın. En azından onu görüp iyi olduğunu bileceğim. Bu bana yeter."

"Tamam o zaman" diyerek yerinden kalktı Deniz. Telefonun yanına giderek Zerrin'in evini aradı. Bir saat sonra Zerrin gelmişti.

Zerrin Rojda'nın kararını duyduğunda gözyaşlarına hâkim olamadı. En yakın arkadaşının bebeğini kendi bebeği gibi seveceğinden emindi. "O sadece benim bebeğim olmayacak Rojda hem senin hem de Deniz'in bebeği olacak. Sana söz veriyorum ona kendim doğurmuşum gibi anne olacağım."

"Biliyorum" dedi Rojda arkadaşının elini sıkı sıkı tutarken. O da ağlıyordu. Zerrin bunun Rojda için kolay bir karar olmadığını biliyordu. Hiçbir kadın bebeğinden vazgeçmezdi. Rojda bu kararı kolay almamıştı. Çaresizdi, bebeğinin en iyi şekilde bakılmasını istiyordu. O gün arkadaşlar bunu ölene kadar hiç kimseye söylememek için bir yemin daha etti.

Zerrin çalan telefonun sesiyle uyandı. Baş ucundaki saate baktığında sabahın üçü olduğunu gördü. Bu saatte onu kim arıyor olabilirdi? O anda Kerem'e bir şey olabileceği aklına gelince nefes nefese telefonu kaldırdı.

"Zerrin" diyen Deniz'in sesini hemen tanımıştı.

"Ne oldu?" dedi panik halinde.

"Doğum başladı."

"Erken değil mi?"

"Değil Zerrin, zamanı geldi."

"Tamam geliyorum" diyen Zerrin telefonu kapattığı gibi giyindi. O kadar heyecanlanmıştı ki bir an ne yapacağını bilemedi. Dışarı çıktığında soğuk havada bir an nefessiz kaldı. Arabasına binerek tuttukları eve gitti.

Zerrin Etiler'deki eve geldiğinde kapıyı Deniz açtı. Onu evdeki doktor karşıladı.

"Nerede?" diye sordu.

"Odada, sen burada bekle."

"Tamam."

Zerrin heyecandan yerinde duramıyordu. Rojda bebeği vermeye karar verdiğinde Zerrin onların sürekli oturduğu evde herkesi tanıdıkları için doğum yapamayacağını biliyordu. Bu yüzden hep beraber konuşmuşlar, Zerrin Etiler'de eşyalı müstakil bir villa kiralamıştı. Bir gece kimseler görmeden Deniz ve Rojda'yı bu eve taşımıştı. Rojda doğum yaptıktan sonra bebeği alacak ve kızlar eski evlerine dönecekti. Yine de Zerrin son anda bir aksilik çıkmasından o kadar korkuyordu ki Rojda'nın ve bebeğin iyi olması için dua ediyordu. Rojda'nın inlemelerini duydukça heyecanı daha da arttı. Sonunda kısa bir sessizlik eve hâkim olduğunda Zerrin kapının açılmasıyla oraya doğru gitti.

Deniz gülümseyerek çıkmıştı içerden.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet" dedi Deniz. Zerrin'in halini gördüğünde ona sarıldı. "Çok tatlı bir oğlun oldu."

Zerrin heyecandan konuşamadı. Sonra da fısıldayarak "Oğlan mı?" dedi.

"Evet."

"Çok şükür Allahım. Rojda iyi mi?"

"Evet. İkisi de çok iyi. Endişelenme artık."

"Elimde değil. Onları görebilir miyim?"

"Biraz bekle. Doktor çıksın görürsün."

Zerrin, Deniz tekrar içeri girdiğinde koltuklardan birine oturdu. Her şey bitmişti. Doksan yılının soğuk bir Mart ayında sabaha karşı bebeği doğmuştu. Doktor Deniz'e bir şeyler söyleyerek evden ayrıldı. Zerrin odanın kapısını açtığında bitkin haldeki Rojda'yı gördü, yanında bebek vardı. Onlara doğru yürüdü. O anda minik bebeği gördüğünde gözyaşlarına engel olamadı. Sonunda bitmişti. Bekledikleri o an geçip gitmişti.

"İyi misin?" diyerek Rojda'nın saçlarını geriye doğru itti.

Rojda başını salladı. Konuşamayacak kadar duygusallaşmıştı. Bebeği göğsünde yatarken ondan nasıl ayrılacağını düşünüyordu. Bunu Zerrin de anlamış olmalıydı ki lafa girdi:

"Ona çok iyi bakacağım Rojda. Gözün arkada kalmayacak" dedi gözyaşları içinde.

"Biliyorum" diye fısıldadı Rojda, o da ağlıyordu.

Deniz kapının önünde ağlayan arkadaşlarına baktı. Ömrünün sonuna kadar bu sahneyi unutmayacaktı. Onlara doğru gitti. Üç kadın el ele tutuşmuş, paylaştıkları sırla kalmışlardı.

Zerrin ertesi gün çok daha iyi gözüken Rojda'ya kendi elleriyle çorba içiriyordu. Bebek bütün gün uyumuş, annesini emmişti. Zerrin bir hesap yapmıştı. Bebeği kendi bebeği olarak gösterebilmesi için bir aya daha ihtiyacı vardı. O zamana kadar bebeğin büyüyeceğini de hesap ederse kimse anlamadan bu işten nasıl çıkacağını düşünüyordu. Deniz geldiğinde bunu onunla konuşmalıydı.

Rojda Zerrin gittikten sonra oğluyla yalnız kaldı. Onun mis gibi kokusunu içine çekti. Yüzüne uzun uzun baktı. Kime benziyordu? Biraz ona, biraz da Kerem'e. Zerrin aradaki farkı anlayabilir miydi, emin değildi. Artık daha fazla oyalanamazdı. Bir an önce gitmesi gerekiyordu. Tek şansı hamileyken fazla kilo almamasıydı. Olanı da doğumda vermiş olmalıydı. Bebek de olması gereken kilodan daha az doğmuştu. O kadar ufaktı ki Rojda onu kucağına alırken korkuyordu.

Onlara bu dönemde en çok yardımı dokunan kişi Deniz'di. Zerrin de Rojda da bebeği kucağına almaya korkarken Deniz her defasında onu kucağına alıyor, gazını çıkartıyor dakikalarca onunla konuşuyordu. Bir gün yine kızların kendisine şaşkınlıkla bakmasına gülerek sordu.

"Neyiniz var sizin?"

"Ben onu kucağıma alırken bile bir yerini acıtacağım diye korkuyorum."

"Korkma Zerrin, bebekler gayet dayanıklıdır. Üstelik bu küçük adam kucağa bayılıyor."

"Hep kucağına aldığın için olmasın sakın?"

"Yapmayın kızlar. Şuna bir baksanıza, ne tatlı."

Rojda gözlerindeki yaşları silerek gülümsemeye çalıştı. Deniz ne dediğini anlamış gibi kucağındaki bebeği yavaşça Rojda'nın kucağına koydu. Zerrin'le göz göze geldiğinde onun yanına otururak arkadaşına sarıldı. "Merak etmeyin, her şey güzel olacak."

Bir ay boyunca Zerrin her gün gelip bebekle ilgilendi. Rojda da bebeğine süt veriyordu ama yaşadığı stres yeteri kadar süt vermesini engelliyordu. Deniz onlara klinikten mama getirmişti.

Sonunda bir akşam Deniz Zerrin'le konuştu. "Artık bebeği eve götürmen gerekiyor Zerrin. Rojda bebeğe çok alıştı. Sonra üzülmesinden korkuyorum."

"Haklısın ama yedi aylık olarak gösterebilir miyiz?"

"Sen öyle dedikten sonra kim itiraz edecek? Hem bebek ayından küçük gösteriyor. Kimse bir şey anlamaz merak etme."

"Tamam o zaman. Ben her şeyi ayarladım. Yarın evdeki kadına izin vereceğim. Size telefon edince gelirsiniz."

"Tamam. Hadi gidip bunu Rojda'ya da söyleyelim."

Birkaç gün sonra Zerrin annesini arayarak ona erken doğum yaptığını söyledi. Ertesi gün Kerem'in ailesi ve kendi ailesi İstanbul'a gelmişti. Kocası da haberi alınca kısa bir izinle bebeğini görmeye geldi.

Kerem uzun bir süre uyuyan oğlunun başında kaldı. Bir oğlu olmuştu ama yine de kalbinde hiçbir sevinç duymuyordu. Bebeği kimselere benzetemedi ama onun Rojda'ya benzemesini çok isterdi. Rojda'yı o kadar çok özlemişti ki buraya gelirken onu da göreceğini düşünmüştü ama Rojda burada değildi. Bir hafta kalmasına rağmen onu göremedi.

Zerrin her şeyi kılıfına uydurmuştu. Ailenin sorduğu her soruya bir cevabı vardı. Onu en çok düşündüren kişi hiç kuşkusuz Kerem'di. Saatlerce yatağının kenarında oturarak bebeğe bakıyordu. Zerrin onun bir şeyden şüphelenip şüphelenmediğini anlayamadı. Bebek esmer tenliydi. Gözleri lacivert gibi duruyordu ama gözlerinin bu şekilde kalmayacağını, değişebileceğini Zerrin biliyordu. Onun kimseye benzememesi Kerem'i kuşkulandırmış olabilir miydi?

Zerrin Kerem dönmeden bir gün önce oğlunun yatağının başında oturan adamın yanına giderek elini onun omzuna koydu. "Çok güzel değil mi?" dedi.

Kerem karısına bakmadan "Evet, çok güzel. Keşke yanında olabilseydim" diye karşılık verdi.

"Üzülme, geçti gitti. Bundan sonra hep yanımızda olacaksın zaten. Ona adını sen vermek ister misin? diye sordu.

Kerem uzun bir süre bir şey demeden bebeğe baktı, sonra bakışlarını karısına çevirdi. "Adı Yiğit olsun. Sen de istersen."

"Tamam çok güzel bir isim."

Kerem izni bittiğinde tekrar birliğine gitti. Zerrin'in yanında bir süre hem kendi ailesi hem de Kerem'in ailesi kaldı. Birkaç hafta sonra annesi dışında herkes gittiğinde Zerrin daha da rahatladı. İnsanların bir şeyden şüphelenecekleri korkusu Zerrin'i iyice germişti. Bebek Zerrin ve annesini daha da yakınlaştırdı. Sitare Hanım kızının her şeyiyle ilgileniyor, sütü kesilen kızı için çok üzülüyordu.

Üç kızın son kez bir araya gelmesi, bebeğin ikinci ayına denk geldi. Zerrin Rojda'ya bakarak "Bebeğe Yiğit adını koyacağım. Senin için bir mahsuru var mı Rojda?" diye sordu.

"Hayır. Çok güzel bir isim" derken ağlıyordu Rojda. Zerrin de arkadaşına sarılmıştı. "Bu yaptığını hiçbir zaman unutmayacağım Rojda. Ona çok iyi bakacağım."

"Biliyorum."

"O zaman birbirimize söz verelim" dedi Zerrin kızlara bakarak. "Nerede olursak olalım Yiğit'in her doğum gününde birlikte olacağız. Onun doğum tarihini bir ay sonraya yazdıracağım. Ne yaparsak yapalım her yılın nisan ayında bir araya gelelim."

"Söz" dedi Deniz.

"Söz" diyerek gözyaşlarını sildi Rojda.

"Yiğit hepimizin oğlu bundan sonra."

Birkaç gün sonra Rojda arkadaşlarıyla vedalaşıp memleketine gitti. Deniz bir yıllık kirası ödenmiş evde tek başına kalmıştı. Hem okuyor hem de çalışıyordu. Fazla para harcayan biri olmadığı için geçinebiliyordu.

İlk zamanlar paylaştıkları sır onu rahatsız etse de zamanla o da bu sırla yaşamaya alıştı. Herkesin içinin rahat etmesinin nedeni Yiğit'e Zerrin'in iyi bakacak olmasıydı. Üstelik Zerrin'in imkânları düşünüldüğünde Yiğit güzel bir çocukluk ve gençlik geçirebilirdi. Haftanın belli günleri Deniz Zerrin'e gidiyor, Yiğit'le ilgileniyordu. Neredeyse onun ikinci annesi gibiydi. Zerrin'in annesi Sitare Hanım kızıyla ve torunuyla ilgileniyor, ikisinin de rahat etmesini sağlıyordu. Deniz'in üzüldüğü tek kişi Rojda'ydı. Onunla sık sık

telefonda konuşuyor, Yiğit hakkında ona bilgi veriyordu. Bu telefon konuşmalarının büyük çoğunluğu gözyaşları içinde bitiyordu. Bir gün Rojda'nın tüm bunları atlatmasını ve mutlu olmasını diliyordu Deniz.

Zerrin tüm bu süreçte her şeyi idare edebildiği için kendini kutluyor ve özlemle kocasının askerden gelmesini bekliyordu. Her şey istediği gibi gitmişti. Yiğit onun mutluluk kaynağı olacaktı. Her şeyin güzel olacağına dair inancı gün geçtikçe daha da artıyordu.

Birkaç hafta sonra Zerrin Deniz'i arayarak birkaç aylığına İzmir'e gideceğini, Kerem'in dönüşünü orada bekleyeceğini söyledi. Deniz onun neden böyle bir karar aldığını fazla sorgulamak istemiyordu. Büyük olasılıkla ailesinin yanında olmak istemişti.

Deniz Zerrin gittikten sonra bebeği özledi. Yiğit'e o kadar alışmıştı ki sanki kendi bebeğini vermiş gibi hissediyordu. Bir annenin evladından vazgeçmesinin ne kadar zor olabileceğini anlayabiliyordu.

Rojda için acı dolu geceler tekrar başlamıştı. Sevdiği adamdan ayrı kalmanın üzüntüsü bir yanda oğlundan ayrı kalmanın üzüntüsü bir yandaydı. Tüm bunlar ruhuna çok ağır geliyordu. Evdekilere bir şey hissettirmemek için kendisini işine verdi. Avukatlık stajını yapmak için işe başladı. Kalbinin bir köşesi sevdiği iki erkek için yas tutarken diğer köşesi en azından oğlu babasının yanında olacağı için seviniyordu.

Rojda avukat olarak bürosunu açtığı gün babası tekrar bir kalp krizi geçirdi ve bu sefer ilki kadar şanslı değildi. Birkaç gün sonra babasının ölüm haberini arkadaşlarına verdi.

Yiğit'in ilk doğum gününe ne yazık ki gidemedi. Babasının cenazesiyle Yiğit'in ilk doğum günü aynı zamana denk geldi. Yanında olan arkadaşı yine Deniz'di. Deniz Yiğit'in doğrum günü ve Rojda'nın babasının cenazesi arasında bir seçim yapmış ve cenazeyi seçmişti. Zaten Zerrin de hâlâ İzmir'deydi. Deniz yanında Yiğit'in Zerrin'in gönderdiği fotoğraflarını getirmişti. Yiğit çok tatlı bir bebek olmuştu. Rojda onun koyu gözlerine bakarak gözleri-

nin babasına benzemediğine üzüldü. Fotoğraflardan birinde Zerrin ve Kerem'in arasında Yiğit duruyordu. Rojda fotoğrafa uzun uzun baktı. Zerrin ile Kerem objektife gülmüşlerdi. Rojda parmaklarını Kerem'in yüzünde gezdirdi. Neredeyse iki yıldır görmemişti onu. Mutlu gibi durmasına ve gülmesine rağmen Rojda onu o kadar iyi tanıyordu ki fotoğraftan bile mutlu olmadığını anlayabiliyordu.

Bir süre Deniz'le vakit geçirdi. Onu yolcu ettiğinde Rojda'ın elinde kalan tek şey fotoğraflardı. Uzun bir süre her gece o fotoğraflara bakarak ağladı. Özlem yüreğinde artık bir kordu ve onu yakmaya devam ediyordu. O korun ne zaman külleneceğini ise hiç bilmiyordu.

19

Deniz doksanlı yılları daha çok sevdiğini düşündü. Okul bitmiş, girdiği sınavda uzmanlığa hak kazanmıştı. Asistan olarak başladığı hastanede üçüncü yılının sonundaydı. Önündeki yıllara daha umutla bakıyordu.

Türkiye de hızla değişiyordu. Seksenli yıllardan sonra doksanlı yıllar daha huzurluydu. Artık özel hastaneler açılmaya başlamıştı. Bunlardan biri de Deniz'in öğrenciyken çalıştığı klinikti. O da zaman içinde birçok branşın bir araya geldiği özel bir hastaneye dönüşmüştü. Zaman zaman hâlâ oraya gidiyordu, hastanenin büyük ortağı İzzet Hoca'yla konuşmayı seviyordu. Yine öyle bir günde yaşlı adam karşısında oturan kıza gülümsedi.

"Seninle ne zamandır tanışıyoruz Deniz?"

"Çok oldu hocam. Buraya ilk geldiğimde üçüncü sınıftaydım. Neredeyse yedi yıl oldu."

"Asistanlık nasıl gidiyor?"

"Bildiğiniz gibi hocam ama çoğu bitti azı kaldı. Tezimi hazırlamaya başladım bile."

"Başaracağına inanıyorum. Her zaman hedeflerin vardı ve ne istediğini biliyordun. Mesleğinde çok başarılı olacağına inanıyorum."

"Teşekkür ederim hocam. Katkılarınızı unutamam."

"Bunu başaran sensin ve uzman olduğunda seni de aramızda

görmeyi çok isteriz."

Deniz böyle bir teklifi beklemiyordu. Burada çalışan hocalar branşlarında oldukça başarılıydılar. Onların arasında olmak kesinlikle istediği bir şeydi.

"Şaşırdın mı Deniz?"

"Evet hocam. Çok da memnun oldum tabii. Bunu düşüneceğime emin olabilirsiniz."

Bir süre daha konuştular. Kapı açılınca içeri giren genç adama baktılar. Deniz Doktor Burak'ı hemen tanımıştı. Neredeyse üç yıldır görmüyordu onu. Onun İzzet Hoca'nın oğlu olduğunu gittikten sonra öğrenmişti. Üç yıl öncesine göre daha karizmatik ve yakışıklı duruyordu.

Burak da babasının karşısında oturan kızı tanıdı. Kırmızı saçları ve yeşil gözleri unutması mümkün değildi. "Merhaba seni burada göreceğimi hiç sanmazdım."

"Siz tanışıyorsunuz değil mi?" dedi İzzet Bey gençlere gülümseyerek.

"Evet hocam" diyen Deniz de gülümsüyordu.

"Burak da artık yönetim kadrosunda yerini aldı. Ben de Deniz'e burada çalışmasını teklif ediyordum."

Burak kıza doğru döndü. "Çok memnun oluruz. Bitti mi uzmanlık?" dedi.

"Üçüncü senedeyim."

"Yıllar ne çabuk geçti" diyen Burak, kıza gülümseyerek bakıyordu.

Deniz yerinden kalkarak İzzet Hoca'ya doğru döndü. "Ben gideyim hocam. Sizin de işleriniz var."

"Güle güle kızım. Özletme kendini, güzel bir sohbetti."

"Teşekkür ederim hocam" dedikten sonra Burak'a başıyla selam verip kapıya doğru yürüdü.

Burak giden kızın arkasından bir süre daha baktı. Bunu gören babası güldü. "Güzel kız değil mi?" diye sordu.

"Evet ama bir o kadar da soğuk" dedi Burak koltuğa otururken.

Bunun üzerine adam bir kahkaha atarak oğluna baktı. "İşte orada yanılıyorsun. Bu renk saçları olan kızlar asla soğuk olamaz."

Burak şaşkınlıkla babasına bakarak güldü. "Annem duymasın."

"Duysa da tanır beni. Ondan başkasını asla sevmediğimi bilir. Ben senin için dedim."

"Çöpçatanlığa mı başladın artık?"

"Torun sevmek hakkım. Yalan mı?"

"Annemin standartlarını unutuyorsun galiba baba?" dedi Burak gülerek.

"Bakma sen ona. Annen değil sen evleneceksin. Kimi seçersen seç ben senin yanındayım."

"Bunu duyduğum iyi oldu. Senin de annem gibi düşündüğünü sanıyordum."

"Ben sadece doğru bir seçim yapmanı ve mutlu olmanı istiyorum. Doğru kadın senin için kimse ben onu sevmeye her zaman hazırım."

"Teşekkür ederim baba. Bunu duymak çok güzel."

"Eee. hallettin mi işleri?"

"Evet baba."

Baba oğul konuşurken Deniz de klinikteki arkadaşlarıyla kafeteryada sohbet ediyordu. Konu yakışıklı doktora geldiğinde birkaç kız iç çekerek ondan bahsedince Deniz güldü. Aşk insanı gerçekten de gülünç duruma düşürüyordu. Aklı başında olduğu için kendini bir kez daha tebrik etti.

Burak kafeteryaya girdiğinde köşedeki küçük grubu hemen gördü. Öğle tatili bittiği için kızlar kalkıyordu. Burak kalkan kızlara başıyla selam verip Deniz'e doğru gitti. "Tekrar merhaba" diyerek Deniz'in bir şey demesine fırsat vermeden masaya oturdu. "İşlerden ancak fırsat buldum. Öğle yemeğinde bana eşlik eder misin?"

"Ben yedim" dedi Deniz.

"O zaman sana tatlı ısmarlayayım."

"Tatlımı da yedim."

Burak gülerek ona baktı. Ellerini masanın üzerine koydu. Kıza doğru biraz eğildi. "Yalnız yemeyi sevmiyorum, en azından yemeğimi bitirene kadar bana eşlik eder misin?" diye sordu.

Deniz de gülmeye başladı. "Tamam" diyerek kendisine gülümseyen adama baktı.

Burak yemek siparişini verirken Deniz'e de içecek bir şey-

ler söyledi. Konuşarak yemeğini yedi. Ona gittiği yerlerden bahsetti. Deniz hayranlıkla adamı dinlediğini fark ettiğinde saatine baktı. Neredeyse iki saattir burada oturuyorlardı. Burak onun kalkmak üzere olduğunu anladığında "Hâlâ sinemaya gitmekten hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Deniz onun bunu hatırladığına şaşırarak gülümsedi. "Fırsat buldukça evet ama çok sık olmuyor."

"Bir sinema arkadaşı arıyorum, bana katılır mısın?"

Deniz bu teklife ne diyeceğini bir an düşündü, sonra "Üzgünüm ama sinemaya tek başıma gitmeyi seviyorum" dedi yerinden kalkarak. "Güzel bir sohbetti" diye ekledi.

Burak da kalktı. "Evet öyleydi."

"İyi çalışmalar" dileyen kız kapıya doğru yürüdü. Burak giden kızın arkasından baktı. Kendi kendine, "Kız buz gibi, tek sıcak yanı saçları" diyerek kafeteryadan çıktı.

Zerrin bahçede oynayan baba oğula bakarak gülümsedi. Zaman zaman verdiği bu karardan pişmanlık duyup vicdanı rahatsız olsa da Yiğit'i hayatlarına kattığı için memnundu. Kerem askerden geldikten sonra babasının evlenirken teklif ettiği işi kabul etmemiş, kendisine İstanbul'un lüks bir semtinde avukatlık bürosu açmıştı. Zerrin de bebeğinden dolayı babasının işleriyle ilgilenemediği için Müfit Alemdar yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeden İstanbul'daki fabrikanın da tüm sorumluluğunu üstüne alarak profesyonel bir kadro kurmuştu. Bunun üzerine annesi Zerrin'le uzun bir konuşma yapmış, işlerle ilgilenmediği için tüm yetkiyi kardeşine kaptıracağından bahsetmişti. Zerrin kendisinin olacak hiçbir şeyi o kadının oğluna kaptıracak değildi. Şu anda oğlu çok küçüktü ve zamanı geldiğinde tüm işleri babasından devralacaktı. Bunu annesine söylediğinde onun rahat olmasını istedi. Anne kız eskisine oranla daha iyi anlaşıyorlardı. Belki bunda Zerrin'in anne olmasının da katkısı vardı.

Zerrin elinde limonata bardağı bahçeye çıktığında Kerem'in elindeki bira şişesini gördü. "Lütfen Kerem, çocuğun yanında iç-

me."

Kerem karısının kendisine karışmasına her geçen gün daha da sinir oluyordu. "Tek zevkim bu Zerrin, buna da karışma istersen" dedi kızgınlıkla.

"Gün içinde de içki koktuğunun farkında mısın Kerem?"

"Yeter Zerrin. Senin emir vereceğin çalışanın değilim ben. İstediğimi yapma özgürlüğüm var. Yoksa bilmeden onu da mı sana sattım?"

Zerrin beklemediği bir tepkiyle karşılaşınca şaşkınlıkla kocasına baktı. "Ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet" diyen Kerem elindeki şişeyi çimene savurduktan sonra eve doğru yürüdü.

Sinirle arabanın anahtarlarını aldı. Bir süre sonra İstanbul sokaklarında amaçsızca dolaşmaya başladı. Artık ne Zerrin'e ne de eve dayanabiliyordu. Kendisini yanında mutlu hissettiği tek kişi oğluydu. Zerrin'in müdahaleleri onu deli ediyordu. Kerem askerden geldikten sonra oğlunun mutlu bir çocukluk geçirmesi için evliliğine bir şans vermeyi gerçekten istemişti. Bunun için gayret bile etmişti. Zerrin'in baskısından kurtulmak için Müfit Bey'in teklifini geri çevirmiş, en azından zevk aldığı bir işi yapmak istemişti ama Zerrin'in baskısı hız kesmeden devam etmişti. Sürekli oğlunun yanında uyarılmaya dayanamıyordu artık Kerem. Zerrin'den istediği tek şey onu boşamasıydı ama Kerem bunun bu kadar zor olacağını ve Zerrin'in buna bu kadar yıl dayanacağını hiç hesaba katmamıştı.

Akşam olduğunda canı eve gitmek istemediği için barlardan birine girerek içki söyledi. Bir süre olanları düşünerek yalnız içti. Sonra yanında oturan kadının sohbetine eşlik etti. Konuştukça kendisini daha rahat hissetti. Bardan kadınla birlikte çıktıklarında ilk defa o gece karısını aldattı. Bir başka beden aklındaki tüm sıkıntıların kısa sürede dağılmasını sağladı. Otel odasında biraz önce sevişiği kadının yanında yatarken Zerrin'in canını yaktığını düşündü. Bu düşünce onu farklı bir duygu karmaşasının içine çekti ama hissettiği şey pişmanlık değildi. Bu ona keyif vermişti. Bunun arkasının geleceğini biliyordu. Belki günün birinde Zerrin onu aldattığını anlar ve Kerem'i boşardı.

Aradan geçen yıllar acıları azaltmasa da hafifletiyordu. Rojda babasının ölümünden sonra ailede söz hakkına sahip olmuştu. Yaptığı iş nedeniyle ve amcasının desteğiyle kendine bir yer edinmiş, küçük ilçede sözü dinlenen bir kadın olmuştu. Çocukluğundan beri istediği işi yapmanın verdiği keyif özel hayatındaki acının üzerini örtüyordu. Gündüzleri güçlü bir kadındı ama akşam olup da evinde dört duvarın arasında kaldığında Rojda'nın yüreğini özlem esir alıyordu. Oğlum diyemediği oğlunun fotoğraflarına bakarak öylece oturuyor, onu yılda bir kere görmenin özlemini yaşıyordu. Rojda ilk doğum günü hariç Yiğit'in hiçbir doğum gününü kaçırmamıştı. O günler Rojda'nın özlemle beklediği günlerdi. Bir yanda bağrına basamadığı oğlu, diğer yanda unutamadığı Kerem hem sevincini hem de acısını aynı anda yaşamasına neden oluyordu. Özlem ve acı yılda bir kere Rojda'yı derinden etkiliyor, döndüğünde günlerce kendine gelemiyordu. Yiğit artık dört yaşına girmişti. Hayatının onsuz ne kadar boş olduğunu anlayabiliyordu Rojda. Sürekli kendini suçladığı bir dönemden vicdan azabı çektiği bir döneme savrulmuştu. Hangisinin iyi olduğunu bilmiyordu. Çocuğunu hiç tanımadığı birine mi yoksa istediği zaman gidip göreceği birine mi vermenin daha iyi olduğuna karar veremiyordu. Yiğit'e duyduğu özlem zaman zaman Kerem'e duyduğu özlemle yarışsa da oğlu her zaman o yarıştan galip çıkıyordu.

Yine kendini kötü hissettiği günlerden biriydi. Elinde fotoğraflar öylece oturup gözyaşları içinde oğlunun gülen yüzüne baktı. "Beni teselli eden tek şey çok mutlu olduğunu bilmek" diyerek gözyaşlarını sildi.

20

Deniz istifasını verdiğinde bir an için arkasına yaslanarak yaptığının doğru olup olmadığını düşündü ama yapmak istediklerini burada yapamıyordu. Herkesin devlet memuru olmak için can attığı bir dönemde Deniz istifa etmişti. Halası ve eniştesi onu kararından vazgeçirmeye çalışsa da Deniz kararının arkasında durdu. Kendini giderek mesleğinden uzaklaşmış gibi hissediyordu. Belki de yıllar önce İzzet Hoca'nın dediğini yaparak onun hastanesine başvurmalıydı. Onunla konuşmadan istifa ettiği için bir an pişmanlık duysa da kararı kesindi, orası olmazsa başka yer olurdu. Bunu İstanbul'a gidince anlayacaktı.

Bir ay sonra istifasının kabul edildiğini öğrendiğinde eşyalarını toplayıp doksan altı yılının Mart ayında İstanbul'a geldi. Otuz yaşına girmesine birkaç ay kala hayatını yeniden kuracaktı. Birikmiş parası vardı. Kendine içinde keyif alacağı bir daire tuttu. İyi bir semtte dört katlı bir binadaydı. İki odalı dairenin en çok mutfağını ve salonunu sevmişti. Büyük pencereleri vardı. Sabahın ilk ışıklarının evinin içinde olmasını isterdi Deniz. Bu daire de onun istediği tüm özellikler vardı. Kirasının biraz fazla olması onu düşündürse de sonunda çalışacağı için bunun sorun olmayacağını biliyordu. Deniz evde zaman geçirmeyi severdi.

Eve yerleştiği gün kendisine yeni bir yatak aldı. Şu anda sadece yatak odasını yapmıştı ama yatağı alırken beğendiği tek kişilik

koltuğu da sipariş etmişti. Yaşarken eşya almayı seviyordu. Fazla eşya sevmediği için ona gerekli olanları alması yeterliydi. Sade ama işlevsel evleri severdi. Gereksiz bir sürü eşyanın bir zaman sonra kendisine yük olacağını düşünürdü.

Uzun zamandır görmediği Zerrin'e telefon ettiğinde İstanbul'da olduğunu söyledi. İki kadının buluşması yine her zamanki gibi aşırı sevgi ve coşku doluydu.

Zerrin gözlerinin içi parlayan Deniz'e bakarak konuştu. "O kadar mutlu duruyorsun ki seni kıskandım."

"Mutluyum gerçekten. Seni gördüğüm ve tekrar burada olduğum için."

"Seni çok özledim. Rojda'yla ancak yılda bir kere görüşebiliyoruz ama sen gidince sanki yaşam damarlarımdan biri kesilmiş gibi hissettim. İyi ki geldin Deniz."

"Ben de sizi çok özlüyorum. Neyse, biraz da sen anlat bakalım. Sabahtan beri beni konuşturuyorsun. Ben bildiğin gibiyim işte, yalnız bir Deniz."

Zerin gülümsedi. "Bunu sen tercih ettin. Hâlâ çok güzelsin, ışıl ışıl parlıyorsun. Burada seni kaçırmazlar merek etme. Benim bütün günüm Yiğit'le geçiyor. Okula başladı, biraz rahat ettim."

"Biliyor musun Zerrin, beni çok yanılttın."

"Yanılttım mı?"

"Evet. Senin bu kadar iyi bir anne olacağını hiç düşünmemiştim ama sen gerçekten mükemmel bir annesin. Umarım ben de senin kadar mükemmel bir anne olmayı başarırım."

"Elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Her gün yeni bir şey öğreniyorum. Bilmediğim ne kadar çok şey varmış. Çocuğun olunca sen de anlayacaksın" dedi, sonra da gülerek devam etti. "Tabii önce bir koca bulman gerekiyor. Gerçekten Deniz, hâlâ yok mu hayatında biri?"

"Yok ama artık yasaklarımı kaldırdım."

"Baksana biraz etrafına. Rojda'ya da üzülüyorum. Memleketine gidince evlenir dedim ama yıllar oldu onda da bir şey yok."

Deniz gülümsedi. Rojda'yı çok özlemişti. Sehpanın üzerindeki kahve fincanını alarak kahvesinden bir yudum içti. "Onun evleneceğini düşünmüyorum ben Zerrin" dedi fincanı tabağına koyar-

ken. "Bence hâlâ onu bırakıp giden adamı seviyor" dedi üzüntülü bir sesle. Sonra da karşısında parlayan kadına baktı "Sen boş ver bizi, sen mutlu musun onu söyle?"

"Evlilik sürekli bir mutlulukla geçmiyor ama genele bakılırsa mutluyum."

Deniz Zerrin'de farklı bir şeyler olduğunu hissetti.

"Öyle tabii, evlilik farklı bir şey. Aynı evde yaşayınca karşındakinin nasıl huyları olduğunu da görüyorsun."

"Öyle gerçekten, bence evlenmeden önce kısa bir süre de olsa beraber yaşamalı insanlar. Böylelikle hayal kırıklıkları belki en aza iner."

Deniz arkadaşına baktı. "Senin hayal kırıklıkların mı var Zerrin?"

Zerrin bir an evliliğindeki sorunları Deniz'e anlatmak istedi ama yaşadığı hayal kırıklığını anlatmak o kadar zor geliyordu ki. Evliliğindeki başarısızlığı kendi içinde yaşamalıydı. Bunu canı gibi sevdiği birine anlatmak çok zordu. "Yok" dedi gülümseyerek "Ben genel anlamda söyledim."

Deniz bir şey demedi. Zerrin'i bu konuda sorguya çekmeyecekti. Birbirleri hakkında bunca yıl öğrendikleri en önemli şey, günü geldiğinde herkesin eteğindeki taşları dökmesiydi. Zerrin'in de gerçek hislerini günü geldiğinde öğrenirdi nasıl olsa.

İki kadının sohbeti uzun bir süre devam etti. Zerrin sonunda kalktığında Deniz de özlediği İstanbul sokaklarında biraz yürümeyi tercih etti. Sabahtan İzzet Hoca'yla yaptığı telefon görüşmesi yarın onunla bir randevuya dönüşmüştü. Yüzünde bir gülümsemeyle biraz daha yürüyüp sonunda bir taksiye binerek evine geldi.

Yiğit'in doğum günü yaklaştığında Rojda'yı yine bir heyecan almıştı. Bir yıl aradan sonra oğlunu tekrar görecekti. Bütün işlerini ayarladı. Son birkaç yıldır Deniz başka bir şehirde olduğu için İstanbul'a çok kısa süreliğine gidiyor, oğlunun doğum gününe kalıyor ve ertesi gün işlerini bahane ederek geri dönüyordu.

Zerrin'in kalması için yaptığı ısrarları geri çeviriyordu. Ke-

rem'le aynı ortamda birkaç saat kalmak bile onu zorlarken aynı evin içinde onunla vakit geçirmek istemiyordu. Rojda hâlâ Kerem'i her gördüğünde kalbindeki acının olduğu gibi kaldığını görüyor, bu da onu korkutuyordu. Döndükten sonra kendisine gelmesi haftalar alıyordu. Aradan geçen bunca yıla rağmen kalbindeki acı küllenmemişti.

Doksan altı yılının nisan ayı yine her zamanki hasretle, Rojda için tarif edilemez duygularla geçti. Yiğit'in her sene biraz daha büyüdüğünü görmek içindeki hasrete rağmen onu mutlu ediyordu. Rojda her zamanki gibi oğlunun arkadaşlarıyla oynamasına bakarak gülümsedi. Zerrin yine dillere destan bir doğum günü partisi vermişti. Yiğit'e o kadar dalmıştı ki yanına gelen adamı konuşunca fark etti.

"Nasılsın Rojda?"

Rojda dönerek yanında dikilen Kerem'e baktı. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"Nasıl olmam gerekiyorsa öyleyim, ne bir fazla ne bir eksik."

Rojda gülümsedi. "O zaman iyisin demek."

"Tek bir günüm bile seni düşünmeden geçmiyor Rojda. Bir zamanlar biz..."

"Lütfen Kerem benim için zor olan bu anı daha da zorlaştırma. Artık biz diye bir şey yok. Ben ve sen varız. Her şey çok geride kaldı."

"Gerçekten kaldı mı Rojda?"

"Evet, sen Zerrin'le evlendiğin an her şey bitti Kerem. Bunca yıldan sonra böyle konuşman ikimize de bir şey kazandırmaz. Güzel bir oğlun ve seni çok seven bir eşin var. Hiç olmazsa bunların kıymetini bil."

"Ben yapamıyorum Rojda. Her geçen sene sensizlik daha zor geliyor. Bütün yıl bugünü bekliyorum. Bunun bir anlamı yok mu?"

"Yok Kerem. Benim için hiçbir anlamı yok. Buraya Yiğit doğduğu zaman her doğum gününü birlikte kutlayacağımıza dair bir söz verdiğim için geliyorum. Bundan bir anlam çıkarma."

"Ah buradasınız demek" diyerek yanlarına gelen Zerrin'e gülümsedi Rojda. Zerrin kocasına yanaşarak onun koluna girdi. "Sevgilim Yiğit'i çağırır mısın, pastayı keseceğiz."

Kerem bir şey demeden onların yanından uzaklaştı. Zerrin bahçede arkadaşlarıyla oynayan Yiğit'e döndü.

"Yıllar ne kadar çabuk geçiyor değil mi?"

Rojda da Yiğit'e baktı. Kerem oğluyla konuşuyordu. "Evet çok çabuk geçiyor" dedi Rojda. Bir de kalbine sorsalardı. Her anı orada ilk günkü kadar acı dolu duruyordu.

Doğum gününden sonra Rojda ve Deniz evden ayrıldı. Deniz Rojda'ya bakarak arkadaşının elini tuttu.

"Canının yandığını biliyorum."

Rojda gülümseyerek arkadaşına baktı. "Evet yanıyor ama Yiğit o kadar mutlu bir çocuk ki ona baktığımda tüm o acılar geçiyor. Sonra haftalar geçince acılar yine can yakmaya devam ediyor. Ta ki Yiğit'i bir dahaki doğum gününde görene kadar."

Deniz bir şey demeden arkadaşının elini tutmaya devam etti. Bir çocuğu yoktu ama Rojda'nın duygularını o kadar iyi anlıyordu ki. Bir anne için evladından uzakta kalmak ve onu yılda bir kere görmek çok zordu ama hiç görmemesinden çok daha iyiydi.

Birkaç hafta sonra Deniz yeni işine başladı. Birkaç ay sonra da hastalarının birbirlerine tavsiye etmesi sayesinde hastaları artmaya başlamıştı. Deniz uzun bir eğitim hayatından sonra artık hep istediği işini yapıyordu. Hayatında birçok şey yerli yerine oturmuş gibiydi. İstanbul'da kaldığı için Zerrin'le çok sık görüşüyorlardı ama Rojda onlardan kilometrelerce uzaktaydı. Deniz onunla ancak telefonda görüşebiliyordu. Artık çalkantılı geçen seksenli yıllardan sonra doksanlı yıllar kızlar için daha sade ve daha donanımlı geçiyordu. Müzikler değişmiş, teknoloji hayatlarına girmişti. Deniz kendisini olmadığı kadar mutlu hissediyordu.

Yılda bir kere Yiğit'in doğum günü nedeniyle çok sevdiği Rojda'yla buluşuyor, Zerrin'le ve Yiğit'le vakit geçirmeyi seviyordu. Deniz'in hoşlanmadığı tek kişi Kerem'di. İlk tanıştığı günden beri onu soğuk ve mesafeli buluyor, üstelik Zerrin'le birlikte olduğu zamanlarda onların evliliklerinin hiç de Zerrin'in anlattığı gibi iyi gitmediğini düşünüyordu. Kerem'i ne zaman görse içkiliydi. Bir

kere Zerrin'e laf arasında kocasının içki sorunu olduğunu söylemiş ama Zerrin "keyif alıyor" diyerek konuyu kapatmıştı. Deniz arkadaşını seviyordu ama evlerinin içine karışmak gibi bir niyeti yoktu. O da bu konuyu unutmayı seçmişti.

Deniz sabah işe başladığında asistanı önüne randevu listesini koydu. Kahvesini içerken listeye göz gezdirdi. Tanıdık ismi gördüğünde şaşkınlıkla kahvesini elinden bıraktı. Son randevusu Zerrin'in kocası Kerem Sancak'laydı. Acaba Zerrin sonunda onun dediği şeyi ciddiye alıp kocasını ikna mı etmişti? Ama Deniz arkadaşının kocasının kendisine gelmesini etik bulmuyordu. İçini dışını bu kadar bildiği insanlara karşı tarafsız olamayacağının farkındaydı. Belki de Kerem'i görmeli, sonra onu bir başka psikiyatra yollamalıydı.

Birkaç saat sonra son randevusu için hazırdı. Kapı açıldığında Kerem "Merhaba Deniz" diyerek içeri girdi.

Her zamanki gibi şık ve kibardı. "Merhaba" dedi Deniz Kerem'e bakarak.

"Şaşırdın değil mi?"

"Doğrusu evet Kerem."

"Karım sürekli benden şikâyet etmeye başladı. Bir psikiyatra gitmem gerektiğini söylediğinde ben de yabancıya gitmeyeyim dedim" diyerek gülümsedi. Deniz onun içkili olduğundan emindi.

Deniz arkasına yaslanarak gülümsedi. "Zerrin'e hak veriyorum. Bence de yardım almalısın ama başkasına gitsen daha iyi edersin. İstersen sana başka bir doktor tavsiye edebilirim Kerem."

"Başka bir doktor istemiyorum Deniz."

"Yine de bunu düşünmelisin."

"Başka birini isteseydim ona giderdim."

"Pekâlâ. Seninle tartışmak istemiyorum. Ama karının çok samimi arkadaşı olduğumu biliyorsun. Neyse, seni dinliyorum."

Kerem bir süre etrafına bakındı. Gözleri tekrar Deniz'i bulduğunda "Zerrin sana geldiğimi bilmiyor" dedi. Bunu duymak Deniz'i daha da rahatsız etti. Adama doğru eğildi. Bir şey söyleyecekken Kerem konuşmaya başladı. "O sadece bir yardım almamı istedi. Çok içiyormuşum ve onu ihmal ediyormuşum. Herhalde beni düzelteceğini sanıyor" diyerek güldü.

Deniz karşısındaki adama bakıyordu. Zerrin'le çok sık bir araya geldiği için onun son zamanlarda evliliğinin yolunda gitmediğini hissediyordu. Zerrin bir ara Kerem'in artık doğru düzgün işe de gitmediğini söylemişti. Halbuki başarılı bir avukat olduğunu biliyordu ama bir umursamazlığı vardı. Bazı akşamlar Zerrin'i görmeye gittiğinde adamın ilgisizliği onu bile sinirlendiriyordu. Zerrin mutlu olduğunu söylese de Deniz onun dediği kadar mutlu olmadığını biliyordu.

"O zaman neden bu kadar içtiğinden başlayalım."

"Unutmak için içiyorum."

"İçki unutturmaz Kerem, bu kısa süreli bir rahatlamadır. Geçici bir unutkanlık seni mutlu etmez. Ayılınca aynı şeyleri tekrar hatırlarsın."

"Bak ne güzel dedin. Ben de onun için içiyorum işte. Unutuyorum ama sonra etkisi geçince tekrar hatırlıyorum. İçince tekrar unutuyorum. Gördüğün gibi kısır bir döngünün içindeyim. Sonra da içki içmekten hoşlandığımı düşünüyorum."

"Bak Kerem, ben sana bir psikiyatr olarak değil arkadaşın olarak tavsiye verebilirim. Çok güzel bir karın ve harika bir oğlun var. Sen de başarılı bir avukatsın. Maddi olarak bir sıkıntı yaşadığınızı da sanmıyorum. Neyi unutmak istediğini bilmiyorum. Doğrusu öğrenmek ister miyim ondan da emin değilim ama bir başkasının sana benden çok daha fazla yardımı dokunacağını düşünüyorum" derken Kerem sözünü kesti.

"Bunların hepsi göstermelik Deniz."

"Göstermelik mi?"

"Evet. Mutlu değilim. Zerrin'in de mutlu olduğunu sanmıyorum ama ona sorsan bunu inkâr eder. Mutlu olduğunu söyler. Çünkü Zerrin Alemdar acınacak durumunu kimselere göstermez. Benden utandığını biliyorum."

"Yapma, karın senden utanmıyor Kerem. Bilakis seni çok seviyor."

"Keşke sevmese Deniz" diyerek sustu Kerem. Sonra da Deniz'in gözlerinin içine bakarak devam etti. "Benim herhangi bir psikiyatrdan çok beni dinleyecek, beni yargılamayacak bir dosta ihtiyacım var. Aklıma senden başkası gelmiyor. Sadece beni dinleme-

ni istiyorum. Çünkü içimde biriktirdiklerim o kadar fazla ki artık içime sığmıyor. Beni içimden kemiriyor. İşte bunun için içiyorum. İçtiğim zamanlar her şeyi bir kenara bırakıyorum. Unutuyorum. O kara gözleri aklımdan tamamen çıkarabiliyorum, sonra ayılıyorum ve her şey yeniden başlıyor. Tüm bunlarla artık baş edemiyorum. Onun için sana geldim. Beni tanıyorsun. Karımı tanıyorsun. Ailemin içini biliyorsun. Bana yardım etmelisin."

Deniz ne diyeceğini bilmeden bir süre oturdu. Kerem ilk defa kendisini bu kadar net anlatmıştı. Deniz Kerem'e her baktığında onun bir sorunu olduğunu biliyordu ama anladığı kadarıyla bu sorun başka bir kadınla ilgiliydi. En yakın arkadaşının kocasının gizli ilişkilerini öğrenip sonra da susmayı istemiyordu.

"Kerem işte tüm bunlar için bile bana gelmemen gerekiyor. Zerrin benim en yakın arkadaşım. Eğer onu aldattığını itiraf edersen bunu bilerek arkadaşıma bakamam."

"Onu aldatıyorum."

"Ne?"

"Zerrin'i aldatıyorum Deniz. Evliliğimiz süresince defalarca aldattım. Bunu yaparken hiç pişmanlık duymuyorum üstelik. Çoğu tek gecelik maceralar ama sonra eve gittiğimde o kadar pişman oluyorum ki bunu Zerrin'in yüzüne haykırmamak için kendimi zor tutuyorum."

"Neden? Zerrin seni çok seviyor Kerem."

"İşte bu yüzden. Beni bu kadar sevsin istemiyorum. Çünkü onun gözünde büyüttüğü erdemli adam değilim. Bir zamanlar öyle biriydim. Doğrularım vardı ama artık hiçbir şeyim yok. Sevdiğim kızı arkamda bıraktığım anda artık erdemli bir adam değildim."

"Sevdiğin kız mı?"

"Evet" diyerek sustu. Sonra da sesindeki kırılganlık daha da kendini hissettirerek devam etti. "Sen hiç sevdin mi Deniz?"

"Burada beni değil seni konuşuyoruz Kerem."

"Haklısın beni konuşuyoruz. Ben bir kere sevdim ve ne öğrendim biliyor musun?" diye sordu sonra da beklemeden kendi sorduğu soruya cevap verdi: "İnsan sadece bir kere sevebiliyormuş. Ne kadar zorlarsa zorlasın" diyerek elini kalbine götürdü. "Burada sadece bir kişiye yer varmış. İşte bunu öğrendim" dedi gülerek, sonra

da devam etti. "Zerrin'i sevmek için gerçekten çok uğraştım. Evliliğin ilk yıllarında bir oğlum olduğunda gerçekten bir aile olabiliriz diye düşündüm ama yapamadım Deniz. Onu sevemedim. Ne kadar çabalarsam o denli uzaklaştım ondan. Sonra onu aldatmayı seçtim. Her beden Zerrin'le olan evliliğimi katlanır kılıyordu ama artık bu da yetmiyor."

Deniz şaşkınlıkla adama bakıyordu. Kerem'i her zaman soğuk ve ilgisiz bulmuştu ama Kerem bambaşka bir şey anlatıyordu. Oturduğu yerden ona doğru eğildi.

"O zaman neden evlendin Zerrin'le Kerem?"

"Bu sorunun cevabını yıllardır düşünüyorum. Onunla neden evlendim? Ben bir cevap biliyorum aslında."

"Bana da söyle o cevabı."

"Hatalarımla yüzleşemediğim, ailemi düşündüğüm ve her şeyin kolayına kaçtığım için onunla evlendim ve bir zaman sonra eskiden aynaya baktığım o adama tamamen yabancı oldum. Sevdiğim kadını kaybettim. Benim en büyük cezam bu aslında. Onu görebiliyorum ama ona dokunamıyorum. Üç yüz altmış beş günün sadece bir günü görebiliyorum onu. Sadece yılda bir kere. Onu hâlâ çok seviyorum. Zerrin'in sevgisi beni boğuyor. Beni yavaş yavaş öldürüyor. Onun için onu aldatıyorum. Bunu bilsin istiyorum. Belki böylelikle benden uzaklaşır hatta beni boşar, beni boğan o sevgisini göstermez."

Deniz hiçbir şey demedi. Duyduğu her şey onu biraz daha şaşırtıyordu. En yakın arkadaşının kocasının itiraflarını dinlerken Zerrin için üzüldü.

Kerem bir şey demeyen Deniz'e bakarak ayağa kalktı. Pencereye doğru yürüyüp bir süre dışarıya baktı. Sonra da Deniz'e doğru döndü. "Şaşırdığını görebiliyorum."

"Şaşırmadım desem yalan olur."

"Biliyorum" diyerek gülümsedi Kerem. Aynı yerde kalarak konuşmaya devam etti. "Lütfen sana gelmeme izin ver Deniz. Belki senin sayende evliliğimi daha mutlu yapabilirim. Sen benim son durağımsın" diyerek kapıyı doğru yürüdü. Kapıyı açmadan önce tekrar masasında oturan Deniz'e baktı.

"Bu söylediklerim umarım aramızda kalır" diyerek kapıyı açıp

çıktı.

Deniz giden adamın arkasından öylece bakakaldı. Tüm bunları bilerek arkadaşına nasıl davranacaktı? Şok içinde oturmaya devam etti. Ta ki kapısı vurulana kadar.

Kapıyı açan adamı gördüğünde gülümsedi. "Işığını gördüm. Bu saatte ne yapıyorsun burada?"

"Saatin geç olduğunu bile fark etmemişim" diyerek ayağa kalktı. Çantasını alarak kapıda kendisine gülümseyen adama baktı.

"Karnın açsa ben de yemeğe gidiyordum bana eşlik eder misin?"

"Belki eve gitsem daha iyi."

Burak yine kendinden kaçan Deniz'le birlikte çıkışa doğru yürüdü. Neden kendisiyle görüşmek istemeyen kıza bu kadar ısrar ettiğini kendi de bilmiyordu. Bu artık iyice sıkıcı bir hal almıştı. Belki de Deniz gibi yapmalı, o da Deniz'i görmezden gelmeliydi ama kız başını çevirip ona bakınca bunu yapamayacağını anlayarak aklındaki soruyu sordu. "Daha ne kadar kaçacaksın Deniz?"

"Anlamadım" dedi Deniz şaşkınlıkla.

"Benden daha ne kadar kaçacaksın dedim."

Deniz sorudaki imayı anlasa da işyerinde bir ilişki yaşamak istemiyordu. O da Burak'tan hoşlanıyordu ama bütün gün adamın ne kadar çapkın olduğu dedikodularını duyarken o dedikoduların başkahramanı olmak istemiyordu. Üstelik Burak o kadar karizmatik ve yakışıklı bir bekârdı ki etrafında ona hayranlıkla bakarak dolaşan bir sürü kız varken ve çoğu kendisinden bile güzelken neden kendisinde ısrar ettiğini de anlamış değildi. Asansörde kendisine gülümseyen adama baktı.

"Senden kaçmıyorum" dedi.

"Kaçıyorsun, hem de çok uzun zamandır. Seninle ne zamandır tanışıyoruz Deniz?"

"Sekiz senedir."

"Sekiz senedir benden kaçıyorsun."

"Yapma Burak, bunun altı senesinde birbirimizi görmedik bile. Sen yurtdışındaydın ben mecburi hizmetteydim hatırladın mı?"

"Ama artık buradayım. Sen de buradasın."

Dışarı çıktıklarında Kerem kapısının önüne getirilen arabasına

bakıp yanında dikilen kıza dönerek. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Yemek yerken bana neden benden uzak durduğunu da anlatırsın."

"Teşekkür ederim ama..."

"Bir bahane bulacaksın değil mi?"

Deniz bir an durdu, sadece bir yemek dedi içinden. Belki Burak da bir daha ona bu kadar ısrar etmezdi. "Tamam" diyerek arabaya bindi. Burak gülümseyerek kapıyı kapattı. Kendi tarafına bindiğinde arabayı çalıştırmadan Deniz'e doğru döndü. "Beni kırmadığın için teşekkür ederim" dedi.

Deniz kenarında bir yere oturduklarında Deniz'in aklında hâlâ Kerem'in anlattıkları vardı. Bir süre hastalardan, hastaneden ve sağlık sorunlarından konuştular. Deniz Burak'ın anlatıldığı kadar flörtöz bir adam olmadığını anladı. Oldukça kibar ve saygılıydı. Bu dedikoduların onu elde edememiş kadınlar tarafından çıkarıldığından emin oldu. Kadınların onun peşinden koşması onu kötü biri yapmazdı.

Burak da her zaman soğuk bulduğu Deniz'in hoşsohbet birisi olduğunu anlamıştı. Üstelik Deniz'den beklemediği kadar konuşkan biriydi. Yaptığı Doğu görevini anlatırken espri yeteneği olduğunu da keşfetti. Gülmeyi ve güldürmeyi bilen kadınlar her zaman hoşuna gitmişti. Deniz de o kadınlardan biriydi. Başına gelenleri hiçbir kompleks duymadan anlatmasına bir hayli gülmüşlerdi.

Deniz de gülümseyen adama bakarak böyle bir akşama ne kadar ihtiyacı olduğunu düşündü. Gerçekten keyif aldığı bir akşam olmuştu.

Burak yakışıklı bir adamdı. Ama hastanenin yönetim kurulundaydı ve Deniz dedikodulara meydan vermek istemiyordu. Burak'ı öğrencilik günlerinde klinikte çalışmaya başladığında tanımıştı ama bir sene sonra Burak yurtdışına gitmiş ve Deniz de uzmanlığı başladığında klinikte çalışmaktan vazgeçmişti. Ta ki Burak'ın babası ona tekrar iş teklif edene kadar. Belki de aralarındaki bu samimiyet güzel bir dostluğun başlangıcı olabilirdi.

"Hâlâ sinemaya gitmekten hoşlanıyor musun?" diye soran Burak'a bakarak gülümsedi.

"Evet" diyerek güldü Deniz. "Şimdi gitmek için daha bol vaktim var" dedi. Neredeyse daha çok param var diyecekti.

"O zaman haftanın bir gününü sinema günü ilan edelim mi?"

Deniz bir şey demedi. Bir ilişkiye hazır mıydı emin değildi. Otuz yaşındaydı; ta lise yıllarında kendine verdiği sözü tutmuş, hiçbir gönül ilişkisi yaşamamıştı. Şimdi artık önünde hiçbir engel yoktu. Onun suskunluğunu gören Burak konuştu. "Sadece sinemaya gitmekten hoşlanan iki arkadaş olabiliriz Deniz. Yanlış anlama."

"Tamam o zaman. Perşembe günleri yoğun olmuyorum."

Burak güldü. "Peki, ben de perşembe günlerinde hastalarımı azaltabilirim."

Deniz, konuştukça Burak'la ortak çok fazla şeyleri olduğunu gördü. Burak konuşkan ve mesleğinde oldukça başarılı bir kadın doğum uzmanıydı. Kocaman bir hastane yönetmeye çalışıyordu, aynı babası gibi mütevazı biriydi. Deniz onun olgun duruşunu seviyordu. Zaten Burak'ı hastanede sevmeyen yoktu. Şimdilik arkadaş olarak güzel şeyler paylaşabilirlerdi. Deniz Rojda gittiğinden beri bazı günler konuşacak bir arkadaş özlemi çekiyordu. Belki de o arkadaş Burak olabilirdi.

Yemekleri bitmesine rağmen neredeyse mekân kapanana kadar oturarak konuştular. Kalkma zamanı geldiğinde Burak saatine bakarak Deniz'e gülümsedi. "Seni geçe bıraktım özür dilerim."

"Lütfen özür dileme. Çok keyif aldım. Belki böyle bir akşama ihtiyacım vardı."

Arabaya bindiklerinde Burak onu evine bıraktı. "Yarın görüşürüz ve yarın perşembe, yani sinema günümüz" dedi.

"Tamam ama filmi ben seçeceğim."

"Bana uyar. İyi geceler Deniz. Güzel bir akşamdı."

"Benim için de öyleydi. İyi geceler Burak."

Deniz yüzünde mutlu bir tebessümle binadan içeri girdi. Asansörü beklemeden merdivenleri yavaş adımlarla çıktı. Bu geceden gerçekten çok hoşlanmıştı. İçeri girdiğinde unuttuğu konu tekrar aklına takıldı. Kerem'i ve Zerrin'i düşündü. Sonra da Kerem'in yıllarca sevip sadece senede bir kere gördüğü kadının kim olduğunu merak etti. Acaba tüm bunları Zerrin biliyor muydu?

Rojda karşısındaki adamları dinlerken şaşkındı. Bu kesinlikle beklediği bir şey değildi. Bunu dile getirmekte bir sakınca görmedi. "Bu beklediğim bir teklif değildi" dedi gülümseyerek.

İçlerinden en yaşlısı söze girdi. "Biliyoruz Rojda Hanım ama parti olarak bu seçimlerde Belediye Başkanlığı için sizi aday göstermek istiyoruz."

"Beyler beni buna layık gördüğünüz için gerçekten teşekkür ederim ama bu bambaşka bir görev. Belki de bu ilçe için böyle bir teklifin bir kadına gelmesi ilk ama yapabilir miyim bilmiyorum."

"Bunu sizden daha iyi yapacak bir başkasını tanımıyoruz. Bu partimizde oybirliğiyle alınan bir karar Rojda Hanım. Rahmetli babanız burada sözü geçen ve sevilen biriydi. Siz de öylesiniz. Sizinle hepimiz gurur duyuyoruz. Lütfen bunu bir düşünün. Belki amcanızla da konuşursunuz ama sizi öneren de amcanız oldu zaten."

"Amcam mı?"

"Evet Rojda Hanım."

"Pekâlâ bana biraz zaman vermenizi rica edeceğim sizden."

"İstediğiniz kadar düşünün. Amaç insanlara faydaysa bu görev tam size göre."

Rojda ayağa kalkan adamları yolcu ettikten sonra yerine geçti. Belediye başkanlığı şimdiye kadar aklına gelen bir şey değildi. Gerçi amcası uzun zamandır politikaya atılmasını söylüyordu ama Rojda mesleğini seviyordu. Karar vermeden önce amcasıyla konuşması gerekiyordu.

Bilgisayarını açtığında ekrana gelen fotoğrafa gülümseyerek baktı. Yiğit'in yedinci doğum gününde birlikte çektirdikleri son fotoğraftı. Zerrin ve Deniz'le birlikte ortalarında Yiğit objektife gülerek poz vermişlerdi.

Rojda ilk doğum günü hariç Yiğit'in hiçbir doğum gününü kaçırmamıştı. Her sene oğlunu görmenin heyecanı ve Kerem'i görmenin hüznü sarıyordu onu. Kerem'i doğum günleri hariç bir kere bile görmemişti. Ondan gelen telefonları açmıyordu. Kerem onun için geçmişte kalan ve hayallerini yıkan adam olarak hayatının tam orta yerinde durmaya devam ediyordu.

Ekrandaki fotoğraflara bakarak arkasına yaslandı. "Sizi çok öz-

ledim" diye mırıldandı. Yiğit'in sekizinci doğum gününe sadece iki ay kalmıştı ve iki ay sonra hem arkadaşlarını hem de oğlunu görecekti. Böyle son aylar, hatta son günler geçmek bilmezdi.

Arkasına yaslanarak ekrandaki fotoğrafa bakıp biraz önceki teklifi düşündü. Belki de teklifi kabul etmeliydi. Yıllarca bir şeyleri değiştirmek için uğraşmıştı. Geriye baktığında kendi başına çoğu şeyi başardığını da görüyordu ama politika ona daha büyük bir alan sağlayacaktı. Bu gerçeği göz ardı etmemeliydi. Yakında İstanbul'a gidecekti. Amcasıyla bu konuyu etraflıca konuşması gerekiyordu.

Zerrin koltukta sızıp kalmış kocasına baktı. Yine sabaha karşı eve gelmiş olmalıydı. Kimseler onu burada görmeden adamın omzuna dokundu. Kerem gözlerini açarak başında dikilen karısına baktı.

"Odaya çıkar mısın Kerem? Birazdan Yiğit uyanır. Seni böyle görmesin."

Kerem "Günaydın Zerrin Hanım" diye cevap verince adama daha da sinirlendi ama sabah sabah onunla kavga edecek değildi. Bugün Kerem ne yaparsa yapsın sinirlerini bozmayacaktı. Kerem karısının bir şey dememesi üzerine yerinden zorlukla kalkarak merdivenlere doğru yürüdü.

Zerrin bir süre kocasının arkasından baktı. Bu adama neden hâlâ katlandığını bilmiyordu. Her gün sihirli bir değneğin değmesini ve Kerem'in evlenmeden önceki o anlayışlı ve düşünceli adam olmasını bekliyordu ama o Kerem artık yoktu. Bunu neden kabul edemiyordu? Neden bu ayyaş adama katlanıyordu? Son İzmir seyahatinde babası bile Kerem'den boşanması gerektiğini söylemişti ama Zerrin inatla mutlu olduklarının altını çizmişti. Yorulmuştu. İlk aşkının tam bir fiyasko olduğunu artık kabul etmeliydi. Ne yaparsa yapsın Kerem düzelmeyecekti. Evliliğinin ne zaman bu kadar kötü gitmeye başladığını bile artık bilmiyordu. Kerem Yiğit'i çok sevmesine ve oğluna kendisinden daha düşkün olmasına rağmen yine de evliliğindeki huzuru, sevgiyi ve güveni bir türlü bulamamıştı. Çoğu zaman karşısında eve sabaha karşı zilzurna gelen bir ay-

yaş oluyordu. Zerrin günün birinde onun düzeleceğini düşünerek evliliğini sürdürmeye çalışıyordu. Yıllar sonra annesine hak vereceğini hiç düşünmemişti. Sevgi uğruna bu adama katlanıyordu. Kocasını hâlâ seviyordu, bu sevgi bittiği gün evliliği de bitmiş olacaktı.

"Anne" diyen oğluna doğru döndü.

Yiğit bir ay sonra sekiz yaşına girecekti. Zerrin oğluna baktıkça onunla gurur duyuyordu. Kumral saçları, sımsıcak bakan koyu gözeriyle annesine gülümsüyordu. "Efendim canım?"

"Babam evde mi?"

"Evet, biraz rahatsız yatıyor" dedi oğluna yalan söyleyerek. Oğlunun gözünde babasını küçük düşürmemek için elinden geleni yapıyordu. Kerem onun yaptıklarının çok azını yapsa her şey daha mükemmel olacaktı.

"Bugün benimle balık tutmaya gidecekti."

Zerrin üzülerek oğluna doğru gitti. Kerem verdiği sözleri tutan bir adam da değildi. Bugünü Yiğit'in haflardır beklediğini biliyordu. Kerem sabaha karşı körkütük eve gelip her zamanki gibi oğlunu yine hayal kırıklığına uğratmıştı. Kendisine yaptıklarını görmezden gelebiliyordu ama Yiğit'e verdiği sözleri tutmaması artık dayanılır gibi değildi.

"Üzgünüm canım. Benimle bir şeyler yapmak ister misin?"

"Sen balık tutmayı biliyor musun?"

Zerrin gülerek oğluna sarıldı. "Bilmiyorum maalesef ama istersen bugün Deniz Teyzeni de alalım hep birlikte hoşlanacağımız bir şey yapalım olur mu?"

"Tamam."

"O zaman kahvaltımızı yapalım, ben de Deniz Teyze'yi arayayım."

Zerrin neşeyle mutfağa doğru giden oğluna baktı. Yiğit'i mutlu etmek o kadar kolaydı ki. Ne yazık ki Kerem bunu bir türlü görmüyordu. Deniz'in bir işi olmadığını umarak telefonu eline aldı.

Deniz rüzgârın yüzüne çarpmasını sevmişti. Teknenin hızından yüzüne çarpan deniz suyu gülümsemesine neden oldu. Bu tek-

lifi kabul ettiği için pişman değildi. Hayatında ilk defa özel bir teknede olmanın keyfini çıkarıyordu.

"Orada üşümediğine emin misin?" diyen adama doğru döndü.

"Hayır üşümüyorum."

"Hava serin, hasta olmanı istemem."

Deniz kendisine gülümseyen adama doğru gitti. "Çok keyifliymiş."

"Öyledir ama yaz ayları daha keyiflidir. Hadi gel, bir şeyler hazırladım" diyen adam tekneyi durdurarak marinaya yanaştırdı.

Deniz Burak'ın yanına geldiğinde adam onun elini tuttu. "Üşümüşsün, ellerin buz gibi."

Teknenin kapalı alanına girdiğinde Deniz keyifle masaya oturdu. "Sana ne kadar becerikli olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Evet" diyerek güldü Burak. "Yemek yapmayı yalnız geçirdiğim okul yıllarında öğrendim ama yine de iyi sayılmam."

"Bence çok iyisin. Ben de yemek yapmayı severim ama senin kadar süslü yapamadığım bir gerçek."

Burak Deniz'in tabağını önüne koyarak gülümsedi. "Bak bakalım beğenecek misin?"

Deniz önüne konulan yemeğe bakarak gülümsedi. "Görüntüsü bile çok güzel. Büyük ihtimalle tadı da harikadır."

Karşılıklı yemeklerini yerken Burak mutlulukla denizle ilgili anılarını anlatıyordu.

"Denizi seviyorsun."

"Doktor olmasaydım büyük ihtimalle denizci olurdum. Ama herhalde buna en büyük tepkiyi koyan kişi annem olurdu."

"Ailen mi istedi doktor olmanı?"

"Evet, aslında karar vermemiştim ama üniversite zamanı beni karşılarına alarak doktor olmam gerektiğini söylediler. Evde hep tıp konuşulurdu. Sanki başka bir mesleği yapamam gibi geldi bana da. Tıbba girdiğimde kısa bir bocalama yaşadım. Sonra da gerçekten istediğime karar verdim."

"Neden kadın doğum?"

Güldü Burak. "Bir bebeğin doğumuna yardım etmek ve o mucizeye ilk senin elinin değmesi. Her doğuma bir mucize olarak bakıyorum. Peki sen neden psikiyatriyi seçtin?"

"Ben köyden biraz daha büyük bir ilçede büyüdüm. Her şey çok kısıtlıydı. Komşumuzun bir kızı vardı. Ben çocukken o genç bir kızdı. Ona kimse yaklaşmazdı. Deli olduğunu söylerlerdi. Oysa ben o kızla konuşmayı severdim. O kadar farklıydı ki bana deli gibi gelmezdi. Kendisinin çok akıllı olduğunu söylerdi, bana da öyle gelirdi ama bazı zamanlar uzun süre ortalıkta görülmezdi. O zaman halam onun hastaneye yattığını söylerdi. Ortaokula gittiğimde o kızın neyi olduğunu gerçek anlamda bilmek istedim. Okulda küçük bir kütüphane vardı. Okuldan sonra bütün günümü o kütüphanede geçirirdim. Freud'u ilk orada tanıdım. Kitaplarını okudukça ilerde yapmak istediğim tek şeyin bu olduğunu anladım. İnsan beynini araştırmak. Ruhsal hastalıkların kaynaklarını bulmak. O kızın neden öyle olduğunu anlamak. Bu benim için o kadar önemli bir hal aldı ki yapacağım tek meslek benim için buydu."

"O kıza ne oldu?"

"En son yattığı hastaneden bir daha geri gelmedi. O sırada ben de liseyi kazanarak İstanbul'a geldim. Bir sene sonra eve gittiğimde öldüğünü öğrendim."

Bir süre daha sohbet ederek yemeklerini yediler. Uzun zamandır görüşüyorlardı ama her ikisi de ilişkilerine ne ad vereceklerini bilmiyordu. Burak onu bir kere bile öpmemişti. Çıkıyorlar mı yoksa sadece arkadaşlar mı ondan bile emin değildi Deniz. O da yanlış anlaşılmalara meydan vermemek için hiçbir şey yapmıyordu ama Burak'tan hoşlanmaya başlamıştı. Hatta ergen kızlar gibi onu gördüğü her an kalbi deli gibi çarpıyordu. Üstelik haklarında konuşulduğu kulağına geldiğinden beri ona hastanede nasıl davranacağını da bilemiyordu. Uzak durmaya çalışıyor ama Burak'ın her davetini de kabul ediyordu.

Burak da karşısında mutlu olan Deniz'e baktı. Bazı şeyleri ağırdan almak istiyordu. Deniz her buluşmalarında nedense çekimser davranıyordu. Geçmişinde bir acı olduğunu düşünüyordu Burak ve gitgide daha çok bağlandığı kıza olan duygularını açıklayamıyordu. Deniz'den başkası olsa ilgisini çoktan fark ederdi. Hatta geçenlerde babası bile aralarında ne olduğunu sormuştu ama Burak'ın vereceği net bir cevap yoktu. Acele bir adım atarak daha yeni yeni kendisiyle olmaktan hoşlandığını hissettiği kadını kendisin-

den soğutmak istemiyordu.

Yemeklerini yerken Deniz'in anlattıklarını dinliyor ve bu işin sonunun nereye varacağını merak ediyordu.

21

Bir ay sonra Rojda uçaktan indiğinde onu karşılayan arabaya doğru yürüdü. Zerrin her sene olduğu gibi yine ona şoförünü göndermişti. Kızları bir seneden sonra göreceği için heyecanlıydı. Onlara telefonda politikaya atıldığını söylemişti. Amcasıyla yaptığı konuşmadan sonra amcası onu yeni konumunda çok daha iyi işler yapacağını ikna etmişti. Seçimler birkaç ay sonraydı. Rojda kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu ama yeni bir gelecek heyecanlanmasına yetiyordu.

Araba Zerrin'in görkemli evinin bahçesinden içeri girdiğinde merdivenlerde onu bekleyen anne oğula bakarak gülümsedi. Arabadan indiğinde Yiğit "Rojda Teyze" diyerek ona doğru koştu. Rojda eğilerek oğluna sıkı sıkı sarıldı. Onun mis gibi kokusunu içine çekti. Yiğit iyice uzamıştı. Her sene bu sahne yaşansa da Rojda oğluna bir yılın özlemiyle sarılırken gözyaşlarına engel olamıyordu.

"Seni çok özledim bebeğim" diyen Rojda bir yandan da gözyaşlarını siliyordu.

"Biz de seni çok özlüyoruz" dedi annesine doğru dönerek "Değil mi anne?"

"Evet, hem de çok özlüyoruz."

Rojda Zerrin'e gülümseyip ona sarılmak için merdivenleri çıktı. İki kadın özlemle birbirlerine sarıldı. Rojda kapının önüne çıkan Kerem'i gördüğünde kalbinde duyduğu sızıyla adama doğ-

ru yürüdü.

"Hoş geldin Rojda" diyen adama gülümsedi.

"Hoş buldum Kerem."

Kerem elini uzatmış kadının elini görmezlikten gelerek ona sarıldı. Rojda onun kollarını bedeninde hissettiği anda yıllar öncesine gitti. Onunla yaşadığı o tutkunun bunca sene geçmesine ve Kerem'in ihanetine rağmen hâlâ devam ettiğini görmek rahatsızlığını iyice tetikledi. Bu adamı unutmak için daha kaç yıl geçmesi gerekiyordu? Kerem'den uzaklaşarak yanına gelen Yiğit'in elini tuttu. "Deniz Teyzen geldi mi?" diye sordu. Sesindeki titremeyi önleyememişti.

"Gelir birazdan" diyen çocukla birlikte içeri girdi.

Zerrin kapının önünde dikilen kocasına baktı. En azından oğlunun doğum günlerinde içmeyerek kendisini arkadaşlarının yanında rezil etmediği için minnettardı ona.

Kerem Yiğit'in elinden tutarak içeri giren kadının arkasından özlem dolu gözlerle bakıyordu. Ona sarılmış olmak aklındaki yüzlerce anıyı aynı anda canlandırmıştı. O anda her şeyin yok olmasını, sadece Rojda'yla kendisinin kalmasını diledi. Uzun yıllardır Rojda'yı yılda bir kere görüyor ve bu anı özlemle bekliyordu. Sanki nefes aldığı tek gündü bu. Diğer üç yüz altmış dört gün bu günü bekleyerek geçiyordu. Bütün gün onun yanında olmak, onun nefesini duymak, bedeninin sıcaklığını hissetmek Kerem'e Rojda'ya duyduğu yakıcı isteğin hâlâ geçmediğini anlatıyordu. Koskoca bir yılın tüm özlemini sadece bir güne sığdırıyordu Kerem. Sonra onsuz geçen ilk haftaları en dipte geçiriyordu. Daha çok içip Rojda'nın anısı silinene kadar kendini kaybediyordu.

Böyle anlarda Zerrin'le konuşmak istiyor, ondan ayrılmayı düşünüyordu ama geçen haftalar her zamanki gibi acısını az da olsa hafifletiyor, sevdiği kadın için hiçbir şey yapmamanın ezikliğini yaşıyordu. Gitgide bir uçuruma yaklaştığının farkındaydı ve bir gün oradan düşecekti.

Zerrin kapının önünde dikilmekte olan adamın yüzüne dikkatlice baktı. Kerem'in yüzündeki keder onun da durmasını sağlamıştı. Yanına yaklaşarak koluna girdi. Kerem'in mavi gözlerine baktı. "Seni seviyorum" diye fısıldadı. Kerem bir şey demeden kolunu

Zerrin'den kurtarıp içeriye girdi. Bu davranış Zerrin'in gözlerini doldurmaya yetmişti. Bir süre kapının önünde bekleyip tıpkı yıllar önce annesinin yaptığı gibi yüzüne sahte gülüşlerinden birini yerleştirerek içeri girdi.

Deniz arabayı park edip yan koltukta duran hediye paketini alarak arabadan çıktı. Büyük gün gelmişti. Yiğit'in sekizinci doğum gününde yine bir araya gelmişlerdi. İçeri girdiğinde Rojda'yla karşılaşmanın sevinciyle elindeki paketi bırakarak ona sarıldı.

"Seni çok özledim" diye bağırdı Deniz sevinçle.

"Ben de öyle! Hem de bu sefer hemen gitmiyorum, bir hafta buradayım."

"Gerçekten mi? Neden söylemedin daha önce? Birkaç gün izin alabilirdim ben de."

"Gündüzleri benim de çok işim olacak ama akşamları beraber oluruz."

"İyi olur, o kadar çok anlatacak şey birikti ki" diyerek güldü Deniz. "Hem sen de bize politikadan bahsedersin biraz. Seninle gurur duyuyorum arkadaşım" diyerek tekrar sarıldı.

Kerem Rojda'nın politikaya atılacağını Zerrin'den duymuştu. Rojda yıllar içinde kendi yolunda emin adımlarla yürümüştü. Kerem ise yaşadıklarını kaldıramamış, dağılmış, kendini içki şişelerinin dibine gömmüştü. Unutamadığı kadının yükselişi onu gururlandırsa da Rojda'nın gözünde bir değerinin olmadığını biliyordu.

Deniz koltukta oturan Kerem'e merhaba diyerek oturdu. Kerem o günden sonra birkaç kere daha gelmişti. Ondan duydukları Deniz'i her defasında daha çok şaşırtıyordu. Üstelik her şeyi bilirken arkadaşına rol yapmaktan da hiç hoşlanmıyordu. Adam Deniz'i resmen yalan söylemeye teşvik ediyordu ve Deniz bu konularda iyi olmadığı için bu ikilemi sevmiyordu. Belki de bir dahaki gelişinde Kerem'le açık açık konuşup onu bir başkasına yönlendirmeliydi.

Doğum gününün heyecanı Yiğit'in arkadaşları gelmeye başladığında daha da arttı. Bu sene beklenenin de ötesinde sıcak bir bahar havası vardı. Zerrin bir süre partiyi evde mi yoksa havuz başın-

da mı yapsa karar verememişti ama sonra gelecek çocukları üşütmemek için evde yapmayı seçmişti. Zerrin yine evinin o muhteşem atmosferinde harika bir parti hazırlamıştı. Her geçen sene Yiğit'in doğum günleri daha pahalı ve daha görkemli oluyordu.

Deniz elindeki limonata bardağıyla koltuğa oturduğunda gözleri kendisinden biraz ilerde konuşan Rojda ile Kerem'e kaydı. Rojda'nın yüzünde Kerem'le yalnız kaldığı için oluşan bir sıkıntı vardı. Deniz bu duruma gülümsedi. Kerem'den Rojda da hiç hoşlanmıyordu. Bir süre daha konuşan ikiliye bakıp elindeki limonata dolu bardağı dudaklarına götürdüğünde öylece kalakaldı. Aklına gelen şeyle irkildi. Düşündüğünü bir an aklından çıkarmak istedi ama başaramadı. Kerem'in anlattığı ve hâlâ sevdiğini söylediği kadın Rojda olabilir miydi? Ne demişti adam? Senede bir kere görüşebiliyoruz. Her sene bir araya geldikleri tek yer Yiğit'in doğum günüydü. Aman Allahım diyerek oturduğu yerde dikleşti. Aklı yıllar öncesine gitti. Rojda yıllar önce Kerem diye biriyle birlikteydi ama Zerrin'in kocasını tanıdıkları o hafta sonu evleneceği adamdan ayrıldığını söylemişti. O adam Kerem olabilir miydi? Bir anda dudaklarında "Saçmalama Deniz" kelimeleri dökülse de Deniz kesinlikle emindi. Rojda'nın beraber olduğu adam da hukuk okumuştu hatta Rojda okulda tanıştıklarını söylemişti. Kerem ve Rojda aynı fakülteden mezun olmuşlardı. Kerem'in ailesi de yıllarca yurtdışında yaşamıştı. Aynı yıllarda aynı okulda ailesi yurtdışında yaşayan kaç tane Kerem olabilirdi ki? Deniz gözlerini Zerrin'e kaydırınca tüm bunları onun da bilmediğini düşündü. Gözünün önünde olan bir şeyi yıllardır görmediğine inanamıyordu Deniz. İyice tedirgin olarak etrafına baktı.

Yiğit'in babası gerçekten de Kerem'di. Zerrin evliliği için bir çocuk aldığını düşünürken aslında kocasının gerçek oğlunu evlat edinmişti. Rojda'nın neden karar değiştirdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. O da bebeğinin babasının yanında büyümesini istemişti.

Tüm bu gerçeği kavramak Deniz için büyük şok olmuştu. Bunca sene Rojda'nın unutamadığı adam Kerem'den başkası değildi. Kerem'in sevdiği tek kadın da Rojda'ydı.

Bu gerçek Deniz'i allak bullak etmişti. Teorisinin gerçek olup olmadığını Rojda'ya sormak istiyordu.

Doğum günü bittiğinde herkes yorgunluktan nasibini almış gibi duruyordu. Tek yorulmayan Rojda'nın kucağına başını koyup ona bir şeyler anlatan Yiğit'ti. Bu sahne Deniz'e çok dokundu. Anne oğulun yılda sadece bir gün bir araya gelmesi haksızlıktı ama Rojda bundan sonra asla konuşmazdı. Artık yapacağı meslek böyle bir skandalı kaldırmazdı. Zerrin de Deniz'le göz göze geldiğinde gülümsedi. O da uzun bir süredir Rojda ve Yiğit'i izliyordu. Rojda Yiğit'in saçlarını okşarken başını kaldırıp kendisine bakan kadınlarla göz göze geldi. Üçünün de bildiği sır ortada asılı kalmış gibiydi.

Rojda ve Deniz, Zerrin'in ısrarlarına aldırmayarak Deniz'in evine gelmişlerdi. Rojda sabahtan beri ayakta olduğu için oldukça yorgundu. Yine de yatakta gözleri açık günü düşünerek yatmaktansa uykusu olmadığını söyleyen Deniz'le sohbet etmeyi tercih etmişti. Yıllar önce kaldıkları evde olduğu gibi pijamalarını giymişler, bağdaş kurarak karşılıklı oturmuşlardı. Uzun bir süre Deniz'in işinden, sonra da Rojda'nın yeni işinden bahsederek sohbet ettiler.

Deniz bugün keşfettiği gerçeği arkadaşına sorup sormamak konusunda karar verememişti. Eski defterleri açarak Rojda'yı üzmeyi istemiyordu. Rojda'nın yıllardır hüzünlü gözlerine bakıp arkadaşının sevdiği adam en yakın arkadaşıyla evliyken çektiği acıyı görmemişti. Rojda hem sevdiği adamı hem de o adamdan olan oğlunu kaybetmişti.

"Yiğit ne kadar büyümüş değil mi? Bir sene görmüyorum bana çok değişmiş geliyor."

"Evet, ben çok sık gördüğüm için aradaki farkı senin kadar fark edemiyorum ama çocuklar büyüyor biz de aynı oranda yaşlanıyoruz."

"Eee anlat bakalım lise yıllarında dediğin şeyi hâlâ uyguluyor musun? Yok mu hayatında biri?"

"Yok" diyerek güldü Deniz.

"Ama Zerrin Burak diye bir doktordan bahsetti."

"Zerrin'e kalsa şimdiye kadar evlenmem gerekiyordu ama o sadece arkadaşım. Birlikte sinemaya gidiyoruz. Arada yemek yiyoruz ve aynı yerde çalıştığımız için de her gün görüşüyoruz. Yani bunun dışında bir şey yok."

"Olsa da anlayacağını sanmıyorum Deniz" diyerek güldü Rojda.

"Haklısın. Hiç kimseyle çıkmadım şimdiye kadar. Pişman mıyım, onu da bilmiyorum. Belki bir iki kişiyle çıkmalıydım. Ama neyse, o yıllar geçti gitti. Şimdi o yıllardaki gibi düşünmeden hareket edemiyor insan" dediğinde Rojda'nın yüzüne bakarak pot kırdığını anladı. Tam ağzını açıp konuşacakken Rojda onu eliyle durdurdu. "Hiçbir şey deme, gerçekten haklısın."

"Kusura bakma."

"Deme öyle. Yoksa kızarım" dedi gülümseyerek sonra da devam etti. "Artık oyalanma Deniz. Okul biteli çok oldu. Mesleğini de yapıyorsun. Âşık olmak için hâlâ kendine yasaklar koyduğunu söyleme sakın."

"Yasakları kaldırdım ama acele etmek istemiyorum Rojda. Önümdeki örnekler bana ders niteliğinde."

"Bana ne bakıyorsun sen. Benim başıma gelen herkesin başına gelecek diye bir şey yok. Bak Zerrin gayet mutlu. Onu örnek al" diyerek güldü Rojda.

"Aslında o da çok mutlu değil Rojda. Burada olmadığın için onu sık görmüyorsun ama Zerrin ve Kerem'in evliliği düşündüğün gibi değil. Zerrin tıpkı yıllar önce annesinin yaptığı gibi mutluymuş rolü yapıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Hiç anlamadım. Bana hep çok mutluymuş gibi geldiler."

"Yılda bir kere görüyorsun. O da en mutlu anlarında, Yiğit'in doğum gününde ama Kerem'in çok ciddi içki sorunu var. Alkolik-lik derecesinde."

Rojda bir süre ne diyeceğini bilmez halde oturdu. Birlikteyken Kerem'in içtiğini hiç hatırlamıyordu. Her sene onu daha kötü gördüğü kesindi ama bunu çok çalışmasına veriyordu.

"Zerrin'e üzüldüm."

"En kötüsü de Kerem onu aldatıyor."

"Ne? Nerden biliyorsun?"

"Kerem söyledi."

Rojda gülmeye başladı. "Deli mi bu adam? Karısının en yakın arkadaşına karısını aldattığını mı söyledi yani?"

"Doktor hasta mahremiyetine sığınıyor."

"Sana mı geliyor?"

"Evet, neredeyse ayda bir. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Geldiği günler işe bile gitmek istemiyorum. Birkaç kere başka birine yönlendirmek istedim kabul etmedi" dedi. Bir süre Rojda'nın bir şeyler demesini bekledi ama onun sessizliği düşündüklerini doğrular nitelikteydi. Sonra devam etti. "Sana bir şey soracağım Rojda. Bana bu konuda dürüst cevap verir misin?"

"Tabii ki."

"Yıllar önce sevdiğin adam Kerem miydi?"

Rojda bir şey demeden arkadaşına baktı. Deniz onun yüzünün şeklinden bir şey demesine gerek olmadığını anladı. Yanılmamıştı, Rojda'nın unutamadığı Kerem Zerrin'in kocası Kerem'di.

Rojda derin bir nefes aldı. "Sana Kerem mi söyledi?"

"Hayır. Yani bir zamanlar birini çok sevdiğinden bahsetti. Ben sadece bugün sizi bir arada gördüğümde eksik parçaları birleştirdim o kadar."

Rojda arkasına yaslandı. "Üzerinden çok zaman geçti Deniz. Artık ne bu konuyu düşünmek ne de bu konu hakkında konuşmak istiyorum. Her şey çok geride kaldı."

"Gerçekten unuttun mu Rojda? Bunca yıl hayatına birini almadın."

"Unuttum demek çok zor. İlk aşkın acısı kolay kolay unutulmuyor. Bir kere sevdim ve çok acı çektim. Bir daha bir başkasını o kadar seveceğimden emin değilim" dedi elini kalbinin üzerine getirip. "Burada hiçbir şey kalmadı. Ne heyecan, ne aşk ne sevgi. Hiçbir şey yok. Bomboş Deniz. Kerem benden çok şey aldı. Aldıklarının hiçbirini yerine koyamadım. En önemlisi canımı benden aldı. Hem bu şekilde daha mutluyum. Bu şekilde yaşamayı seçtim. Erkek defterini çok uzun zaman önce kapattım Deniz. Bir daha da açmaya şimdilik niyetim yok."

"Sen gerçekten çok güçlü bir kadınsın. Senin yerinde olsam ne yapardım bilmiyorum."

"Umarım böyle bir durumda kalmazsın. Zerrin'i hiç suçlamadım. O da benim gibi Kerem'in büyüsüne kapıldı. Bizim birlikte olduğumuzu bile bilmiyordu. Benim hatam Kerem'i sizden saklamak oldu. Onu en başında sizinle tanıştırsaydım Zerrin'in onun-

la evleneceğini sanmıyorum. Kendimden sonra suçladığım kişi Kerem'di. Benimle birlikte oluyordu. Beni çok sevdiğini söylüyordu. Bana evlenme teklif etmişti. Ona inandım. O ise hiçbir şey olmamış gibi bir başkasıyla evlendi. Ben hayatında yokmuşum, hiç olmamışım gibi davrandı. Yiğit'i Zerrin'e vermemin tek sebebi Kerem'in oğlu olmasıydı. Babasının yanında büyüsün istedim. Bu konu aramızda kalsın lütfen. Ne Kerem bilsin ne de Zerrin. Zerrin oğluma gerçekten anne oldu. Onu ne kadar sevdiğini görebiliyorum. Yiğit de çok mutlu, bana bu yeter. Benim için en önemli şey Yiğit'in mutluluğu" diyerek sustu. Bir süre dalgın dalgın oturdu. Sonra Deniz'e döndü.

"Zerrin için üzüldüm. Aldatılmayı gerçekten hak etmiyor ama evlendiği adam böyle bir adam ne yazık ki. Hayatındaki kadınları umursamayan biri. Umarım bir gün Zerrin gerçeği görüp ona göre karar verir. Benim için geri dönüş asla söz konusu değil. O iş yıllar önce geri dönülmeyecek şekilde bitti. Gün gelecek onu gördüğümde kalbim de sızlamayacak. Benim için tamamen yabancı biri artık."

"Seni üzdüğüm için üzgünüm Rojda."

"Sen beni asla üzmezsin Deniz. Dostluğumuz benim için her şeyden çok daha önemli. Siz benim kardeşlerimden daha yakın oldunuz. Dostluklar günü geldiğinde sınanır bizimki de sınandı ama hep dostluğumuz galip geldi. Bundan sonra da hep galip gelecek."

Deniz yerinden kalkarak Rojda'nın yanına gidip ona sarıldı. "Seni çok seviyorum. Bu hiç değişmeyecek Rojda."

"Ben de seni seviyorum ama sana bir tavsiye vereyim Deniz. Kerem'i bir daha görme. O insanları manipüle etmeyi iyi beceriyor. Bırak kendi başının çaresine baksın."

"Haklısın. Zaten çok rahatsız ediyor beni."

"Gerekirse Zerrin'e söyleyeceğini söyle. O adam verdiği sözlerin arkasında duracak biri değil. Sana da zarar vermesin."

"Veremez merak etme. Çay yapayım mı?"

"Sevdiğimi biliyorsun."

Deniz yerinden kalkıp mutfağa gitmeden televizyonu açarak müzik kanalına getirdi. Belki bu karamsar hava biraz dağılabilirdi.

Rojda boş gözlerle televizyona bakıyordu. O sıra çalan şarkı

onu bambaşka bir yere götürdü.

Uzak diyarlarda evli barklı
Mutluluk en çok onun hakkı
Bu yorgun kırık dökük hikâyenin de
Adı bende saklı

Deniz içeri girdiğinde Rojda'nın gözlerinin dolduğunu gördü. "Kapatmamı ister misin?"

"Evet" diyen Rojda arkadaşına gülümsedi. Aynı şarkıdaki gibi Rojda'nın da yüzündeki gülümseme kırık döküktü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yattıklarında Rojda'nın aklında Deniz'le yaptıkları konuşma vardı. Bir süre oğlunu düşünerek yattı. Yiğit'in gülen yüzü her şeye katlanmasını sağlıyordu.

Uyumayan bir kişi daha vardı: Deniz. Onun da aklı Rojda'yla yaptıkları konuşmaya takılmıştı. Rojda haklıydı; Kerem onu rahatsız ediyordu, bir sonraki randevusunda artık onu görmek istemediğini söylemeli, ondan kurtulmalıydı.

22

Deniz karanlıkta yanında oturan adamın kulağına fısıldadığı şeye güldü. "Ben bu filmi seyrettim."

"Daha önce seyrettiğini söyleseydin başkasına giderdik" diye fısıldadı o da Burak'ın kulağına.

"Lütfen yavaş olun" diyen arkadaki ses ikisinin de gülmesine neden oldu. Burak kızın elini tuttu. Ona doğru eğildi. "Hadi gel çıkalım buradan" deyince ikisi de kalkarak sinema salonundan çıktı.

Dışarı çıktıklarında Burak hâlâ Deniz'in elini tutuyordu. Deniz de elini çekmemişti. "İkinci kez bir filmi seyretmek çok sıkıcı" dedi.

"Ama ben daha yeni seyrediyordum filmi. Bilet alırken neden söylemedin?" diye itiraz etti Deniz.

"Çok seyretmek istiyordun. Dayanırım sandım" diye gülümsedi. Deniz de gülünce Burak onun yüzüne düşmüş bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. "İstersen sana tüm ayrıntıları anlatabilirim."

Deniz kahkaha attı. "Gerçekten mi?"

"Evet. İstersen hemen başlayayım. Biraz sonra adam kızı tekneye bindirecek ve hayatlarının en güzel sevişmesini yaşayacaklar ama bittikten sonra adam ölecek."

"Ne? Gerçekten mi? Neden ölüyor? En heyecanlı yerde bırakma. Madem başladın, anlat" dedi el ele alışveriş merkezinden çıkarlarken.

"Çünkü o kız bir karadul. İşi bu, seviştikten sonra erkekleri öldürmek ama erkek için bu sorun değil. Çünkü şimdiye kadar hiç öyle tutkulu sevişmemiş. Ölmeye değer bir sevişme anlayacağın."

Deniz kahkahalarla gülüyordu. "Saçmalama, romantik komediye gittik. Korku filmine değil."

Burak gülen kıza baktı. Şu anda ne kadar güzel olduğunu keşke görebilse diye geçirdi içinden. Burak uzanarak onun elini tuttu. Deniz Burak'a doğru döndü. Burak elinin birini kızın yüzüne doğru götürüp onun yanağını okşadı. "Çok güzelsin" dedi.

Deniz bir şey diyemeyecek kadar büyülenmiş gibiydi. Bu sinema geceleri onları iyice yakınlaştırmıştı. Burak kendisine bakan kıza daha fazla kayıtsız kalamayıp eğilerek öptü onu. Deniz o anda Burak'ı itmek ya da kendine çekmek arasında bir an kararsız kaldı. Burak'ın dudakları dudaklarının üzerindeyken ona biraz daha yaklaştı. Burak bir alışveriş merkezinin otoparkında bu işi daha fazla uzatmak niyetinde değildi. Deniz'den biraz uzaklaştı. Arabayı çalıştırdı. Burak bu öpüşmenin aralarındaki bazı dengelerin değiştirmesini umdu. Deniz'den çok hoşlanıyordu, neredeyse on senedir tanışıyorlardı ve bu sürenin yeteri kadar uzun olduğunu düşünüyordu. Onu engelleyen Deniz'in hâlâ çekimser tutumuydu, belki bunu açık açık konuşmakta yarar vardı.

Deniz ise sessiz bir şekilde oturup biraz önce Burak'ın onu öpüşünü düşünüyordu. Kendini ergen bir kız gibi hissetti. Böyle bir öpüşmeyi kendine yıllarca yasakladığına inanamıyordu. Bu kadar güzel olabileceğini bilse yine de âşık olmamayı seçebilir miydi artık emin değildi. Belki de sadece bu adamla öpüşmek bu kadar güzeldi. Tüm bunları lise yıllarında düşünmüş olmalıydı, bu yaşta değil. Bu düşünce onu gülümsetti.

Burak yanında gülümseyen kıza bakarak "Neye güldüğünü bana söyleyecek misin?" diye sordu.

Deniz de ona dönmüştü. "Sesli söylemek beni öldürebilir."

"O kadar kötü mü?"

"Bir gerçeği fark ettiğim için benim açımdan çok kötü. Otuz iki yaşında olduğumu göz önüne alırsan duyduğunda benimle arkadaşlık etmeyeceğini düşünüyorum."

Burak uzanarak onun elini tuttu. "Seninle olan arkadaşlığını

hiç kimse ya da hiçbir düşünce bozamaz Deniz. Sana o kadar uzun zamandır âşığım ki bunca yıl beklediğim için kendime kızıyorum."

Deniz şaşkınlıkla ona bakmayı sürdürdü. Burak onu gördüğünde gülümsemesi genişledi. "Bunu anlamadığını söyleme sakın?"

"Bilmiyordum gerçekten."

"Halbuki kadınlar bu tip şeyleri biz erkeklerden daha çabuk anlarlar."

"Anlamadım" diyerek önüne döndü Deniz. "Şimdiye kadar hiç erkek arkadaşım olmadı" diye ekledi.

"Ne?"

"Bunun için kendime izin vermedim. Okul hep en önemli önceliğim oldu. Bir erkeğin aklımı karıştırıp beni hedefimden uzaklaştırmasını istemedim."

"Vay canına" diyerek ona baktı Burak. "Bu beklediğim bir itiraf değildi doğrusu. O zamanlar sana gösterdiğim o ilgiyi anlamadığını ya da benden hoşlanmadığını düşünerek benden kaçtığını düşünmüştüm. Kafanı karıştırmamak için bana yaklaşmadığını bilseydim pes etmezdim."

"Gerçekten anlamadım."

"Şu anda kaybettiğimiz on yıla yanıyorum ama bu akşam seni öpmesem bir on yıl daha bu şekilde devam ederdik herhalde."

"Büyük ihtimalle" diyerek kahkaha attı Deniz. Burak da gülmeye başladı.

Bir süre sonra Deniz "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Eve, kaybedecek bir saatimiz bile olmadığını düşünüyorum Deniz. Onca senenin boşa gittiğine hâlâ inanamıyorum. Şimdiye kadar evlenip en az birkaç tane çocuk yapabilirdik."

Deniz'in kahkahası arabada yankılandı. "Sen ciddi misin?"

"Evet otuz dokuz yaşındayım ve yıllardır sana âşığım. Dalga geçer gibi bir halim mi var?"

Deniz gülümseyerek ona baktı. Burak kızın elini bırakmadı. Arayı lüks bir sitenin otoparkına park etti. Hiç acelesi yokmuş gibi yanında oturan kıza döndü. Onun yeşil gözlerine, gülümseyen çilli yüzüne baktı. Deniz şu anda onu ilk gördüğü yaşta gibi duruyordu. Yüzü hafifçe kızarmıştı. Ona her baktığında aklı başından gidiyordu. Tam on yıl önce aralarında oluşacak ilişki her ikisinin de susma-

sı sonucu bu zamana kadar gelmişti. Ama bu akşam her şeyin başlangıcı olabilirdi.

Deniz de kendisine bakan adama gözlerini ayırmadan bakıyordu. O anda aşk uğruna her şeyi yapabilecek cesareti olan insanları anladı. Rojda'ya hak verdi. Sevdiği adam için her şeyi yapmıştı. Zerrin'i de anladı. Kocasının tüm kötü yaklaşımlarını sevgi uğruna çekiyordu. Aşkın her şeyin önüne geçtiğini, insanda mantık bırakmadığını ve asla yapmam dediğin şeylerin aklından uçup gittiğini bir daha anlayarak Burak'a gülümsedi. Bu, Deniz için bile çok zaman kaybıydı. Bunca yıl ertelediği o yakıcı duyguyu sevdiği adamla paylaşmak istiyordu.

Burak'la el ele asansöre doğru yürürken yaşayacağı heyecandan bacakları titriyordu. Burak asansöre bindiklerinde daha fazla dayanamayıp Deniz'i bir kere daha öpmüştü. Asansörden indiklerinde nefes nefeseydiler. Burak kapıyı açtı. İçeri girdiler. İkisinin de bir adım atacak hali yoktu. Burak onu kapıya dayayarak öpmeye başladı. Öpüşmelerine ara vermeden kendilerini yatak odasında buldular. Deniz kafasında olan her şeyi bir kenara atmayı başardı. O anla arasına girecek tüm düşünceleri sildi. Tek bir ana odaklandı. Burak o anı yaşatacak tek erkekti.

"Yavaşlamamı ister misin?" dedi kızın üstündekileri çekiştirirken.

"Ne?"

Burak koyulaşmış yeşil gözlere bakarak güldü. "Boş ver" diyerek Deniz'i bir yandan öpüyor bir yandan da onun üzerindeki bluzun düğmelerini çözüyordu. Neden bu kadar çok düğme vardı ki? Bu iş gereğinden fazla uzayınca bluzun yanlarından tutarak onu Deniz'in başından çıkardı. Deniz de gülerek onun düğmelerini çözüyordu ama o da sıkılmıştı.

"Dur yardım edeyim" diyen Burak gömleğini bir çırpıda çıkarıp kenara attı. Sonra da karşısında dikilen kadına baktı. Onu kucakladığı gibi yatağa yatırdı. Deniz adamı bırakmadan onu üzerine doğru çekti. Dudakları tekrar birleştiğinde ikisi için de sadece o anın büyüsü kaldı.

Hızlı başlayan sevişmeleri sanki içlerinden birisinin son saatleriymiş gibi devam etti. Burak dayanamayacak noktaya geldiğin-

de altında yatan ve kendini tamamen ana kaptıran kadına bakarak gülümsedi. Onun hiç erkek arkadaşım olmadı cümlesi aklına geldiğinde kendisine yavaş olması gerektiğini hatırlatsa da başarılı olamadı. Deniz'in içine girdiğinde on yıl boyunca beklediği anın bu kadar güzel olabileceğini o da hiç hesaba katmamış gibiydi. İlk defa sevişiyormuş gibi hissetti. Gözlerini Deniz'in yüzünden ayırmadan hazzın doruklarına ulaşıp kendisine sevgiyle bakan kadını da yanında götürdü.

Nefes nefese yan yana yattıklarında Deniz gözleri açık tavana bakıyordu. Bunca yıl beklemişti. Beklediği adam yanında yatıyordu. Burak da nefesi düzelince elini başının altına koyarak Deniz'e doğru döndü. Onun kızıl bukleleriyle bir süre oynadı. Deniz de ona doğru döndü.

"Canını yaktım mı?"

"Hayır."

"Seni seviyorum. Keşke bunu yıllar önce söyleyebilseydim."

"O zaman seni reddederdim büyük ihtimalle. Şimdi söylemen daha iyi."

"Evlen benimle."

"Ne?"

"Evlen benimle Deniz."

"Bu kadar çabuk mu?" diyerek güldü Deniz.

"On yıl çok uzun bir süre. Çok bekledik. Bir gün bile beklemeye tahammül edemem artık."

"Tamam o zaman, ben de seninle evlenirim."

Bunun üzerine Burak onu bir kere daha öptü. Deniz kollarını adamın boynuna sardığında bu sefer çok daha yavaşlardı.

Deniz gözlerini açtığında gün ışığı odaya dolmuştu. Başını yana çevirdi. Yanında yatan adamın yüzüne bakarak gülümsedi. Kendisini o kadar mutlu hissediyordu ki bunca yıl sevgi yanı başında onu beklemişti, o ise ancak şimdi görebilmişti. Kendini biraz yukarı çekerek yatakta oturup odanın halini görünce bir kez daha gülümsedi. Savaş çıkmış gibiydi. Giysileri yerlere saçılmıştı. Yatak örtüsü, yastıklar hepsi yerdeydi. Dün geceki hallerini düşündüğünde yüzü kızardı. İlk sevişmesinin bu kadar çılgınca olabileceğini hiç düşünmemişti.

Yüzünü tekrar diğer tarafa çevirdiğinde Burak'ın ona gülümsediğini gördü. Hafif sakallı yüzü ve sımsıcak gözleriyle kendisine bakıyordu.

"Günaydın" diyen Deniz gülümsüyordu.

"Günaydın. Neye gülümsüyorsun?"

"Odanın haline bakar mısın?"

Burak başını kaldırıp odaya baktı. Sonra da yanındaki kadını üstüne doğru çekerek kendini yatağa attı. "Hızlı bir seksmiş."

"Hem de çok hızlı" dedi Deniz gülerek.

"Bir adamı bu kadar bekletmemen gerektiğini anlamışsındır."

"Bu kadar güzel olabileceğini bilseydim daha ilk gün sinemada seni o hemşirenin elinden alırdım."

Burak kahkaha atarak "Hangi hemşirenin?" diye sordu.

"Selda hemşirenin. Biletleri aynı sıradan bile almamıştı."

"Vay canına hafizan ne kadar güçlüymüş. Hatırlat da sana yanlış yapmayayım. Unutmadığın belli. İnan bana o hemşireyi hatırlamıyorum bile."

"Yalancı."

"O akşam herkes film seyrederken ben üç sıra önümde oturan kızıl saçlı bir güzeli seyrediyordum."

"İşte buna inanmam."

"İnan. Hatta çıkışta seni bekleyelim diye ısrar edince çok bozulmuştu" dedi gülerek.

"Hatırlıyor musun gerçekten?"

"Evet sadece senin hafizan kuvvetli değil, benimki de fena sayılmaz" dedi kızın yüzünü elleri arasına alıp onu dudaklarından öperken. "Bu adam tekrar istiyorum dese ne dersin?"

"Doyumsuz derim" diyerek tekrar güldü Deniz.

"O zaman onu doyurmak ister misin?"

Deniz adamın dudaklarını öpmeye başladığında Burak dönerek onu altına aldı. Öpüşmeleri yakıcı, baştan çıkarıcı ve şehvetliydi.

Bir hafta sonra Deniz arkadaşlarına evleneceğini söyledi. İki

kız da bu habere çok sevindi. Bu sefer düğünde bir arada olmak istiyorlardı. Hayatında hiç olmadığı kadar mutlu günler geçiren Deniz'in mutluluğunu Kerem bozdu.

Onu görmeye geldiği bir günde Deniz bir daha onun gelmesini istemediğini söyledi. "Beni anlamanı istiyorum Kerem. Zerrin benim kardeşim sayılır ve ben burada onu aldattığın evliliğinin ne kadar kötü olduğunu dinlemek istemiyorum artık."

"Deniz beni anladığını sanıyordum."

"Üzgünüm, istersen sana başka bir arkadaşımı önerebilirim. Büyük ihtimalle sana benden çok daha yardımı dokunacaktır. Tarafsız olmam mümkün değil Kerem, sen de beni anlamalısın."

"Bana bunu yapma."

"Kerem artık gelmeni gerçekten istemiyorum."

Kerem yerinden kalkarak öfkeyle Deniz'e baktı. "Bu kadar kolay değil Deniz. Her şeyi biliyorsun."

"Doktor hasta ilişkisi gereği sessiz kalacağım ama artık seni görmek istemiyorum. Şimdi buradan git ve bir daha sakın gelme."

Kerem sinirle kapıyı çarpıp çıktığında asistanı içeri girdi. "İyi misiniz hocam?"

"Evet Derya. Bir daha Kerem Sancak randevu isterse ona randevu vermeni istemiyorum."

"Anladım hocam."

"Onu Aysel Hanım'a yönlendir."

"Tamam hocam."

Deniz arkasına yaslandı. Kerem'in amacı tedavi olmak değildi. Onun için elinden geleni yapmıştı ama buraya gelirken bile içkiliydi. Ne ilaçlarını düzenli kullanıyordu ne de iyileşmek için gayret ediyordu. Sadece konuşacak birini arıyordu. Ona yardım edemezdi.

23

Kerem bir daha Deniz'e gelmedi. Onun önerdiği psikiyatra gittiğini Zerrin'den öğrendi. Hatta bunun için Zerrin Deniz'e teşekkür etmişti. Deniz bir şey demedi. Kerem ona geldiğini Zerrin'e hiç söylememişti, Deniz de bu konuyu arkadaşına açarak onun ısrarlarından kendini korumayı seçti. Belki Aysel Hanım Kerem'e iyi gelir onun iyi olması için uğraşırdı. Her ne kadar Kerem'den hoşlanmasa da arkadaşının hatırı için onunla görüşmeye devam ederdi. Kerem'in kendisini toparlayıp Zerrin'le evliliğini yoluna koymasını gerçekten çok istiyordu. Üstelik o kadar mutluydu ki Zerrin'in en az kendisi kadar mutlu olmasını diliyordu.

Zil sesini duyunca Deniz televizyonu kapatarak kapıya gitti. Burak dediği saatten en az iki saat erken gelmişti. Kapıyı açtığında kapının pervazına dayanmış Kerem'i görünce canı sıkıldı. Duruşuna bakılırsa çok sarhoştu. Deniz'in onu dinleyecek ne hali ne de vakti vardı.

"Burada ne işin var?"

"Biriyle konuşmam gerekiyor."

"Kerem konuşacağın kişi ben değilim. Aysel Hanım'la konuşabilirsin."

"Benim bir psikiyatra değil bir arkadaşa ihtiyacım var Deniz. Lütfen, fazla uzun sürmez."

Deniz kapının önünde bağırarak konuşan adamdan rahatsız

olduğundan yana çekildi. Kerem sallanarak içeri girdi. Adamın sandığından daha sarhoş olduğunu anlamış oldu.

Kerem birkaç kere Zerrin'le Deniz'in evine gelmişti ama içeri girdiğinde neden buraya geldiğini hatırlayamadı. Bugün Rojda'yla telefonda konuşmaya çalışmıştı. Onu o kadar özlemişti ki hiç olmazsa sesini duymak istemişti. Ama Rojda ona bir daha asla kendisini aramamasını söyleyerek telefonu kapatmıştı. Kerem defalarca arasa da telefonu bir daha açmamıştı. Kerem de o sinirle sürekli içip bardan kalktığında eve gideceğine birisiyle konuşma ihtiyacı hissederek Deniz'e gelmişti.

İçerdeki özenle hazırlanmış masayı gördüğünde gülümseyerek kapının önünde dikilen kadına döndü. "Zerrin evleneceğini söyledi."

"Evet, Kerem şimdi ne söyleyeceksen söyleyip gidersen sevinirim."

Kerem kızgınlıkla Deniz'e doğru yürüdü. "Beni küçük görüyorsun değil mi?"

"Ne alaka?"

"İlk gördüğün andan beri benden hoşlanmadın. Sana anlattıklarımdan sonra da beni arkadaşına yakıştıramadın ama biliyor musun bilmediğin çok şey var."

"Kerem lütfen. Bak çok sarhoşsun ne söylesem anlayacak gibi durmuyorsun. Şimdi lütfen git. Aramızı birbirimizin yüzüne bakamayacak kadar bozma."

"Ne o Deniz Hanım" diyerek kızın üzerine doğru yürüdü. "Gerçekleri öğrenmekten mi korkuyorsun?"

"Ne gerçeği Kerem saçmalayıp durma" diyen Deniz birkaç adım geri giderek adamla arasına mesafe koydu.

"Arkadaşlarının gerçeklerini. Mesela Zerrin'in nasıl kendini düşünen bir sürtük olduğunu anlatmamı ister misin? Ya da Rojda'ya ne dersin? Ama haksızlık yapmayayım o kızı çok sevdim. Bakıyorum şaşırmadın Deniz Hanım. Biliyordun değil mi?"

"Kerem."

"Sana biliyor muydun diye soruyorum" diye bağıran adama korkuyla baktı Deniz. Kerem gittikçe zıvanadan çıkıyordu. Onu ikna etmeli ve evden göndermeliydi.

"Tamam Kerem. Ne söyleyeceksen son kez dinleyeceğim ama biraz sakin ol."

"Seni korkutuyor muyum?"

"Evet beni korkutuyorsun."

"Biliyor musun?" diyerek ona doğru yaklaştı Kerem. Deniz bir adım daha atıp sırtı kütüphaneye dayanınca olduğu yerde kaldı. Kerem ona yaklaştı. Kızın tam önünde durdu. Bakışları değişti. Avını köşeye sıkıştırmış bir avcı gibi hissetti kendini. O anda karşısında gözleri korkudan büyümüş kadını arzuladı. Rojda'dan sonra hiçbir kadını bu kadar arzulamamıştı. Buna Zerrin de dahildi. Elini uzatarak karşısındaki kadının boğazını tuttu.

"Kerem" diye bağıran Deniz'i duymadı. O hâlâ biraz önce başlattığı cümlenin sonunda söyleyeceği kelimeleri düşünüyordu. Tekrar "Biliyor musun?" dedi boğazını sıkıp elinin altında çırpınan kadına "Korktuğunda çok güzel oluyorsun" diyerek boynunu bırakan adam onu öpmeye çalıştı.

Deniz korkuyla onu tüm gücüyle itti. Bunu beklemeyen Kerem geriye doğru savruldu. Deniz boğazını tutarak ondan uzaklaşmak için kapıya doğru koştu. Boğazındaki baskıdan dolayı zorlukla nefes alıyordu. Tam adımını atmıştı ki yere düşen Kerem onu ayak bileğinden yakalayıp çekti. Deniz yüzüstü parkeye kapaklandı. Başını çarptığı için bir an gözleri karardı ama Kerem çok güçlüydü, onu tekmelemesine rağmen ayağını kurtaramadı. Bir yandan da bağırmaya başladı. Yüzüne inen tokat nefesinin kesilmesine neden oldu. Ağzındaki kan tadından dudağının patladığını anladı. Kendine henüz gelememişken bu sefer gözünün üstüne yediği yumrukla başı bir kere sert zemine vurdu. Kollarını sıkı sıkı tutmuş olan adam onu altına almıştı. Deniz o an öleceğini düşündü ama ölümden daha beteri vardı. Kerem kadının eteğini sıyırmış iç çamaşırını çıkarmaya çalışıyordu. Deniz son gayretle adamı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Kerem ona bir tokat atarak sesini kesti. Bir kere daha kıza vurduğunda Deniz kendini kaybetti.

Deniz bir süre sonra kendine geldi. Her yanı ağrıyordu. Bir an yalnız olduğunu düşündü ama göz ucuyla yanındaki hareketi fark ederek oraya doğru döndü. Gözünün biri kapanmıştı. Diğer

gözündeki yaşlardan tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Kerem'i gördüğünde sürünerek ondan uzaklaştı. Tecavüze uğradığını anladığında toparlanarak kalkmaya çalıştı ama başı dönünce bundan vazgeçti.

Kerem Deniz'in kendine geldiğini gördüğünde ne yapacağını bilmez haldeydi. Tüm bunları Deniz'e yaptığına inanamıyordu ama her şey bittiğinde aklı da başına gelmişti. Gözyaşları içinde yerdeki kadına bakıyordu. Deniz tanınmayacak haldeydi. Gözü şişmiş kapanmış, dudağı patlamıştı, başının yanında kurumuş kan lekeleri vardı. Ona yaptıklarını gördüğünde kadına daha fazla bakamadı. Başını ellerinin arasına aldı. "Lütfen" dedi ama gerisini getiremedi. Tüm olanlardan sonra affet demek her şeyi çözer miydi? Yine de konuştu. "Beni affet Deniz. Yalvarırım beni affet. Ben ne yaptığımı bilmiyordum."

"Defol buradan" diyebildi Deniz.

"Lütfen Deniz. Bunun için gelmemiştim."

"Defol" diye bağırdı ama sesi çıkmadı. Çıkan sadece kısık bir bağırıştı.

Kerem sallanarak yerinden kalktı. Kapıya doğru gitti. Çıkmadan önce köşede oturan, dayak yemiş, tecavüze uğramış kadına baktı. Hâlâ bunu yaptığına inanamıyordu. Her şeyi geri almayı o kadar çok istiyordu ki ama bunu yapamayacağının farkındaydı.

Deniz kapı kapandığında öylece oturmaya devam etti. Gözlerinden akan yaşlar yaralanmış yanağından dolayı canını yakarken içindeki her güzel duygunun yavaş yavaş öldüğüne tanık oldu. Beyni boşalmıştı sanki, hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Her şeyin bittiğini düşündü. Hastalarından bazıları tecavüz kurbanıydı, o kadınların ne hissettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Öfke, yavaşça yerini derin bir utanca bıraktı.

Kapısı vurulduğunda korkuyla yerinden sıçradı. O sırada telefonu çaldığında arayanın Burak olduğunu biliyordu. Kapıdaki o olmalıydı ama ona kapıyı açamazdı. Onu bu şekilde görmesini istemiyordu. Deniz hiç kimseyi görmek istemiyordu. Şu anda tek istediği ölmekti.

"Deniz evde olduğunu biliyorum" diyen adamın sesini duyduğunda huzursuzca kıpırdandı. Evin içindeki telefonun sesini

duymuş olmalıydı Burak. Sesini çıkarmadı, daha doğrusu çıkaramadı.

"Deniz" diye bağıran adam zili bir kere daha çaldı.

Deniz ayağa kalkarak zorla birkaç adım attı. Kapının arkasına yaslandı. Gözyaşları akarken kapının arkasındaki adama "Git buradan" dedi.

Burak bunu duyduğu anda daha da meraklandı. Deniz asla böyle şeyler yapmazdı. "Lütfen Deniz kapıyı aç. Ne oldu söyler misin?"

"Lütfen git buradan Burak."

"Açmazsan kapıyı kırarım Deniz."

Deniz'in titreyen eli kapının kilidine doğru gitti. Kapıyı açtığında Burak kadını gördüğünde neredeyse ölecekti.

"Aman Allahım" diyerek ayakta zor duran kadını düşmeden tuttu.

Onu kucağına alarak koltuğa oturttu. Deniz gözyaşlarını tutamıyordu. "Bunu sana kim yaptı?" diyen adama sadece "Kerem" diyebildi.

Burak onun morarmış ve kapanmış gözüne baktı. Dudağı patlamış, burnu kanamıştı. Başının sağ tarafında küçük bir yarık vardı. Kan yüzüne akmış, kurumuştu. Kollarında ve boğazında morluklar vardı. O anda ne olduğunu anladı. Gözlerini yumup sevdiği kadının acıdan kasılmış yüzüne bakarak ona sarıldı. Deniz onu itmeye çalışsa da bırakmadı.

"Polis çağıracağım."

"Hayır" dedi Deniz.

"O pisliğin yaptığı yanına kâr mı kalacak Deniz?"

"Herkes duyacak. Zerrin ve oğlu."

"Deniz" diyerek onun sözünü kesti Burak. Kızın önüne diz çöktü. Onun bakmaya kıyamadığı dağılmış yüzüne baktı. Buradan gidip o pisliği öldürmemek için kendini zor tutuyordu. Onu engelleyen tek şey Deniz'in durumuydu. Yalnız bıraktığında Deniz'in ne yapacağını bilmiyordu.

"Deniz" dedi tekrar. "Şimdi Zerrin'i düşünmenin zamanı değil. O senin arkadaşın, ne kadar yakın olduğunu da biliyorum ama bir şerefsizle evli olmaktansa o da ceza almasını ister. Sen bir psiki-

vatrsın Deniz. Tecavüze uğramış hastaların var. Onlara hep ne diyorsun? Asla saklanmayın. Şimdi sen de saklanma sevgilim."

"Yapamam."

"Yapamaz mısın? Yapmaz mısın Deniz?"

"Burak anlamıyorsun."

"Çok iyi anlıyorum ama seni seviyorum Deniz. Bunu içine atarsan kendini asla affetmezsin. Karşına böyle bir şeyle gelmiş hastana yardım edemeyeceğini düşünürsün ve bunun bir adım ötesi işini yapamamak olur. İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum sevgilim. O pisliğin tüm bunları elinden almasına izin verme. Benim için değil. Bunu kendin için yap."

Deniz ağlamaya başladı. Burak ona sarıldı. "Ben hep yanındayım sevgilim. Ne olursa olsun yanında olmaya devam edeceğim. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Bunu kendine yapma. Susma Deniz. Susarsan yavaş yavaş ölürsün."

"Tamam."

"Şimdi polis çağıracağım."

"Tamam."

O sırada Deniz'in telefonu çalmaya başladı. Arayanın adını gördüğünde gözleri Burak'a kaydı. Zerrin arıyordu, Deniz kendisini onunla konuşamayacak kadar kötü hissetti. Belki de aşağılık adam ona ne yaptığını Zerrin'e anlatmıştı. Telefon sustuğunda Deniz derin bir nefes aldı. Bir dakika sonra Rojda da Deniz'i arayınca telefonu Burak açtı.

Burak bir süre karşıda konuşan kadını dinleyip sonra "Haber verdiğin için teşekkürler" diyerek telefonu kapattı.

Deniz "Ne oldu?" diye sordu.

"Kerem denen pislik bir kaza geçirmiş. Onu haber veriyor."

Deniz o anda onun ölmesi için dua etti. Bunu yapan adamın yaşamaya hakkı yoktu.

Zerrin hastaneye geldiğinde Kerem'i acildeki yataklardan birinde buldu. Her yeri kan içindeydi. Ona doğru yaklaştığında içkili olduğunu da anladı. Kerem o kadar içki içip araba kullanıyor-

du. Zerrin bir gün bunun olacağını zaten biliyordu. Çok güzel başladığı evliliği sekiz senenin sonunda iflas etmişti. Kerem son yıllarda daha da içinden çıkamadığı bir içki batağına saplanmış, ne onunla ne de oğluyla ilgilenmişti. Zerrin hep bir umutla beklemişti. Bir gün Kerem'in tüm yaptıklarından pişmanlık duyacağı o günün gelmesini umutla beklemiş ama o gün hiç gelmemişti. İlk görüşte âşık olduğu, uğruna her şeyine katlandığı evliliği bir felaket, sevdiği adam da bir ayyaştı. Bunu ne kadar çabuk kabul ederse sorunu o kadar çabuk çözecekti. Buna artık dayanacak gücü yoktu. Kerem buradan çıktığında oturup konuşacak, gerekirse evliliğini tekrar gözden geçirecekti. Kendisine saygısını kaybetmeden bunu yapacaktı. Yoksa yıllar önce babasının her yaptığına katlanan annesi gibi olacaktı. O zamanlar babasının her yaptığına katlanan annesinden nefret etmişti. Oğlu da ondan nefret ederek büyüyecekti.

Kerem zorlukla nefes alıyordu. Göğsündeki baskı onu öldürecek gibiydi. Baş ucunda duran kadına baktı. Gözleri yaşlı ona bakıyordu ama biraz önce arkadaşı Deniz'e ne yaptığını öğrendiğinde ondan nefret edeceğini biliyordu. Yıllarca Zerrin'in kendisinden bir gün nefret etmesini ve bu evliliği bitirmesini beklemişti ama Zerrin ona hep böyle bakmıştı; sevgi dolu. Hayatına giren iki kadının da felaketi olmuştu. Üç dedi Deniz'i düşünerek. Üç kadının da canını yakmıştı. Deniz'e yaptıkları içini acıtıyordu; nasıl böyle bir adam olmuştu? Bir zamanlar idealleri ve erdemleri olan o adam şimdi neredeydi? O adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. İçki şişelerinin dibinde o adamı boğmuş, yerine böyle pislik biri kalmıştı. Deniz'in tüm bunları arkadaşlarına ya da polise anlatacağını biliyordu.

Hele bu kadın baş ucunda gözyaşı dökerken ölmek istemiyordu. Zerrin'in kendisi için yaptığı onca fedakârlığı hak etmiyordu. Rojda'nın sevgisini zaten hiç hak etmemişti, Deniz'in dostluğunu da öldürmüştü. Zerrin'in gözlerinin içine baktığında hâlâ sevgi görmesi daha çok acı çekmesine neden oldu. Arkasından gözyaşı dökmesini istemiyordu ama tüm bunların Zerrin yüzünden olduğunu düşündü. Onunla evlenmek istemeseydi bunların başına gelmeyeceğini düşünerek bir saniye önce onun için üzülürken bir saniye sonra ondan intikam almak istedi.

"Zerrin" diye mırıldandı. Konuşmak göğsündeki acıyı daha da artırdı. Yine de içindekileri söylemeden ölmeyecekti. "Biliyor musun sadece bir kadını çok sevdim."

"Konuşma Kerem, kendini zorlama."

"Hayatımı mahvedecek kadar çok sevdim ama o kadın sen değildin. Hiçbir zaman da olmadın. Senden tüm evliliğim boyunca nefret ettim."

Kerem Zerrin'in yüzündeki kederi görünce gülümsedi. Zorla da olsa gülümsemeyi başarmıştı.

Zerrin duyduklarıyla bir kere daha yıkıldı o anda adamın yüzündeki gülümseme canını daha çok yaktı. Yılların boşa gittiğini anladı. Kerem ölürken bile ona güzel bir söz söylememişti. İçinden gelen nefretle adama baktı. Ona doğru iyice eğildi. Söyleyeceklerini başkasının duymasını istemiyordu. Adamın kulağına dudaklarını neredeyse değdirecekti.

"Biliyor musun Kerem, Yiğit senin oğlun değil. Hatta benim de oğlum değil. O Rojda'nın oğlu. Yıllar önce terk ettiği adamdan hamile kalmıştı" diyerek ondan uzaklaştı.

Kerem o anda Zerrin'in dediklerini anladı. Gözleri kocaman açıldı. Rojda'nın bir oğlu vardı. Göğsü iyice sıkıştı. Nefes almakta zorluk çekmeye başladı. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama sesi çıkmadı. O anda içeri giren doktor Zerrin'i dışarı çıkardı. Koşuşturmaya bakan Zerrin olduğu yerde dikilmeye devam etti. Yarım saat sonra doktor ona kocasının öldüğünü haber verdiğinde Zerrin hâlâ acilin duvarına dayanmış dikiliyordu. Hiçbir şey hissedemeyecek kadar donmuştu duyguları.

Birkaç saat sonra Kerem'in öldüğünü haber alan Deniz yaralarını saran Burak'a baktı. Bundan sonra polise gitmeye gerek olmadığını Burak da biliyor olmalıydı. O pislik cezasını bulmuştu.

O gün Burak Deniz'i hastanede yatmaya ikna etti. Bir kaza geçirdiğini söyleyerek onu hastaneye yatırdı. Böylelikle cenazeye gitmekten onu kurtarmıştı. Rojda ilk uçakla geldiğinde Deniz'in başına gelenlerden habersiz Zerrin'in evine gitti. Deniz'i öğrendi-

ğinde Zerrin'in mi yoksa Deniz'in mi yanında kalması gerektiğini bilemedi. Deniz'le yaptığı telefon konuşmasında Deniz iyi olduğunu söyleyip Zerrin'le kalmasını istedi.

Ertesi günü Zerrin kocasının ölümünden sonra kalabalık cenaze töreninde bir damla gözyaşı bile dökmedi. O gün hastanede Kerem'in söyledikleri onu dondurmuş gibiydi. Sessizce Kerem'i yakından tanıyanların ağlamaları eşliğinde kocasını toprağa verdi. Yanında dikilen ve ellerini tutan iki kişi vardı. Biri oğlu diğeri de çok sevdiği arkadaşı Rojda. Deniz geçirdiği sözde kazadan sonra hastanedeydi ve cenazeye katılamamıştı. Zerrin mezarlıkta dikilirken kendisini hiç sevmeyen adamın arkasından ağlamamak için yemin etti. Mezara konulan cenazeyle birlikte Zerrin de kalbini gömdü. Bir daha asla Kerem'i sevdiği gibi sevemeyeceğini biliyordu. Her şey bittiğinde arkadaşı ve oğluyla şoförün kullandığı arabaya binip eve geldi. Yaz olduğu için seviniyordu. Kerem'in anne babası gittikten sonra kendi anne babasının da gitmesini istedi. Acılı eşe kimse karşı gelmek istemediği için sessizce istediğini yaptılar. Zerrin Rojda'nın şaşkın bakışları altında bir seyahat şirketini arayıp oğlu ve kendi için bir seyahat organize etti. Telefonu kapattıktan sonra kendisine şaşkınlıkla bakan Rojda'ya gülümsedi.

"Şaşırdın değil mi?"

"Evet" dedi Rojda.

"Yıllarca onun için çok gözyaşı döktüm ama artık arkasından asla ağlamayacağım."

Rojda bir şey demedi. Kendi kalbini de söküp atmak isterken ne denilir bilmiyordu.

O gece Zerrin oğlunun ve kendisinin eşyalarını özenle, evdeki çalışanlardan yardım almadan hazırladı. Sabah erkenden kalktı. Akşam saatine kadar sevdiği arkadaşı Deniz'i görmeye gidecekti. Deniz hâlâ hastanedeydi. Rojda'yla birlikte içeri girdikleri an iki kadın da Deniz'e baktı.

Deniz yüzü gözü yara içinde yatakta yatıyordu. Burak onları gördüğü an onlarla selamlaşarak odadan çıktı. Rojda Burak'ın kalktığı sandalyeye oturarak Deniz'in elini tuttu.

"Kötü görünüyorsun?"

"Nasıl oldu Deniz?" diye sordu Zerrin üzüntüyle.

"Benim suçum Zerrin, bir anlık dalgınlık."

Rojda arkadaşının yaralarına bakınca onun bir kaza geçirdiğine pek inanmadı ama Deniz böyle diyorsa onu sorgulayacak değildi. Fakat Rojda meslek yaşamı boyunca bu şekilde dayak yemiş çok kadın görmüştü. Bunu ona kimin yaptığını merak etmesine rağmen sessiz kaldı.

Zerrin bir ara dışarı çıktığında Deniz zorlukla sordu. "Zerrin nasıl?"

"Bilmiyorum ama tek damla gözyaşı dökmedi ve bu akşam bir tatile çıkıyor."

"Tatile mi?"

"Evet, Yiğit'le birlikte. Onun için endişeleneyim mi onu da bilmiyorum. Kocası ölen biri bunu yapar mı?"

"Herkes acısını farklı yaşar Rojda. Bırak istediğini yapsın."

"Haklısın. Her zaman farklıydı zaten."

Zerrin geldiğinde bir şey konuşmadan Deniz'in yanında öylece oturdular. Üçü de Deniz'in dediği gibi içindeki üzüntüyü farklı yaşıyordu.

Zerrin her ne kadar arkadaşlarıyla da olsa Kerem'in ölmeden önce söylediği sözleri unutamamıştı. Sevdiği kadını merak etmesine ve bunu birileriyle konuşmak istemesine rağmen bunu arkadaşlarına söylemeyecekti. Yıllarca bir hayalin peşinden sürüklendiğini nasıl anlatabilirdi ki? Yıllar önce lisedeyken koruda Rojda'ya söylediği şey aklına geldi. Herkes istediği hayatı yaşar demişti ama istediği hayatı yaşayamadığını bir hastane koridorunda anlamıştı Zerrin. Kerem sonunda onu yıllarca ona gösterdiği karşılıksız sevgisiyle boğarak gitmişti. Yıllar önce başka birini sevdiğini söylemiş olsaydı onu evlilik için zorlamayacağını biliyordu Zerrin. Aciz biri gibi yıllarca kendisini sevmeyen bir adamın bir gün onu sevmesini beklemişti. Bu kadar aptal bir kadın olduğunu arkadaşlarına söylemeye hiç gerek yoktu.

Rojda Kerem'in öldüğünü öğrendiği günden beri içinde acının en koyusunu yaşamıştı. Onu yıllar önce kaybetmişti ama bir yerlerde yaşadığını ve oğluna baba olduğunu bilmek tüm yaptıklarına karşı onu affetmesini sağlamıştı oysa artık sonsuza kadar hayatından çıkıp gitmişti. Artık Kerem diye biri yoktu. Ondan kalan tek

şey Yiğit'ti. Bir devir artık geri dönülmeyecek şekilde kapanmış ve anılar silinmeye başlanmıştı. Rojda gözlerini kapatarak onunla ilk konuştuğu günün görüntüsünü gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Sevgi dolu bakan o gözleri sonsuza kadar kapanmıştı. O sadece oğlum bile diyemediği Yiğit'in babasıydı. Kendi babasını kaybettiğinde yüreğinde yaşadığı o acıyı tekrar yaşadı. Şimdi oğlu da o acıyı yaşayacaktı. Onu teselli edecek sözcükleri bile ona söyleyemeyecekti.

Deniz de bir şey demeden öylece yattı. Kerem'in ölmesi kalbindeki o öfkeyi ve kini azaltmamıştı. O pisliğin başına gelecek her şeyden ölerek kurtulduğunu düşünüyordu. Halbuki yaşarken yaptıklarıyla yüzleşerek yavaş yavaş ölmesini dilerdi. Ruhuna açtığı yaraları nasıl kapatacağını bilmiyordu. Burak'ın sevgiyle yaklaşması onu daha da yaralıyordu. Bu acı onu her şeye rağmen çok sevdiğini söyleyen adama yaklaştırmıyordu. Şu anda hayatında olmasını istediği tek kişi Burak'tı ama Deniz onu bile görmek istemiyordu. Her taraftan sıkışmış bir odanın içerisinde gibi hissediyordu kendisini ve kıpırdadıkça odanın duvarları onu daha da sıkıştırıyordu. Fiziksel açılar geçiyor, açılan yaralar iyileşiyordu ama ruhundaki yara o geceki kadar tazeydi. Bu konuda ne aldığı onca eğitim ne de hastalarına verdiği onca şifa işe yarıyordu. Deniz her geçen saatte tükendiğini hissediyordu. Şu anda arkadaşlarının hayatlarında önemli bir yeri olan o adamı hatırlatacak hiçbir şey görmek istemiyordu Deniz. Çok sevdiği arkadaşlarına bile tahammül edecek durumda değildi. Bir an önce gitmelerini ve kendisini yalnız bırakmalarını istiyordu. Yaşananlar onun için çok fazlaydı. Kızları görmemek için başını pencereye doğru çevirip gözlerini yumdu. İçinden bir ses kulaklarını sağır edecek kadar yüksek sesle bağırıyordu.

"Lütfen gidin ve bir daha gelmeyin."

24

Burak geçen bir ayın sonunda boğulduğunu hissederek kendisini dışarıya attı. Uzun bir süre hiçbir şey düşünmemeye çalışarak yürüdü. Yürümek kötü düşüncelerden kurtulmasını sağlıyordu. Deniz fiziksel olarak her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Ama içinde neler yaşadığını bilmiyordu. Deniz onunla bile konuşmuyordu. Ona yardım edememek en acı kısmıydı.

Ona dokunduğu anda bile irkiliyordu Deniz. Sevdiği kadının her gün, her saat, hatta her dakika ondan biraz daha uzaklaştığını hissediyordu. Deniz iyice içine kapanmaya başlamıştı. O olaydan sonra bir daha evine gitmek istemediğini söylediği için Burak onu evine getirmişti ama Deniz bütün gün aynı yerde oturuyor, gözlerini bir noktaya dikip hiç konuşmuyordu. O cıvıl cıvıl kadının giderek donduğunu görüyordu Burak. Ayrılığın yakında olduğunu ve Deniz'in bir gün ona bununla geleceğini biliyordu. Deniz'in durumu onu da aşmaya başlamıştı, ne yapacağını bilmemek Burak'ı derin bir çıkmaza sokuyordu. Belki de zamana ihtiyaçları vardı. Her şey çok yeniydi. Deniz'in morlukları bile yeni yeni geçiyordu. Üstelik Deniz artık aynalara da bakmıyordu. Burak bunu fark ettiğinde Deniz onunla bunu konuşmak bile istememişti.

Eve geldiğinde kapıyı açarak içeri girdi. İşte Deniz yine pencerenin önündeki koltukta geldiğini bile duymamış halde dalgınca oturuyordu. Bir süre kapının önünde durup ellerinin arasından ya-

vaş yavaş kayan kadına baktı. Yaşadıklarının ne kadar ağır olduğunu biliyordu, onu sevgiyle yeneceğine olan inancı tamdı ama Deniz kendini kapattığı için ona ulaşmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

"Merhaba sevgilim" diyerek girdi içeri. Deniz başını çevirerek ona gülümseyen adama baktı. Kendini zorlayarak gülümsedi. Burak bunu gördüğünde yavaşça yanına gitti.

Deniz'in yaraları iyileşmişti ama Deniz bir süre daha rapor alarak işe gitmek istememişti. Yaşadığı travmanın etkisini bedeninde değilse de ruhunda yaşamaya devam ediyordu.

Burak onun yanındaki koltuğu kadına yaklaştırarak oturdu. Deniz'in koltuğun kenarında duran elini tuttu. Her geçen gün biraz daha kilo veren Deniz'in o evde yokken bir şey yediğini sanmıyordu. "Dışarı çıkalım mı Deniz?"

"Hayır."

"Bütün gün burada kalmanın sana iyi geldiğini düşünmüyorum."

"Ben iyiyim."

Deniz Burak'ın ısrarını anlayamıyordu. Ne halde olduğunu görmüyor muydu? Dışarıya bile çıkmak istemiyordu. Sanki ona bakan herkes tecavüze uğradığını anlıyormuş gibi geliyordu. Sevdiği adama acı verdiğinin farkındaydı. İyi olmak istiyordu ama Burak ona her dokunduğunda ya da elini her tuttuğunda kendini geri çekiyordu. Kendisine defalarca o sevdiğim adam dese de Deniz bunun üstesinden gelemeyeceğini düşünüyordu. Çünkü geçen günler onun daha kötüye gitmesinden başka bir işe yaramıyordu.

"Sevgilim" diyerek kadının hüzünle nemlenmiş gözlerine baktı Burak. "Bütün gün evde oturmak sana iyi gelmiyor. Bence dışarıya çıkmalısın artık. Sevdiğimiz şeyleri yapmalıyız. Belki de çalışmalısın, hastalarının seni çok merak ettiğini biliyorum."

"Yapamam" diyerek onun sözünü kesti Deniz.

"Neden?"

"Kendime bile hayrım yokken ne diyeceğim onlara bilmiyorum. Onlar benden çok daha iyi bir psikiyatristi hak ediyorlar."

"Sen en iyisisin."

"Şu halime baksana Burak."

"Ne var halinde Deniz? Ayağa kalkmalısın. Her şeye rağmen senden umut bekleyen o insanları yarı yolda bırakmamalısın. Yanındayım bir tanem. Hep yanında olacağım. Seni seviyorum. Başımıza ne gelirse gelsin değişmeyen tek gerçek bu sevgilim. Birlikte aşabiliriz. Birlikte başarabiliriz. İzin ver sana yardım edeyim. Beni kendinden uzaklaştırma Deniz."

"Belki de ayrılmalıyız Burak."

Burak beklediği anın geldiğini anladı. Bunu duymak bile istemiyordu.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" dedi Deniz'in gözlerinin içine bakarak.

Deniz bir şey demedi. "Bunu bize yapma. Seni seviyorum. Lütfen sevgilim. Beni yalnız bırakma."

Deniz artık gözyaşlarını tutamıyordu. Ona sevgiyle yaklaşan bu adam onun şansıydı. İçinde kötülük olan bir erkeğin açtığı yaraları sevgi dolu bir erkek sarabilirdi ve Deniz böyle bir erkek tarafından sevilen, şanslı bir kadındı. Burak ağlayan kadının gözyaşlarını sildi. Ayağa kalkarak onu da kaldırdı. Elinden tutup onu yatak odasına getirdi. O günden beri Deniz Burak'ı da kendisine yaklaştırmamıştı, Burak da bunu istememişti ama belki de bildikleri tek yolla birbirlerini teselli edebilirlerdi. Burak kadını yavaşça soydu, bir yandan da ona sevgi dolu kelimeler fısıldıyordu. Onu yatağa yatırdığında hareketleri ölçülü ve kararlıydı. Deniz bir süre Burak'ın hareketlerine dayandı ama artık bu dayanacak noktayı geçmişti. Burak'ın elini tutarak onu itti.

"İstemiyorum."

"Tamam" diyerek ona sarıldı Burak. Usul usul saçlarını okşarken Deniz'in hıçkırıkları arttı. Şimdi kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayan kadını daha çok sardı. Belki de ağlamak Deniz'in içindeki tüm kötü şeylerin dışarı çıkmasını sağlayacaktı. Onu susturmaya çalışmadı Burak. Sadece sarıldı. Ta ki Deniz ağlamaktan yorgun düşene kadar. İç çekerek adamın kollarında yatmaya devam etti. Tamamen sustuğunda Burak Deniz'i yavaşça kendisine doğru çevirdi. Onun ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözlerini öptü. Dudakları gözlerinden yanaklarına kaydı. Kurumuş tuzlu gözyaşlarının tadını aldı. Deniz sevdiği adamın bedenini okşamasına ve öpmesine

istekle karşılık verdi. Burak acele etmeden sevdiği kadının yaralarını iyileştirmek ister gibi sevişti. Ona duyduğu özlem gün geçtikçe büyümüştü, buna rağmen narin bir gül goncasını öper gibi öpüyordu onu. Deniz Burak'ın şefkatine ağlayarak ve bedenini ona açarak karşılık verdi. O gece hem vücutları hem de ruhları sevişti.

Burak onu kollarının arasına alarak saçlarını öptü. Sessizlik ikisine de huzur getirmişti. Deniz Burak'ın kollarında yeniden doğduğunu hissederek gözlerini kapadı.

Burak bunun büyük bir adım olduğunu düşünerek kollarında yatan kadını rahatsız etmemek için öylece kaldı.

Ertesi gün Deniz erkenden kalktı. Gözlerini zor açabiliyordu. Dün gece yaşadıklarını düşündüğünde başını çevirerek yatakta yatan adama bakarak sessiz gözyaşlarını silip yerinden kalktı ve banyoya girdi. Aynada kendisine baktığında gördüğü kişi sanki yabancı biriydi. Zayıflamıştı. Yüzü çökmüş, saçları solmuş, gözleri küçücük yüzünde kocaman kalmıştı. Eski Deniz'i hatırlatan tek şey gözleriydi. Başına ne gelirse gelsin içindeki güçlü Deniz ona eski parlak ve zekâ dolu gözleriyle bakıyordu. O gözlere sıkı sıkı sarılması gerekiyordu Deniz'in. Karanlıktan aydınlığa giden yolu ona gözleri gösterecekti. Yıkılmıştı ama ayağa kalkması için gerekli olan her şey içindeydi. O gücü kendi vermediği sürece ondan hiç kimse alamazdı. O güç onu buralara kadar getirmişti. Çok sevdiği mesleğine sarılmalı ve ruhunu iyileştiren adama sahip çıkmalıydı.

Burak kalktığında mutfaktan gelen sesleri duyunca mutfağa doğru gitti. Deniz kahvaltı hazırlıyordu. Banyo yapmış, saçlarına havlu sarmıştı. Üzerine giydiği kendi bornozunun içinde minicik duruyordu. Zaten ufak tefek bir kadındı, verdiği kilolar yüzünden daha da ufalmış gibi geldi ama bir şeyden kesinlikle emin oldu. O güçlü bir kadındı, bunu da atlatacaktı. Onu sevmekten asla vazgeçmeyecekti.

Bir şey demeden banyoya gidip duşun altına girdiğinde, sevdiği bir şarkıyı mırıldanmaya başladı.

Burak duştan çıktığında uzun zaman sonra gülümseyerek giyindi. Deniz iyiydi ve her gün daha iyi olması için elinden geleni yapacaktı. Bu günler geçecekti. Onun ağlamasına dayanamıyordu. Gülmenin yakıştığı o ufak tefek kadın yüreğinin sahibiydi. Salona

girdiğinde Deniz pencerenin önünde dikiliyordu. Onun giyindiğini gördüğünde mutlu oldu. Deniz hastaneye gidecek gibiydi. Bu da iyileşmesi için büyük bir adımdı.

Deniz adama doğru döndüğünde gülümsedi. "Duşta şarkı söylüyordun?"

"Severim şarkı söylemeyi. Sesim güzel olsaydı doktor değil şarkıcı olurdum" dedi gülerek, sonra da devam etti. "Gerçi annem asla şarkıcı olmama izin vermezdi."

"Kahvaltı hazırladım."

"Gördüm. İyi misin?"

"Evet. Ben de seninle geleceğim. İşimi özledim."

"Ben de seni özledim" dedi öperek.

Deniz o günden sonra her geçen gün kendisini daha da iyi hissetti. Burak'ın sevgisi onun en iyi ilacıydı. Başına gelenlerden sonra arkadaşlarıyla arasına biraz mesafe koydu. Onları görmek o pisliği hatırlatıyordu. O yüzden bir süre Rojda'yı aramadı. Zerrin tatil dönüşü zaten İzmir'e gitmişti. Bu da Deniz'in işine gelmişti. Evine o günden sonra bir daha gitmedi. Burak eşyaları boşaltıp evi emlakçıya teslim etti. Deniz oradan hiçbir şeyini almamıştı. Giysilerine bile elini sürmedi.

Deniz tam her şeyin yoluna girdiğini düşündüğü anda hayatla olan ikinci sınavı daha da acı oldu. Odasında oturmuş yaptığı teste bakıyordu. Hamile olduğuna sevinememişti. Aklına ilk gelen bebeğin Kerem'den olması ihtimaliydi. Bundan emin değildi ama nedense içindeki o korkuyu bir türlü yüreğinden atamıyordu. Babasının Burak mı yoksa Kerem mi olduğunu bilmediği bir bebeği doğurmak istemiyordu. Bu gelişmenin Burak'la ilişkilerini nasıl etkileyeceğini de bilmemek onu iyice germişti.

"Hazır mısın?" diyen adam kapıdan başını uzatınca testi çekmecesine koyarak çantasını aldı. Bu akşam Deniz için büyük gün sayılırdı Burak'la aldıkları evlilik kararını Burak'ın ailesiyle yiyecekleri yemekte onlara söyleyeceklerdi. Deniz Burak'ın babasını severdi ve adamın ona gösterdiği sıcak yaklaşım Deniz'i mutlu ederdi ama annesinden emin değildi. Kadın oğluyla birlikte olduğunu bildiği halde hastaneye geldiği ender anlarda bile onunla konuşmazdı. Üstelik kadının yakında aynı yerde işe başlayacağını Burak'tan öğ-

rendiğinden beri daha da tedirgindi. Şimdi de bu hamilelik haberi her şeyin üstüne tuz biber olmuştu.

Burak Deniz'deki tedirginliği hemen anladı.

"Deniz istersen bu daveti başka zamana erteleyebiliriz."

"Bunun için geç değil mi?" diye sordu Burak'a dönerek.

"Çok tedirginsin sevgilim. Ben senin rahat etmeni istiyorum. Kendini daha rahat hissettiğin bir günde yapabiliriz. Hem haklısın, annem beni bile tedirgin ediyor" diyerek güldü.

Deniz yatağın kenarına oturarak kendisine gülümseyen adama baktı. Ondan bir şeyler saklamak istemiyordu. Sevdiği adamı kandırmak da istemiyordu. Şimdiye kadar Burak'a hep açık olmuştu.

Burak kadının yüzüne baktığında içinde bir şeylerin ezildiğini düşündü. Deniz her ne kadar fiziksel ve ruhsal olarak iyi gibi dursa da içinde nasıl fırtınalar esiyor bilmiyordu. Duyacaklarının kötü olduğu hissiyle yanına oturup elini tuttu. "Neyin olduğunu söyleyecek misin?" diyerek Deniz'in çenesinin altına elini koyarak onu kendine doğru çevirdi.

Deniz'in gözlerinden akan yaşlara bakarak her şeyin bittiğini düşündü. Belki de ona beklemek istediğini söylemeliydi. Bir süre onun bir şeyler demesini bekledi. Tam tekrar soracakken Deniz "Hamileyim" dedi.

Burak bir anda rahatladı. Çok daha kötü bir şey beklemenin verdiği o gerilim kaldırılacak gibi değildi. Bundan daha güzel bir haber olamazdı. Mutlulukla kadına sarıldı. "Ne zaman öğrendin?"

"Bugün" diyen Deniz'i biraz kendinden uzaklaştırdı ve o anda onun bu habere kendisi kadar mutlu olmadığını anladı. Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bebeği istemiyor musun Deniz?" diye sordu.

"Hayır" dedi Deniz zor duyulan bir sesle, gözyaşları arasında.

"Neden?"

Deniz yanında oturan ve elini tutan adama bu kadar yakınken aklındakileri söylemek istemiyordu. Onun yanından kalkıp banyo kapısının önüne doğru yürüdü. Arkasını dönerek yatakta oturan adama baktı. Burak'ı çok seviyordu ama aklındaki bu şüpheyle bu bebeği doğuramazdı. O adamın bebeğinin içinde büyümesine dayanamazdı. Onun olduğunu düşündüğü her anda rahmini parçalayıp o bebeği oradan çıkarmak istiyordu.

Burak sessiz kıza bakarak bekledi ama Deniz konuşmayınca "Neden istemediğini söyler misin Deniz?" dedi.

"Bebeğin" diyerek sustu. Gözyaşları akmaya başlamıştı. Burak oturduğu yerden kalktı ama Deniz onu eliyle durdurdu. "Lütfen orada kal" dedi. Derin bir nefes aldı. "Bebeğin kimden olduğunu bilmiyorum."

Burak bu kelimeleri duyunca kalktığı yere tekrar oturdu. Gözlerini kapadı ve o da derin bir nefes alarak banyo kapısının önünde ağlayan Deniz'e baktı. Bu hiç aklına gelmemişti. Ne yapacağını bilmiyordu. Deniz o bebeği aldırırdı ama ilişkilerini de bitirecekti. Onu tanıyordu. Bununla yaşamayı başaramayacaktı. Sevdiği kadını kaybedeceğini düşünmek kalbini öldürmeye yeterdi. Burak bunu istemiyordu.

Deniz hâlâ kapıya dayanmış ağlıyordu. Bunu söylemek o kadar zordu ki ama bir açıklama yapması gerekiyordu. Bu ilişkilerinin sonu demekti. Deniz bunu istemiyordu ama Burak onunla olmak istemezse buna katlanacaktı. Hangi erkek bir başka erkeğin bebeğini sahiplenirdi? Deniz bile bu bebeği istemezken Burak'tan onu kabul etmesini istemek haksızlıktı.

Zorlukla konuştu. "Yaptığım hesaplara göre aynı tarihlere denk geliyor Burak. Eğer, eğer" diyerek sustu. Devamını getirmek istemiyordu. Daha fazla ayakta kalamadı, banyo kapısının önüne çöktü. "Eğer onun bebeğiyse bu bebeği istemiyorum. Onu sevemem Burak. Lütfen beni anla."

Burak oturduğu yerden kalkarak Deniz'in yanına çöktü. Onun omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı. "Ya benimse Deniz?"

"Senin olmasını çok istiyorum Burak. Bunu o kadar çok istiyorum ki öğrendiğim andan beri senin olması için dua ediyorum ama ya değilse? Bu riske giremem."

"Seni bunun için çok seviyorum Deniz. Her zaman dürüst olduğun için. Sana bir şey demiştim hatırlıyor musun? Hiçbir insan ve hiçbir olay sana olan duygularımı asla değiştiremez."

Deniz gözyaşlarını silerken başını salladı. "Bunu senden isteyemem artık. Bunu sana yapamam. Belki ayrılmalıyız. Sana acı verdiğimi biliyorum ama seni üzmek istemiyorum Burak."

"Ben hâlâ aynı yerde duruyorum Deniz" diyerek elini kızın

karnına götürdü. Bu hareketi Deniz'in irkilmesine neden oldu. Bir süre Deniz'in karnını okşadı. "Bu bebek bizim bir tanem. Babası ben ya da bir başkası olmuş umurumda bile değil. Çünkü ona hayat veren sen olacaksın. Bebek senin bir parçan olacak ve ben senin her parçanı çok sevmeye hazırım. Tıpkı seni çok sevdiğim gibi Deniz. Bebeğimize bir şans ver. Bizim büyüttüğümüz bebek sadece bizim olacak sevgilim. Böyle düşün olur mu?"

"Burak."

"Lütfen. Bu konuyu burada konuşacağız, bir daha asla açmayacağız. Seni seviyorum Deniz. Onu kucağına aldığın anda sen de bebeğimizi çok seveceksin" dedi Deniz'in elini tutarak onun karnına koydu. "Burada hiçbir günahı olmayan bir bebek var. Annesi sen babası ben olacağım. Sevgimizle büyüteceğiz onu. O bizim Deniz. Senin ve benim. Ben buna inanıyorum."

"Ben de inanmak istiyorum ama."

Burak parmaklarını onun dudağına götürerek susturdu. "Bu bebek bizim" dedi tekrar ve Deniz'in gözyaşlarını silerek onu öptü. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Burak."

"Biliyorum" diyerek yerinden kalktı Burak ve Deniz'e elini uzattı. "Şimdi bir bebeğimiz olacağına göre artık evlenmek için beklemeye gerek yok değil mi? Bu haberi bir an önce aileme haber verip evlenmek için gün belirleyelim."

Deniz onun boynuna sarıldığında Burak onu öpmeye başladı. Aralarındaki tutku kısa sürede yangına dönüştüğünde Burak kulağına fısıldadı. "Şimdi evde mi kalalım yoksa annemin soğuk tavrını mı çekelim?"

"Oyumu annenden yana kullanıyorum."

"Emin misin?"

"Değilim ama bundan kaçamayacağımıza göre bir an önce bitsin istiyorum."

"Seni ağlarken görmek beni üzüyor Deniz. Lütfen sen hep gül."

"Söz, hep güleceğim Burak."

Bir saat sonra evden çıktıklarında Deniz kendisini daha mutlu hissediyordu. Eli karnına doğru gitti. Bu bebek sevdiği adamla ken-

disinin bebeğiydi. Buna inanmak istiyor ve bunun için dua ediyordu.

Deniz ilk defa Burak'ın ailesinin evine geliyordu. Boğaz kenarındaki büyük yalıya girdiklerinde Deniz iyice tedirgin olmuştu. Burak Deniz'in elini daha da sıktı. "Kendini kötü hissettiğin an söylemen yeter, hemen kalkarız."

"İyiyim" diyerek gülümsedi Deniz.

Kapıda onları karşılayan hizmetli Deniz'in şimdiye kadar gördüğü en görkemli salona aldı onları. Zerrin'in evinden bile daha görkemliydi. Deniz eve ayak bastığı andan itibaren kendisini daha da rahatsız hissetti. Evdeki atmosfer onun buraya ait olmadığını bağırır gibiydi. Üstelik Burak'ın annesini tanıyordu ve kendisini onaylamadığına emindi. Ayakta kendilerini karşılayan çifte baktı Deniz. Burak'ın babası İzzet Bey gülümseyerek kapıdan giren el ele tutuşmuş çifti karşıladı. "Hoş geldin Deniz" diyerek kızı yanağından öpüp oğluna sarıldı.

Deniz yerinden kımıldamadan onlara bakan kadına döndü. Burak "Anne Deniz'le tanışıyorsun sanırım" dedi.

Kadın yapmacık bir gülümsemeyle kıza yaklaşarak elini uzattı. "Evet tanışıyoruz" diyerek onlara yer gösterdi.

Oturalı daha birkaç dakika olmuştu ki yemeğin hazır olduğu söylenince masaya geçtiler. Masadakilerin hepsinin tıp eğitimi almış olması konunun bir süre tıptan bahsedilmesine neden olsa da gerginliği giderek daha fazla hissediyordu Deniz. Burak'ın annesi sanki onun her hareketini gözlemliyor, oğluna layık görmüyor gibiydi. Bunu hissetmek Deniz'i daha da gerdi. Yaşadığı stresten doğru dürüst yemek de yiyemedi. Sonunda Burak yemeğin ortasında karşısında oturan kadına gülümseyip annesine babasına dönerek konuşmaya başladı: "Buraya güzel haberlerle geldik. Deniz ve benim yakında bir bebeğimiz olacak. Onun için de bir an önce evlenmeye karar verdik."

Deniz masada esen soğuk rüzgârdan üşüdüğüne yemin edebilirdi ama Burak'a bakarak o da gülümsemeyi başardı.

"Buna çok sevindim. Evlenmeyeceğini düşünmeye başlamıştım artık" diyen babası, "Tebrik ederim kızım. Aramıza hoş geldin" diyerek Deniz'e baktı.

"Teşekkür ederim."

Annesinin bir şey dememesi Burak'ı sinir etse de o da gülümseyerek sevdiği kadına bakıyordu. Gözleri annesini bulduğunda masanın başında tepki göstermeden oturan kadına döndü. "Sen bir şey demeyecek misin anne?"

"Benim söyleyeceklerim fikrini değiştirecek mi?"

Deniz soru karşısında gerildi. Birini istemediğini ancak bu kadar belli edebilirdi insan. İstenmeyen olmak Deniz'in kalbini kırdı.

"Hayır anne. Ne dersen de fikrim değişmez" dedi Burak annesine bakarak.

"O zaman sorma. Bu evliliği istemediğimi beraber olduğunuzu duyduğum anda söylemiştim ama fikirlerime önem vermediğin belli. Küçük Hanım da elini çabuk tutmuş maşallah."

"Anne lütfen."

İzzet karısına bakarak, "Gençleri üzme Müfide" dedi. "Deniz'i yıllardır tanıyorum ve ondan daha iyi bir gelin düşünemiyorum."

"Bana fikrimi sordunuz, ben de söyledim. Bu aşamadan sonra tabii ki yapacak bir şey yok ama bu evlilik oğlum için düşündüğüm bir evlilik değil. Umarım pişman olmazsın Burak."

"Asla olmam anne."

"O zaman mutluluklar" diyen kadın hizmetliden tatlıları getirmesini istedi.

Deniz hiçbir şey demeden öylece oturdu. Yapmak istediği tek şey masadan kalkıp gitmekti. Burak ona baktı ve tatlılar gelmeden yerinden kalktı. "O zaman bize müsaade. Deniz yorgun, dinlenmesi gerekiyor" diyerek oturan kıza elini uzattı.

Deniz minnettarlıkla o eli tuttu. Yerinden kalktığında İzzet Bey ona sarıldı. "Ailemize katılman beni çok mutlu etti Deniz. Umarım çok mutlu olursunuz."

"Teşekkür ederin hocam."

"Artık baba demelisin."

Deniz gülümsedi. Burak'ın annesi de önce oğluna, sonra kıza elini uzattı. "Aramıza hoş geldin" dedi soğuk bir tavırla. Deniz ona

da teşekkür ederek Burak'la birlikte evden ayrıldı.

Burak iyice sinir olmuş vaziyette arabayı kullanıyor, bir yandan da keşke gelmeseydik diye düşünüyordu. Tüm bunlara neden olduğu için annesine bir kez daha kızdı. Başını çevirerek yanında sessizce oturan kıza baktı. "Annem adına özür dilerim Deniz."

Deniz ona döndü. "Dileme lütfen, ona hak veriyorum. Her anne baba çocukları için en iyisini ister."

"Biliyorum ama sen en iyisisin. Bunu görmemesi çok yazık."

"Onu anlayabiliyorum. Zamanla anlaşırız merak etme."

Burak kızın elini tutarak dudaklarına götürdü. "Keşke ben de anlayabilsem. Seni çok seviyorum. Kapımızı kapattığımız anda sadece biz olacağız, bunu unutma."

"Biliyorum. Ben de seni çok seviyorum."

Eve geldiklerinde Deniz bugün yaşadığı olaylar karşısında kendisini tükenmiş hissediyordu. Uyumak istiyordu, sabah kalktığında her şeyin yoluna girmesini umarak yatağa girdi. Burak Deniz'i kendisine çekerek sarıldı. Elinin biriyle kızın karnını okşarken "Yarın seni muayene edeyim" dedi kulağına. "Her şey istediğimiz gibi olacak Deniz. Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum."

"Sen yanımda olduğun sürece endişelenmiyorum Burak."

"Hep yanında olacağım. Son nefesime kadar."

Deniz huzurla gözlerini yumdu. Uyumadan önce son düşündüğü şey bebeğin Burak'tan olmasıydı. Bunun gerçek olmasına ihtiyacı vardı. Tüm o yaşananları unutabilmesi için karnındaki bebeğin Burak'ın olmasına ihtiyacı vardı.

25

Seçimler yapılmış ve Rojda belediye başkanı olmuştu. Birkaç gündür kendisini tebrik edenlerin kesilmesini ve işine başlamayı bekliyordu. Önünde onu bekleyen uzun bir yol vardı. Bu küçük ilçeyi yaşanabilir bir yer yapmaya kararlıydı. Bir kadın olarak çok şey başarmıştı. Yıllar önce liseyi kazandığında babasına yalvaran o küçük kız değildi artık. İmkân tanındığında kadınların neler yapabileceğini hem ailesine hem de çevresine kanıtlamıştı. Geride kalmak, cahil bırakılmak kadınların kaderi olmayacaktı. O zincirlerini kırmıştı, onun gibi zincirlerini kırmayı bekleyen binlerce küçük kız vardı.

Masanın üzerindeki zarflara baktı. Çoğu tebrik notlarıydı ama içlerinden ikisinin üzerinde yazan el yazılarını tanımıştı. Biri Zerrin'den, diğeri de Deniz'den geliyordu. Deniz birkaç hafta önce evlenmişti. Bir günlüğüne İstanbul'a gidip Deniz'in düğününe katılmış, nikah şahidi olmuştu. Seçim çalışmaları yüzünden ertesi gün Zerrin'le bile vakit geçirmeden dönmüştü. O düğünü hatırladığında arkasına yaslanarak gözlerini yumdu. Arkadaşı o kadar güzel olmuştu ki Rojda ona bakarken gözyaşlarını tutamamıştı. Deniz güzel kalbini, o kalbe iyi bakacağını bildiği Burak'a vermişti; hiç değilse aralarında bir kişinin mutlu olduğunu bilmek Rojda'yı da mutlu etmişti. Düğünün sonunda Deniz'in Zerrin'e ve kendisine verdiği hamilelik haberi ise hepsini gözyaşlarına boğmuştu. De-

niz adına çok mutluydu.

Mektubu gülümseyerek okudu. İçinden çıkan Deniz'in ve Burak'ın mutlulukla gülümseyen fotoğraflarına baktı. Hamilelik Deniz'i daha da güzelleştirmiş, o çilli yüzü mutlulukla aydınlanmıştı. "Hep mutlu olun çocuklar" dedi gülerek. Sonra da Zerrin'in zarfını eline aldı. İçinden çıkan fotoğraflara baktı. Zerrin kendisinin ve Yiğit'in fotoğraflarını koymuştu. İçindeki kısa notta "Arkadaşın ile biricik oğlu sana başarılar diler. İyi ki varsın. İşlere dalıp bizi unutma sakın" yazıyordu. Bu Yiğit'in yazısı olmalıydı. Rojda notu göğsüne bastırıp fotoğraflara bakarak gözlerinden birkaç damla yaşın akmasına izin verdi.

Hayatında aldığı en doğru karar Yiğit'i Zerrin'e vermekti. Belki bir gün gelecekte bir yerlerde gerçekler ortaya çıkar, Yiğit ona da anne derdi.

Mektupları özenle çekmecesine kaldırdı ve önündeki dosyayı açarak okumaya başladı. Yapılacak o kadar çok iş vardı ki tüm her şeye hâkim olduktan sonra nereden başlayacağını belirleyecekti. Geri kalmışlık hiçbir yerin kaderi olmamalıydı. Arkasına yaslanarak yapacaklarını düşündü.

Kerem öldüğünden beri içinde oluşan o ince sızı hâlâ aynı yerde acıtmaya devam ediyordu. O kadar uzun yıllar o sızıyı duymuştu ki bir gün geçmesini umarak gözlerini yumdu. Gün gelecek yüreğinde o sızıyı duymadan geçmişi hatırlayacaktı ama zamanı şimdi değildi.

Zerrin tatilden, aldığı önemli kararlarla dönmüştü. Tatilde önce bedenini Kerem'den arındırmıştı sonra da ruhunu. Sevgisini hak etmeyen bir adamı yıllarca sevmişti. O sevgiyi bir daha tadacağını sanmıyordu ama ilk aşkın acısının Kerem'i her düşündüğünde onu yakacağını biliyordu. Bir gün unutacaktı. Günü geldiğinde herkes unutulurdu. Hiç unutmayacağım dediklerin bile.

Zerrin'in ilk işi İstanbul'da on yıl önce kurulmuş olan fabrikanın işleriyle ilgilenmek için babasıyla konuşmak olmuştu. Müfit Alemdar başta işlerle ilgilenen kızının ve damadının bir süre sonra

işleri yapamayacağını düşünerek fabrikadaki kadroları değiştirmişti. Kızı için üzülüyordu ama damadının ölümüne üzüldüğü pek söylenemezdi. O da aynı babası gibi işe yaramayan bir adam çıkmıştı. Yaptığı tek şey kızına bir oğul vermesiydi. Zerrin'in güçlü ve istediği zaman her şeyi başaran biri olduğunu biliyordu, Kerem'in onu geriye götürdüğünü düşünmüştü hep. Zerrin onu yanıltmayacaktı. O yüzden kızına gerekli tüm yetkiyi verdi.

Zerrin İstanbul'a döndüğünde oğlu okula başladı. Zerrin de yıllar içinde kaybettiği kendine olan saygısını ihmal ettiği işine başladıktan sonra tekrar kazandı. O artık ne istediğini bilen, ilk aşkının acısıyla yoğrulmuş güçlü bir kadındı. Bundan sonra hayatına girecek hiçbir erkeğe gereğinden fazla değer vermemeye yemin etmişti. Kısa sürede babasının kızı olduğunu iş dünyasına kanıtladı. Zerrin kocasının soyadını bırakıp tekrar Alemdar soyadını kullanmaya başladığında buna en çok babası sevindi.

Zerrin tüm enerjisini işine ve oğluna vermişti. Yiğit'i yetiştirirken oğlunun ileride babası gibi olmaması için elinden geleni yapıyor, ona bir kadının duygularının ne kadar değerli olduğunu, karşısındaki kadınların duygularına önem vermesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Oğlu daha küçüktü ama yıllar çok çabuk geçiyordu. Bir gün büyüyecek, o da âşık olacaktı. Âşık olacağı kadının canını yakmasını istemiyordu.

Yiğit'in doğum gününe üç ay kala uzun zamandır görüşmeyen kadınları bir araya bu sefer Deniz'in doğumu getirdi. Doksan dokuz yılının şubat ayında Deniz tombul, sevimli, adını Eylül koyduğu bir kız dünyaya getirdi.

Hastane odasında Deniz'in yatağının karşısındaki kanepeye yayılmış oturan kadınların kahkahaları odanın dışına taşıyordu. Burak başını uzatarak odanın kapısından baktı.

"Çok mu gürültü yaptık" diyen Zerrin hâlâ gülüyordu.

"Karımı yormadığınız sürece ne isterseniz yapabilirsiniz" dedi Burak içeri girip karısının dudaklarına küçük bir öpücük bırakarak.

"Ben de böyle doktorum olsun istiyorum" dedi Zerrin. "Var mı hastanede bekâr doktor?"

"Evlenmeye karar verdiğinde söyle, buluruz bir tane."

"O zaman bakın bakalım. Hem bana hem de Rojda'ya" diyerek tekrar güldü.

"Ben istemiyorum. İsteyene verin."

"Hadi ama Rojda" diyerek ona döndü Zerrin. "Şunların haline bakıp da kıskanmadığını söyleme sakın."

"Kıskanmıyorum" dedi Rojda kahkaha atarak. "Onlara bakıp ne kadar mutlu olduklarını görüyorum ve canım arkadaşımın daha da mutlu olmasını diliyorum."

Zerrin ile Rojda kocasıyla dudak dudağa olan arkadaşlarına bakarak birbirlerine gülümsediler. Deniz'in mutluluğu her ikisinin de mutluluğu demekti.

Kadınlar gittiğinde Burak bebeğini emziren karısının yanına oturmuş, anne kızın birlikte yakaladığı uyumu seyrediyordu. Deniz başını kaldırıp gülümsedi. Burak da karısına gülümsüyordu ama onun aklından geçeni biliyordu.

"Burak" dediğinde Burak onun yanına gelerek yatağa oturdu. Bir süre annesinin memesini emen kızına baktı.

"Ne istediğini biliyorum Deniz ama bunu yapmak istemiyorum."

"Neden?"

"Bunun aramızı bozmasından ve senin yine kendini kapatmandan korkuyorum."

"Bunun için sana söz verdim ama içimdeki bu soruyla yaşayamam Burak. Bunu öğrenmek istiyorum. Sen de öğrenmek istemiyor musun?"

"Hayır. Eylül benim kızım. Sonuç ne çıkarsa çıksın bu değişmeyecek ama dediğini yapacağım Deniz. Umarım bunu öğrendiğinde senin için de sonuç değişmez."

Deniz bir şey demedi. Başını eğerek daha iki günlük olan kızına baktı. Eğer o Kerem'in kızıysa Deniz ne yapacağını bilmiyordu ama yüreğinde, beyninde bu soruyla yaşayamazdı. O eğerler bir gün gelecek kocaman bir sorun olarak karşısına çıkacaktı. Öğrenmek istiyordu. Bu bebeği sevmek istiyordu. Bunun için de yapılması gereken neyse yapacaktı.

Burak ertesi gün hem kendi hem de minik kızının örneklerini başka bir isim altında güvendiği laboratuvara gönderdi. Bir gün

sonra da bebeği ve karısıyla hastaneden çıktı. Burak'ı endişelendiren şey Eylül'ün babasının kendisi olup olmadığı değildi. Onu endişelendiren şey sonuçlardan sonra Deniz'in takınacağı tavırdı. Deniz'in bu bebeği sevmemesine dayanamazdı.

Eylül o kadar tatlı bir bebekti ki Burak onun doğumunu yaptırırken bile aklına asla hiçbir şey gelmemişti. Sadece bebeğe odaklanmıştı, şu anda içerde uyuyan anne kızı her şeyden daha çok seviyordu.

Birkaç gün sonra test sonuçları eline geçtiğinde kapalı zarfa öylece bakıp onu cebine koydu. Akşam eve geldiğinde Deniz Eylül'ü uyutmuş, pencerenin önünde koltukta oturuyordu. Burak cebindeki zarfı alarak karısına doğru yürüdü. Deniz kocasının elindeki zarfı gördüğünde eli titreyerek aldı. Zarfın kapalı olduğunu gördüğünde başını kaldırarak kocasına baktı.

"Açmamışsın."

Burak karısının karşısındaki koltuğa oturup kendisine bakan kadına gülümsedi.

"Bunu merak eden sensin Deniz. O zarftan nasıl bir sonuç çıkarsa çıksın benim için hiçbir şey değişmeyeceğini sana tekrar söylüyorum. Eylül ben öldüğüm güne kadar benim kızım olarak kalacak. Umarım senin için de aynı şey olur. Kızımın annesi tarafından sevilmemesine dayanabilir miyim bilmiyorum. Sadece şunu unutma. O masum bir bebek. Nasıl dünyaya gelirse gelsin sevilmeyi hak ediyor" diyerek karısının yanından kalkarak onu yalnız bıraktı.

Deniz elindeki zarfa bakarak bir süre daha oturdu. Gözyaşları yanaklarından akarken titreyen elleriyle zarfı açtı. Katlanmış kâğıdı zarftan çıkardı. Derin bir nefes alarak kâğıdı açıp yazılanları okuduğunda bir kez daha yıkıldı. Eylül'ün babası Burak değildi.

Kâğıt elinden düştüğünde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bu acının tarifi imkânsızdı.

Burak karısının ağlamasını duysa da Eylül'ün yatağının baş ucunda oturmaya devam etti. Bebek uyanmış ağlıyordu. Parmağını onun minik yüzünde gezdirdi. Bir damla yaş yanağına doğru aktı. "Seni seviyorum kızım" diye mırıldanıp ağlayan bebeği kucağına aldı.

Deniz kızının ağlamalarını duyduğunda ne yapacağını bil-

mez halde ağlayarak yerinde kaldı. Bir süre sonra Burak kucağında bebekle gelip onun önünde durdu. Karısının ağlamaktan kızarmış gözlerine baktı. Onun önüne diz çöktü. Başını karısının dizine koydu. Bir süre öylece kaldılar. Deniz derin bir nefes alarak ağlamasını durdurmayı başardı. Sonra da kendisine bakan kocasına ellerini uzatarak ağlayan bebeği ondan aldı. Göğsünü açarak bebeğin minik ağzını memesine getirdi. Bebek içgüdüsel olarak annesinin memesini emmeye başladı. Deniz başını eğerek bir süre kızına baktı. Sonra da eğilerek onun saçları olmayan başını öptü.

Bu sahne Burak'ı etkiledi. Bu bir annenin istemediği bebeği sevmesinin ilk adımıydı. Eğilerek o da karısının saçlarının üzerine bir öpücük kondurdu. Mutfağa giderek elindeki kibritle geri geldi. Yerde duran ters dönmüş kâğıdı alarak hiç bakmadan elindeki kibritle ucunu tutuşturdu. Yanmaya başlayan kâğıdı sehpanın üzerinde duran cam kâsenin içine attı. Bir süre yanan kâğıda bakarak karısına döndü.

"Seni çok seviyorum Deniz. Bunu hiçbir şey ve hiç kimse değiştiremeyecek."

"Ben de seni seviyorum" diyen Deniz gözyaşları akarken bebeğine daha da sarıldı. Bunun üstesinden gelecekti. Burak haklıydı, kucağında tuttuğu masum bir bebekti. Sevilmeyi hak ediyordu.

26

Zerrin "Ben evleniyorum kızlar" dediğinde Rojda ve Deniz Yiğit'in on dördüncü doğum gününü kutluyorlardı. İkisi de dönüp şaşkınlıkla Zerrin'e baktı.

"Evleniyor musun?"

"Evet. Daha gencim ve ömrümün sonuna kadar bekâr kalacak değilim."

"Yiğit buna ne dedi?" diye sordu Rojda.

"Yeni babasıyla tanıştı, o da benim mutlu olmamı istediğini söyledi" diyerek dışardaki havuzun başında toplanan gençlere baktı. Yiğit yakışıklı genç bir adamdı ve arkadaşlarının içinde uzun boyuyla hemen dikkat çekiyordu. Deniz'in küçük kızı Yiğit'in yanında dikilmiş ona hayran hayran bakarken bu sahne Zerrin'in komiğine gitti.

"Senin kız oğlumun peşinden ayrılmıyor Deniz."

Deniz başını çevirip havuz başındaki gençlere bakarak güldü. Eylül daha beş yaşındaydı ama cadılıkta annesine benzediği kesindi. Yiğit'in yanına oturan kızın saçını çekince Rojda bir kahkaha attı.

"Şimdiden sahiplendi çocuğu."

"Onu ağabeyi gibi görüyor" dedi Deniz gülümserken. "Üstelik çok kıskanç. Bakalım kardeşine ne yapacak."

İki kadın da onun bu kelimeleri üzerine Deniz'e döndü. "Hamileyim."

"Ben de biraz kilo aldığını düşünüyordum. Kaç aylık?"

"Dört aylık" dedi Deniz elini karnına götürerek.

"Dört aydır biliyorsun ve bize şimdi mi söylüyorsun?"

"Sizden saklamak istemedim. Fırsatım olmadı."

"Olmaz tabii" diyerek güldü Zerrin. "Öyle yakışıklı ve sana tapan bir kocadan kimin fırsatı olur ki?"

"Cadı annesi ne dedi?" diyerek araya girdi Rojda.

"İlk duyduğunda erken değil mi ikincisi için dedi. Oğlu olmuş kırk beş yaşında ben geldim otuz yedi yaşıma kadın hâlâ erken değil mi diyor. Yıldızımız barışmadı gitti."

"Bunu üzerine alınma Deniz, eğer o kadın seninle anlaşamadıysa sorun sende değil ondadır. Boş ver gitsin. Daha şimdiye kadar baş tacı olan bir kayınvalide dünyaya gelmedi."

"Seni de göreceğiz."

"Benim de baş tacı olduğum söylenemez doğrusu. Ben de cadı bir kaynana olabilirim."

"Kızlar madem itiraflara başladık. Benim de size haberim var" dedi Rojda.

"Umarım evleniyorsundur" diyerek güldü Zerrin.

"Maalesef evlenme gibi bir niyetim yok. Ama bu arkadaşınıza milletvekilliği teklif edildi."

"Politikaya atılınca belediye başkanlığının seni kesmeyeceğini tahmin etmiştim" diyerek güldü Deniz. "Seni canı gönülden kutluyorum arkadaşım. Orada da çok iyi işler yapacağından eminim."

"Vay canına, artık mecliste bir arkadaşımız mı olacak?"

"Teklifi kabul edersem olacak inşallah" dedi Rojda.

"Tabii ki kabul edeceksin. Senin yerin orası. Çok daha güzel şeyler başaracaksın, buna ben de inanıyorum Rojda. Seninle gurur duyuyorum."

Rojda gülümseyerek kızlara daha da yaklaştı. Ellerini tıpkı lisedeki gibi birbirlerinin üzerine koyduklarında aralarındaki dostluk görülmeye değerdi.

Zerrin ikinci ölüm acısını babasının ölümüyle yaşadı. Oğlu-

nun doğum gününden iki ay sonra Müfit Alemdar yanında yirmi iki yaşındaki oğluyla birlikte geçirdikleri kazada hayatını kaybetti. Zerrin kocasının aksine babasının ölümüne günlerce ağladı. Hatta yıllarca kardeşi olarak görmediği o çocuk için bile gözyaşı döktü. Kardeşini hiç benimsememiş, onunla bütün hayatı boyunca birkaç kelimeden fazla konuşmamıştı ama ikisinin ölümünü de uzun süre kabul edemedi. Babası son zamanlarında onun en büyük destekçisiydi. Onun ölümüyle Zerrin kendini yapayalnız hissetti.

İki bin dört yılı Zerrin için acının ve sevincin aynı anda yaşandığı bir yıl oldu. Babasının ölümünden beş ay sonra holdingde çalışan genel müdürle evlendi. Zerrin hayatında onu düşünen bir adama ihtiyaç duyuyordu. Yıllarca sevgiye aç bir insanın sevgiyi bulmak için yaptığı onca şeye bu sefer değmesini düşünüyordu.

Deniz ikinci bebeğini iki bin dört yılının Eylül ayında doğururken doğumu yine kocası yaptırıyordu. "Hadi Deniz başını gördüm. Son bir gayret" diyen adama bakarak tekrar ıkındı.

Burak bir kahkaha attığında Deniz de ter içinde kalıp kendisine gülümseyen kocasına bakarak "Ne oldu?" diye sordu.

"Erkek" diyerek bebeği kaldırdı Burak ve annesinin göğsüne yatırdı. "Gördün mü ultrasonda sana cinsiyetini söylemek istemiştim ama istemedin."

"Sürprizleri severim" diyerek oğluna baktı Deniz. "Ne kadar tatlı değil mi?"

"Evet" diyerek karısının alnını öptü. "Hem de çok tatlı."

Birkaç gün sonra evlerine geldiklerinde Eylül annesinin yanından hiç ayrılmıyordu. Babası gülerek kıskanan kızına baktı.

"Bebeğim anneni rahat bırakalım da kardeşini uyutsun."

"Olmaz, o kendi kendine uyusun."

"Ama çok küçük kızım. Kendi kendine uyuyamaz. Biraz yardım etmem gerek" diyen Deniz kızını öptü.

Eylül annesinden gerekli desteği alamayınca babasına gitti. "Onu sevmedim baba. Geri gönderelim."

"Bu eve gelen hiçbir bebek geri gitmeyecek Eylül ama ben

seni gelen her bebekten daha çok seveceğim sakın bunu unutma."

"Söz mü?"

"Söz kızım" diyerek Eylül'ü kucağına aldı, onu kardeşinin yatağına doğru götürdü. Bir süre yatağın içinde uyuyan bebeğe baktılar. "En çok beni seveceksin değil mi babacığım?" diye fısıldadı Eylül.

"Sen benim ilk prensesimsin ve hep öyle kalacaksın."

"Sen de benim biricik babamsın."

Burak kızını öperek onunla birlikte odadan çıktı.

Deniz baba kıza bakarak gülümsedi. Sonra da yatakta yatan oğluna baktı. Gülümseyerek oğlunun başını okşadı. Sonra da odadan çıkarak baba kıza katıldı.

"Eylül, bebeğe bir isim verelim mi?"

"Evet" diye bağırdı Eylül annesinin yanına giderek.

Deniz başını kaldırıp kocasına baktı. "Bunu sana bırakıyorum" dedi gülerek.

Burak karısının yanına gelip ona bakarak "Efe'ye ne dersin?" diye sordu.

"Çok güzel."

"O zaman oğlumuzun adı Efe. Beğendin mi Eylül?"

"Evet" diye bağıran kıza bakarak güldüler.

Deniz yüzünde mutlu bir gülümsemeyle kocasına ve kızına baktı. Burak'ı çok seviyordu. Yaşadığı bunca şeye rağmen ayakta kalabildiyse bu Burak'ın sayesindeydi. Yıllar gelip geçecekti, onu her koşulda seven adam hep yanında olacaktı. Dünyada böyle erkekler de vardı. Yüreği geniş erkekler. Sevgisini esirgemeyen, güzel seven erkekler. Deniz onlardan birine sahipti. Bunun için şükrediyordu.

Rojda e-posta kutusunu açtığında Deniz'in gönderdiği fotoğraflara bakarak gülümsedi. Burak ve çocuklarıyla çektirdikleri fotoğraftan ne kadar mutlu olduklarını görebiliyordu. Kendi yalnız dünyasında arkadaşları için sevinirken içindeki hayal kırıklıklarıyla baş başaydı. Belki zamanında evlenseydi onun da bir ailesi olabilirdi. Oysa şimdi kırk dört yaşındaydı ve tekrar anne olmak için çok

geç kalmıştı.

Yiğit'in, masasında duran fotoğrafına baktı. Parmakları oğlunun yüzünde dolaştı, sonra da gülümsedi. Yiğit yakında yirmi yaşına girecekti. Onun varlığı ve mutluluğu Rojda'ya yeterdi.

27

Günümüz

Kadınlar sustuğunda ortalığı saran ölüm sessizliği dayanılır gibi değildi. Deniz hâlâ gözyaşlarını siliyordu ama ağlayan tek o değildi. Zerrin ve Rojda da ağlıyordu. Yıllarca birbirlerinin sırlarını bildiklerini düşünürken aslında birbirlerinden ne kadar çok şey gizlemişlerdi. Hayat kendi halinde akıp gitmiş, yaşanan onca şey saklanan onca sır açığa çıkmıştı.

Zerrin gözyaşlarını silerek arkadaşlarına baktı. Onları şimdi kocasıyla yattıkları için suçladığına çok pişmandı. Rojda'nın yıllar önce sevdiği tek adamın artık kim olduğunu biliyordu. Kerem'in ölmeden önce sevdiğini söylediği o kadın Rojda'ydı. Uğruna her şeyi yaptığı adam hepsinin hayatını mahvetmişti. Tüm bunları bilmiş olsaydı arkadaşının sevgilisine asla âşık olmazdı. Suçluluk duygusu, içinde yuvarlandıkça büyüyen bir kartopu gibiydi. Her şey İngiltere'den döndüğü o yaz Kerem'le tanışmasıyla başlamıştı. Eğer Kerem'e âşık olmasaydı ya da Kerem'in babası babasından para çalmasaydı tüm bunların olmayacağını ve hayatlarının bambaşka bir yolda ilerleyeceğini düşündü. Kerem büyük ihtimalle Rojda'yla evlenecek ve Rojda'nın doğurduğu çocuğa babalık yapacak, belki de çok mutlu olacaklardı. Ama tüm bu olanlardan sonra belkilerin, keşkelerin artık hiç önemi yoktu. Zamanı geri almayı, o anı hiç

yaşamamış olmayı istedi ama ne zamanı geri alabilirdi ne de kaderini değiştirebilirdi. İnsan olaylar karşısında verdiği kararlarla hayatını şekillendiriyor, o kararın sonucunda da ne yaşaması gerekiyorsa yaşıyordu.

Olaylar karşısında yıkılan bir adam kendi yıkılırken çevresinde olan kadınları da yıkmıştı. Bunda hiç kimsenin kabahati yoktu. Tek suçlu Kerem'di. Zerrin Kerem'in birini sevdiğini bilmiş olsaydı onu evliliğe zorlamazdı. Ama Kerem her şeyi içinde yaşamış, gerçekleri ölürken söylemeyi tercih etmişti.

Aşk insana hiç istemediği şeyler yaptırıyordu, Zerrin de aşk uğruna çok hata yapmıştı. En büyük hatası Kerem'e âşık olmak değildi. Kimselere söylemediği o kadar büyük bir sırrı vardı ki bu öğrenildiğinde yanında hiç kimsenin kalmayacağını biliyordu. İçinde yaşadığı bu ikilem Zerrin'i tüm bunları öğrendiğinden daha çok yaraladı. Zerrin arkadaşlarına bakarak bunu nasıl itiraf edeceğini düşünüyordu. Belki de bu sır onunla mezara gitmeliydi. Bugünden sonra arkadaşlarını kaybetmişti belki ama hiç olmazsa oğlu ona kalmalıydı. Onun da gitmesine dayanamazdı.

Rojda ne düşüneceğini bilmediği bir durumda öylece oturmaya devam etti. Gözünden akan yaşlar kucağında birleştirdiği ellerinin üzerine düşüyordu. Duydukları kaldırabileceği şeyler değildi. Kerem en yakın arkadaşlarına tecavüz etmiş, yıllar önce kendi hayatını kararttığı gibi Deniz'in de hayatını karartmaktan geri durmamıştı. Yıllarca gözünde büyüttüğü, hayatını tek başına geçirmesine neden olan adam kişiliksiz bir pislikti. Bunları öğrenmek küllenmiş o acının tekrar alevlenmesine neden olmuştu. Deniz'in o hastane odasında yüzü gözü şişmiş hali tekrar gözlerinin önüne geldi, o zaman da geçen yıllarda da onun bir kaza geçirdiğine inanmamıştı. Gözlerinin önüne gelen Kerem'in gülümseyen yüzüyle idealleri ni anlattığı o adam yıllar içinde değişmiş, en yakın arkadaşına tecavüz eden birine dönüşmüştü. İşte uğruna her şeyini feda ettiği ve bunca yıl kalbinde sevgisini sanki değerli bir mücevheri saklar gibi sakladığı adam buydu işte. Tüm bunları duymak bir kere daha yı-

kılmasına neden olmuştu. En büyük korkusu da oğlunun babasının bir pislik olduğunu öğrenmesi olacaktı.

Kerem kendisinin ve ailesinin yaptıklarıyla yüzleşmeyi becerememiş ve bunu hayatına giren üç kadına da ödetmiş biriydi. Yıllarca onun için üzülmüş, yaptıklarını yıllar içinde affetmiş, oğluna baba olması için en değerli varlığından vazgeçmişti. Yalnız bir ömre kendini mahkûm etmişti. Şu anda kalbi dayanamayacak kadar ağrıyordu. Gözleri Deniz'e kaydığında en büyük acıları onun yaşadığını düşündü. Nefret ettiği bir adamın çocuğunu doğurmak zorunda kalmış ve ona her şeye rağmen sevgisini vermiş bir kadındı Deniz.

Kerem Rojda'nın elinden her şeyini almıştı. Hayatını, oğlunu, en son da arkadaşlarını. Yirmi bir yıl önce ölmesine rağmen hayatlarını hâlâ karıştırmaya devam ediyordu.

Deniz sırların asla gizli kalmayacağını biliyordu. Günü geldiğinde her şey gün yüzüne çıkardı. Nitekim de öyle olmuştu. Bir gün kızının öğrenmesinden korktuğu babasının kimliği sonunda açığa çıkmıştı. Deniz'i üzen kızının yitip giden ilişkisiydi. Aşkın, doğru insanı bulduğunda ne kadar güzel olduğunu Burak ona göstermişti. Yıllarca ruhunun bir tarafı o tecavüzden dolayı acı çekmişti. Hâlâ da çekmeye devam ediyordu. Ama kızını çok sevmişti. Onun sevgisini ve varlığını o adamdan ayırmış, onu Burak'ın kızı olarak kabul etmişti. Bunu hem beynine hem de kalbine kabul ettirmeyi başarmıştı. Bir anne olarak çocuklarını acıdan koruyacağını düşünmüştü oysa şimdi biricik kızını bu acıdan koruyamıyordu.

Eylül'ün gözlerindeki nefret onu her şeyden daha çok yaralamıştı. Gözlerinin önünde kızının hayatının tepetaklak oluşuna bakmış ve elinden bir şey gelememişti.

Yavaşça yerinden kalktı. Rojda ve Zerrin ona baktı. O da son kez arkadaşlarına bakarak kapıya doğru gitti. Burada oturmaya artık tahammül edemiyordu. Bir an önce eve gidip Burak'a her şeyi anlatarak kızının hayatını toplamasına yardımcı olmalıydı. Yıkılmanın ne olduğunu yıllar önce kara bir günde öğrenmişti. Sevginin iyileştirici etkisini de ona Burak öğretmişti. O da kendi sevgisiyle kızı-

nı iyileştirecekti.

Deniz evden ayrıldığında Rojda da yerinden kalkarak hiçbir şey demeden evden çıktı. Tüm olanları düşünmesi gerekiyordu. Belki de uzun bir süre birbirlerini görmemeleri lazımdı. Dostlukları ağır bir darbe almıştı. Sırlar açığa çıkmıştı. Her birinin oturup kendi hayatını sorgulaması gerekiyordu ve hepsi bunu yalnız başına yapacaktı.

Zerrin giden arkadaşlarına bakarak oturduğu yerde kaldı. Yıllarca çok büyük yanlışlar yapmıştı ama en büyük yanlışı daha hiç kimse bilmiyordu. Bunca sene susmuştu. Yine de susardı ama oğlunun mutluluğu her şeyden daha önemliydi. Yiğit geldiğinde onunla konuşmalıydı.

28

Eylül evden kaçarcasına çıktığında uzun bir süre sokaklarda nereye gittiğini bilmeden yürüdü. Beyni boşalmış gibiydi. Ne düşünebiliyordu ne de ne yapacağını biliyordu. Her şey canını çok ama çok yakıyordu. Yıllarca baba bildiği, canından çok sevdiği o adam babası değildi. Bunu atlatabilirdi. Bu gerçekle yaşamayı öğrenebilirdi ama Yiğit'le kardeş oldukları gerçeğini değiştiremezdi. Yiğit'e duyduğu sevgiyi nasıl öldüreceğini bilmiyordu. Yıllarca annelerinin gözleri önünde büyümüşlerdi ve hiç kimse bir gün onların birbirlerine sevdalanabileceğini düşünmediğinden gerçekleri gizlemişlerdi. Ya Yiğit'le çok daha ileriye gitmiş olsalar ne yapacaklardı? Bu gerçekle nasıl yaşayacaklardı? Bu acıyı nasıl hafifleteceklerdi? Annesinin bunu yaptığına inanamıyordu. Babası bildiği adamı o kadar çok seviyordu ki kendisini ihanete uğramış gibi hissediyordu. Bütün hayatı bir yalan içinde kurulmuştu ve şimdi hayatı gözünün önünde yıkılırken o buna seyirci olmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Annesini ve Yiğit'in babasını o şekilde düşününce midesinden yukarıya doğru çıkan safrayı boşalttı. Üzüntü ve utanç yerini gitgide öfkeye bırakınca yoldan geçen bir taksiyi çevirerek eve gitti.

Eve girdiğinde bilmediği daha ne gibi gerçekler olduğunu düşünüyordu. Odasının kapısını çarpıp içeri girdiğinde dolaptaki valizi alarak yatağın üzerine attı. Bir an nereye gideceğini düşünürken

kapısı vurulunca olduğu yerde kaldı. Sinirle kapıyı açtığında karşısında beklemediği biri vardı: Babası. Ama çok sevdiği bu adam babası değildi ki.

Burak kızının ağlamaktan şişmiş gözlerine bakarak "Ne oldu prensesim?" diye sordu.

Eylül bunun üzerine gözyaşlarını tutamadı. Babasının yumuşak ve ilgili sesi bildiği gerçeği bir an unutturdu. Şu anda onun kollarında olmayı, kendisini teselli ederken ona prensesim demesini çok ama çok istiyordu. Ama o babası değildi ve bu gerçek Eylül'ü ondan uzaklaştırıyordu.

Annesinin söylediği gerçeği onun bilip bilmediğini düşündü ama bildiği her şeyi ona da anlatacaktı. Yıllarca yaşadığı yalana o da ortak olmuştu, olmadıysa da taparcasına sevdiği o kadının nasıl bir yalancı olduğunu bilmeye hakkı vardı.

"Cevap vermeyecek misin?" diye tekrar sordu Burak kızının endişeli ve üzüntülü yüzüne bakarak.

"Babam olmadığını biliyor musun?" dedi Eylül.

Burak bir an dondu. Bunu yıllar önce Deniz'le konuşmuşlar ve bu gerçeği Eylül'e söylememeye karar vermişlerdi. Bunu kendisinden başka bilen tek kişi Deniz'di ama Deniz'in bunu söyleyeceğini düşünmüyordu. Kızının ağlamaktan kızarmış yeşil gözlerine ve kıvırcık kızıl saçlarına baktı. Annesinin kusursuz bir kopyasıydı. Bir an tüm gerçeği inkâr etmek istedi ama Eylül'ün yüzündeki bir şeyler onu durdurdu. Eylül bu gerçeğe inanmıştı. İnkâr etmek kızının aklıyla oynamaktı. Burak ise kızına yalan söylemeyecek kadar çok seviyordu onu.

Eylül karşısında susmuş adamın tüm söylenenleri inkâr ederek ben senin babanım demesini bekledi ama istediği cevap gelmedi. Onun yüzüne daha fazla bakmak istemedi. Yine de kapıyı kapatmadan önce son kez tekrar sordu.

"Cevap ver bana. Babam olmadığını biliyor musun?" dedi gözlerinden akan yaşlar yanaklarından süzülürken.

"Evet" dedi Burak. "Evet biliyorum."

Eylül karşısındaki adama daha fazla bakamadı ve geri geri giderek yatağın kenarına oturdu. Bu gerçeği bilmeyen tek aptal kendisi olmalıydı.

"Bana ne zaman söyleyecektin? Ya da hiç söyleyecek miydin?" dedi başını kaldırıp kendisine üzgün gözlerle bakan adama.

"Eylül..." Burak da içeri girip kapıyı kapattı. Kendisine acı dolu bir yüzle bakan kızının yanına giderek oturdu.

"Nasıl öğrendin bilmiyorum ama seni hep kızım olarak gördüm."

"Annem söyledi."

"Annen mi?"

"Evet annem söyledi. Çünkü ben..." diyerek tekrar ağlamaya başladı.

Burak kıza sarıldı. Eylül ondan kaçmadı. Babası bildiği bu adamın kollarında olmaya ihtiyacı vardı. Yıllarca baba bildiği biri bir dakika içinde nefret edilen birine dönüşmüyordu. O şu anda sadece tek bir kişiden nefret ediyordu, o da annesiydi. Eylül de kollarını kaldırarak babasına sarıldı. Başını onun omzuna koydu.

Burak kızının omzunda ağlamasını bekledi. Deniz'in bunu Eylül'e söylemesi için çok ama çok önemli bir sebebi olmalıydı. Her şeyi anlatmalı, kızının aklındaki tüm soruların cevaplarını vermeliydi. Ne kızının annesinden ne de annesinin kızından nefret etmesine dayanamazdı.

Eylül içinde yanan ateşin biraz hafiflediğini hissederek oturmaya devam etti. Babası onun kahramanıydı. Babasının kolları onu her zaman korurdu ama bu sefer koruyamamıştı. Bu sefer kahramanı olan adam değildi. O babası değildi. Bu gerçek bir kez daha aklına geldiğinde Eylül Burak'ı iterek yataktan kalktı. Düşmanlıkla yatağın kenarında üzüntüyle oturan adama baktı.

"Çünkü ben Yiğit'e âşık oldum" dedi babasının gözlerine bakarak.

Burak o anda onun bitirmediği cümlesini tamamladığını anladı.

"Bana evlenme teklifi etti. Bunu haber vermek için evlerine gittiğimizde annem söyledi. O benim ağabeyim. Düşünebiliyor musun âşık olduğum adam benim ağabeyim" dedi babasına bakarak. Sonra da ağlayarak devam etti. "Bunca yıl bir yalanın içinde yaşamışım. Bunca yıl gurur duyduğum bir ailem olduğunu sanmışım ama hepsi bir yalanmış. Gerçekte kim olduğumu bile bilmiyormu-

şum."

"Gerçek şu Eylül: sen benim kızımsın."

"Hâlâ mı yalan söylüyorsun?"

"Seni annenin karnında hissettiğim günden beri sen benim kızımsın Eylül. Bu hiç değişmedi, değişmeyecek. Öldüğüm güne kadar da kızım olarak kalacaksın. Ben de senin baban olarak son nefesimi vereceğim."

"Ama değilsin. Annemi bu kadar sevdiğine inanamıyorum. Piçini kabul edecek kadar nasıl sevebilirsin onu?"

"Yeter Eylül" diyerek sesini yükseltip yerinden kalktı Burak. Kızının karşısına geldiğinde onu omuzlarından tuttu. "Sakın annen için böyle şeyler söyleme. Bilmediğin gerçeklerle sevdiğin insanları yargılama. O senin annen. Pişman olacağın şeyler söylemeden önce biraz düşün. Neden diye sor kendine. Anneni kırmana asla izin vermem. Senin de kırılmanı istemem. Çünkü hem seni hem de anneni çok seviyorum. Bu sevgiyi yok sayamazsın Eylül."

Eylül şaşkınlıkla adama baktı. "O zaman bana gerçekleri söyle. Neden? Neden bunca yıl bunu benden sakladınız?"

"Otur Eylül" diyen Burak yatağın kenarına oturan kızına baktı. O da çalışma masasının önündeki sandalyeyi çekerek kızının karşısına oturdu.

"Annen tanıdığım en dürüst kadındır" dediğinde Eylül güldü. "Buna inanmak senin için zor olabilir ama gerçek bu. Onu çok sevdiğimi kabul ediyorum. Çünkü ailemi çok seviyorum. Seni, Efe'yi, anneni. Her biriniz benim yaşama sebebimsiniz. Maalesef Yiğit'in babası şerefsiz bir adamdı. Senin baban demiyorum. Çünkü senin baban benim" dedi kızın kızarmış yeşil gözlerine bakarak. "Kerem alkolik biriydi. Bir gün kendisine zarar vereceğini herkes bilirdi ama o kendisinden önce annene zarar verdi. Bunu söylemek çok zor... Ama Kerem annene tecavüz etti."

"Ne?" dedi Eylül şaşkınlıkla.

"Doğru duydun. Yıllarca görüşmelerine ve son zamanlarda annen ona tıbbi destek vermesine rağmen aradaki dostluğa, karısının arkadaşı olduğuna ve benimle evlenecek olmasına hiç aldırmadı. Onu hastanelik edene kadar dövüp tecavüz etti. Bunun bir kadın olarak başına geldiğini düşün. O kadar zor zamanlardı ki anne-

ni kaybedeceğimden korktum. Sana hamile kaldığını öğrendiğinde benimle evlenmek istemedi. Çünkü senin onun kızı olabileceğinden şüphelendi" diyerek sustu ve kıza baktı. Eylül en kötüsünü öğrendiğine göre, artık ona her şeyi anlatmalıydı.

Yarım saat sonra Burak her şeyi Eylül'e anlatmıştı. Sustuğunda kızı ağlıyordu. Uzanıp onun ellerini tuttu. "Seni annenin karnında bile sevdim Eylül. Bir çocuğun babası olmak için illaki onun genlerini paylaşmak gerekmiyor. Sen benim ellerime doğdun. Benim için bir mucizeydin, hâlâ da öylesin. Annenin çok istediği DNA testine bile bakmadım. Çünkü benim açımdan hiçbir şey değişmeyecekti. Orada ne yazarsa yazsın sen benim kızımdın. Bir an bile olmadığını düşünmedim. Seni tam burama koydum Eylül" diyerek kalbini gösterdi Burak. "Tam buramdasın. Bunu hiçbir güç değiştiremez. Onun için anneni yargılamadan önce onun çektiklerini anlamalısın. Bir kadın için en zorunu yaptı annen. Senin annen olmayı seçti. Seni sevdi."

Eylül ağlamaya devam ediyordu. Burak onun ellerini tuttu. Kız bakışlarını ona çevirdi. Yüzüne yapışmış bir tutam saçı kızının kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hâlâ baban olmadığımı söyleyebilir misin Eylül?"

"Söyleyemem."

"Seni çok seviyorum kızım. Bu gerçeği değiştirmeye hiç kimsenin gücü yetmez."

"Ben de seni seviyorum baba" diyen Eylül babasının boynuna sarıldı. Burak kızının hıçkırıklarının dinmesini bekledi, sonra da onu yavaşça kendinden uzaklaştırdı.

"Yiğit'e gelince... Bunu yaşamanı gerçekten istemezdim. Sevginin ne olduğunu biliyorum. O iyi bir genç, asla babasına benzemiyor ama hayat bazen insanı sınar Eylül. Bu da senin sınavın ne yazık ki."

"Tüm bununla nasıl başa çıkacağım ben?"

"Hayal kırıklığı insanı öldürmez Eylül. Yaşadığın hayal kırıklıkları seni daha güçlü yapar. Sen de güçlenerek çıkacaksın tüm bu karmaşadan. Yanında seni çok seven ailenin olduğunu bilerek."

Eylül tekrar babasına sarıldığında kapının yanında gözyaşlarıyla onlara bakan annesini fark etmedi. Deniz baba kızın konuşmala-

rını duymuştu. Yıllar önce Burak kendi yaralarını sardığı gibi şimdi de kızının yaralarını sarıyordu. Bir kez daha Burak hayatında olduğu için şükretti. Tüm bu acılar yıllar içinde hafifleyecek, geriye kalan tek şey sevgi olacaktı.

Burak başını çevirdiğinde kapının önünde ağlayan Deniz'i gördü. Elini karısına doğru uzattı. Deniz kısa bir tereddüt yaşasa da kocasına ve kızına doğru yürüdü. Eylül başında dikilen annesine baktı. Kolunu onun beline doğru atarak annesine sarıldı. Deniz kızının saçlarını öptü. Birbirlerine duydukları sevgi hepsinin iyileşmesini sağlayacaktı.

"Seni çok seviyorum Eylül" diye mırıldandı.

29

Yiğit evden çıktığında ne yapacağını bilmeyen bir ruh haliyle yürüdü. O evden, duyduklarından ve çok sevdiği insanlardan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Gerçekleri öğrenmek yıkılmasına neden olmuştu. Eylül'ü o kadar çok sevmişti ki şimdi onun kardeşi olduğunu öğrenmek kalbini tarif edilmez bir acıyla dolmasına sebep oluyordu. Babasının annesini aldattığını düşündüğünde babasından bir kere daha nefret etti. Üstelik bunu annesinin en yakın arkadaşıyla yapmaktan bile çekinmemişti. Ya Deniz Teyze'ye ne demeliydi? Evlerine girip çıkmış, annesiyle yıllar önceki dostluğuna rağmen babasıyla birlikte olmaktan çekinmemişti. Tüm bunları düşündüğünde midesi bulandı. Yolun kenarındaki bir banka oturup derin bir nefes aldı. Öne doğru eğilip başını elleri arasına alarak düşündü. Bunları bilerek o insanların yüzüne bakmayacaktı. Yiğit böyle biri değildi. Her şeyi arkasında bırakarak buradan gidecekti. Ne annesini ne de diğer kadınları görmeye tahammül edebilirdi. Onun tek istediği Eylül'dü ama artık onunla olması da mümkün değildi. Eylül'ü her şekilde unutması gerekiyordu. Bir daha onunla karşılaşmak bile kalbinde onarılmayacak yaraların açılmasına neden olacaktı.

Arkasına yaslanarak gözlerini yumdu. Onu korkutan tek şey tüm bunları nasıl unutacağını bilmemesiydi. O anda aklına tekrar Eylül geldiğinde onu merak etti. Evden o kadar hızlı çıkmıştı ki

onun ne durumda olduğunu bile fark etmemişti. Eylül de en az kendisi kadar yıkılmış olmalıydı. Telefonunu çıkararak daha birkaç saat öncesine kadar sevdiği kızken artık kardeşi olduğunu öğrendiği kızın numarasının üzerine parmağını bastırdı. Telefon uzun uzun çalmasına rağmen açan olmayınca Yiğit telaşlanarak kalktı. Onun kendisine bir şey yapmasından korkarak kimi arayacağını bilmemenin verdiği kısa bir bocalama yaşadı. Sonra da aklına eve gidebileceği geldiğinden babasını aradı.

Burak kızıyla yaptığı konuşmanın üzerine anne kızı yalnız bırakarak salona geçmişti. Onların birbirlerine anlatacak şeyleri vardı. Pencerenin yanında dikilerek gözlerini bahçeye çevirdi. Efe birkaç arkadaşıyla bahçede basket oynuyordu. Bir süre oğlunu seyretti. Kendisi gibi uzun boylu olacaktı. Üstelik basketbolda ne kadar yetenekli olduğunu da biliyordu. Yıllar önce Deniz'le evlendiğine bir gün bile pişman olmamıştı. Ailesi onun her şeyiydi. Hayattaki en büyük başarısıydı. Harika bir kızı ve yetenekli bir oğlu vardı. Üstelik sevgisinden emin olduğu mükemmel bir karısı vardı. Tüm bunlar onun şansıydı.

Aklına kızı geldiğinde onun için tekrar üzüldü. Sevdiği adam ağabeyiydi. Bunu atlatacak güce sahipti Eylül ama bunun ne kadar acılı olabileceğini de biliyordu Burak.

Deniz Eylül'ün iyi olması için elinden geleni yapacaktı. Tüm bunları düşünürken telefonu zor duydu. Cep telefonunu eline aldığında arayan kişinin Yiğit olduğunu görünce hemen açtı.

"Efendim Yiğit."

"Burak Amca" diye söze başlayan Yiğit sustu. Karşısındaki kişinin tüm gerçeği bildiğini sanmıyordu. Babasının Eylül'e ne kadar düşkün olduğunu bildiğinden onun için de üzüldü. Karşısındaki ses "Yiğit?" diye tekrar sorduğunda sonunda konuşmaya karar verdi.

"Eylül evde mi?"

"Evet evde Yiğit. Bir saat önce geldi."

"Teşekkür ederim. Onu merak etmıştim."

"Her şey yolunda. Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Yiğit" diyen Burak sustu. Ne diyeceğini bilemedi.

Yiğit de adını söyleyen adamın bir şey diyemeyeceğini anladığında "Görüşürüz" diyerek telefonu kapadı. En azından Eylül evdeydi. Başını arkaya atarak uzun bir süre o bankta oturdu. Kalktığında ne yapacağına karar vermişti. Buralardan uzaklaşmaktan başka bir yol yoktu. Yıllar her şeyi kabul edilebilir hale getirene kadar kimseyi görmek istemiyordu.

Zerrin Yiğit eve gelinceye kadar düşündü. Tüm olanlardan sonra susup yılların vicdan azabına dayanması mı gerekiyordu yoksa herkesin itirafını duyduktan sonra sakladığı sırları söylemesi mi? Kaybedeceklerini düşündü. Yiğit'i kaybedebilirdi, arkadaşlarını kaybedebilirdi, gerçi hâlâ onlarla arkadaş mıydı onu da bilmiyordu. Otuz dokuz yıl uzun bir süreydi. Evlilikleri bile o kadar hızlı bitmişti ki on dört yaşından itibaren yanında olan o kadınları görmeden nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Yine de başına gelecek her şeye katlanıp gerçekleri açıklamalıydı. Yıllarca kendisine işkence eden vicdanını belki bu sayede sustururdu. Kararını vererek eve gelmiş oğlunun odasına doğru gitti. Yiğit'in kapısı açıktı. Kapının pervazına dayanarak Yiğit'in eşyalarını sinirle valize koymasını izledi. Yiğit annesini görse de hiçbir şey demeden eline geçen giysileri valize koymaya devam etti. Zerrin onun konuşmayacağını anlayınca kendi konuştu. "Lütfen Yiğit, bunu yapma."

Yiğit elindeki kazağı valizin içine atarak annesine döndü. "Neyi yapmayayım?" diye sordu.

"Gitme oğlum."

"Burada kalamam anne. Sevdiğim kızın kız kardeşim olduğunu bilerek onu görmeye dayanamam. Biraz her şeyden ve herkesten uzaklaşmam lazım."

"Bunun anlamı kaçmak Yiğit" dedi Zerrin odaya girerek.

Yiğit sinirle annesine döndü. "Kaçmaksa kaçmak anne. Tüm bunları sen nasıl kaldırabiliyorsun bilmiyorum ama ben kaldıramam."

Zerrin de oğlunu kaybetmeyi kaldıramazdı ama yine de her şeyi göze almıştı. Yiğit kim olduğunu bilmeliydi. Bunun için çok geç kalmıştı ama artık geri dönemezdi.

"Yiğit gerçekleri bilmiyorsun."

"Bundan daha kötü ne olabilir ki?"

Zerrin bir şey demedi. Daha kötüsü henüz söylenmemiş olandı. Yiğit annesine baktı, bir süre onun bir şey demeyeceğini anladığında konuştu.

"Anne sen orada değil miydin? Deniz Teyze Eylül'ün kardeşim olduğunu söylerken duymadın mı? Artık hiçbir şey öğrenmek istemiyorum. Sakladığınız şeyler hem benim hem de Eylül'ün hayatını mahvetti. Sen hâlâ bilmediklerimden bahsediyorsun."

"Bunlar kolay söylenecek şeyler değildi. Beni de anlamalısın oğlum."

"Anlamıyorum anne" dedi Yiğit annesinin gözlerinin içine bakarak. "Bunu anlamıyorum. Bu kadar şeyi bilip bunca yıl nasıl birbirinizin yüzüne baktınız?"

"Bazı şeyleri ben de seninle öğrendim Yiğit ama gerçekler duyduğun gibi değil. Keşke kalıp her şeyi duyabilseydin."

"Gerçekten bilmek istemiyorum anne. Anlatacağın her şey babamdan daha çok nefret etmeme neden olacak."

"Haklısın. Şu anda ben de ondan nefret ediyorum. Kerem nefret edilecek bir adamdı. Rojda'ya evlenme teklif ederek onu hamile bırakıp benimle evlendi. Ve bu yaptığı ona yetmedi, Deniz'e tecavüz etti. Eylül onun çocuğu."

Yiğit şaşkınlıkla annesine baktı. "Ne saçmalıyorsun anne?"

"Gerçekleri Yiğit."

"Tüm bunları bildiğin halde o kadınlarla nasıl bir arada kaldın söyler misin?"

"Çünkü tüm bunları ben de bugün öğrendim. Hiçbirini bilmiyordum. Gerçi o zaman öğrenmiş olsaydım da onlardan vazgeçmezdim Yiğit. O kadınları seviyorum. Onlar benim gerçek dostlarım."

Yiğit kahkaha attı. Sonra ciddileşerek annesinin yüzüne baktı. "Gerçek dostların onlarsa düşmanlarını düşünemiyorum anne. Böyle dostların olduğuna göre düşmanlara gerek yok zaten. Babamı

hiç mi sevmedin anne?"

Zerrin güldü. Yatağın kenarına oturup onun gözlerinin içine baktı. "Sevgi uğruna yaptıklarımı bir bilsen bana bu soruyu sormazdın."

"Yapma anne, sevgi bu değil."

"Yiğit hiçbir şey bilmiyorsun. Bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Tüm gerçekleri anlatacağım ama sadece sana değil. Çünkü bunu herkesin bilmesi gerekiyor. Lütfen söyleyeceklerimi dinle ondan sonra gideceksen git ama gerçekleri öğrendiğinde bir yere gitmeyeceğini biliyorum oğlum."

"Anne" diyerek elini kalbine götürdü Yiğit. "Buram ağrıyor. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok. Ne söylersen söyle bu ağrıyı geçiremezsin. Eylül'ün kardeşim olduğu gerçeğini değiştiremezsin. Onun için hiçbir şey duymak istemiyorum. Tek istediğim buradan gitmek. Kalbimdeki ağrı geçene kadar bir daha da gelmemek."

Zerrin oğluna bakarak gülümsedi. Yerinden kalkarak oğlunun elinin üstüne elini koydu. "Buranın ilacı bende Yiğit. O ağrıyı bir tek ben dindirebilirim. Onun için gitme oğlum. Bana gerçekleri anlatmam için izin ver. Senden istediğim tek şey bu."

Yiğit annesine bakarak ona sarıldı. Zerrin de kollarını sıkı sıkı oğluna sardı. Belki de ona son sarılışı olacaktı bu. Yıllarca onu kaybetme korkusuyla yaşamıştı, her ne kadar Yiğit'in gerçeği öğrendiğinde gitmeyeceğini düşünse de bundan emin olamıyordu. En büyük korkusu Yiğit annesi olmadığını öğrendiğinde gerçek annesini seçebilirdi ama Zerrin bu riski göze alacaktı. Oğlunun acı çektiğini görmektense her şeyi göze alabilirdi. Onun tek istediği Yiğit'in mutlu olmasıydı.

30

Birkaç saat sonra Zerrin'in telefon ettiği herkes gelmiş, evin görkemli salonunda oturuyordu. Zerrin sevdiği insanlara baktı. Yıllar önce yaptığını anlattığında onların yüzüne bakmamasından korkuyordu. Bir an bu riske deyip değmeyeceğini düşündü ama oğlunun mutsuzluğuna dayanamazdı. Onu doğurmamış olabilirdi ama onu çok sevmişti. Bir annenin endişelerinin hepsini onu yetiştirirken yaşamıştı. Kim ne derse desin kendisi Yiğit'in gerçek annesiydi. Sadece onu doğurmamış olmak bu gerçeği hiçbir zaman değiştirmeyecekti.

Rojda daha birkaç saat önce ayrıldığı eve tekrar çağrıldığında Zerrin'in sesindeki acı onu buraya getirmişti. Halbuki biletini almış, Ankara'ya dönmek için hazırlanmaya başlamıştı. O anda tek düşündüğü bir süre birbirlerini görmemenin iyi olacağıydı. Ne Deniz'in acısına katlanabilirdi ne de oğlunun yaşadığı hayal kırıklığına. Kerem'in yaşattığı şoku hâlâ atlatamamışken Zerrin'in anlatacaklarını dinlemek istememişti. Yine de Zerrin'in ısrarına dayanamamış, gelmişti.

Deniz, kızı ile kocasının arasında oturuyor, buraya geldiği için kendisini rahatsız hissediyordu. Üstelik kızı karşısında oturan Yiğit'le göz göze gelmemek için çabalarken Zerrin'in ne açıklayacağı onu çok da ilgilendirmiyordu. Burak'ın ısrarıyla gelmişlerdi. Odadaki hava herkesi boğacak kadar ağırdı.

Eylül zorla geldiği bu evden bir an önce çıkıp gitmek istiyordu. Zerrin Teyzesi ısrarla gelmesi gerektiğini söylemişse de, daha öğrendiği gerçekleri bile kabul edememişken yeni sırlar istemiyordu. Her şey zaten bugün konuşulmuştu. Bunun ötesinde ne olabilirdi? Üstelik Yiğit'le aynı ortamda bulunmak işkenceden farklı değildi. Onun yüzüne bakmamak için başını kucağında birleşmiş ellerinden bile kaldıramamıştı. Ona bakmak demek kalbine binlerce bıçak saplanması demekti.

Yiğit annesinin ısrarıyla burada kalmıştı. Eylül'ü görmek kalbindeki ağrının her dakika daha da artmasına neden oluyordu. Buradan gitmek verdiği en iyi kararlardan biri olacaktı. Burası onun acı çekeceği yerdi.

Zerrin tekrar karşısında oturanlara baktı. Sonra boğazını temizleyerek söze başladı.

"Bunca yıl sustum. Sırların bizimle birlikte mezara kadar gideceğine inandım ama Deniz'in dediği gibi hiçbir sır mezara kadar gitmiyor. Gün geliyor her şey açığa çıkıyor. Bugün burada her yıl olduğu gibi oğlum Yiğit'in doğum gününü kutlamak için toplandık. Yirmi dokuz yıl boyunca her yıl yaptığımız bir şey bu. Yıllar önce başlayan dostluğumuzun değişmeyen tek ritüeli. Ama bu seferki toplantımız hepsinden daha farklıydı çünkü Yiğit evleneceği kızı getirdi. Bu kız benim yıllardır tanıdığım ve oğlumla olmasından büyük memnuniyet duyacağım biri olmasına karşın Deniz bize öyle bir şey söyledi ki hepimizi şoke etti. Geçmişte yaşadıklarımızı birbirimize anlattığımızda ne kadar çok şeyi birbirimizden gizlediğimizi de gördük. Benim de sizlerden gizlediğim şeyler var. Bu toplantının amacı gizlediklerimi size anlatmak" diyerek sustu.

Derin bir nefes aldı. Gözleri oğluna kaydı. Yiğit de annesine bakıyordu. Zerrin ona belli belirsiz gülümsedi ve bakışlarını Rojda'ya çevirdi.

Rojda ne olduğunu anlamıştı. Zerrin Yiğit'in annesini açıklayacaktı. Bunca sene uzaktan sevdiği oğluna oğlum diyebileceğini düşündü. Gözleri Zerrin'le birleşti. Belli belirsiz gülümsedi.

Zerrin gözlerini daha fazla Rojda'nın üzerinde tutamadı. Konuşmaya başladığında gözlerini tekrar oğluna çevirdi.

"Yiğit eşyalarını toplayıp buradan gidecek olmasa belki yine

de susardım ama oğlumun acı çekmesini istemiyorum. Onun için konuşmaya karar verdim. Oğlum bana babamı hiç sevdin mi, diye sordu. Sevdim mi? Evet hem de çok sevdim. Ondan sonra yaptığım her evlilik o sevgi tekrar gelip beni bulsun diyeydi ama bulmadı. Anladım ki insan gerçek anlamda yalnızca bir kere sevebiliyor. Karşısındaki kişi buna değmese bile. Bu kalp sadece bir kere gerçek sevgiyi tadıyor, ondan sonra her şey kocaman bir aldatmaca. Anlatacaklarımdan sonra beni yargılamadan önce her şeyi sevgi uğruna yaptığımı bilin istiyorum, o kadar" diyerek gözlerindeki yaşları sildi.

"Yiğit'in doğduğu günden başlayacağım. Yani tam yirmi dokuz yıl öncesinden."

31

Yirmi Dokuz Yıl Önce

Zerrin belki de hayatının en mutlu günlerini yaşıyordu. Bebeğini eve getirmişti. Kocası kısa süreliğine de olsa eve gelmiş, oğlunu görmüştü. Her ne kadar Kerem'in durgun halleri devam etse de Zerrin bundan sonra hayatının istediği gibi olacağından emindi. Kimselerin bir şey anlamaması için Zerrin evdeki kadına izin vermiş, yanında sadece annesi kalmıştı.

Yiğit iki aylık olduğunda Zerrin hayatının düzene girmesine daha çok sevindi. Annesi hâlâ yanındaydı, Deniz de sık sık gelerek bebeği kontrol ediyordu.

Zerrin bazı günler saatlerce bebeğin başında oturup Yiğit'i seyrediyordu. Her ne kadar ona süt veremese de oğlunu göğsüne yatırıp onun mis gibi bebek kokusunu içine çekiyordu. Böyle anlarda onu kendisinin doğurduğuna bile inanıyordu. Arkadaşına minnettardı. Rojda ona mutlulukların en güzelini tattırmıştı.

Zerrin'i gecenin yarısı ne uyandırdı bilmiyordu ama evdeki sessizlik onu rahatsız etmişti. Yatağın baş ucundaki ışığı açarak öylece oturup bir süre daha sessiz evi dinledi. Sonra neden rahatsız olduğunu anladı. Bebek hiç ağlamamıştı. Halbuki geceleri neredeyse birkaç kere ağlayarak onu uyandırmasına alışmıştı Zerrin. Yerinden kalkarak koltuğun üzerinde duran sabahlığını giydi. Sonra da oda-

sından çıkarak bebeğin odasına geçti. Yatağın kenarına gelerek uyuyan oğluna baktı. Gülümsedi. Bebek de annesine acımış olmalıydı. Deniz'in dediklerini hatırladı. Büyüdükçe gece uyanmaları azalacak demişti Deniz. Bebeği büyüyordu. Bir süre başında durarak sevgiyle oğlunu seyretti. Bu sürenin ne kadar olduğunu bilmiyordu ama o anda ters bir şeyler olduğunu anladı. Bebek o kadar hareketsizdi ki Zerrin ona doğru eğildi. O anda oğlunun nefes almadığını gördü. Onu yataktan kaldırarak kucağına aldı. Bebek nefes almıyordu. Panikle bağırdı. Çığlığı bütün evde yankılandı. Zerrin bir gerçeği daha anladı. Oğlu buz gibiydi.

Tıpkı...

Tıpkı...

Tıpkı ölü gibi.

Annesi panik içinde odaya girdiğinde Zerrin iki dizinin üstüne çökmüş kucağında bebek ağlıyordu. Sitare Hanım birden ne olduğunu anlamadı. Işığı açarak kapının önünden kızına baktı.

"Zerrin ne oldu kızım?" dediğinde Zerrin başını kucağındaki ölü bebekten kaldırıp annesine "Oğlum öldü" dedi. Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

Sitare Hanım hızlı adımlarla kızına doğru yürüyüp onun kucağında duran hareketsiz bebeği aldı. Bebek buz gibiydi. Öleli epey olmuştu. Daha birkaç saat önce oldukça sağlıklı duran bebeğin neden öldüğünü bilmiyordu Sitare Hanım. Gözleri kızını bulduğunda Zerrin oturduğu yerde ileri geri sallanıyor ve anlamadığı bir şeyler mırıldanıyordu. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Sitare Hanım bebeği tekrar yatağına koydu. Onun için yapacak bir şey yoktu. Kızının yanına çöktü. Onu kollarına aldı. O sırada Zerrin'in ne söylediğini de duydu: "Rojda'ya ne diyeceğim?"

Sitare Hanım kızının bir an aklını oynattığını düşündü. Bebeği ölmüşken o arkadaşına ne diyeceğinden mi bahsediyordu? Kızının anlamsız konuşmalarını dinledi. Zerrin hipnotize olmuş gibi dudaklarından sadece üç kelime dökülüyordu. "Rojda'ya ne diyeceğim?"

"Zerrin" diyerek kızını sarstı Sitare Hanım. "Zerrin, kendine gel kızım."

Zerrin kederli gözlerle annesine baktı. Kendindeydi, o ka-

dar kendindeydi ki bebeğinin öldüğünü en derinden hissediyordu. Hiçbir canlı o kadar soğuk olmazdı. Zerrin kendine gelmek değil, kendinden geçmek istiyor hatta oğluyla birlikte ölmek istiyordu.

Annesinin yüzüne bakarak "Rojda'ya ne diyeceğim?" dediğinde Sitare Hanım kızının yüzüne kuvvetli bir tokat attı. "Kendine gel artık beni korkutuyorsun. Oğlun öldü sen arkadaşına ne diyeceğinden bahsediyorsun!"

"O benim oğlum değil. O Rojda'nın oğlu" dedi fısıltıyla. Sanki birileri duyacak gibi.

"Ne saçmalıyorsun Zerrin?" diyen kadın da artık ağlıyordu. O da aklını yitirdiğini düşündüğü kızına ağlıyordu. "Lütfen kızım, kendine gel. Dünyanın sonu değil. Başka bebeklerin de olur."

Zerrin annesini iterek yerinden kalktı. Oğlunun yatağının kenarına gitti. Yatağa bakmak istemiyordu. Onu uyuturken bebeğin mutlu mırıltılarını dinlemişti ama şimdi hareketsiz yatan bebek artık ölüydü. Hâlâ endişeyle bakan annesine döndü.

"O benim bebeğim değil" diye bağırdı. "Benim hiç bebeğim olmayacak. Ne kadar istersem isteyeyim asla bir bebeğim olmayacak. Anlıyor musun, benim asla bir bebeğim olmayacak" diyerek tekrar ağlamaya başladı. Eliyle yatağı göstererek devam etti: "O Rojda'nın bebeği. Ona iyi bakacağıma söz verdim ama bakamadım. O öldü anlıyor musun öldü? Ben arkadaşıma ne diyeceğim? Bebeğinin öldüğünü ona nasıl söyleyeceğim?"

Sitare Hanım şaşkınlıkla kızına bakıyordu. Şok olmuştu. Yaşadığı şoktan ne diyeceğini bilmiyordu. Bebeğin başında ağlayan kızına bakarak kendine gelmeyi başardı. Yerinden kalkarak kızının yanına gitti, ona sarıldı. Zerrin'in söyledikleri akıl sır alacak şeyler değildi. Allahtan evde bunları duyacak hiç kimse yoktu. Bu tam anlamıyla skandaldı.

Kızını kolundan tutarak odadan çıkardı. Onu oturtup ne yapacağını düşünmeye başladı. Soğukkanlı olmalıydı. Zerrin'den hayır yoktu. Bebeğin ölümünü yetkililere bildirmek zorundaydı. Öylece gidip bir bebeği gömemezlerdi. Odanın içinde dolaşırken aklına tanıdıkları çocuk doktoru geldi. Telefonu alarak adamın numarasını çevirdi. Bir süre sonra uykulu bir ses telefona cevap verdiğinde kısaca durumu anlatıp gelmesini istedi.

Yarım saat sonra doktor gelmişti. Onu içeri alıp bebeğin odasına götürdü. Zerrin hâlâ oturduğu yerde ileri geri sallanıyor, sürekli ağlıyordu. Onunla sonra ilgilenecekti. Doktor durumu görür görmez anlamıştı. Ani bebek ölümü sendromu. Şimdiye kadar neden olduğunu bilmedikleri bir vakaydı. Çok sık görülmesine rağmen neden olduğunu tıp bile açıklayamıyordu. Doktor bebeğin öldüğünü doğruladığında Sitare Hanım'a döndü.

"Ne yapacağız?" diyen kadın oldukça kaygılıydı.

"Yetkililere haber vermemiz gerekiyor."

"Bunu kimse duymadan yapabilir miyiz?"

Adam bu isteğin nedenini sormak istemedi. "Ölüm raporunu hazırlarım."

"Minnettar kalırız doktor."

Sabah olduğunda Sitare Hanım elindeki belgeyle bebeğin cenazesini kaldırmaları gerektiğini biliyordu. Zerrin biraz daha kendinde gibi duruyordu. Hâlâ konuşmuyordu ama en azından deli gibi saçmalamayı kesmişti. O gün Sitare Hanım ve Zerrin bebeği sessizce toprağa verdi. Mezarın başında sadece ikisi vardı. Daha nüfus kâğıdı bile çıkmayan bebek toprağa verilirken Zerrin gözyaşlarını tutamıyordu. Tüm bunlar bir kâbus olmalıydı. O kadar çok yalan söylemişti ki kendisinin cezalandırıldığını düşündü. Eve geldiklerinde Sitare Hanım kızını oturttu. Demlediği çayı önüne koydu. O da karşısına oturdu.

Zerrin konuşamayacak kadar üzgündü. Hatta nefes bile almak istemiyordu. Tüm olanların suçlusu kendisiydi. Ama bebeğinin öleceğini hiç düşünmemişti. Bebek hasta bile değildi. Doktor ona bir sürü şey söylemişti ama hiçbiri bebeğinin neden öldüğünü açıklamıyordu. Tek düşündüğü bunu Rojda ve Deniz'e nasıl söyleyeceğiydi. Deniz onu anlayabilirdi, ne de olsa yakında doktor olacaktı ama Rojda... Bebeğinin öldüğünü nasıl kabul edecekti? Onu doğurmayan Zerrin bile perişan olmuşken Rojda bu acıya nasıl dayanacaktı?

"Zerrin bana her şeyi anlatmalısın" dedi annesi.

"Yapamam."

"Her şeyi bilirsem sana yardım edebilirim kızım ama bilmeden bir şey yapamam. Lütfen Zerrin. Senin üzülmeni ister miyim

sanıyorsun? Lütfen kızım bana her şeyi anlat."

Zerrin bir süre önündeki dumanı tüten çaya bakarak sessizce ağladı. Sonra da bakışlarını annesine çevirdi.

"İngiltere'deyken bir ameliyat oldum. Bir gece yoğun bir sancıyla hastaneye kaldırıldım, yumurtalığımdaki kistin patladığını söylediler. Yapacak bir şey olmadığını söyleyerek yumurtalığımı aldıklarını anlattılar. Ama şansızlığım doğuştan sadece tek yumurtalığımın olmasıydı. Doktor gözlerimin içine bakarak bana çocuğumun olmayacağını söyledi."

Zerrin bir yandan anlatıyor, bir yandan da ağlıyordu. Evliliğindeki mutsuzluğundan bile bahsetti. Bebeği Rojda'dan aldığını, onun sevgilisi tarafından terk edildiğini bile söyledi. Neredeyse akşamın karanlığına kadar ne olduğunu hiçbir şeyi atlamadan annesine anlattı. Sitare Hanım duyduklarıyla şaşkına dönmüştü. Böyle bir şey aklına hiç gelmemişti. O da herkes gibi bebeği Zerrin'in doğurduğunu sanıyordu ama kızının çektiği acıyı kalbinde hissetti. O da yıllarca kocasına duyduğu sevgi yüzünden neleri görmezlikten gelmişti. Kızı da annesinin kaderini yaşıyordu işte.

Sitare Hanım ağlayan kızına baktı. Onun masanın üzerinde duran ellerini tuttu. "Tüm bunları neden bana anlatmadın?"

"Kimseler bilsin istemiyordum. Bebeğimin olmayacağını kocama söyleyemedim. Onu çok seviyorum, bir bebeğim olmasını çok istedim" diyerek annesinin gözlerine baktı. "Çok istedim anne."

"Biliyorum meleğim" diyerek kızına sarıldı. O anda Zerrin'in söylediği bir şey aklına geldi. Kızını biraz kendisinden uzaklaştırdı ve ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerine bakarak sordu. "O anlaştığın kadın ne oldu Zerrin?"

"Hangi kadın?"

"Biraz önce arkadaşın sana bebeğini vermeyi reddettiğini söylediğinde bebeğini almak istediğin kadına ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Bebeği doğurdu mu?"

"Bilmiyorum" diye bağırdı Zerrin. "Neden soruyorsun anlamıyorum. Onu o günden sonra görmedim. Onu unuttum. Ona başka bebek aldığımı bile söylemedim."

"Düşün Zerrin. Aklını toparla. O kadın ne zaman doğum yapacaktı?" diye ısrarla sordu Sitare Hanım.

"Bilmiyorum anne" diyerek yerinden kalktı Zerrin. Evin ortasında dolaşıyordu. Neden annesi bunu öğrenmek istiyordu ki? Birden durdu. Annesine döndü. "Şu sıralar yapmış olmalı ya da yapacak" dedi.

"Zerrin" dedi Sitare Hanım kızının kollarından tutarak. "O kadının telefonu var mı?"

"Evet."

"O zaman bana telefon numarasını söyle."

"Ne yapacaksın anne?"

"Sana yeni bir bebek bulacağız."

"İstemiyorum" diyerek annesinin kollarından kurtuldu Zerrin. "Başka bebek istemiyorum. Bu acıya bir kez daha dayanamam."

"Aynı şeyleri tekrar yaşayacaksın diye bir şey yok Zerrin."

"İstemiyorum. Kocama gerçeği açıklayacağım. Beni seviyorsa beni böyle kabul eder anne. Başka bebek istemiyorum. Bunların başıma gelmesi belki de bu kadar yalan söylediğim içindir" diyerek annesine baktı Zerrin.

"Bak Zerrin" dedi Sitare Hanım, tekrar Zerrin'i kalktığı yere oturttu. "Bu senin iyiliğin için kızım. Çocuğun olmayacağı öğrenildiğinde baban her şeyi kardeşin olarak kabul etmediğin o çocuğa bırakacak. Bunu anlayabiliyor musun? Baban kurduğu holdingin devam etmesini isteyecek ama senin çocuğun olmazsa o zaman her şeyi kaybedersin kızım" dedi; kızının anlaması için biraz bekledi. "Bunu anlıyor musun Zerrin?"

"Evet."

"O zaman bunu hiç kimsenin bilmesine gerek yok. Arkadaşına da bir şey demek zorunda değilsin. Böylelikle onu da üzmemiş olursun. O anlaştığın kadını arayacağız. Eğer doğurmadıysa anlaştığın gibi yapacağız ve bebeği ondan alacağız."

"Ya doğurduysa anne?"

"Yine alırız Zerrin. Şimdi bana kadının numarasını verir misin?"

Sitare Hanım koltukta oturan kızına bakarak numarayı çevirdi. Uzun uzun çalan telefona sonunda nefes nefese bir kadın baktı.

"Emine Hanım."

"Benim" diyen kadın telefonda o kadar hızlı soluyordu ki Sitare Hanım telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı.

"Ben sizden bebeği alacak olan kadının annesiyim."

Kadın bunu duyduğunda bir süre konuşmadı. Sitare Hanım tam konuşacakken lafa girdi. "Vazgeçtiniz sanmıştım."

"Hayır vazgeçmedik. Kızım yurtdışına gitmek zorunda kaldı. Bebeği doğurdunuz mu?"

"Evet. Hastaneden daha yeni geldim."

"Kız mı oğlan mı?" diye soran Sitare Hanım nefesini tutarak kadının cevabını bekledi.

"Oğlum oldu."

Telefonda olmasa neredeyse sevinç çığlıkları atacaktı. "O zaman anlaşmamız hâlâ geçerli."

"Beni bu kadar zaman aramadınız. Artık aynı paraya olmaz" dedi kadın.

Sitare Hanım onunla pazarlık yapacak değildi. Dişlerini sıktı ama konuşurken ses tonu değişmemişti. "Tamam Emine Hanım. Ne isterseniz veririz. Gelip bebeği alacağım ama kimse bilmeyecek."

"Anlaştığımız gibi" dedi kadın.

"Bir saat içinde orada olurum."

"Tamam" diyen kadın telefonu kapattı. Sitare Hanım arkasını dönerek oturan kızına baktı. "Şansımız varmış, kadın oğlan doğurmuş."

"Anne bu doğru değil" dedi Zerrin yerinden kalkarak. "Oğlumu herkes gördü. Ona benzemezse ne yapacağız."

Sitare Hanım kızının nemli gözlerine baktı. "Bak Zerrin en kötüsünü düşünmek zorunda değilsin. Buradan gideriz. Bir süre İzmir'de kalırsın. Arkadaşlarına yalnız kalmak istemediğini söylersin. Nasıl olsa kocan da askerde. Bebekler değişir Zerrin. Büyüdükçe farklılaşır. Kocan gelene kadar İzmir'de kalırsın. Bu da aylar demek."

Zerrin bir şey demedi. Annesinin planı işe yararsa hâlâ bir şansı olabilirdi. Sitare Hanım kızına doğru yürüdü. Onun yanına oturdu.

"O çocuktan ben de hoşlanmıyorum Zerrin. Ona her baktığımda kalbim acıyla sarsılıyor. Her şeyin ona kalmasına dayanabilir misin kızım? Hem kocan belki çocuğunun olmadığını kabul eder ama yıllar geçtikçe seni eksik görmeye başlayacak. Babanla bizi düşün Zerrin. Kurtuluşun bu bebek. Anlayabiliyor musun?

"Evet anne."

"O zaman hazırlan, gidip bebeği alacağız. Kadının konuşmaması için de ne gerekirse yapacağım. Yine bir bebeğin olacak. Arkadaşın da bilmeyecek. Kimseyi üzmemiş olacaksın Zerrin."

Zerrin başını salladı. Onun için en kötüsü bebeğinin öldüğünü Rojda'ya bildirmekti. Sırf bunu söylememek için bile o bebeği almaya razı oldu. Arkadaşına verdiği sözü tutamamış, bebeğine iyi bakamamıştı. Doktor bunda kabahati olmadığını söylese bile Zerrin kendini suçluyordu.

İki gün sonra Zerrin tüm eşyalarını topladı. Sitare Hanım hâlâ acı çeken kızını tüm olanlardan uzak tutarak her şeyi kendi ayarladı. Paranın açamayacağı kapı yoktu. Çok para çeneleri kapatıyordu. O da paranın gücünü kullandı. Bir hafta sonra bebek nüfusa Yiğit Sancak olarak kaydedildi. Zerrin arkadaşı Deniz'i arayarak İzmir'e gideceğini, yalnız kalmak istemediğini söyledi. Zerrin'in en çok korktuğu kişi Deniz'di. Rojda memleketine dönmüştü. Deniz sık sık uğradığı için onun bebeğin değiştiğini anlamasından korkuyordu.

Zerrin aylar sonra kocasıyla İzmir'den döndüğünde Yiğit bir yaşına girmişti. Esmer bir bebekti. Koyu gözleri vardı. Rojda'ya oğlunun lacivert gözlerinin renginin döndüğünü söyleyebilirdi. Ne de olsa bebekler değişiyordu. Eve geldiği ilk gün Deniz'i aradı. Onu özlediğini söyleyerek gelmesini istedi. Eğer Deniz anlamazsa kimse bir şey anlamazdı.

Birkaç saat sonra Deniz geldiğinde Yiğit'i onun kucağına verdi. Deniz kucağındaki bebekle biraz oynadı.

"Ne kadar büyümüş, ne kadar değişmiş."

"Evet" dedi Zerrin gülümseyerek. "Kilo da aldı."

"Evet ona iyi bakmışsın" diyerek güldü Deniz. "Ama gözleri koyulaşmış. Keşke lacivert kalsaydı."

Zerrin arkadaşının yanına giderek bebeğine baktı. "Keşke" di-

ye mırıldandı.

"Ama üzülme olur böyle şeyler. Ailede koyu gözler varsa genler baskın çıkmıştır. Hem gözleri çok güzel" dedi Deniz gülerek.

Zerrin derin bir nefes alarak gülümsedi. Evet sonunda başarmıştı. Bunu asla Rojda'ya söyleyemezdi. Onun bir kere daha üzülmesini istemiyordu. Yiğit'i kendi oğlu olarak bilsindi.

Zerrin oğluna her geçen gün daha çok bağlandı. Her sene Rojda Yiğit'in doğum gününde yanlarına geldiğinde Zerrin vicdanını susturamıyordu ama yıllar geçtikçe gerçekler geri plana itildi. Herkes mutluydu.

32

Günümüz

Zerrin sözlerini bitirdiğinde odadaki sessizliği Rojda'nın hıçkırıkları bozdu. Herkes donmuş gibiydi. Eylül şaşkınlıkla annesinin elini tuttu.Yiğit'in gözleri ağlayan Rojda'ya kaydı.

Burak bile tüm duyduklarından sonra ne düşüneceğini bilmiyordu. Burak yanında oturan karısının elini tutmuş, duyduklarına inanamaz şekilde Zerrin'e bakıyordu. Bu kadınlar yıllarca birbirlerinden sırlar saklamıştı. Ortak sırlarının etrafında her biri diğerini korumak için susmuştu. Bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordu.

Yiğit gözlerini Rojda'dan çekerek Eylül'e çevirdi. Eylül'le kardeş değildi ama artık kim olduğunu bilmiyordu. Ne Kerem babası ne de Zerrin annesiydi. Kendisini bir boşluğun içinde gibi hissetti. Düşüyordu, tutunacak hiçbir şey yoktu. Biraz sonra yere çakılıp yok olacaktı.

Rojda yerinden kalkarak Zerrin'in karşısına geldi. Onun yüzüne baktı. Gözyaşları hâlâ akarken "Bunca yıl" diyerek sustu. Zerrin de ağlıyordu ama Rojda onun için üzülecek durumda değildi. "Bunca yıl bir yalana inanmamı sağladın. Bebeğimi sana verdiğim için çektiğim vicdan azabına hiç aldırmadın" diyerek ağlamaya devam etti. "Bana bunu nasıl yaptın Zerrin? Bunca yıl hiç pişmanlık

duymadın mı?"

"Rojda beni anlamalısın. Sana söyleyemedim. O kadar üzgündün ki bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Yalan" diyerek bağırdı Rojda. "Sadece kendini düşündün. Sadece kendi mutluluğun önemliydi senin için, herkesi kullandın."

"Rojda."

"Seni affeder miyim bilmiyorum ama şundan eminim bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum."

Yiğit yerinden kalkarak Rojda'yı kollarından tuttu. Rojda ona doğru döndü. Yıllarca oğlu sandığı genç adama baktı. Tam yirmi dokuz yıl ona oğlum demek için beklemişti ama kendi oğlu daha iki aylıkken ölmüştü. "Bırak beni" diyerek onun kollarından kurtuldu. Kapıya doğru yürüdü. Deniz hemen yerinden kalkarak Rojda'nın arkasından gitti. Onu durduğunda ikisi de ağlıyordu.

"Çok üzgünüm Rojda. Tüm bunları bilmiyordum."

"Ben de çok üzgünüm."

"Lütfen böyle gitme."

"Kalamam. Biraz yalnızlığa ihtiyacım var. Lütfen Deniz, nefes almam gerekli" diyerek kapıyı açtı ve çıktı.

Deniz arkadaşının arkasından baktı. Rojda arabaya binmişti bile. Deniz tekrar içeri doğru yürüdü. Zerrin hâlâ aynı yerde ağlayarak oturuyordu. Gözleri kızını ve kocasını buldu. Eylül babasına iyice sokulmuştu. Şaşkınlıkla ayakta dikilmekte olan Yiğit'e bakıyordu. Yiğit ve Eylül kardeş değildi ama Yiğit için her şey çok daha zordu artık. Onun yaşadığı ikilemi Deniz çok iyi anlıyordu.

Yiğit'e doğru yürüdü, elini onun omzuna koydu. Genç adam ona doğru döndü. "İyi misin?" diye fısıldadı Deniz.

Yiğit başını salladı. Konuşamayacak kadar kötü hissediyordu kendisini. Bakışlarını Deniz'den çekerek babasının yanında oturan Eylül'e kaydırdı ve hiçbir şey demeden odadan çıktı.

Deniz kocasının yanına giderek ona elini uzattı. Burak ve Eylül yerinden kalktı. Ağlayan Zerrin'e bakmadan yanından yürüyerek onlar da evden çıktı.

Bir süre sonra karanlık salonda tek duyulan ses Zerrin'in hıçkırıklarıydı. Zerrin tek başına kalmıştı. Herkesi kaybettiğini biliyordu. En başta da Yiğit'i.

Yiğit saatlerce düşüncelerin arasında kayboldu. Hayatının ellerinin arasından kaydığını hissediyordu. Öz annesi tarafından satıldığı gerçeği onun tüm düşüncelerini ele geçirmişti. Bunca yıldan sonra ne gerçek annesini ne de gerçek babasını merak ediyordu. Sadece doğarken istenilmemek canını yakıyordu o kadar. Yıllarca annesi diye Zerrin'i bilmişti. Zerrin ne olursa olsun gerçek anlamda iyi bir anneydi. Bunca yıl ona annelik yapmış bir kadını incitmek istemiyordu ama duyduklarından sonra şok yaşadığı bir gerçekti. Tüm bu olanların içinde tek bir şeye sevinebilmişti o da Eylül'ün ağabeyi olmamasıydı. Onun dışındaki her şey acıdan ibaretti. Özellikle Rojda'nın yüzünde gördüğü o acı canını çok yakmıştı. Yıllarca annesinden sonra en çok Rojda'yı sevmişti. Ona gösterdiği yakınlık zaman zaman Yiğit'e keşke annem o olsaydı bile dedirtmişti. Şimdi onun neden kendisine bu kadar yakın davrandığını biliyordu. Rojda kendisini oğlu sanıyordu. Ona o kadar üzülmüştü ki annesine dediklerinden sonra onu teselli etmek istemişti.

Hâlâ olanlara inanamıyordu. Bu kadınlar tam otuz dokuz yıl boyunca birbirlerinin yanında olmuşlar, sırlar paylaşmışlar ve gerçek dost olduklarını sanarak bunca yılı geçirmişlerdi ama hepsi birbirinden o kadar önemli şeyleri saklamıştı ki bu dostluğun bunca yıl boyunca sürdüğüne inanamıyordu.

Ne kadar iyi niyetle düşünürse düşünsün Zerrin yıllar sonra kendisini anne sanan bir kadının tüm umutlarını yıkmıştı. İyi niyet bazen insanın canını çok daha fazla yakabiliyordu.

Yiğit ne yapacağını bilmez halde öylece durdu. Beyni düşünemeyecek kadar olanlarla meşguldü. Bundan sonra nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bilmiyordu.

Eylül eve geldiğinde doğruca odasına çıktı. Şu anda hiç kimseyle konuşmak istemiyordu. İçindeki sevinci bile doğru dürüst yaşayamamıştı. Bir yanı Yiğit'le kardeş olmadığı için şevinç çığlıkla-

rı atarken diğer yanı Yiğit'in öğrendiği gerçeklerden sonra ne yapacağını bilmemesinin endişesini yaşıyordu. Yatağın kenarına oturarak duyduklarını düşünüyordu. O da Rojda Teyzesi'nin yaşadığı acıyı kalbinde duymuştu. Yıllarca Yiğit'i kendi oğlu olarak seven bir kadının yıkılışını görmek Eylül'ü derinden etkilemişti. O anda babasına bakmış ve onun kollarına sığınmıştı.

Telefonuna gelen mesaja baktı. Yiğit'ten geldiğini gördüğünde hemen açtı. Yiğit konuşmak istediğini söylüyordu. Eylül kısa bir tereddütten sonra cevap verdi.

Bir saat sonra Yiğit onu almıştı. Konuşmadan bir süre arabada gittiler. Yiğit arabayı deniz kenarına çektiğinde Eylül'e doğru döndü. Kızın endişeli yüzüne bakarak uzanıp onun elini tuttu. Bir süre ne konuşacağını bilmezmiş gibi gözlerini ellerine dikti. Sonra da bakışlarını Eylül'ün yüzüne çevirdi.

"Tüm olanlardan sonra kelimelerim tükenmiş gibi" dedi.

Eylül de nerden başlayacağını bilmiyordu. Yiğit'in konuşmasını bekledi.

"Bir yanım seninle kardeş olmadığımıza sevinirken diğer yanım kim olduğumu sorguluyor. Yirmi dokuz yıl boyunca Yiğit Sancak'tım ama bugün kimim hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey annesi tarafından para karşılığı çocuğu olmayan bir kadına satıldığım. Ailem diyebileceğim tek kişi şu anda Zerrin Alemdar."

"Yiğit" diyerek onun sözünü kesen Eylül'e baktı.

"Lütfen bitirmeme izin ver Eylül" dedi. Kız susunca bir süre ne diyeceğini bilmezmiş gibi gözlerini önlerindeki karanlık denize çevirdi.

"Gerçekleri duyduktan sonra ne yapacağımı çok düşündüm. Gerçek anne babamı bulmalı mıydım? Ama bebekken bile istenmediğimi bilerek onları aramanın bir anlamı yokmuş gibi geldi bana. Diğer tarafta bana anne olmak için yıllarca mücadele eden ve bunu sevgi uğruna yaptığını açıklayan biri var. O ailesinin istemediği minik bebekten bir Yiğit Sancak ortaya çıkardı. Sevgi için yaptığı her şey doğru mu bu tartışılır ama o kadını bırakıp gidemeyeceğimi anladım. Yıllarca anne diye sevdiğin birinin annen olmadığını öğrendiğinde ona arkanı dönemediğini de anladım. Bu hissettiklerimi sen de babanın gerçek baban olmadığını öğrendiğin-

de hissetmiş olmalısın. Onun için beni anlayacağını düşünüyorum. Anne kime denir? Seni doğurup istemeyene mi? Yoksa seni sevgisiyle büyütene mi? Bu sorunun cevabı herkese göre farklı olabilir ama benim için tek bir cevap var Eylül" diyerek kıza baktı. Hâlâ onun elini tutuyordu. Eylül'ün karanlıkta net göremediği ama yeşilin en güzel tonuna sahip gözlerine bakarak konuştu.

"Zerrin Alemdar benim annem."

"Biliyorum, aynı şeyleri yaşadım ama yıllarca baba diye sevdiğin birine baban olmadığını öğrendiğinde nefret duyamıyorsun. Yaşadıklarını görmezden gelemiyorsun. Seni anlıyorum Yiğit."

"Yine de benden iyi durumdasın Eylül. Kim olduğunu biliyorsun. Ben kimim? Bu sorunun cevabı yok. Tüm bu bilinmezlik içinde bildiğim tek şey seni sevdiğim. Seni kardeşim diye düşündüğüm o anlar benim için cehennemden farklı değildi. Tüm öğrendiklerimin içinde en ağır geleni oydu. Bu düşünce beni uzaklara savuracaktı, onun için anneme gerçekleri açıkladığı için minnettarım. Beni ve arkadaşlarını kaybetmeyi göze alarak benim mutsuz olmamı istemedi. Ona kalbim ağrıyor dedim. Elini kalbimin üstüne koyarak onun ilacı bende dedi. Sadece bunun için bile ondan vazgeçemem. Bunu sana söylememin sebebi" diyerek sustu, Eylül'e baktı. Kızın endişeli yüzüne elini getirip yanağını okşadı. "Seni seviyorum. Kim olduğunu bilmediğin bir adamla hayatını geçirmek istiyor musun Eylül?"

Eylül hâlâ yanağını okşayan adama gülümsedi. "Evet" dedi. Gözlerinden akan yaşlara aldırmadan Yiğit'e biraz daha yaklaştı. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Kim olduğun benim için önemli değil Yiğit. Seni sadece sen olduğun için seviyorum."

Yiğit eğilerek kızı öptü. Hayatı koca bir yalan olabilirdi ama birbirlerine duydukları sevgi gerçekti. Kızdan yavaşça ayrıldı, Eylül'ün yüzüne gelmiş bir tutam saçı kızın kulağının arkasına yerleştirdi. Konuşmadan birbirlerine baktılar. Yiğit arabayı çalıştırıp bulundukları yerden ayrıldığında "Okulun bittiğinde evlenelim mi?" diye sordu.

Eylül gülerek cevap verdi. "Evet."

"O zaman benimle Rojda Teyze'ye gelir misin?"

"Şimdi mi?"

"Evet, seninle buluşmadan önce ona telefon ettim. Otelde beni bekliyor."

"Gelirim."

Rojda saatlerdir otel odasında basmadık yer bırakmamıştı. Bir süre sonra içindeki acıya rağmen sessizliğin onu daha da kötü yaptığına karar vererek odadaki televizyonu açtı. Bir sese ihtiyacı vardı. Ne olduğunun önemi yoktu sadece onu acılardan kısa süre de olsa kurtaracak herhangi bir ses istiyordu. Açılan yabancı müzik kanalı odanın içindeki hüznü bir an sildi. Rojda kanalı değiştirme gereği duymadan kumandayı yatağın üzerine atarak pencereye doğru gitti. Bir saat önce telefonda konuştuğu genci bekliyordu. Yıllarca oğlu sanarak sevdiği Yiğit telefon ettiğinde onunla ne konuşacağını bilmiyordu ama Yiğit'in ısrarı sonucu bu görüşmeyi kabul etmişti. Bebeğinin öldüğüne inanmak onun için o kadar zordu ki Rojda bu gerçeği hâlâ kabul edebilmiş değildi.

O anda kulağına dolan müzik sesiyle arkasını dönerek televizyona baktı. Onun dikkatini çeken şarkıcı değildi. Onun dikkatini söylediği şarkı çekmişti. Ekranın altıda şarkıcının ismini ve şarkısının adını gördüğünde kumandayı yatağın üzerinden alarak sesini biraz daha açarak yatağın üzerine oturdu.

Şarkının adı "Dandelion"du. Türkçesi karahindiba.

Yıllar önce bu şarkıyı ilk duyduğunda mutlulukla Deniz'i aradığını düşündü. O dönem bu şarkıyı ne çok dinlemişti.

Şarkının en sevdiği yerine geldiğinde gözyaşları yanaklarından akmaya başlamıştı.

Şarkı bittiğinde gözyaşları hâlâ yanaklarından akıyordu. Aklı yıllar öncesine gitmişti. Karar vermiş gibi yerinden kalkarak televizyonu kapattı. Gözyaşlarını sildi. Yıllar içinde neler neler yaşamıştı ama yaşadığı acılar onu yıkmamış, akisne güçlendirmişti. Şimdi de güçlü olacaktı. Bir oğul kaybetmişti, sadece kucağında iki ay tutabilmişti ama yıllarca Yiğit'i oğlu gibi sevmişti.

Kapısı çaldığında kararlı adımlarla yürüyüp açtı. Karşısında duran Yiğit ve Eylül'e baktı. El ele dikiliyorlardı, Rojda daha bugün

erken saatlerde onları öyle gördüğünde yaşadığı gururu ve sevinci düşündü. Şimdi ise ne hissedeceğini bilmiyordu. Yana çekildi ve çiftin içeri girmesine izin verdi.

Yiğit içeri girdiğinde Eylül'ün elini bırakıp bir süre ne yapacağını bilmezmiş gibi Rojda'ya baktı, sonra da karşısındaki kederli kadına sarıldı. Rojda bir an tereddüt etse de yıllarca oğlu olarak düşündüğü gence sarıldı. Ayrıldıklarında ikisinin de gözleri yaşlıydı. Eylül bir şey demeden aynı yerde dikiliyordu. Yiğit kıza elini uzattı. Eylül o eli tutarak onlara yaklaştı.

"Biz her şeye rağmen evleniyoruz ve bunu ilk senin bilmeni istedim Rojda Teyze" dedi.

Rojda gözyaşlarını siliyordu. Gülümseyerek Eylül'e sarıldı. "Umarım çok mutlu olursunuz çocuklar."

Hep birlikte oturduklarında Yiğit hâlâ kadının elini tutuyordu. "Yıllar boyunca hep yanımda oldun ve zaman zaman keşke annem olsan dediğim çok anım oldu" diyerek Rojda'nın gözlerine baktı. "Yine de olabilirsin Rojda Teyze, tabii beni istersen."

Rojda titreyen elini Yiğit'in yanağına götürdü. "Bebeğimi ilk kucağıma aldığımda onu Zerrin'e verip vermemeyi çok düşündüm. Ona bir söz vermiştim ama kucağıma alınca verdiğim o sözü çoktan unutmuştum. O kadar tatlı bir bebekti ki. Sevdiğim adamın bir parçasıydı ama o zamanki şartlar altında onu yanımda tutamazdım. Yüreğim kan ağlayarak oğlumu Zerrin'in kollarına bıraktığım gün kalbim de öldü. Seni düşündüğüm her an ölü kalbimin tekrar sevgiyle dirildiğini hissettim. Sen uzakta olsan da, seni yılda sadece bir kere görsem de yaşama sebebimdin. Mücadele etmem için yanımda olmana gerek yoktu. Yıllarca sana oğlum demeden sevmeyi öğrendim. Büyümene tanıklık ettim. Bana anne demesen de seni oğlum olarak ta burama" diyerek elini kalbine götürdü. "Tekrar senin sayende sevmeyi öğrenen kalbime yerleştirdim ve anladım ki oğlum olmadığını bilmek kalbimdeki yerini hiç değiştirmedi. Hâlâ buramdasın Yiğit ve hep orada kalacaksın."

Yiğit gözleri yaşlı kadına tekrar sarıldığında Eylül de gözyaşlarını tutamadı. Bir süre birbirlerine sarılan çifte bakarak ağladı. Rojda Yiğit'ten ayrıldığında gözyaşlarını sildi. "Zerrin'i affedebilir miyim bilmiyorum. Gerçekler ne kadar acı olursa olsun oğlumun öl-

düğünü bilmek isterdim. Bir anne olarak onu toprağa vermek zor olsa da bunu yapmak isterdim. İyi niyetini anlamaya çalışıyorum Yiğit ama kalbim o kadar kırıldı ki şu anda onun için ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Seni çok iyi anlıyorum Rojda Teyze ama hep yanımda olmanı istiyorum senden. Hayatıma anlam katan birkaç kişiden birisin."

"Hep yanında olacağım. Yıllarca oğlum olduğunu düşündüm, senden nasıl vazgeçerim?"

"Seni seviyorum Rojda Teyze."

"Ben de seni seviyorum. Öldüğüm güne kadar da seveceğim."

33

İki Yıl Sonra

Deniz telaşla oğluna baktı. "Hâlâ hazır değilsin Efe."

"Hazırım" diyen oğluna gülümsedi. "Böyle mi gideceksin ablanın düğününe?"

"Ne var ki? Mezuniyette bile kumaş pantolon giymedim. Şimdi düğünde mi giyeceğim?"

"Evet oğlum giyeceksin" diyerek içeri giren Burak, Deniz'in yardımına yetişmişti.

"O zaman baba oğul sizi yalnız bırakıp kızıma bakmaya gidiyorum" diyen Deniz onların yanından ayrıldığında merdivenleri gülümseyerek inip kızını salonun ortasında dikilirken gördü.

"Anne yanımda olmana ihtiyacım varken neredeydin?"

"Efe'nin yanında. Düğününe kot pantolonla gelmek için ısrar ediyor" diyerek kızının yanına gitti Deniz. "Bebeğim telaş yapma."

"Elimde değil, çok heyecanlıyım."

Bahçeye giren arabanın sesini duyduğunda Deniz gülerek kızına sarıldı. "Geldiler işte."

"Anne son kez baksana. Nasılım?"

"Prenses gibisin bir tanem" diyen babasına gülümsedi.

"Ahh baba sen hep beni prenses gibi hissettirdin zaten" diyerek önce annesine sonra da babasına sarıldı Eylül.

Kapı çaldığında Deniz takım elbiseyle merdivenlerden inen oğluna bakarak gülümsedi. Efe bir karış suratla merdivenlerden inerken Eylül kardeşine bakarak güldü.

"Komik olan ne?" diyerek kızan Efe'ye baktı.

"Sensin şapşal. Düğünümde surat asma."

"Bu kıyafetlerle aynen şapşallara döndüm zaten."

Eylül kardeşine sarıldı ve onun kulağına fısıldadı. Bunun üzerine Efe gülerek ablasını kucağına alıp döndürdü. "Sen ablaların bir tanesisin" diyerek bıraktığında koşarak merdivenleri çıktı.

Burak ve Deniz kızlarına döndü. Eylül onların yanından geçip kapıya giderken "İstediğin kıyafetle gel dedim" diyerek güldü. "En mutlu anımda fotoğraflarda beş karış surat olmasına dayanamam."

Burak ve Deniz gülümseyerek kapıda dikilen Yiğit'e baktılar. Yiğit ikisine de sarılarak elini Eylül'e uzattı. "Çok güzelsin bir tanem" diyerek ona sarıldı.

Eylül arabaya bindiğinde Efe de merdivenlerden indi. Onlar da Burak'ın kullandığı arabaya bindi.

Deniz kocasına bakarak gülümsedi. "Şimdi yaşlandığımızı anladım" diyerek bir kahkaha attı. Deniz'in şen kahkahası arabadakileri de güldürdü. "Ben yaşlanmayı kabul etmiyorum" dedi Burak karısının elini tutarak. "Sadece olgunlaştık."

Bunun üzerine arkada oturan oğlu, "Baba demagoji yapma yaşlandınız işte" diyerek sırıttı.

Deniz oğluna dönerek "Kibarlık konusunda keşke az da olsa babana benzesen" dedi.

"Ne dedim ki, ben kibarım zaten."

Zerrin annesiyle evden çıktığında en az yıllar önce ilk evliliğini yaptığı kadar heyecanlıydı. Şoförün kullandığı arabaya bindiğinde annesi kızının elini tuttu. Zerrin iki yıl önce tüm gerçekleri arkadaşlarına ve oğluna anlattığı andan beri ruhunun huzur bulduğunu anlamıştı, onu üzen şey o günden sonra bir daha Rojda'yla bir araya gelmemesiydi. Bir yıl önce Rojda'nın evlendiğini gazetelerden öğrendiğinden beri bir gün onu affedeceğine dair umudu da

yok olmuştu. Rojda'nın fotoğraflarını görmüş ve nikâh şahidinin de Deniz olduğunu o anda öğrenişti. Rojda onu affetmemişti. Zerrin'e en çok bu dokunmuştu. Yiğit ve Eylül o geceden sonra evleneceklerini söyleseler bile Zerrin uzun zaman Deniz'le de görüşememişti. Deniz her defasında bir bahane bularak Zerrin'i görmeyi ertelemişti. Ta ki Zerrin Rojda'nın evlendiğini öğrenip Deniz'i arayana kadar. İki kadının çocukları nişanlı olsa bile bir araya gelmeleri bir yıllarını almıştı. Zerrin o günü hatırladığında gülümsedi. Uzun bir süre ne konuşacaklarını bilememiş, öylece sessizce oturmuşlardı. Sonra Zerrin arkadaşının elini tutmuş, onu ne kadar özlediğini söylemişti. Deniz de ona sımsıcak gülümsemiş, o da özlediğini söylemişti. O gün saatlerce konuşmuşlardı.

Deniz ona Rojda'nın kendi yaşıtı bir savcıyla evlendiğini ve adamın on yaşında bir oğlu olduğunu söylemişti.

"Elimi sıkıyorsun Zerrin" diyen annesine dönerek düşüncelerinden sıyrıldı. Annesinin elini bırakarak "Affedersin anne çok heyecanlıyım."

"Biliyorum" diyen kadın kızına gülümsedi. "Ben de öyleyim. Hayatımdaki tek torunumun evliliğini gördüm. Umarım çocuklarını da görürüm."

"Umarım anne."

"Rojda da gelecek mi düğüne?"

"Evet, Yiğit'in nikâh şahidi olacak. İki yıldır görmüyorum onu. Umarım beni affetmiştir."

"Umarım" diyen kadın kızına bakarak gülümsedi. "Sizin çok uzun bir arkadaşlığınız var. Merak etme."

Zerrin bir şey demedi. Araba durduğunda inerek annesinin inmesine yardım etti.

Düğünün yapılacağı otelin salonu gelen konuklar tarafından doldurulmuştu. Her iki aile de çevrelerinde çok sevilen saygın insanlardı. Yiğit iş dünyasının en genç patronlarından biriydi ve Alemdar Holding'in başındaydı. Eylül ise tıp dünyasının en sevilen çiftinin kızıydı. Herkes bu düğünde olmak istemişti.

Zerrin ve Deniz kapıda misafirleri karşılarken Rojda yanında eşiyle içeri girdiğinde Zerrin heyecanlanarak Deniz'in elini sıktı.

Rojda kocasının kolunda içeri girdiğinde kapıdaki kadınla-

ra bakarak gülümsedi. Deniz'le uzun zamandır görüşüyorlardı ama Zerrin'le o geceden sonra bir daha bir araya gelmemişti. Yaptıklarını uzun bir süre affedememiş, onunla karşılaşmak istememişti. Yiğit'in nikâh şahidi olmayı kabul ettiğinden beri bu anı düşünüyordu. Artık bundan kaçış yoktu ama Zerrin'i gördüğünde onu ne kadar özlediğini düşünmekten de kendini alamadı.

Deniz'e sarılıp Zerrin'e baktı. "Hoş geldin Rojda" diyen Zerrin bir adım atarak Rojda'ya sarıldı. Rojda da ona sarıldığında Deniz Rojda'nın kocasına gülümsedi. İki kadının birbirinden ayrılması dakikalarca sürdü, sonunda ayrıldıklarında ikisi de gülümsüyordu.

Birkaç saat sonra nikah kıyılmış, düğün eğlencesine geçilmişti. Deniz ve Rojda arkada bir masaya oturmuş konuşuyorlardı. Zerrin uzun zamandır yanındaki adamın lafının bitmesini bekleyerek oturduğu yerden onları gözlemliyordu. Sonunda adam yeni bir konu açtığında daha fazla dayanamadı.

"İzninizle" diyerek masadan kalktı ve arkadaşlarının olduğu masaya doğru gitti.

Zerrin geldiğinde iki kadın da bir şeye gülüyorlardı. "Ben de size katılabilir miyim?"

"O masadan ne zaman kalkacağına bahse girmiştik, senin sayende kaybettim" diyerek surat astı Deniz.

"Adamın çenesi kapanmak bilmedi" diyerek sandalyeye oturdu Zerrin ve arkadaşlarına baktı.

"Belki seninle evlenmek istiyordur" diyerek güldü Rojda.

Zerrin dönerek biraz önce kendisini esir alan adama baktı. Bu sefer de annesini esir almıştı. Annesinin yüzündeki sıkıntıyı gördüğünde bir kahkaha atarak kızlara döndü. "Bu yaştan sonra geveze bir adamı çekeceğimi sanmıyorum. Hem biliyorsunuz evlilikten yana şansım yok. Bu arada seni tebrik ederim Rojda. Haberim olsaydı yanında olmayı çok isterdim."

"Teşekkür ederim. O zamanlar seni görmeye hazır değildim" dedi Zerrin'e bakarak. Onun gülen yüzünün asıldığını gördüğünde devam etti. "Gerçi on yaşında bir çocuğun annesi oldum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Umarım bana deneyimlerinizi anlatırsınız" dedi gülümseyerek.

"Beni affetmediğini biliyorum ama sizleri çok özlüyorum kız-

lar. Lütfen yine beni aranıza alın. Eskisi gibi olmak için her şeyi feda edebilirim."

Deniz gülümsedi. "Senden kurtuluşum olmadığı gerçeğini kabul edeli çok oldu Zerrin. Oğlun kızımla evlendi. Bu da bizi akraba yapıyor ama kızıma cadılık yaparsan saçını başını yolmaktan çekinmem ona göre."

"Bilirim yaparsın."

"Ben de Yiğit'i oğlum gibi seviyorum. Eylül de kızım sayılır. Sakın onları üzme Zerrin" diyen Rojda'ya baktı. Zerrin elini uzatıp Rojda'nın elinin üzerine elini koydu. Rojda elini çekmedi. Bunun üzerine Deniz'de onların ellerinin üzerine elini koydu.

"Çok sevdiğim bir psikanalist şöyle demiş: Bir insanı unutabilirsin, bir insanın sana neler yaptığını da unutabilirsin, ama o insanın sana ne hissettirdiğini asla unutamazsın. Ben de bana hissettirdiklerinizi asla unutmadım kızlar. Siz benim ailem gibisiniz. Olmayan annem, babam, kardeşlerim gibisiniz. Düşündüğümde geçmişimdeki en güzel anılarımda hep siz varsınız. Ben de bana hissettirdiğiniz bizi çok özledim" dedi Deniz.

"Ne yaptımsa sevgi için yaptım. Sevgi için yalan söyledim, sevgi için gerçekleri sakladım ama anladım ki sevgi açık yürekli ve dürüst olmakmış. Tekrar eskisi gibi olmak istiyorum. Sizsiz bir hiçim" diyerek sustu Zerrin.

"Acılar kabuk bağlıyor, unutamam dediklerin unutuluyor ve herkes mazide kalabiliyor ama ben de sizleri özlüyorum. Gün içinde bir şey olunca bunu kızlar bilmeli diyerek kaç kere elim telefona gidiyor. Sonra diyorum ki ben onlara kırgınım. Oysa yüreğim bunu asla kabul etmiyor. Gerçeği kabul etmek uzun sürdü ama sonunda kabul ettim. Şimdiye kadar bir arada kalmayı başardık, tam kırk bir yıl oldu. Bundan sonra yeni dostluklara ayıracak ne zamanım ne de gücüm var."

Üç kadın da birbirine gülümsedi. Rojda yıllar önce lisede Deniz'in söylediği bir şeyi hatırlayarak konuştu. "Deniz'in dediği gibi karahindiba tohumu gibiyiz kızlar. Yıllar içinde oradan oraya sürüklendik ama her sürüklendiğimiz yerde çoğaldık, güçlendik. Yeni çiçeklere dönüştük. Yıllar kuşlar gibi uçup gitse de işte yine bir aradayız."

Deniz gülerek arkadaşına baktı. "Bunu hatırladığına inanamıyorum. Ben bile söylediğimi unuttum."

Kadınlar diğer ellerini de ellerinin üzerine teker teker koyarak "Hiç ayrılmayalım" diyerek güldüler.